

Oktober 2022 - Jaargang 2 - Nummer 3

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Voilà, de tweede jaargang van WAAIERS zit er al op. Dit is natuurlijk een beetje overdreven gezien de eerste jaargang maar een nummer bevatte. Maar toch, ik denk dat wij, de redactieraad, fier mogen zijn op het geleverde werk.

Ook dit nummer mag er zijn denken we. We gaan verder met de FAEMA-story en het ROKADO-verhaal. Ook de Maple Leaf Chewing Gum reeks zetten we verder. Dit keer met de nummers 4 Rik Luyten en Guido Reybrouck. Het verhaal van de Van Impe-dynastie krijgt zijn slot en Max Wirth vliegt verder in het rond op de Zürichse winterbaan.

Redactielid Hans Vandeput gaat terug naar zijn kinderjaren en vertelt ons twee anekdoten waar we bij hadden moeten zijn en geeft ons ook het verhaal van een kleine Griek die net na Wereldoorlog II even groot werd in Frankrijk.

Hans vond in zijn archief enkele artikels die jaren terug in zijn streek in de lokale kranten verschenen en die over lokale renners gingen. Wij mochten van de oorspronkelijke auteur, Kristof Debecker, de teksten gebruiken en dat wilden we jullie niet onthouden.

Een ander redactielid, Patrick Feyaerts, beschrijft zijn liefde voor bepaalde truien en is op dat gebied een beetje een polyamorist, want hij kan het niet houden bij de klassieke vijf. Gelukkig illustreert hij zijn adoratie met verschillende foto's.

Patrick maakt ook even een zijstap met de bespreking van de beroemde of eerder beruchte blauwe SOLO-truien van Rik Van Looy en de varianten die ons gekend zijn. En Jan Soens brengt ook een rubriek over truien, namelijk die van de Gentse Zesdaagse van 1965.

Ook ikzelf heb het in artikel over truien, meer bepaald de truien die Eddy Merckx droeg in zijn verschillende grote Ronden. Een puzzelwerkje dat niet volledig opgelost is geraakt.

Verder zijn er de klassieke items over de Reeksen, de Pubkaarten en de Weetjes. Is er de rubriek 'Vraag maar, een neen heb je, een ja kan je krijgen' en de Reacties die binnen kwamen na het vorige nummer.

Ook worden er enkele nieuwe boeken aangekondigd waaronder een uit eigen huis die hopelijk tot een klassieker onder wielerboeken zal uitgroeien.

Tenslotte wil ik de aandacht van de lezer nog vestigen op twee kleine rubrieken. Enerzijds 'Man in de kijker' waarbij wij een stille werker eventjes in de spotlights willen zetten en anderzijds de start van een 'Steunfonds' in analogie met dat van Wielerarchieven.

Colofon

2de jaargang - Nr. 3

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Jan Soens
Hans Vandeput

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

We zoeken ook nog altijd iemand die zijn favoriete truien wil beschrijven. En elke andere bijdrage, wat dan ook is steeds welkom.

We hadden als wielerliefhebber een mooi wielerjaar met spannende klassiekers en semiklassiekers en een Tour de France die ons deed denken aan die uit onze jeugdjaren. Nu de winter voor de deur staat en het wielrennen op de weg vervangen wordt door het veldrijden, zal WAAIERS 2-3 hopelijk evenveel plezier brengen.

Dus een beetje voorbarig misschien, wensen we jullie bij deze al fijne eindejaarsfeesten. Wij hebben in elk geval al massa's plannen voor de volgende jaargangen. Bij leven en welzijn, tot in het nieuwe nummer van 1 februari 2023.

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Abonneren'

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Uitschrijven'.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 30 september 2022 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

1 Steunfonds

2 Man in de kijker

3 Maple Leaf Chewing Gum

3 Nummer 4: RIK LUYTEN

4 Zijn ploegen als profrenner

4 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

7 GUIDO REYBROUCK

7 Zijn ploegen als profrenner

8 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

11 ROKADO (deel 2: 1972)

12 ROKADO op de piste

15 Wereldkampioenschappen

17 Europese titels

17 Nationale kampioenschappen

18 Zomerbanen

18 Winterbanen (januari tot maart 1972)

18 Winterbanen (september tot december 1972)

21 Hoeveel mark kostte de eerste Europese trui in koppelrit

22 ROKADO in het veld

26 Voorbijgestreefd reglement

60 Andere truien gedragen door ROKADO-renners

61 Overzicht samenstelling van de ploeg

62 Pubkaarten

64 ROKADO in verzamelreeksen

69 Bronnen

70 De Van Impe dynastie (Deel 3)

70 De derde en de vierde generatie

70 Remy (Maroc) Van Impe

70 Constant (Stant) Van Impe

71 Jozef (Jef) Van Impe

72 Achiel (Sjilleken) Van Impe

73 Kevin Van Impe de vaandeldrager van de kleinkinderen

77 Epiloog: De Kleinste was de Grootste - Ode aan Lucien en aan alle Van Impes

83 Ge hadt erbij moeten zijn .... (2&3)
83 Grand Nez
84 Kwik
86 Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 4)
86 1964 met Theo Verschueren
88 1965 met Rolf Roggendorf
91 1966 met Ehrenfried Rudolph
93 De Kleine Griek En De Kleine Tour
95 Monaco-Parijs
99 Het conflict
101 De deelnemers met rugnummer aan La Course du Tour 1946
102 De Rituitslagen
105 De truien
106 Bronnen
107 Een fiets, een trui en een broek
107 VANWINKEL André
108 NESKENS Danny
109 ROELANDTS Daniël
111 Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 1
112 FAEMA (deel 4)
112 1958: G.S. FAEMA en G.D. FAEMA
112 De renners van G.S. FAEMA
114 De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA
115 Truien
117 Overwinningen
119 Na Giro en Vuelta, ook de Tour de France
147 De man(nen) van het seizoen
149 De FAEMA-Belg van het seizoen: Hilaire Couvreur, “l’Africain”
167 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Fernando Manzaneque Sánchez
185 De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Silvano Ciampi
194 Postkaarten
198 Gedetailleerd palmares
202 Vragen
204 Baggerbox
204 Welke truien droeg Eddy Merckx in de grote ronden

204 Tour de France
211 Giro d'Italia
218 Vuelta a España

220 Mijn favoriete truien

228 Blauwe Solo Superia trui

230 Truitjes Zesdaagse van Gent 1965

231 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

232 Weetjes

232 Wielerbeurzen
233 Boeken

237 De reeks

239 De pubkaarten

239 Molteni-Arcore
240 Peugeot-BP-Michelin
241 SAGIT-Tregasio
242 SALVARANI
243 SCIC
244 Ploegenfoto's

246 Reacties

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het vierde nummer van WAAIERS en beginnen we binnen enkele maanden aan de derde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vergt ook enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen, om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van ons spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE 91001748529676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Jan, Patrick, Hans, Stef en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

Man in de kijker

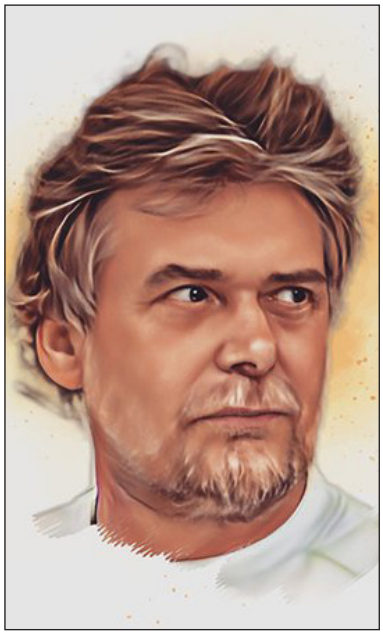

Bij deze wens ik als eindredacteur van WAAIERS een van de redactieleden in de kijker te zetten. Meer bepaald Jan Soens. Jan levert ons, en ook veel andere wielerliefhebbers en auteurs, een enorme reeks tekeningen van truien.

Jammer genoeg worden die soms gewoon van het internet geplukt (Jan is een van de leveranciers van tekeningen van truien op Mémoire du Cyclisme) zonder zijn toestemming te vragen. Nochtans is Jan zo goed als altijd bereid zijn tekeningen ter beschikking te stellen.

Ook ikzelf betrap er mij soms op om zomaar een tekening te gebruiken zonder het expliciet te vragen, Jan zegt toch altijd ja. En ik vergeet dan ook soms van aan het begin of op het einde van de tekst te vermelden dat de tekeningen van zijn hand zijn.

Vandaar dat ik bij deze op mijn eerste communiezieltje beloof van dit in de toekomst niet meer te vergeten en iedere keer ©Jan Soens bij de tekeningen te zetten of het bovenaan de tekst te vermelden.

Voor andere toekomstige auteurs en gebruikers van de tekeningen, jullie kunnen Jan altijd via ons mailadres bereiken.

Trouwens heb je een foto van een trui waar nog geen tekening van bestaat, dan is Jan altijd bereid daar wel een tekening van te maken of wat research te doen naar bv. de juiste kleuren van de trui.

Jan, vanaf nu mag je mij altijd op de vingers tikken als ik je nog eens zou vergeten zijn.

Jan De Smet

Eindredacteur

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in PELOTON wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Beste lezers van WAAIERS, zoals in het eerste nummer vermeld wordt er van renners die in deze reeks van Maple Leaf Chewing Gum voorkomen en waarvan al een of meerdere Nederlandstalige boeken verschenen zijn, of die eerder of in de toekomst in het kader van een artikelenreeks in WAAIERS aan bod komen, geen uitgebreide loopbaanbeschrijving gegeven.

Bij het nummer 4 is dit het geval. Rik Luyten werd uitgebreid beschreven in het artikel dat ging over FAEMA in WAAIERS 2-2. Over Guido Reybrouck verscheen een boek.

In zo een situatie beperken we ons tot het opsommen van de teksten op de rugzijde van de 'prentjes', de ploegen van de renner, het palmares in de 'grote' wedstrijden en de nodige foto's van de 'prentjes' en de renner in zijn verschillende merkentruien.

In WAAIERS 3-1 zal met Lode Troonbeeckx en Georges Vandenberghe weer een uitgebreide beschrijving volgen.

Nummer 4: RIK LUYTEN

door Jan De Smet

1965 *1966*

Hendrik (Henri) 'Rik' Luyten (° 11/7/1937 (Beverlo) Beringen † 7/4/1969 in (Kwaadmechelen) Ham)

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1966
Typisch kermiskoerser, die, na korte wedstrijden, bijzonder snel is in de eindspurt. Brengt gemiddeld acht palmen per seizoen naar huis. Op het internationale vlak kon Luyten moeilijk doordringen. Hij werd in 1956 afgevaardigd naar het wereldkampioenschap, win in 1962 een rit in de Ronde van België en werd hetzelfde jaar 8e in het nationaal kampioenschap.
Typisch kermiskoerser, die, na korte wedstrijden, bijzonder snel is in de eindspurt. Brengt gemiddeld acht palmen per seizoen naar huis. Op het internationale vlak kon Luyten moeilijk doordringen. Hij werd in 1956 afgevaardigd naar het wereldkampioenschap, win in 1962 een rit in de Ronde van België en werd hetzelfde jaar 8e in het nationaal kampioenschap.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar WAAIERS 2-2.

Er is eveneens een publicatie van de Heemkundige Kring van Beverlo genaamd In het spoor van Rik III - Herinneringen aan wielrenner Rik Luyten

Zijn ploegen als profrenner:

1955	Bristol
1956	Bristol en Plume Sport[1] en Van Hauwaert-FAEMA
1957	G.S. FAEMA
1958	G.S. FAEMA en Ghigi
1959	Ghigi
1960	Wiel's-flandria
1961	Wiel's-flandria
1962	Mann
1963	Mann
1964	Mann
1965	Mann
1966	Mann-Grundig
1967	Goldor-Gerka

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 69

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1955			
1956			
1957	52ste		9de (2 ritten)
1958			
1959			
1960			
1961			
1962			
1963			
1964			

1 Rik Luyten was voorzien als gastrenner in Paris-Bruxelles. Of hij effectief startte is niet duidelijk.

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1965			
1966			
1967			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1955				23ste	
1956		DNF			
1957		21ste (e.a.)	DNF		
1958		51ste	DNF	DNF	
1959	DNF	35ste (e.a.)		DNF	
1960		DNF		DNF	
1961					
1962		DNF	DNF		
1963		DNF		DNF	
1964					
1965		DNF			
1966					
1967					

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1955			
1956			
1957	17de (e.a.)		DNF
1958	4de		DNF
1959			DNF
1960			
1961	9de		
1962	24ste		
1963	DNF		
1964			
1965	DNF		DNF
1966		13de	
1967			

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1955		
1956	DNF	13de (e.a.)
1957		19de
1958		14de
1959		30ste
1960		

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1961		8ste
1962		
1963		8ste
1964		
1965		45ste
1966		
1967		

1955-56

1956

1957

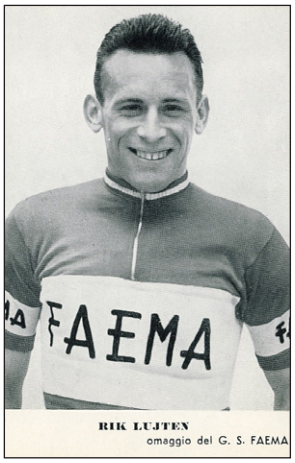

1958

1958-59

1960-61

1962-66

1967

GUIDO REYBROUCK

1967 *1968* *1969*

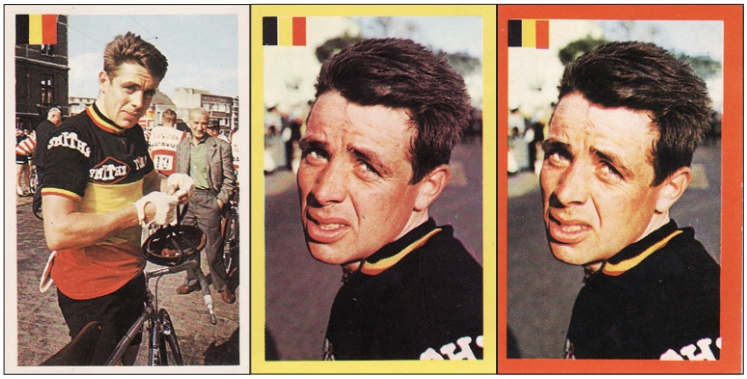

Guido Reybrouck (° 25/12/1941 in Brugge)

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1967-1969
Eigenaardig renner die beter rijdt bij de profs dan voorheen bij de liefhebbers. Is iets meer dan twee jaar beroepsrenner en heeft op zijn erelijst reeds staan: twee overwinningen in Parijs-Tours (1964-1966), drie ritoverwinningen in de Ronde van Frankrijk en een zege in het kampioenschap van België 1966!
De ex-kampioen van België, tweevoudig winnaar van Parijs-Tours, bereidde zich bijzonder voor op het klassieke seizoen, maar kon geen grote koers winnen. Werd primus in twee Tourritten, een etappe in de Vuelta en twee in Parijs-Nice.
De ex-kampioen van België, tweevoudig winnaar van Parijs-Tours, bereidde zich bijzonder voor op het klassieke seizoen, maar kon geen grote koers winnen. Werd primus in twee Tourritten, een etappe in de Vuelta en twee in Parijs-Nice.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar het boek:

Guido Reybrouck - De Ellende Van Een Wielerlegende, door Georges Heermans, uitgegeven door Graphius, Gent, 2019

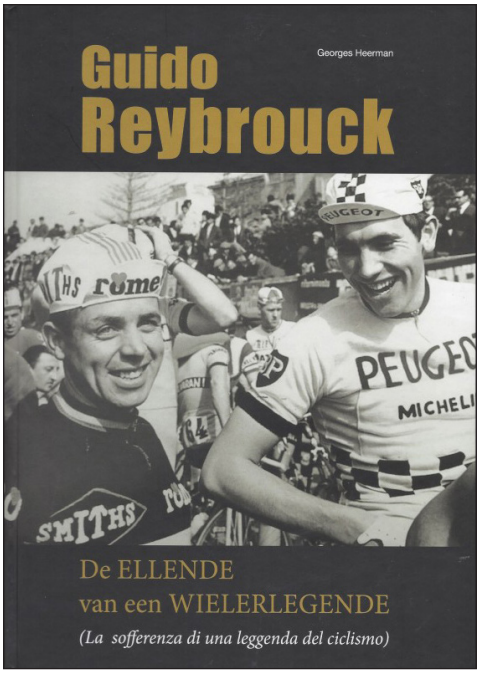

Zijn ploegen als profrenner:

1964	flandria-Romeo
1965	flandria-Romeo
1966	Romeo-Smith's
1967	Romeo-Smith's
1968	FAEMA
1969	FAEMA
1970	Germanvox-Coppi
1971	Salvarani
1972	Salvarani
1973	Novy-Total-Romy Pils

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 56

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964		88ste	
1965	54ste (2 ritten)		
1966	53ste (1 rit)		
1967	42ste (2 ritten)		DNF (1 rit)
1968		58ste (3 ritten)	
1969	77ste (1 rit)	DNF[2]	
1970		DNF	49ste (3 ritten)
1971	DNF		
1972	DNF		
1973			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1964					DNF
1965	8ste	21ste	DNF		
1966	74ste	4de	DNF	DNF	
1967	DNF	7de	23ste		
1968		DSQ	9de		
1969		DNF	DNF	DNF	DNF
1970	10de		23ste		
1971	DNF	DNF	DNF	DNF	
1972	17de	DNF	32ste		
1973		DNF		DNF	

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964			
1965	DNF		
1966	DNF		DNF
1967	29ste		
1968	55ste		DNF
1969	49ste	1ste	
1970			
1971	13de		DNF
1972	85ste		
1973			DNF

2 Na de Savona-affaire startte de volledige ploeg niet meer.

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964		DNF/DNS
1965		DNF/DNS
1966	7de	1ste
1967	DNF	32ste
1968		3de
1969	4de	DSQ
1970		DNF/DNS
1971		DNF/DNS
1972		DNF/DNS
1973		DNF/DNS

1964

1965

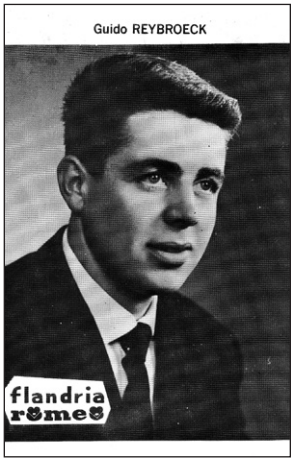

1966

1966

1967

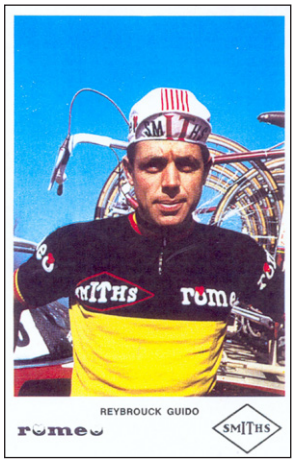

1968

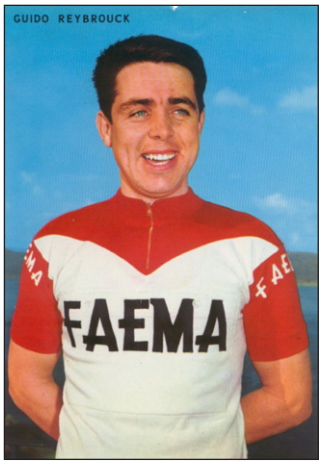

1969

1970

1971-72

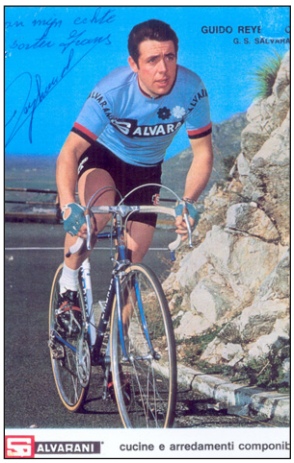

1973

ROKADO (deel 2: 1972)

Das hässliche Entlein

Het Lelijke Eendje

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

Tussen 23 november 1971 en 15 januari 1972 gebeurde er veel. Het begon met een artikel in Sport'70 5de jaargang - nr. 52 van 26 dec. '71 tot 1 jan. '72 p. 2-3 waarin de geboorte van ROKADO becommentarieerd werd en waar Lomme Driessens zijn zegje kreeg. Daarin stond dat Robert Kahl tot het besef gekomen was dat hij onvoldoende kennis had van het wielerwereldje en er daardoor fout aan gedaan had de ploeg te laten samenstellen door de Franse manager Roger Piel en pas daarna een sportdirecteur te zoeken. Roger Piel plaatste 'zijn mannen' Lucien Aimar en Gilbert Bellone[1]. Lucien Aimar werd 'verkocht' met het label oud-winnaar van de Tour de France en kreeg een gigantisch contract met de nodige extra's[2].

Florent Vanvaerenbergh had zelf nog Theo Verschueren en Albert Van Damme bij de ploeg gekregen, maar dat was dan weer een extra baanrenner en een veldrijder, niet direct een versterking voor de wegploeg.

De verwachtingen van Robert Kahl waren niet al te groot. Een zesdaagseoverwinning[3], een Europese titel voor Verschueren achter de derny[4] en in de koppelkoers voor Bugdahl-Kemper[5], een ritoverwinning in bv. Paris-Nice of de Tour de Belgique en verder een paar criteriumoverwinningen in Duitsland zou al voldoende zijn. Dolgelukkig zou hij zijn indien de Rund Um den Henninger Turm gewonnen zou worden.

Om de ploeg verder uit te breiden waren er geen mogelijkheden. De U.C.I. vereiste voor elke buitenlander twee Duitsers als lid van de ploeg. Met de Olympische Spelen in München voor de deur mochten er echter van de Duitse wielerbond geen Duitse liefhebbers meer overstappen naar de profs.

---

1 Lucien Aimar had in 1971 welgeteld 3 overwinningen behaald, Gilbert Bellone een (1).

2 In het contract dat Piel opstelde stond bv. dat in geval de renner ergens in Frankrijk een verbintenis had en voor die dag opgeroepen werd door ROKADO, het merk de renner ook het bedrag van het 'verloren contract' moest betalen. Men moet er geen tekeningetje bij maken om te zien dat Roger Piel en Lucien Aimar hier gemakkelijk een een-tweetje konden opzetten zodat lepe Lucien twee keer aan de kassa kon passeren.

3 Deze doelstelling, een zesdaagseoverwinning was op dat ogenblik al behaald in Dortmund en Münster met Bugdahl-Kemper en in Zürich met Bugdahl-Kemper-L. Pfenninger. Vorst werd gewonnen door Fritz-Renz maar het is niet duidelijk of Albert Fritz toen al voor ROKADO reed. Keulen en Bremen werden gewonnen door Renz-Schulze maar het is niet duidelijk of Wolfgang Schulze toen al voor ROKADO reed.

4 Deze doelstelling, de Europese titel achter derny voor Theo Verschueren was op dat ogenblik al behaald in Keulen op 17 december.

5 Deze doelstelling, de Europese titel koppelkoers voor Kemper-Bugdahl was op dat ogenblik al behaald in Antwerpen op 18 december.

In Wielersport jaargang 20, nr. 40 van 23 december 1971 p. 8 stond dat het budget voor 1972 rond de *f* 600.000,-[6] [7] was en dat dit, indien 1972 succesvol was, verhoogd zou worden voor 1973. Florent Vanvaerenbergh zou een contract getekend hebben voor 5 jaar hetgeen moest aantonen dat ROKADO het meende.

ROKADO op de piste

Ik plaats hier een apart kaderstukje met de realisaties van ROKADO op de piste, de plaats waar de ploeg eigenlijk geboren werd. Het overzicht start met de winter 71/72 en eindigt met het eerste deel van de winter 72/73.

ROKADO startte het sponsoren op de piste waarbij in eerste instantie voornamelijk Duitse baanrenners gesponsord werden. De eerste was Dieter Kemper, daarna volgde de ene Duitser na de andere. Uit foto's in Radsport kan afgeleid worden dat ten tijde van de Zesdaagse van Köln reeds volgende renners door ROKADO gesponsord werden: Klaus Bugdahl, Dieter Kemper, Wilfried Peffgen, Wolfgang Schulze, Sigi Renz, Theo Verschueren, ...

Dat dit op wrevel stootte in het kleine zesdaagsemilieu was normaal. Peter Post in een interview: "Ik rijd nog goed, erg goed zelfs en het feit, dat ik niet heb gewonnen in Bremen ligt alleen maar aan ROKADO". ROKADO, het woord was gevallen. ROKADO, de nieuwe gesel van de winterpistes.

Post: "Die firma heeft zo'n acht tot tien baanrenners aangetrokken, die allemaal samen één koppel vormen. Gevolg, als Peter Post zijn billen uit het zadel licht, dan zit er meteen een ROKADO-man aan het wiel. Gaat echter een ROKADO-man aan de haal, dan laten ze hem rustig gaan en dan moeten Patrick (Sercu) en Peter in hun eentje proberen alles bij elkaar te houden. Geen doen, geen doen." Vandaar dan ook misschien, dat Peter Post, Gazelle-coureur sinds jaar en dag, in Rotterdam (n.v.d.a.: van 20-26 januari 1972) is gekoppeld met een ROKADO-renner: Sigi Renz. "Daar ben ik blij om en ik vind het erg sportief van de directeur van ROKADO, de heer Kahl, dat hij daarvoor toestemming heeft gegeven. De man heeft blijkbaar zelf ook wel ingezien, dat het met al die dure ROKADO-ploegen snel fout zal gaan. Nu, in Rotterdam, heb ik dus ook weer een kans hoewel ROKADO toch wel weer de meeste renners in de baan heeft. Bugdahl, Kemper, Harrie Jansen, Piet de Wit, noem maar op[8]. Moeilijk zal het dus toch wel weer worden. Maar reken maar, dat die ouwe ze er toch

6 Dat was toen ± Bfr. 12.000.000,-

7 In Sport'70 - 5de jaargang nr. 51 van 19-25 december 1971 p. 23 staat een berekening van hoeveel een gemiddelde wielerploeg kost. Ze haalden de mosterd bij hun Italiaanse collega's. De cijfers die volgen zouden voor een 'gemiddelde' ploeg zijn, een ploeg zonder een of meer vertegenwoordigers van de 'high' society', een ploeg die evenmin aan de Tour de France deelnam. De bedragen stonden in lires (toen blijkbaar ± 1 lire = 9,08 Bfr. Volgens de wisselkoersen in de krant was het in december 1971 ± 1 lire = 7,5 Bfr. maar ik denk dat het eerder ± 100 lire = 7,5 Bfr. was. In 1965 was bv. 1 Bfr. = aan 12,5 Lire of 100 Lire = 8 Bfr.).

Aansluiting sportgroep:	200.000 Lire
Aansluiting van 10 renners en technisch personeel:	2.362.500 Lire
Loon (10 renners, 2 sportdirecteuren, 2 verzorgers, 2 mecaniciens)	35.000.000 Lire
Kosten voor deelneming aan wedstrijden	
25 wedstrijden in lijn	10.000.000 Lire
Giro di Sardegna en Tirreno-Adriatico	1.500.000 Lire
Giro d'Italia	7.000.000 Lire
Wedstrijdmateriaal (fietsen, banden)	10.000.000 Lire
Andere kosten (kledij, fotomateriaal, enz ...)	4.000.000 Lire
Totaal	**70.062.500 Lire**

Hierin zitten bv. de volgwagens nog niet eens verrekend. Het totaal komt overeen met 5.750.000 Bfr. volgens Sport'70 wat dus in feite 5.254.687 Bfr. zou moeten zijn volgens de gangbare wisselkoersen.
Robert Kahl zat dus met zijn 12.000.000 Bfr. aan meer dan het dubbele.

8 Volgende ROKADO-mannen reden Rotterdam: de koppels Bugdahl-Kemper, Peffgen-Karstens, Pfenninger-Verschueren, De Wit-Jansen en Robert Vanlancker (met Willy Debosscher). Dus 9 renners, 10 met Renz erbij op de 13 koppels.

nog van langs zal geven. In eigen land doe je altijd nog een beetje meer je best, dan ergens anders.[9]"

Dat Peter Post ook wel eens een ROKADO-trui aantrok getuigt onderstaande foto.

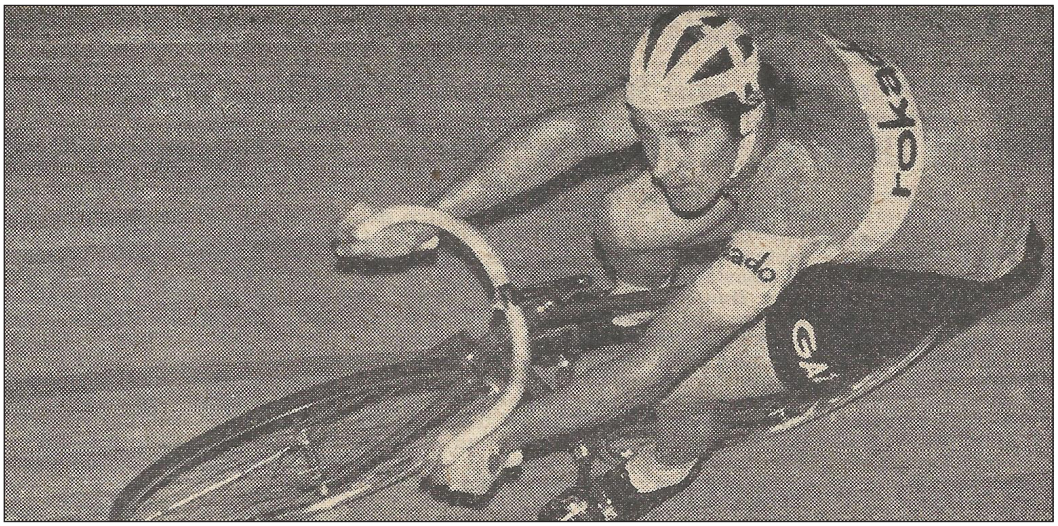

Zesdaagsen

1971

- Dortmund (21-27/10/1971) Bugdahl-Kemper
- Brussel-Vorst (8-14/11-1971) Renz-Fritz
- Münster (22-28/11/1971) Bugdahl-Kemper
- Zürich (6-12/12-1971) Bugdahl-Kemper-L. Pfenninger

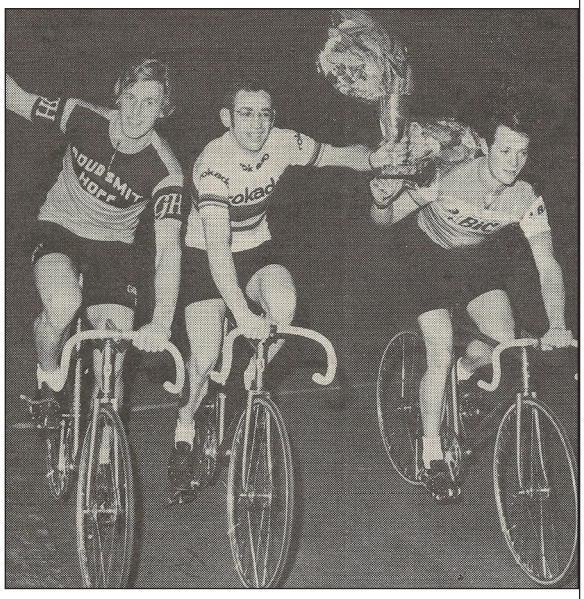

Duyndam-Verschueren-Pijnen als overwinnaars in Antwerpen (Foto Wielersport)

1972

- Köln (27-12/1971-2/1/1972) Renz-Schulze
- Bremen (6-12/1/1972) Renz-Schulze
- Antwerpen (11-17/2/1972) Pijnen-Verschueren-Duyndam
- Milano (18/-24/2/1972) Renz-Gimondi
- Groningen (29/2-6/3/1972) Bugdahl-Kemper
- München (8-14/11/1972) Renz-Schulze
- Münster (17-23/11/1972) Peffgen-Fritz
- Zürich (27/11-3/12/1972) Peffgen-Fritz-Graeme Gilmore

9 In die zesdaagse van Rotterdam maakte Peter Post een zware val die meteen ook het einde van zijn carrière als wielrenner betekende. René Pijnen-Leo Duyndam wonnen die zesdaagse voor Bugdahl-Kemper.

Wolfgang Schulze-Sigi Renz als overwinnaars in Köln (Foto Radsport)

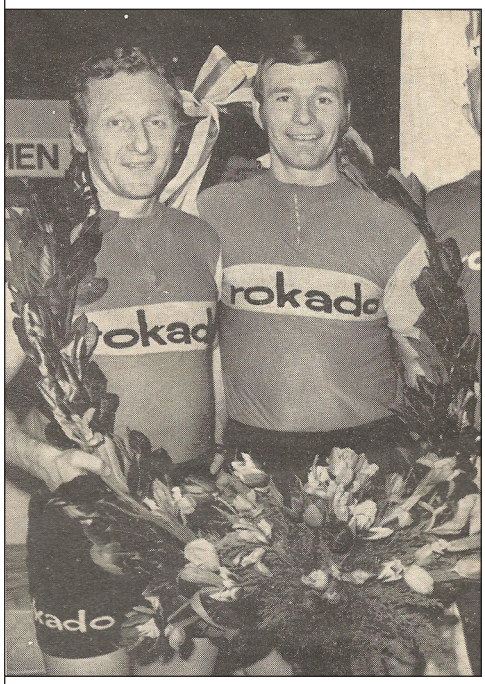

Bugdahl-Kemper als overwinnaars in Groningen (Foto Wielersport)

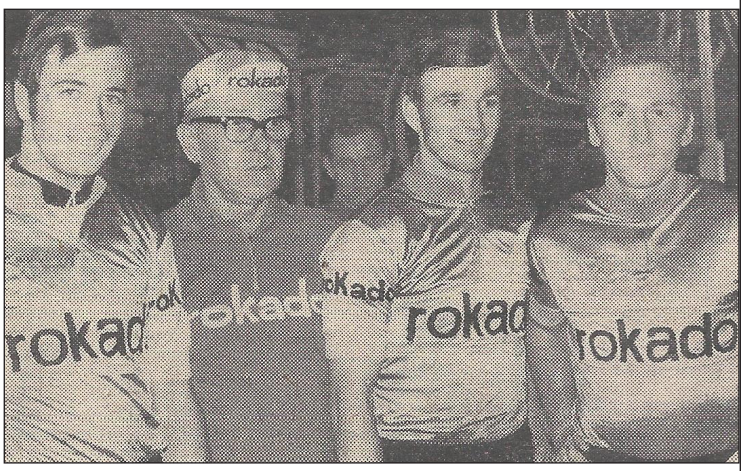

Pfenninger-Kemper-Bugdahl als overwinnaars in Zürich (Foto Radsport)

Wereldkampioenschappen

Robert Vanlancker[10] werd wereldkampioen sprint door in de halve finale de Italiaan Giordano Turrini uit te schakelen en in de finale de Australiër Gordon Johnson.

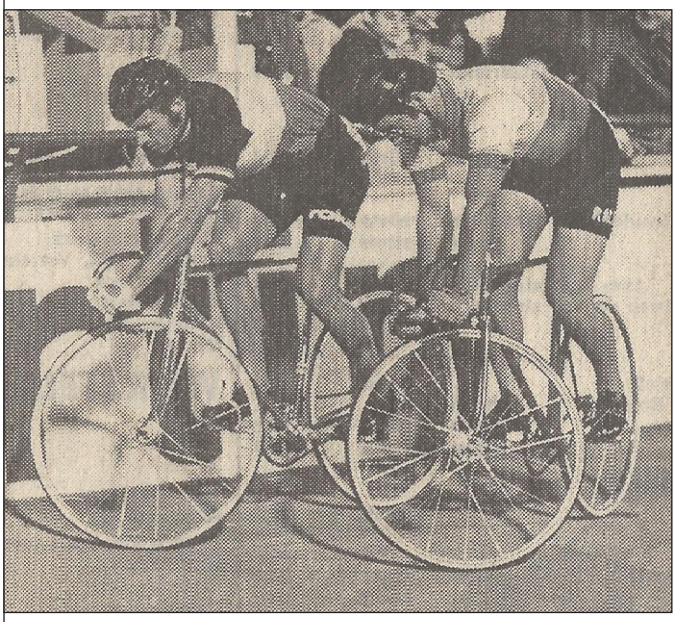

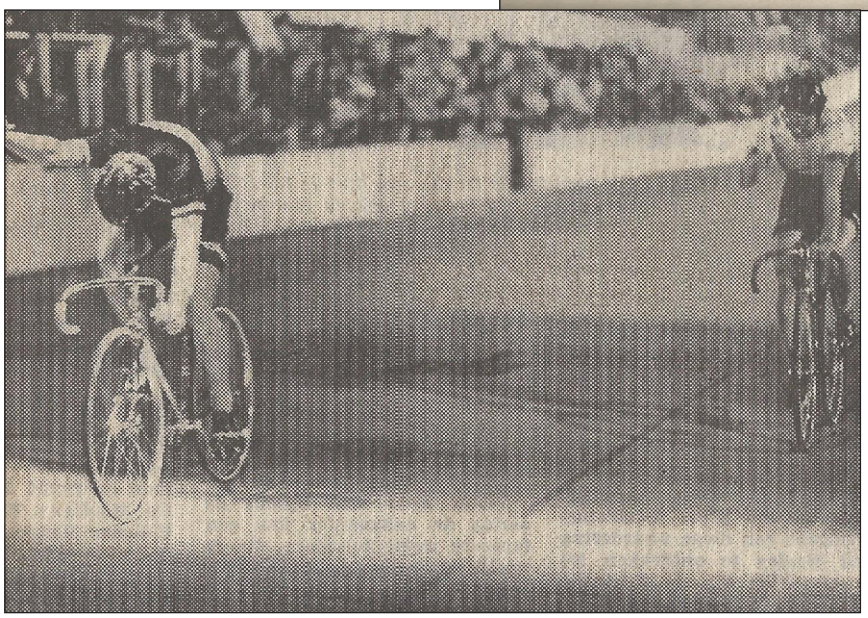

Robert Vanlancker in de finale tegen Gordon Nicholson. Vanlancker reed niet in de traditionele blauwe Belgische trui, maar in zijn kampioenentrui (Foto's Sport '70)

10 In tegenstelling tot wat de meeste kranten schreven is het wel degelijk Vanlancker en niet Van Lancker.

Vanlancker juicht, hij is wereldkampioen (Foto Miroir du Cyclisme)

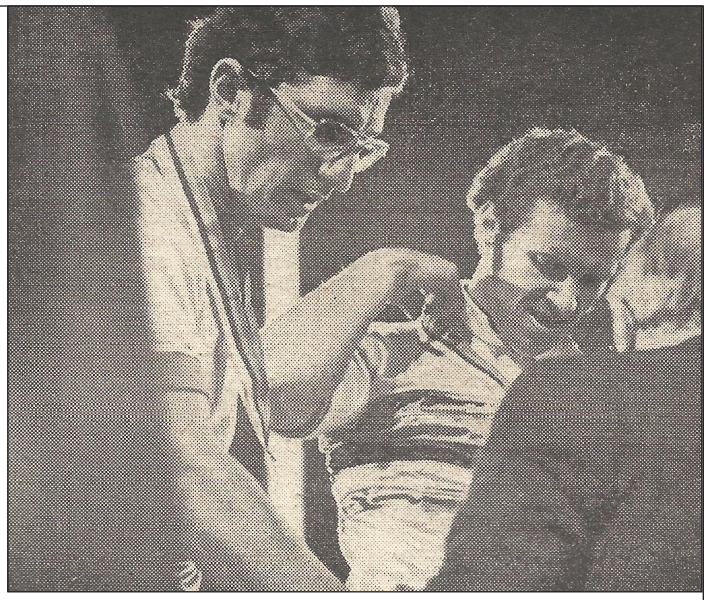

Nicholson en Vanlancker op het podium (Foto Sport'70)

Theo Verschueren won de wereldtitel 1/2 fond voor Cees Stam en Dieter Kemper[11]. Ehrenfried Rudolph werd 6de.

Verschueren in actie tijdens het wereldkampioenschap Opmerkelijk, Verschueren reed niet in de traditionele blauwe Belgische trui (Foto Miroir du Cyclisme)

Verschueren juichend over de streep (Foto Sport '70)

11 Men zou hier kunnen vermoeden dat Dieter Kemper een handje toestak bij het veroveren van de wereldtitel door ploegmaat bij ROKADO, Theo Verschueren. Maar volgens Theo Verschueren in het boek 'Circus Piste-Theo Verschueren de levende wielerlegende', door Marc Stevelinck (1998) p.101, wou Kemper zelf wereldkampioen worden.

Stam-Verschueren-Kemper (Foto Sport '70)

Huldiging van de wielrenners na de wereldkampioenschappen in Olympisch Stadion, met rechts Vanlancker en Verschueren (Foto Mirroir Sprint)

Europese titels

Europees kampioenschap derny's 1972: Theo Verschueren 17/12/1971 Köln Europees kampioenschap ploegkoers 1972: Kemper-Bugdahl 18/12/1971 Antwerpen

Europees kampioenschap 1/2 fond: Dieter Kemper 30/1/1972 Dortmund voor Theo Verschueren.

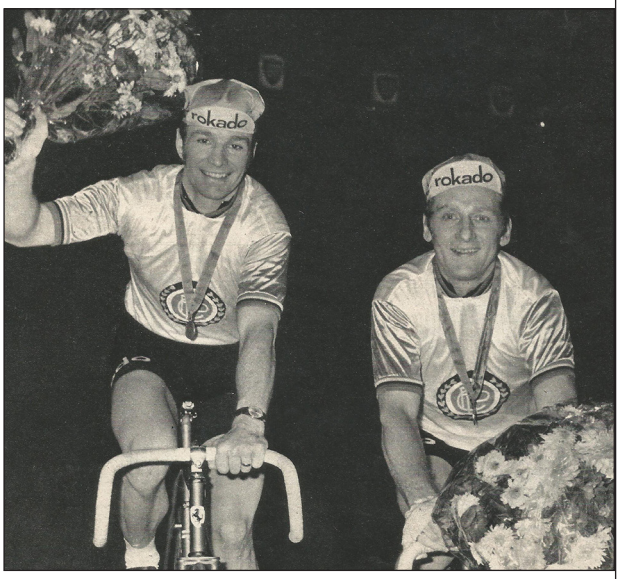

Kemper-Bugdahl Europees kampioen ploegkoers

Nationale kampioenschappen

<u>België:</u>

Robert Vanlancker werd Belgisch kampioen sprint. Na twee manches tegen Willy Debosscher. Theo Verschueren werd op een wel eigenaardige manier Belgisch kampioen 1⁄2 fond.

De wedstrijd was voorzien op 1 juli, maar ging niet door. Het kampioenschap werd verplaatst naar de volgende dag, maar de gangmakers hadden een contract in Frankfurt en konden niet aanwezig zijn. Er kwam geen nieuwe datum. De B.W.B. besloot dan maar dat Theo

Verschueren kampioen werd door 'walk over' (P.V. van de Algemene vergadering van de B.W.B. van 11 februari 1973).

Nederland:

Piet de Wit werd Nederlands kampioen fond, Gerben Karstens werd er 3de.

Piet de Wit werd 3de in het Nederlands kampioenschap 1/2 fond. Pijnen Karstens werden Nederlands kampioen ploegkoers.

Zwitserland:

Louis Pfenninger werd 2de in het Zwitser kampioenschap omnium.

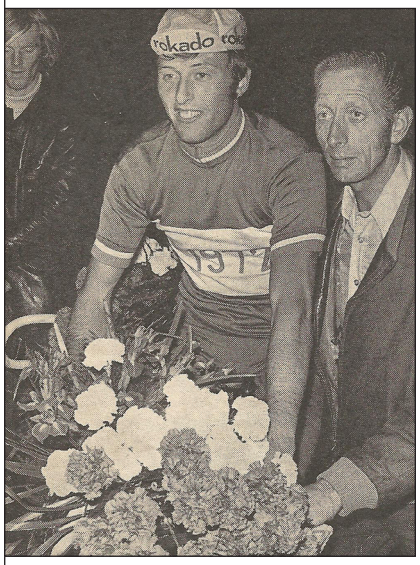

Piet de Wit nationaal kampioen fond (Foto Wielersport)

Piet de Wit-Cees Stam-Jaap Oudkerk, podium natuionaal kampioenschap 1/2 fond (Foto Wielersport)

Zomerbanen

Robert Vanlancker won 8 sprinttoernooien.

Theo Verschueren won 2 1/2-fondwedstrijden.

Theo Verschueren won 2 dernywedstrijden.

Winterbanen (januari tot maart 1972)

Robert Vanlancker won 1 sprinttoernooi.

Dieter Kemper won 1 1/2-fondwedstrijd.

Theo Verschueren won 2 dernywedstrijden.

Wilfried Peffgen-Albert Fritz wonnen een ploegkoers.

Winterbanen (september tot december 1972)

Robert Vanlancker won 1 sprinttoernooi.

Theo Verschueren won 1 1/2-fondwedstrijd.

Theo Verschueren won 1 dernywedstrijd.

Theo Verschueren won 1 omnium.

Verschueren toont zijn trui op een zomerbaan

Samengevat werden er in 1972 acht zesdaagsen gewonnen, werden er twee wereldtitels veroverd (+ brons), drie Europese titels (+zilver), drie nationale titels (+zilver + 2x brons). Verder nog 10 sprinttoernooien, 4 1/2-fondwedstrijden, 5 dernywedstrijden, 1 omnium en 1 ploegkoers.

37 overwinningen die konden achterhaald worden.

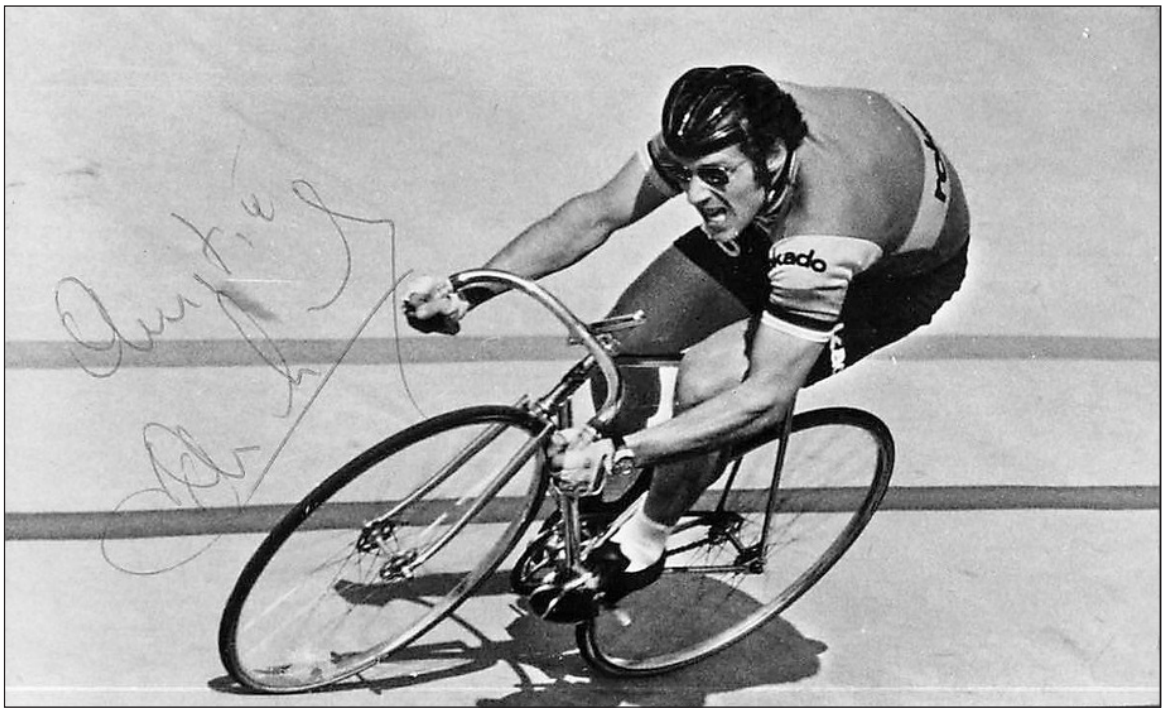

Robert Vanlancker in volle actie tijdens de Good Fridaymeeting in Herne Hill (Foto eigen collectie)

Wereldkampioenentrui van Theo Verschueren (Foto Jan De Smet)

Hoeveel mark kostte de eerste Europese trui in koppelrit

Soms was er echter wel een 'reukje' aan de overwinningen van de ROKADO-mannen. Zoals hier weergegeven wordt uit Sport'70 - 5de jaargang nr. 51 van 19-25 december 1971 p. 19.

In Antwerpen werden Bugdahl-Kemper de winnaars van het eerste officieel kampioenschap van Europa in koppelrit. Maar de ontgoocheling bij het publiek was groot.

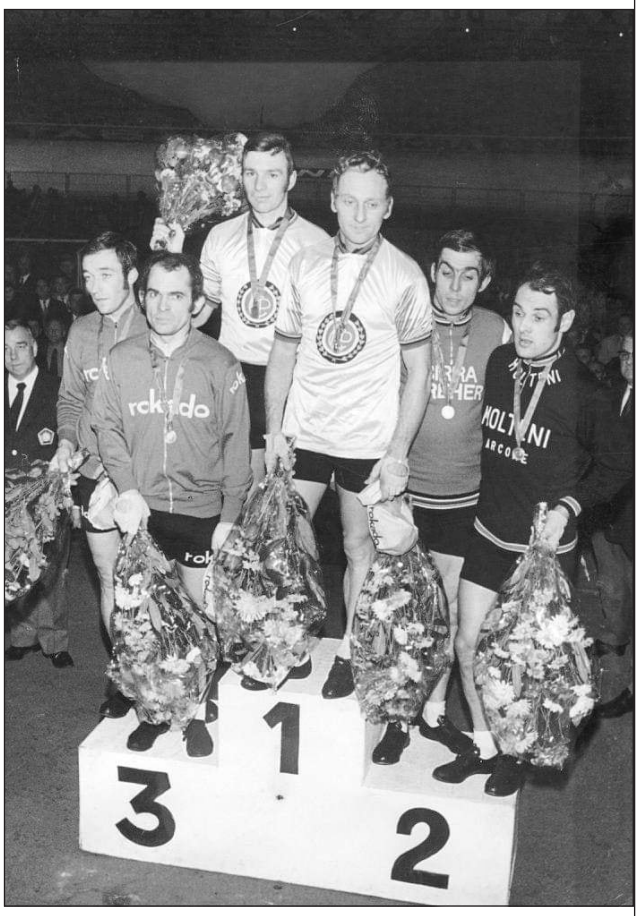

Het podium van het Europees kampioenschap koppelrit

Bugdahl-Kemper kwamen vlug aan de leiding en meteen bleek dat iedereen op Pijnen-Duyndam na er mee akkoord ging dat de Duitsers zouden winnen en zelfs bereid waren daar ernstige inspanningen voor te leveren.

Het gevolg was dat men niets dan aanvallen zag van Pijnen-Duyndam die dan toch de verdiensten mogen opeisen iets van het spektakel gered en het tempo naar recordhoogte gebracht te hebben. Dat alles gebeurde onder een valsklinkend alibi: "Het is beter dat een Duitse ploeg wint, want in Duitsland zijn er veel winterbanen en die zijn daar dan wel mee gediend."

Dit alles gebeurde, naar algemeen in het rennerskwartier geweten was, onder druk van de harde marken van de nieuwe sponsor ROKADO, die graag ziet dat zijn renners die voor zijn formatie uitkomen alles winnen op de baan en daar veel geld voor over heeft.

De uitslag:

1. Klaus Bugdahl-Dieter Kemper (W-D)
2. Patrick Sercu-Julien Stevens (Bel)
3. Wilfried Peffgen-Sigi Renz (W-D)
4. Ferdinand Bracke-Norbert Seeuws (Bel)
5. René Pijnen-Leo Duyndam (Ned)
6. Alain Van Lancker-Jacky Mouriuox (Fra)
7. Fritz Pfenninger-Erich Spahn (Zwi)
8. Kees Stam-Wim Bravenboer (Ned)
9. Theo Verschueren-Ernest Bens (Bel)
10. Hans Junkermann-Ehrenfried Rudolph (W-D)
11. Gerard Koel-Piet de Wit (Ned)
12. Norman Hill-Graeme Gilmore (GBR/Aus)
13. André Poppe-Gilbert Wuytack (Bel)

En plots was er daar een derde ploegvoorstelling in Berg bij Brussel. Als zogeheten kopmannen in de groepering ROKADO werden de volgende renners naar voor geschoven: de Nederlander Gerben Karstens, de Duitser Rolf Wolfshohl, de Fransman Lucien Aimar en de Belg Willy Vekemans.

“Indien we ergens een ritje in een ronde of een wedstrijd van tweede categorie kunnen winnen, zullen we al best tevreden zijn”, aldus dhr. Kahl. “Tijdens de voorbije wintermaanden en ook in de onmiddellijke toekomst hebben de pisterenners immers voor voldoende publiciteit gezorgd.” “Mogelijk gehandicapt inzake pure macht, zal ik van mijn renners evenwel overal eisen dat zij mijn kleuren tot het uiterste zullen verdedigen. Iemand, die in dat opzicht aan zijn plichten zal tekortkomen, wens ik niet langer als een blok aan het been te hebben”.

Verdoken mikte men echter ook op de wereldtitel in het veldrijden gezien naast Rolf Wolfshohl ook Albert Van Damme aangetrokken werd.

ROKADO in het veld

ROKADO investeerde dus ook in het veldrijden. Met twee toppers, Rolf Wolfshohl en Albert Van Damme was succes verzekerd.

Wanneer Wolfshohl juist in ROKADO-trui in het veld verscheen kon niet achterhaald worden. Vandaar dat er twee getallen zijn voor zijn aantal overwinningen. Het ene voor de het deel september-december 1971, waarschijnlijk verreden voor ROKADO, het andere voor de 1972 (bestaande uit januari-maart 1972 en september-december 1972).

Albert Van Damme kwam bij ROKADO vanaf 1 januari 1972. Op 18 april verscheen in de kranten dat Berten ontslagen was door ROKADO omwille van een dopinggeval (zie verder in de tekst). Maar De Leeuw van Laarne reed ook in september-december 1972 in ROKADO-trui rond.

Het ontslag moet dus om een of andere reden weer ingetrokken zijn.

Rolf Wolfshohl behaalde eind 1971 in Duitsland 3 verldritoverwinningen.

In het eerste deel van 1972 won hij 2 wedstrijden in Duitsland en een in Frankrijk. In het tweede deel van 1972 won hij eveneens 2 wedstrijden in Duitsland en een in Frankrijk plus een in

Het podium op het Duits kampioenschap veldrijden met v.l.n.r. Puschel, Wolfshohl en Kunde (Foto Radsport)

Ook Bölke, Müller, Muddemann en Rasing aan het werk tijdens het Duits kampioenschap veldrijden (Foto's eigen collectie)

Italië en Zwitserland. En hij werd Duits kampioen voor Karl-Heinz Kunde, Dieter Puschel, Bernd Rasing en Wilfried Peffgen. Dieter Puschel had toen (13 februari) blijkbaar nog niet voor ROKADO getekend want op de podiumfoto staat hij in een trui van BIKA-Milupa.

Voor Rolf Wolfshohl in 1972 dus 9 overwinningen in het veld.

Albert Van Damme zegevierde in het eerste deel van 1972 negen keer in België en twee keer in Duitsland. In het tweede deel was dat 16 keer in België, twee keer in Duitsland en zes keer in Zwitserland. Hij werd ook tweede in het Belgisch kampioenschap.

In totaal dus 35 overwinningen voor Berten Van Damme.

De zoveelste zege voor Albert Van Damme (Foto Sport'70)

Rolf Wolfshohl in een andere nationale trui (Foto Radsport)

Ook de Luxemburger Roger Gilson won in 1972 een veldrit. En zoals uit het Duits kampioenschap kon worden afgeleid, reden ook Bölke, Kunde, Puschel, Rasing, Müller, Muddemann en Peffgen soms in het veld.

Op het wereldkampioenschap[12] in Praag op 27 februari won Eric De Vlaeminck voor Rolf Wolfshohl en Herman Gretener. Ook hier was ROKADO dus vertegenwoordigd op het podium.

12 Rolf Wolfshohl droeg op het WK eigenlijk een ROKADO-trui waar ROKADO afgedekt werd door de Duitse kleuren. Wolfshohl kreeg er nog een boete voor.

In totaal voor ROKADO in 1972 dus 45 overwinningen waaronder een nationale titel en verder nog een zilveren medaille op het WK en het Belgisch en Duits kampioenschap.

Het WK-podium met v.l.n.r. Wolfshohl, De Vlaeminck en Gretener (Foto Velo 72)

Foute trui voor Wolfshohl op het WK (Foto Miroir du Cyslime)

Ook Jef Thielemans stond op het punt om voor ROKADO te tekenen. In Radsport nr. 2 van 11 januari 1972 stond dat hij na het wereldkampioenschap in Praag zou overstappen naar de profs.

Jef Thielemans persoonlijk verduidelijkte mij het een en het ander en kort samengevat kwam het hierop neer:

Jef Thielemans tekende in december 1971 een contract met ROKADO. Hij mocht het voorjaar 1972 als veldrijder-liefhebber uitrijden met de trui van E.K.S. (Evere Kerkhoek Sportief - Scaldia Volga) en zou op 1 oktober 1972 prof worden als veldrijder.

Op 1 oktober werd hij echter geen prof, omdat hij eigenlijk meer verdiende in zijn dagdagelijkse werksituatie. Er werd toen een verbeterd voorstel gedaan om prof te worden als wegrenner-veldrijder. Hij de zou kleine rondes in het voorjaar moeten rijden, o.a. de Giro di Sardegna en Milano-Sanremo in dienst van Willy De Geest. Maar in januari 1972 was men hem vergeten uit te nodigen op de persvoorstelling in Diegem, hij was 1 dag te laat.

Voorstelling van de Belgen bij ROKADO voor 1972. V.l.n.r. Albert Van Damme, Jef Thielemans, Theo Verschueren, Florent Vanvaerenbergh, Jean-Pierre Berckmans, Robert Vanlancker, Georges Vandenberghe en Willy Vekemans (Foto Jef Thielemans)

Maar opnieuw kwam het erop neer dat Jef zijn job zou moeten opgeven. Hij koos dan maar het zekere voor het onzekere, tekende niet en bleef liefhebber met een vaste job. Van ROKADO hoorde hij niks meer.

Gerben Karstens, die tijdens de wintermaanden bedrijvig was in diverse zesdaagsen was er inmiddels van overtuigd dat hij zich in het heterogene gezelschap, tot enig kopman zou weten op te dringen. Hij beweerde eveneens dat hij nog in staat was opnieuw een klassieker te winnen. Daaromtrent zei hij: “De Ronde van Lombardije van 1969 mag voor mij geen eindpunt betekenen. Na afloop van deze klassieke overwinning heeft men mij het grootste affront uit mijn loopbaan bezorgd. Het zou voor mij heerlijk zijn op een sportieve wijze weerwraak te nemen op deze vernedering, die ik steeds niet ben vergeten.”

Dat Karstens ‘gefoefeld’ had tijdens de dopingcontrole en de urine van Jan Leys, chauffeur bij de Caballero-ploeg, die zelf amfetaminen gebruikt had om fit te blijven achter het stuur, had ingeleverd en dus volkomen terecht gediskwalificeerd werd verzweeg hij wijselijk.

Ploegvoorstelling met 27 renners
V.l.n.r. bovenaan: Vanvaerenbergh, Karstens, Vanlancker, Kemper, Muddemann, Verschueren, Bölke, Pfenninger, Vandenberghe, Vekemans, Van Damme, Aimar, Müller, Peffgen, Puschel en Fritz Onderaan: Schulze, Kunde, Jansen, Kelleners, Van Pol, Berckmans, Renz, Rasing, Wolfshohl, Schepers, De Wit en Gilson (Foto Radsport)

Maar even terug naar de ploegvoorstelling waar plots Willy Vekemans als medekopman voorgesteld werd. De ploegsamenstelling die werd prijsgegeven leverde nog een aantal verrassingen op. Er doken namelijk heel wat nieuwe namen op. Jean-Pierre Berckmans, Wim Kelleners, Georges Vandenberghe, Robert Vanlancker, Jo van Pol en Willy Vekemans. Vier Belgen en twee Nederlanders.

De ROKADO-trui bij de tweede ploegvoorstelling

Berckmans en Vekemans[13] kwamen van Hertekamp-Magniflex- Novy en waren misschien niet gewenst of in overtal bij de ploeg Van Cauter-de Gribaldy-Magniflex van Lomme Driessens. Gezien de connectie Driessens-Vanvaerenbergh-ROKADO een te begrijpen transfer.

Georges Vandenberghe kwam van Salvarani en had indertijd bij flandria-Romeo, Romeo-Smith’s, Smith’s, FAEMA en FAEMINO met Lomme Driessens gewerkt. Dus ook hier een verklaring.

13 Met Berckmans en Vekemans behaalde Vanvaerenbergh sporadisch succes. Berckmans werd de revelatie in het jongste kampioenschap van België te Martelange. Vekemans bezorgde de Leuvense sportbestuurder zijn eerste grote successen. De laatste jaren was Vekemans even snel uit de actualiteit verdwenen. Eind 1971 verklaarde hij dat hij er definitief mee zou stoppen. Vanvaerenbergh heeft zijn gewezen ploegaanvoerder nog een laatste kans gegeven. “Ik heb Willy een jaarcontract aangeboden”, vertelde Florent. “Dit is evenwel zijn laatste kans. Hij weet dat ik tijdens de eerste vier maanden een klinkende prestatie verwacht”.

Robert Vanlancker, in 1971 bij Goldor, was sprinter-baanwielrenner en gezien de voorliefde van dhr. Kahl voor het pistegebeuren dus ook een te begrijpen aanwerving.

De twee Nederlanders waren neo-prof en werden via Sjefke Jansen en Wim Poot bij de ploeg gebracht. Maar de ploeg telde op dat ogenblik 14 Duitsers en 16 buitenlanders.

ROKADO schreef zich vervolgens in voor de Setmana Catalana en Paris-Nice maar op 18 februari verscheen in Het Belang van Limburg een verontrustend bericht.

Zal juffrouw Flesch (Luxemburg) nogmaals tussenkomen om ROKADO-ploeg te steunen?

De burgemeester van de stad Luxemburg is... een juffrouw. Colette Flesch heeft het bestuur overgenomen van de h. Wilwertz, vroeger ook ondervoorzitter van de internationale wielrijdersbond.

Heeft zij van hem het virus van de wielrennerij geërfd, zij die wel sportief is en als schermster naam verwierf? Colette Flesch is verleden jaar reeds opgetreden bij de E.E.G. die in haar stad zetelt, om de BIC-ploeg te verdedigen14.

Zij deed, en doet nog, gelden dat de E.E.G. geen restricties duldt voor de tewerkstelling in de bij haar aangesloten landen en ... dat zulks ook moet gelden voor de beroepswielrennerij.

Colette Flesch (Foto Wikipedia)

Voorbijgestreefd reglement

Wij kunnen aannemen dat Robert Kahl uit Dortmund niet vertrouwd is met de reglementering van de I.W.U. Wij nemen het minder aan van zijn sportbestuurder Florent Vanvaerenbergh. Deze moet weten dat, volgens de I.W.U. in een sportgroep de verhoudingen moeten gerespecteerd worden en die werden gesteld op: 2/3de of 67% van het effectief renners uit eigen land voor 1/3de of 23% buitenlanders. Voor de Duitse sponsor Rokado werd dit al een heel probleem. Hoeveel Duitse beroepsrenners, die naam waardig, zijn er nog wel? Maar daarmee houdt de I.W.U. geen rekening. Toen Colette Flesch verleden jaar bij de E.E.G. interpelleerde ten voordele van BIC, hadden De Muer en zijn bazen het reglement reeds toegepast en enkele renners (gedwongen) de bons gegeven, w.o. Frans Verhaegen, André Doyen en nog anderen. Hetzelfde geval doet zich nu voor bij Rokado. Niet alle renners werden aanvaard die op het lijstje stonden dat bij de I.W.U. werd binnengedragen.

---

14 Over deze zaak kon niks teruggevonden worden. BIC telde in 1971 aanvankelijk 35 renners waarvan 22 Fransen en 13 buitenlanders en was dus niet in orde met de regels van de U.C.I. (2 Fransen tegen 1 buitenlander). Om in regel te zijn, moesten ze met 26 Fransen zijn, dus 4 extra.
De Fransen Jean-Claude Theillière en waarschijnlijk Yves Ravaleu kwamen halfweg maart in de ploeg. Op zich dus geen probleem gezien het 2 Fransen waren. De verhouding werd 24/13 wat nog altijd niet in orde was. Voor Ravaleu dient wel opgemerkt te worden dat hij enkel voor BIC op de deelnemerslijst staat van het Critérium National. Voor de rest van het seizoen, en dit reeds vanaf april reed hij voor Hoover-de Gribaldy. Zijn aanwezigheid bij BIC is dus eerder twijfelachtig.
Maar Jean-Claude Theillière (Fagor-Mercier) werd samen met Christian Davaine (individueel als pistard bij U.C. Flandres-Artois) en Jacques Guiot (einde carrière) eind mei ontslagen (waarschijnlijk omwille van teleurstellende resultaten) en Yves Ravaleu kwam bij Hoover-de Gribaldy terecht. Daardoor kwam de verhouding onder druk (nog 20 Fransen tegen 13 buitenlanders). Als gevolg hiervan werden de Belgen André Doyen, Jean Ronsmans en Sus Verhaegen het slachtoffer en mochten ook zij eind mei vertrekken.
Begin het jaar waren er dus 35 renners waarvan 22 Fransen (1,69 tegen 1), half maart waren er 36 of 37 (Ravaleu wel of niet) renners waarvan 23 of 24 Fransen (1,77 of 1,85 tegen 1). Eind mei, na de ontslagen waren er nog 30 renners waarvan 20 Fransen (2 tegen 1) waardoor de opgelegde U.C.I.-regels gevolgd werden.
De auteur heeft contact opgenomen met Mevr. Flesch, en later met de Archieven van het Europees Parlement. Dit resulteerde in het verslag van de vraag van Mevr. Flesch en het antwoord van de Europese Commissie zoals weergegeven in volgend kader.

Om de opgelegde 'verhouding' te respecteren, werden gewipt: onze veldrijder Albert Van Damme (dewelke te Lembeek onlangs in de Rokado-trui aantrad), de Fransman Gilbert Bellone, de Nederlanders Piet de Wit, Harry Jansen en Jo van Pol en de Groothertogdommer Roger Gilson.

Daarbij komt dat renners als Alain Van Lancker[15] en onze Theo Verschueren, als baanspecialisten, niet zullen mogen optreden in wedstrijden 'per ploeg'. Dit reglement is voorbijgestreefd. Elkeen weet het, maar het is nog steeds 'het reglement' en het blijft van toepassing ook al nemen sommige mensen er een loopje mee. Zal Colette Flech ditmaal tijdig optreden om de effectieven van het 'Rokado'- gezelschap te doen aanvaarden? Wij zijn benieuwd en wij wensen het voor de betrokken renners. Zij zijn beroepsmensen en verdienen (vanwege de E.E.G.) dezelfde bescherming als de andere arbeiders. Waarom zou het ook anders?

Extract uit het 'Journal officiel des Communautés européennes' van 16/10/71 N° C 103/3

QUESTION ECRITE N° 196/71

de Mlle Flesch

à la Commission des Communautés européennes

(25 juin 1971)

Objet : Régime des coureurs cyclistes professionnels étrangers dans les équipes extra-sportives

1. La Commission est-elle au courant de l'existence d'une disposition des statuts de la Fédération internationale des coureurs professionnels (FICP) selon laquelle les équipes ne peuvent pas réunir plus de dix coureurs étrangers ?

2. La Commission a-t-elle pris connaissance des informations de presse selon lesquelles, en application de cette disposition, la Fédération française de cyclisme (FFC) a obligé le groupe De Muer à se séparer des coureurs belges Doyen, Ronsmans et Verhaegen ?

3. La Commission peut-elle préciser si les coureurs professionnels appartenant aux équipes extra- sportives sont à considérer comme des salariés ou comme des personnes exerçant une profession indépendante ?

- dans le premier cas, la Commission est-elle d'avis que les statuts de la FICP sont en contradiction avec l'article 48 du traité CEE et le règlement (CEE) n° 1612/68, et notamment ses articles 1er, 2, 3, 4 et 7[16];

- dans le deuxième cas, la Commission est-elle d'avis que les statuts de la FICP sont en contradiction avec les articles 52, 53, 54, 59, 60, 62, 63 et 65 du traité CEE qui exigent que les États membres suppriment toutes restrictions à la liberté d'établissement et à la libre prestation des services et interdisent de nouvelles restrictions ?

4. La FICP et la FFC sont-elles des organismes publics contre lesquels peut être intentée une action en application de l'article 169 du traité CEE ?

Dans la négative, la FICP et la FFC exercent-elles une position dominante au titre de l'article 86 du traité CEE ?

Si tel est le cas, la Commission entend-elle faire usage du droit d'interdiction que lui confère le traité?

15 Hier was de journalist verkeerd, het gaat om Robert Vanlancker, de Belg en niet Alain Van Lancker de Fransman.
16 JO n° L 257 du 19. 10. 1968, p. 2

Réponse

(28 septembre 1971)

1. La Commission n'ignore pas que les statuts de certaines fédérations sportives, au nombre desquels semblent figurer également ceux de la Fédération internationale des coureurs professionnels, contiennent des clauses limitatives, quant au nombre des étrangers pouvant participer aux compétitions officielles.

2. La Commission n'a pas été informée du fait cité par l'honorable parlementaire.

3. Dans sa réponse à la question écrite n° 379/70 de M. Seefeld[17], la Commission a déjà eu l'occasion de s'expliquer sur la situation différente existant au stade actuel de la réglementation communautaire entre les salariés et les personnes exerçant une profession indépendante. Cette distinction concerne également le cas indiqué par l'honorable parlementaire.

4. La Commission ne peut appliquer la procédure prévue à l'article 169 du traité CEE que lorsqu'elle estime qu'un État membre manque à une obligation qui lui incombe en vertu du traité.

L'article 86 du traité CEE n'est applicable que si une ou plusieurs entreprises exploitent de façon abusive une position dominante sur le marché commun ou dans une partie substantielle de celui- ci et si le commerce entre États membres est susceptible d'en être affecté.

La Commission n'est pas d'avis que toutes les conditions d'application de cette disposition soient remplies dans le cas d'espèce.

Zoals eerder vermeld telde de ROKADO-ploeg op dat ogenblik 14 Duitsers en 16 buitenlanders. Met de in het artikel voorgestelde wijzigingen verdwenen er 8 buitenlanders hetgeen een verhouding van 14/8 opleverde hetgeen in theorie nog niet in orde was. Eigenlijk was er nog altijd een buitenlander te veel. Robert Vanlancker en Theo Verschueren bleven dan wel bij ROKADO maar mochten niet aantreden in wegwedstrijden.

Van deze affaire is verder niks vernomen. Alle renners bleven bij ROKADO.

Voor Jo van Pol maakte het eigenlijk niet uit. Hij twijfelde sowieso al of hij wel naar de profs zou overstappen. Hij kwam er rond voor uit dat hij lang nagedacht had voor hij de grote stap naar de beroepssport zette: "Maar als ik nog een jaar als amateur zou rijden en het valt eens niet zo best als afgelopen jaar dan krijg je natuurlijk niet zo'n goed contract als ik nou heb."

Niettemin op 29 januari verscheen in de pers:

Het is zo goed als zeker dat Jo van Pol[18] het contract met de Duitse wielersponsor Rokado niet zal tekenen. De Montfortse coureur: "Zondagavond beslis ik definitief. Dat is de uiterste termijn. Maar ik geloof nu al te kunnen zeggen dat ik nog een tijdje amateur blijf". Als belangrijkste reden voor dit besluit noemt Van Pol een eventuele deelname aan de Olympische Spelen.

"Ik heb gehoord dat ik een goede kans maak om aan de Spelen deel te nemen. Dat is voor iedere sportman een geweldige belevenis. Daar komt bij dat ik toch al aarzel om prof te worden. Tenminste om het nu al te worden. Aan het einde van vorig seizoen was ik vast van plan eerst nog een half jaar

17 JO n° C 12 du 9. 2. 1971, p. 10.

18 Jo van Pol bleef in 1972 dus amateur om uiteindelijk in 1973 bij Canada Dry-Gazelle prof te worden. Naar de Olympische Spelen ging Jo niet.

als amateur voor Mars te rijden en dan middenin het seizoen beroeps te worden. Je kunt je dan veel gemakkelijker aanpassen. Maar het contract dat Rokado mij aanbood is in elk geval aanlokkelijk. Als ik niet zal tekenen is dat dan ook niet omdat ik bang ben voor een knechtenrol of iets dergelijks bij die ploeg".

En inderdaad, Jo van Pol tekende niet.

Ergens in deze hectische periode werden toch nog enkele renners aangetrokken nl. de Fransman Jean Graczyk[19] die het eerder in het veldrijden en kleine pistewedstrijden zocht en de Duitsers Horst Oldenburg (stond wel al op de foto van de eerste trainingssessies, maar werd nergens vermeld, ook niet bij de ploegvoorstellingen) en Ehrenfried Rudolph.

Rekening houdend dat al de andere renners die als geschrapt genoemd werden, op Jo van Pol na, toch bleven werd de samenstelling van de ploeg 17 Duitsers tegenover 16 buitenlanders. Met dus net een meerderheid voor de Duitsers[20].

De eerste 'officiële' wegkoers die door ROKADO gereden werd was de Trofeo Laigueglia op 20 februari. De wedstrijd werd gewonnen door Wilmo Francioni voor Harrie Jansen, Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck. Gilbert Bellone werd 9de, Jean-Pierre Berckmans 14de, Karl-Heinz Muddemann 18de en Lucien Aimar 36ste. Willy Vekemans gaf op. Een mooi begin voor ROKADO ware het niet dat Harrie Jansen later gediskwalificeerd werd wegens doping[21]. Uiteindelijk dus een serieuze domper voor de ploeg.

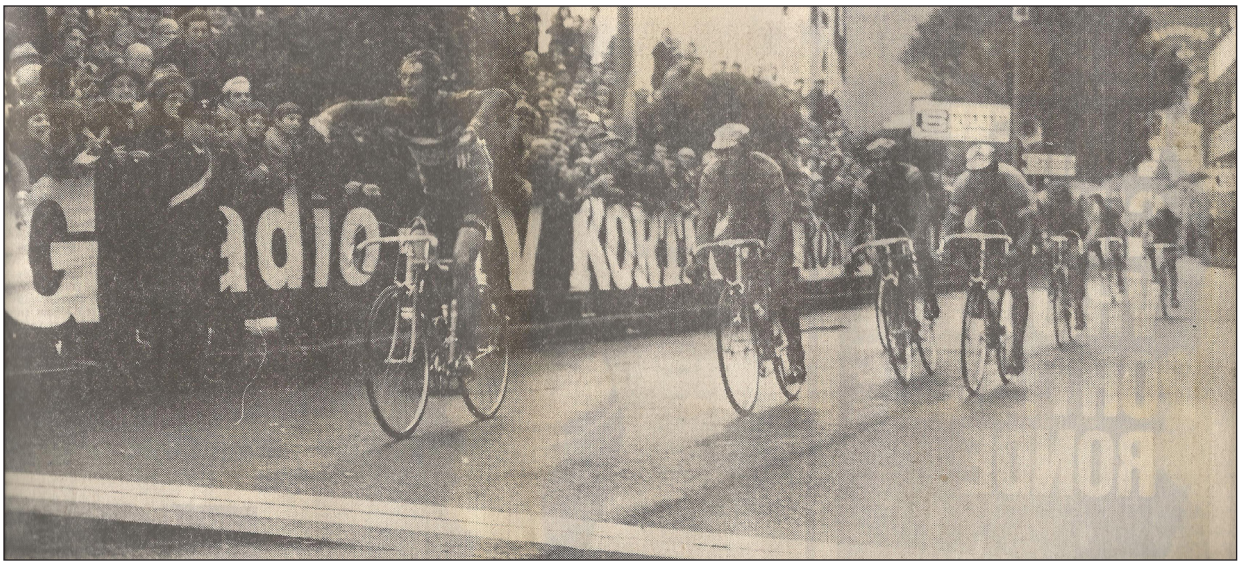

Wilmo Francioni wint de Trofeo Laigueglia voor Harrie Jansen, Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck (Foto Sport'70)

Een goede week later was er in Frankrijk Nice-Seillans, gewonnen door Frans Verbeeck, waar Gilbert Bellone 9de werd. In Italië was er de Giro di Sardegna. Gerben Karstens zegevierde er eenmaal en werd viermaal derde[22]. De eerste officiële zege voor ROKADO was binnen. Jean-Pierre Berckmans was de beste ROKADO op de 12de plaats, Karstens was 28ste, Muddemann 30ste, Jansen 36ste en Wim Schepers 47ste.

19 Jean Graczyk stond vermeld bij ROKADO in L'Équipe Cyclisme N° 45 (10/2/1972) p. 25, maar niet in Miroir du Cyclisme n° 152 van februari 1972.

20 Dit doet vermoeden dat er iets veranderd was aan de regelgeving.

21 Harrie Jansen was ook al na het Nederlands kampioenschap in 1970 bij een dopingzaak betrokken. Deze keer kreeg hij een voorwaardelijke schorsing van een maand en een boete van 750 Zwitserse frank. De schorsing was voorwaardelijk gezien het eerste 'geval' al verjaard was.

22 Het moeten mooie sprintduels geweest zijn. Rit 1: Roger De Vlaeminck voor Marino Basso en Karstens, Rit 2a Basso, Van Vlierberghe, Karstens, Rit 2b Basso, De Vlaeminck, Karstens, Rit 3 Karstens, De Vlaeminck, Basso en Rit 5 Patrick Sercu, De Vlaeminck, Karstens.

In België startte het seizoen traditiegetrouw met de Omloop Het Volk op 4 maart. De ploeg stond aan de start met Bölke, Kunde, Müller, Pfenninger, Puschel, Rasing, Vekemans, Wolfshohl, Kelleners, Gilson, Peffgen en Fritz.

En direct was er al een mooi resultaat met Rolf Wolfshohl die 6de werd op 16" van winnaar Frans Verbeeck. Willy Vekemans werd 12de, Wim Kelleners 23ste, Roger Gilson 40ste, Albert Fritz 61ste en Louis Pfenninger 63ste.

Het zag er dus naar uit dat Willy Vekemans de verwittiging van Florent Vanvaerenbergh in de oren geknoopt had. Helaas, het bleek het laatste wapenfeit van Willy geweest te zijn. Op 31 maart leverde hij dan ook zijn licentie in[23].

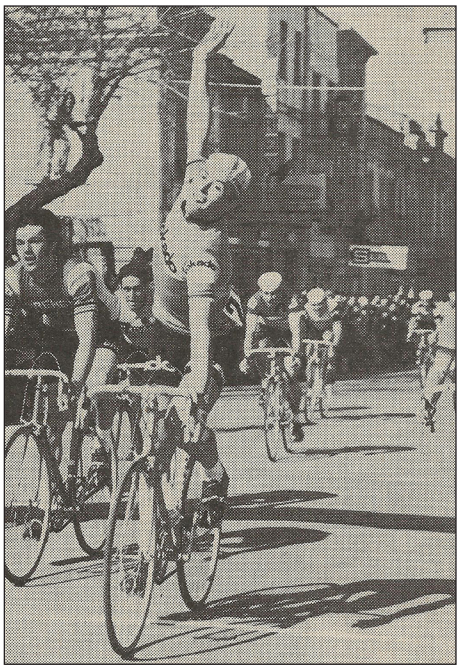

Eerste echte winst voor Rokado in Sardinië (Foto Wielersport)

Sport'70 - 6de jaargang, nr. 21 van 21-27 mei 1972 p. 107

WILLY VEKEMANS: Ik wilde geen tweederangsrenner zijn!

Willy Vekemans: "Alles is begonnen na de Ronde van België 1970. Die wedstrijd waarin ik in de ritten nooit buiten de eerste tien eindigde[24] en tweede werd achter Merckx in de tijdrit[25], verliep in zeer slechte weersomstandigheden. Ik reed die ronde uit (n.v.d.a.: als 9de op 17'15" van Merckx) omdat ik absoluut een grootse prestatie wilde leveren in Parijs-Roubaix, die drie dagen later werd gereden en waarin ik het jaar tevoren een veelbelovende derde plaats behaalde achter Godefroot en Merckx. In die Parijs-Roubaix wilde ik nog dichter bij de internationale wielertop geraken. De ontgoocheling was echter groot. In de laatste rit van de Ronde van België had ik een lichte verkoudheid opgedaan. In Parijs-Roubaix was die uitgegroeid tot een kwaadaardige griep gevolgd door diarree. Ik moest ziek de strijd staken.

En toen had ik kordaat "neen" moeten zeggen tegen iedereen en er wat de riem moeten afleggen. Maar ja, mijn sportdirecteur en vriend Florent Vanvaerenbergh, met wie ik acht jaar lang alle wielerveldslagen heb meegemaakt, was toen, het kleine ploegje waarmee hij gestart was, 'naam' te bezorgen op de wielermarkt. Ik diende de kleuren ervan kost wat kost te verdedigen in alle Europese wielerlanden. Florent wilde zijn positie als sportdirecteur ook meer aanzien geven. Tegen mijn goesting ben ik het ganse jaar door blijven aandringen en werd dan nog uitgespeeld in de Landenprijs (n.v.d.a.: 17de op 18'50" van Herman Vanspringel) en de Trofee Baracchi (5de met Noël Vantyghem op 4'45" van Gösta en Tomas Pettersson). In plaats van te rusten in de winter die erop volgde ben ik blijven trainen. Omdat men vreesde dat ik te veel aan gewicht zou bijwinnen kreeg ik in het Italiaanse oefenkamp waar

23 Willy Vekemans lichtte zelf toe wat er gebeurd is (met dank aan Jef Thielemans): "We waren op oefenkamp in Italië en ik voelde dat het niet meer ging zoals gewoonlijk. Ik reed uiteindelijk twee wedstrijden voor ROKADO. In Laigueglia gaf ik op. In de Omloop Het Volk kon ik nog rekenen op mijn sprint, maar daarna heb ik geen enkele koers meer gereden."

24 Het geheugen van renners is soms zeer selectief. Vekemans werd 9de in rit 2, 3de in rit 3b en 10de in rit 4. Zijn uitslag in de proloog kon niet achterhaald worden. Hij werd 16de in rit 1a, 26ste in rit 1b en 11de in rit 3b.

25 Er waren drie tijdritjes in deze Tour de Belgique. De proloog over 6 km werd gewonnen door Eric Leman. Rit 1b was een 'klimtijdrit over 1 km gewonnen door Merckx, Vekemans werd 26ste. Rit 3b was een tijdrit over 9 km gewonnen door Merckx voor Vanspringel en Vekemans als 3de.

wij vertoefden geen vitamines voorgeschreven van de dokter maar dagelijks werd er daarbij a fond getraind. Bij onze terugkeer in België voelde ik mij zo slap als een vod. En het seizoen 1972 moest nog beginnen … Geen wonder dat ik zelfs nog geen ereplaats kon behalen dat jaar. Men had mij te vlug op de hoogste ladder van de wielersport willen zetten. Ik ben er nooit geraakt …

Eind vorig seizoen heb ik er al aan gedacht met wielrennen te stoppen. Ik zat zonder merk en de mensen die mij toch nog in hun formatie wilden houden, konden mij niet meer dan een 3.xxx[26] frank per maand beloven. Ik heb toen gezegd dat ik niet wilde leven op de kosten van mijn vrouwtje die goed haar brood verdient als lerares …"

De man uit Putte is dan toch nog voor een niet onaardig maandloon bij de Duitse sportgroep ROKADO opgenomen. Dit dank zij Florent Vanvaerenbergh die als sportdirecteur van de pas opgerichte Duitse sportgroep werd aangeworven. Florent, die Vekemans na al die jaren zowat als 'zijn' renner is gaan beschouwen en dank zij Willy toch ook 'naam' heeft gemaakt, heeft hem dit jaar een laatste kans gegeven.

"Ik heb dit seizoen intens voorbereid. Dikwijls in gezelschap van mijn vriend Jos Huysmans", gaat Willy verder. "In de openingsrit Gent-Gent maakte ik nog deel uit van de kopgroep. Nadien in de andere wedstrijden vlotte het niet meer. Ik voelde aan dat mijn wielerloopbaan gedaan was. Ik wou geen tweederangscoureur worden die zijn brood moest verdienen in de kermisritten …"

Na de voorjaarswedstrijd in Hulste[27] hing Willy Vekemans de fiets aan de wilgen. Vanaf 1 april was hij geen wielrenner meer[28].

In de Ronde van Limburg de dag erop stond enkel Robert Vanlancker ingeschreven, ook hij behaalde een mooi resultaat met een 4de plaats. In Kuurne-Brussel-Kuurne was het weer Rolf Wolfshohl die het beste resultaat behaalde nl. 14de met Dieter Puschel op de 24ste plaats, Georges Vandenberghe werd 29ste, Karl-Heinz Kunde 31ste en Wilfried Peffgen 44ste. Niet slecht dus voor een nieuwe ploeg.

Na het openingsweekend was er Paris-Nice van 9 tot 16 maart. ROKADO was aanwezig met natuurlijk de Fransen Aimar en Bellone, de Duitsers Kunde, Muddemann, Peffgen en Wolfshohl en verder een Belg, Berckmans, twee Nederlanders Karstens en Schepers en een Zwitser Pfenninger.

De ploeg deed het goed en vooral de twee mannen in vorm Gerben Karstens en de ondertussen 34-jarige Rolf Wolfshohl die blijkbaar tijdens het veldritseizoen een goede conditie opgebouwd had. Karstens werd 3de in de proloog en vervolgens tweemaal tweede en eenmaal 4de. Rolf werd tweede, tweemaal 4de, verder nog eens 5de en 6de. Daarnaast won de ploeg de ploegentijdrit over 4,9 km met amper 1/10de van een seconde voor op Sonolor. WERNER werd 3de en Molteni 4de op 3".

Maar ROKADO, of liever Karstens kwam ook negatief in de publiciteit. De derde rit was namelijk een massaspurt en Karstens reed tijdens de sprint tegen het achterwiel van de latere winnaar Eric Leman waardoor er een massale valpartij ontstond waarvan o.a. Walter Godefroot en

26 Jammer genoeg is de 'druk' op deze plaats van het artikel niet duidelijk. Is het 3.000 of 3.500 Bfr.? Het kan niet gelezen worden.

27 Willy Vekemans moet dus nog een derde wedstrijd gereden hebben voor ROKADO in 1971 naast de Trofeo Laigueglia en de Omloop Het Volk nl. de Omloop van Zuid-West-Vlaanderen (Hulste-Ingelmunster) op 11 maart, gewonnen door Jos Abelshausen.

28 Dit in tegenstelling tot hetgeen in de Encyclopedie du Monde du Cyclime van Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy staat nl. arrêt le 30 juin.

Eddy Merckx het slachtoffer waren. Vooral Merckx had een zware smak gedaan en zijn rug bezeerd. Het gevolg was dan ook dat hij de rest van Paris-Nice niet met volle kracht kon doorrijden. Dit verklaarde waarschijnlijk ook het verlies in de ploegentijdrit en uiteindelijk het verlies van Paris-Nice tijdens de laatste tijdrit, gewonnen door Raymond Poulidor die dan ook tevens de eindwinst pakte. En als het nog niet genoeg was geweest, was er tijdens diezelfde rit een fiets van het dak van de ROKADO-volgwagen getuimeld waardoor Joaquim Agostinho ten val kwam en moest opgeven.

Eric Leman wint de rit Dourdan-Vierzon voor Karstens. Merckx is 4de, verderop Wolfshohl (5de) en Aimar (Foto Miroir Sprint)

Milano-Sanremo op 18 maart was zoals gewoonlijk de eerste grote klassieker van het seizoen. ROKADO verscheen aan de start met Berckmans, Karstens, Muddemann, Peffgen, Pfenninger, Schepers, Wolfshohl en Aimar. Merckx bleef een kleine groep 9" voor. In die groep werd Rolf Wolfshohl 5de. Gerben Karstens won de sprint van het peloton op 21" en werd zo 13de. Peffgen werd 23ste, Berckmans 25ste, Pfenninger 42ste, Aimar 44ste en Schepers 62ste, allen in dezelfde groep. Karl-Heinz Muddemann eindigde als 90ste en laatste op 5'10".

Wolfshohl speelde een hoofdrol in de finale van Milano-Sanremo zoals volgende uitspraak van Eddy Merckx getuigt: "Ja, de Poggio ligt me blijkbaar wel. In de beklimming had ik het al geprobeerd, maar het ging niet. De twee broers Pettersson (n.v.d.a.: Tomas en Gösta) zaten me op de huid, Wolfshohl was niet uit mijn buurt te krijgen. Op de top kwam Motta eerst door, daarna Rolf Wolfshohl en ikzelf. Toen speelde ik alles of niets. Ik wipte op volle kracht achter hen uit en je hebt zelf gezien met hoeveel voorsprong ik won. Het is een spurt geweest van tenminste twee kilometer. Ik meen dat een van de Petterssons nog geprobeerd heeft de opening te dichten, maar ik reed als de hel."

De dag erop was er in Duitsland een eerste 'grote' wedstrijd en dus was het normaal dat de ROKADO- troepen zich daar aan het publiek zouden voorstellen. Köln-Schuld-Frechen, 176 km door het Eifelgebergte, werd gewonnen door Harrie Jansen voor Harm Ottenbros en Gaeme

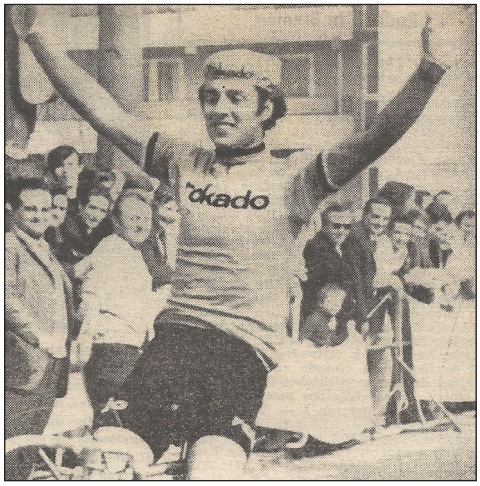

Harrie Jansen wint Köln-Schuld-Frechen (Foto Radsport

Harm Ottenbros en Harrie Jansen (Foto Radsport)

Gilmore. ROKADO- renners Peffgen (4de), Muddemann (7de), Kelleners (8ste) en Puschel[29] (10de) vervolledigden de toptien. Op dezelfde dag won Rolf Wolfshohl een criterium in Hyères.

Van 20 tot 24 maart was er de Setmana Catalana. ROKADO kwam aan de start met Aimar, Bellone, Puschel, Kunde, Vandenberghe, Pfenninger, Karstens en Schepers. Geen enkele renner beëindigde de rittenkoers en enkel Wim Schepers behaalde met een 8ste en 10de plaats een toptiennotering.

Twee dagen later was er dan weer in België de Brabantse Pijl volledig gedomineerd door de Molteni's van winnaar Merckx (Vanspringel 2de, Swerts 3de, Spruyt 7de). Jean-Pierre Berckmans wist de meubelen te redden voor ROKADO met een 6de plaats. Puschel werd 16de en pistesprinter Robert Vanlancker 22ste in deze toch wel zware wedstrijd.

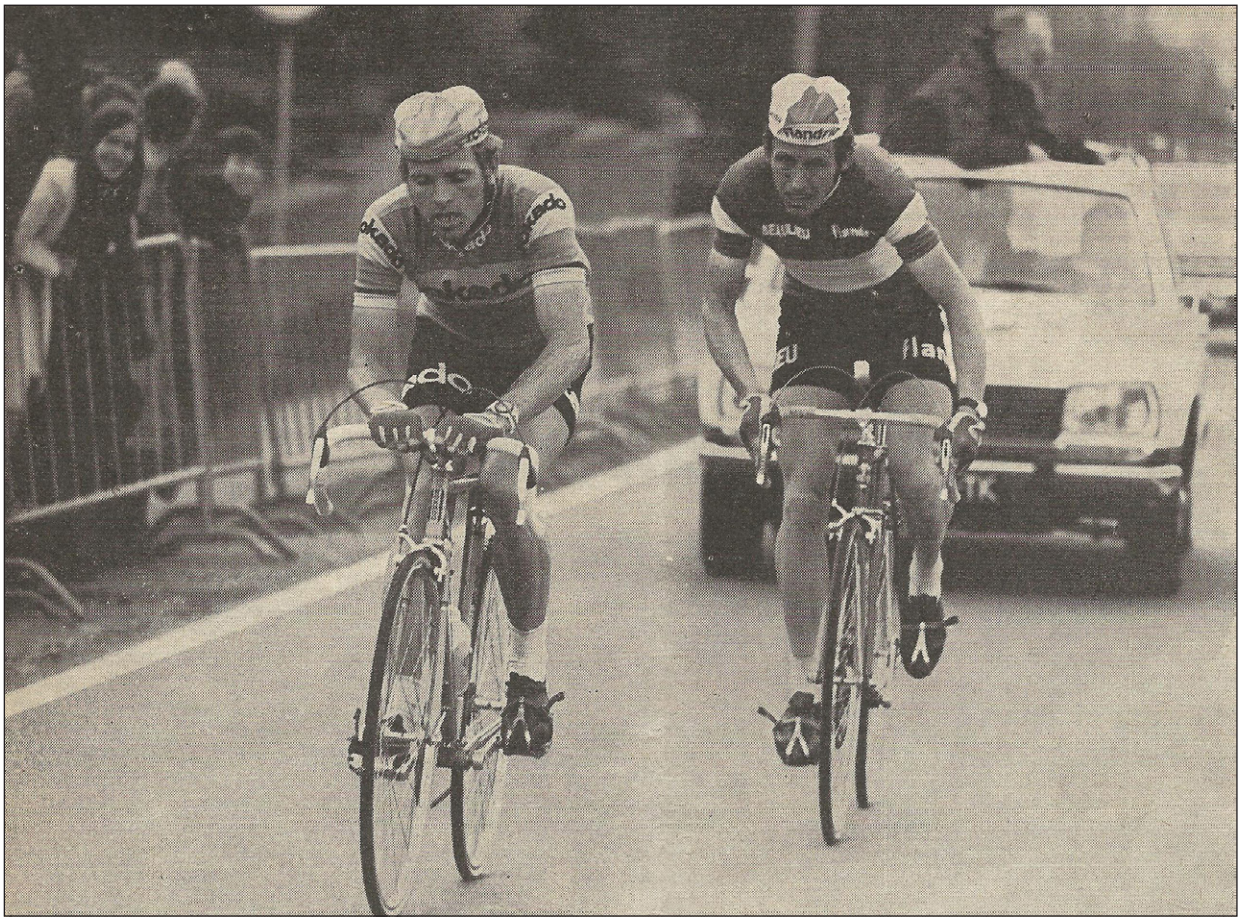

Wim Schperes in de aanval met Joop Zoetemelk in de Amstel Gold Race (Foto Wielersport)

Op dezelfde dag werd de Amstel Gold Race gereden. Daarin behaalde Karstens een 8ste plaats, Wim Schepers een 16de en Rolf Wolfshohl een 27ste. Wim Schepers ging in het begin van de wedstrijd wel met Joop Zoetemelk in de aanval, maar dat liep op niks uit.

Zo kwam dan de belangrijke maand april eraan. De maand startte met de Tour de Belgique (1-6 april). ROKADO deed het niet slecht met twee tweede plaatsen van Wim Kelleners en Wim Schepers en twee 9de plaatsen van Dieter Puschel en opnieuw Wim Schepers. Jean-Pierre Berckmans was met een 15de plaats de best geklasseerde renner. Wolfshohl 23ste, Puschel 24ste en Schepers 28ste waren de andere ROKADO's in de einduitslag. Blijkbaar was de conditie van enkele renners in dalende lijn aan het evolueren.

29 Ook hier reed Dieter Puschel blijkbaar voor BIKA-Milupa (Wielersport - 21ste jaargang, n° 8, 23 maart 1972 p. 25.

In de Ronde van Vlaanderen won Eric Leman voor de tweede maal. De ROKADO's aan de start met 10 man (Vandenberghe, Berckmans, Karstens, Kelleners, Kunde, Muddemann, Peffgen, Puschel, Schepers en Wolfshohl) reden volledig in de anonimiteit. Ouwe taaie Rolf Wolfshohl was de beste, of liever de minst slechte, met een 31ste plaats. Karstens 34ste, Schepers 35ste, Peffgen 43ste en Puschel 53ste maakten het vijftal vol dat de wedstrijd uitreed.

In Gent-Wevelgem verreden op 12 april. ROKADO stond aan de startlijn met Aimar, Bellone, Berckmans, Karstens, Schepers, Kunde, Muddemann, Peffgen, Puschel en Wolfshohl. In deze Gent-Wevelgem, gewonnen door Roger Swerts na een tumultueuze spurt met declassering van Frans Verbeeck, presteerde enkel Wim Schepers met een 9de plaats op niveau. De rest deed het nog slechter dan in de Ronde van Vlaanderen met een 41ste plaats voor Karstens, Aimar werd 44ste, Bellone 46ste, Muddemann 68ste, Peffgen 84ste, Wolfshohl 94ste en Puschel 96ste.

Karl-Heinz Kunde ergens in België (Foto eigen collectie)

Het zag er dus niet goed uit voor Paris-Roubaix van 16 april. Roger De Vlaeminck won zijn eerste van vier en de ROKADO's deden het al bij al nog goed met drie renners in de toptwintig. Karstens[30] werd 13de, Muddemann 15de en de 30-jarige Peffgen als 16de. Schepers (28ste) en Aimar (30ste) bereikten eveneens de wielerbaan in Roubaix. Berckmans, Bellone, Kunde, Vandenberghe en Wolfshohl haalden het einde niet.

Vooral voor Gerben Karstens begon het toch wat te nijpen. Aan het begin van het seizoen had hij verklaard dat hij zeker nog in staat was een klassieker te winnen, maar dat kwam er voorlopig toch niet uit. De 13de plaatsen in deze Paris-Roubaix en de eerder verreden Milano-Sanremo waren zijn beste resultaten in de tot nu toe verreden klassiekers.

Op 18 april, de dinsdag na Paris-Roubaix, stond plots in de kranten dat de dag ervoor vanuit Dortmund het bericht gekomen was dat Albert Van Damme ontslagen was wegens een positieve

30 Volgens Karstens, in het boek 'De Karst de clown die demarreert', door John van Ierland, uitgeverij Woordmagie, 2017 p. 208 werd hij 6de voor Merckx en Vanroosbroeck (n.v.d.a.: de volgorde was anders), maar werd hij gedeclasseerd en teruggeplaatst naar de laatste plaats van het groepje omdat hij aan de trui van Poulidor (10de) zou getrokken hebben. Volgens Karstens was er echter niks aan de hand.

dopingcontrole[31]. Uiteindelijk is het ontslag niet doorgegaan[32]. In de veldritten van de winter 1972-1973 reed Albert Van Damme nog steeds in ROKADO-trui.

Wilfried Peffgen met pech in Paris-Roubaix (Foto Miroir Sprint)

De volgende klassieker op het lijstje was Liège-Bastogne-Liège van 20 maart. Merckx won voor de derde keer en Wim Schepers werd schitterend tweede op 2'40". ROKADO was aan de start verschenen met zowat de gebruikelijke renners, Aimar, Bellone, Berckmans, Karstens, Kelleners, Kunde, Muddemann, Peffgen, Puschel, Rasing, Schepers en Wolfshohl. Degene die uitreden behaalden de top 25. Bellone werd nog 8ste, Aimar 20ste, Karstens 21ste en Kunde 25ste. Zoals men het had verwacht ontplofte de wedstrijd maar voorgoed, toen de helling van Wanne in het zicht kwam en Merckx, zich in het gezelschap van de nationale kampioen en ploegmaat Herman Vanspringel en Wim Schepers op zoek ging achter het eerder uitgelopen duo Tino Tabak en Molteni-renner Frans Mintjens, die een ogenblik een voorsprong hadden weten te verwerven van twee minuten.

Het lot van het tweetal was spoedig getekend. Maar dat was eveneens het geval voor de rest van het deelnemersveld. Samen met Merckx en Vanspringel kwam Wim Schepers aan de voet

31 Het Belang van Limburg 10 maart 1972
Albert Van Damme voor de tweede maal veroordeeld wegens gebruik van doping.
De correctionele rechtbank van Antwerpen heeft donderdag de cyclocrosser Albert Van Damme (32) uit Laarne wegens doping veroordeeld. Op 11 november van vorig jaar won Van Damme te Niel bij Antwerpen een, veldrit. Na afloop werd door de B.O.B, een dopingcontrole gehouden.
Het onderzoek van het flesje in het laboratorium van prof. Heynderick te Gent wees uit dat er zich in de urine van Van Damme 4,5 milligram ephedrine per duizend bevond, een hoeveelheid die overeenstemt met overdadig gebruik van het product dat als dopingproduct bekend staat. Van Damme voerde te zijner verdediging aan dat hij een geneesmiddel op basis van ephedrine gebruikt omdat hij een chronische allergie van de ademhalingswegen heeft.
Hiervoor zou hij al vier jaar onder behandeling zijn. Ter staving legde hij bij de B.O.B, een doktersattest voor. Dat attest was echter acht maanden oud. Toen hem daarop gewezen werd, kwam hij enkele dagen later een nieuw attest binnenbrengen maar nu bleek dat het gedateerd was op een datum die na de bewuste koers lag. De rechtbank hoorde gisteren niet alleen professor Heynderickx maar ook de huisdokter van Van Damme. Deze laatste bevestigde dat zijn cliënt een chronische aandoening had. Prof. Heynderickx onderstreepte voor de rechtbank dat ephedrine voorkomt in bijna alle producten die voor de bestrijding van ziekten van de ademhalingswegen gebruikt worden. Maar de hoeveelheid die bij Van Damme aangetroffen werd was niet in overeenstemming met een normaal gebruik van het geneesmiddel. De advocaat van Van Damme probeerde de rechtbank te overtuigen van de goede trouw van zijn cliënt die, omdat er nog geen officiële lijst van dopingproducten bestaat, niet kon weten wat hij wel of niet voor of tijdens een koers mag gebruiken.
De rechtbank ging daar echter niet op in. Zij had vooraf de openbare aanklager gehoord die haar aandacht vestigde op het feit dat Van Damme pas enkele dagen geleden door de Belgische wielrijdersbond veroordeeld was tot één maand voorwaardelijke schorsing en 12.000 fr. boete wegens gebruik van doping tijdens een wedstrijd in Soumagne. Ditmaal werd de renner veroordeeld tot 1 maand onvoorwaardelijke schorsing en 3.000 fr. boete.
Het feit dat Van Damme ontslagen zou worden en Harrie Jansen niet kon te maken hebben met het feit dat de eerste veroordeling van Jansen 'verjaard' was. Maar toch leek het op twee maten en twee gewichten. Was dat de reden waarom het ontslag uiteindelijk niet doorging?
32 In Miroir du Cyclisme n° 155 van mei 1972 p. 30 verwijst nochtans ook Gilbert Bellone naar het ontslag "... Les patrons sont très stricts (un coursier a été renvoyé de l'équipe pour dopage)."

van de Stockeu. Eddy Merckx greep deze lastige klim aan om helemaal alleen aan de leiding te gaan fietsen. Vanspringel kwam even in moeilijkheden. Schepers bleef bij Merckx. Tot even voor de top. Daar moest de Nederlander uit het wiel van de wereldkampioen . “Wim kwam geen krachten tekort”, vertelde Vanvaerenbergh. Hij had last met een aflopende ketting, moest van de fiets, herstelde te vlug en moest opnieuw voet aan de grond zetten. Nadien heeft hij met Vanspringel in het wiel de achtervolging ingezet. Maar dat was eenmaal onbegonnen werk. Zonder die pech zou Schepers beslist in Merckx’ wiel gebleven zijn”, besloot Florent.

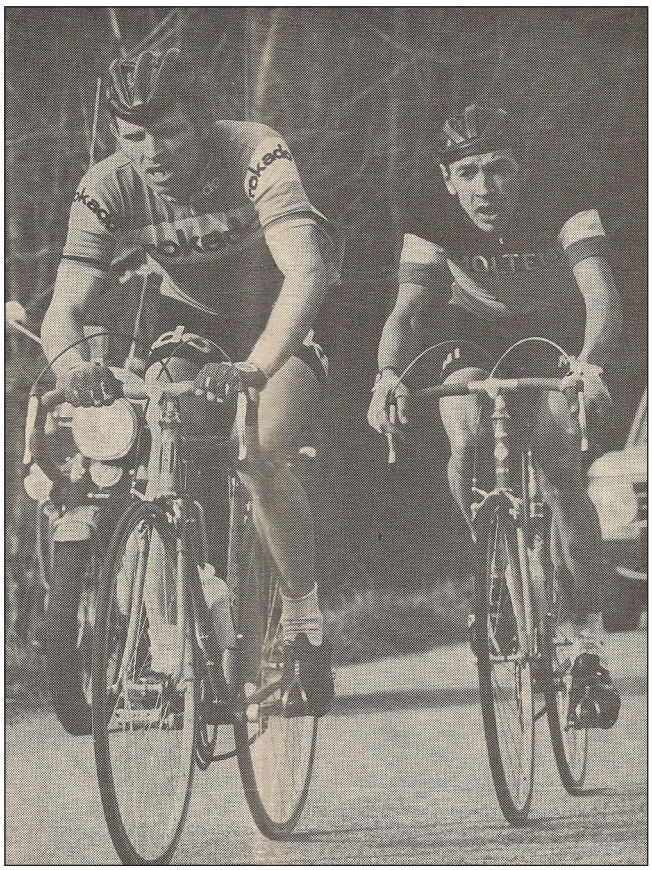

Wim Schepers met waakhond Herman Vanspringel (Foto Wielersport)

De wereldkampioen speelde daarbij grof spel. Ook zijn sportbestuurder Lelangue zag het zo, want tot tweemaal toe ging hij zijn kampioen vertellen dat er nog meer dan 40 kilometer bleven af te leggen. Merckx stoorde zich niet aan deze opmerking. Hij die in het verleden zoveel mogelijk ‘panache’ legde in zijn zegepralen, veronderstelde dat hij aan dergelijke traditie geen afbreuk mocht doen. Op de Grande Levée bleek dat Merckx minder gemakkelijk dan hij zelf had verwacht van zijn tegenstanders wegliep. Hij had er nog altijd maar 35” voorsprong op het duo Schepers - Vanspringel, waarvan laatstgenoemde nochtans niet meewerkte en 1’20” op Pintens, Tabak, Alain Santy en Van Schil en Swerts, twee ploegmaten. Uit dit wedstrijdbeeld werd duidelijk dat Merckx in een nog betere positie zou verkeren indien beide groepen samensmolten.

De eenzame vluchter bleef langzaam maar zeker uitlopen op zijn tegenstanders. Dat gebeurde ook nog toen achter Schepers, die de, een zwak moment doorbijtende Vanspringel achter gelaten had, zich een achtervolgersgroep vormde van 18 renners, bestaande uit Santy, Pintens, Hoban, Mortensen, Tabak, Hézard, Zoetemelk, Coene, Van Impe, Thévenet, Agostinho, Delisle en Ward Janssens, Aimar en Bellone (ploegmaats van Schepers) en Van Schil, Swerts en Spruyt (ploegmaats van Merckx). In deze groep werd natuurlijk ten volle afgestopt door de ploegmaats van Merckx en Schepers.

Wim Schepers, Belgisch kampioen Herman Vanspringel en Wereldkampioen Merckx op de Stockeu in Liège-Bastogne-Liège
(Foto eigen collectie)

Drie dagen later in de Waalse Pijl behoorde Wim Schepers weer tot de uitblinkers met een 8ste plaats weliswaar voorafgegaan door ploegmaat Gilbert Bellone die 4de werd, geklopt in de sprint bergop door Merckx, Raymond Poulidor en Willy Van Neste. Puschel werd 31ste, Berckmans 32ste en Aimar 38ste. Kunde, een van de eerste aanvallers beëindigde de wedstrijd niet evenals Muddemann, Puschel, Schepers en Wolfshohl.

Karl-Heinz Kunde, mijmerend over beter tijden
(Foto eigen collectie)

Een 1972 ROKADO-trui (Foto Jan De Smet)

Geen Vuelta a España voor de ROKADO's maar wel het voor de sponsor belangrijke tweeluik Rund Um den Henninger Turm in Frankfurt (1 mei) en het Kampioenschap van Zürich (7 mei).

Hier volgt het verslag en enkele commentaarstukken die in Het Belang van Limburg van 2 mei verschenen.

Sedert Herr Kahl en sportbestuurder Florent Vanvaerenbergh met een nieuw team aan de wielercompetitie zijn begonnen, hebben zij nog niet teveel succes mogen oogsten. Alles bleef beperkt tot de ritzege van Gerben Karstens in de ronde van Sardinië[33]*. Vanvaerenbergh heeft nochtans nooit de moed verloren. Hij repliceerde altijd met te zeggen dat zijn ploeg vroeg of laat wel haar slag zou slaan en dat gebeurde dan gisteren in de enige Duitse wegrit, waarin het team, voor eigen supporters en dat waren er over het ganse parcours honderdduizenden, een overwinning ging afdwingen die helemaal niet kon aangevochten worden.*

Gilbert Bellone op weg naar de overwinning (Foto eigen collectie)

Van bij de aanvang gingen de renners van Vanvaerenbergh in de aanval. Ze mislukten aanvankelijk. Zestig kilometer voor de finish slaagden zij dan toch en alhoewel met Gilbert Bellone misschien niet het volledig beoogde doel werd bereikt, toch werd de Rund Um den Henninger Turm gewonnen.

Bellone, verleden jaar winnaar van een wedstrijd, de Grote Prijs van Hyères had zich in datzelfde jaar in Liège-Bastogne-Liège nog eens kunnen onderscheiden en een vierde plaats werd behaald. Dit jaar werd diezelfde Bellone opnieuw vierde, maar nu in de tweede Ardense klassieker: de Waalse Pijl. Amper één week later behaalde de 29-jarige Fransman zijn eerste groot succes dit seizoen. Hij bracht de bekroning op een teamwork dat vanaf de eerste kilometers gestalte was gaan krijgen. Toch was dat aanvankelijk op een helse tegenstand van Eddy Merckx gaan stuiten. De wereldkampioen had er aanvankelijk dus geen zin in de wedstrijd uit de hand te laten lopen, maar uiteindelijk zou hij toch plooien en kon Vanvaerenbergh zij het dan met Bellone, de overwinning afdwingen.

Het festival van het Duitse team begon reeds onmiddellijk na de start, gegeven nadat de karavaan een half uur stoetsgewijze door Frankfurt was getrokken. Rasing, in gezelschap van Spahn en Janbroers gingen voor de groep uitrijden maar lang droeg die poging niet omdat Parenteau, met Bruggeman, Van Marcke, Ducreux en Lievens zich in de achtervolging wierpen. Eenmaal deze vlucht ten einde leek een bijzonder ernstige aanval tot ontwikkeling te komen.

Dit na het eerste koersuur. Gerben Karstens, met opnieuw Eric Spahn, wierp zich in het offensief. Ondanks het feit dat Karstens, vanaf het ogenblik dat men uit het zicht was verdwenen, geen meter meer aan de leiding reed en blijkbaar op versterking wachtte, liep men toch uit tot twee minuten. Bij de beklimming van de Feldberg, twintig kilometer nadat voornoemd tweetal tot de aanval was overgegaan, stuurde Vanvaerenbergh Rolf Wolfshohl ter versterking vooruit. Hij kreeg Martinez en Parenteau als metgezellen en weer 15 kilometer mocht een leidersgroep van vijf genoteerd worden. Ongeveer eenderde van de wedstrijd lag toen achter de rug en het leek er op dat de beslissing reeds gevallen was. Eddy Merckx oordeelde er evenwel anders over. Hij kon de voorsprong moeilijk over

33 Toch niet helemaal juist gezien Wolfshohl al een criterium gewonnen had, Harrie Jansen Köln-Schuld-Frechen en ROKADO de ploegentijdrit in Paris-Nice won. Jean-Pierre Berckmans had ondertussen ook een wedstrijd in Denderhoutem gewonnen. M.a.w. men had al vijfmaal gezegevierd.

de anderhalve minuut laten gaan en eenmaal dat gebeurd, ging de wereldkampioen in een helse achtervolging met de ganse groep in zijn wiel.

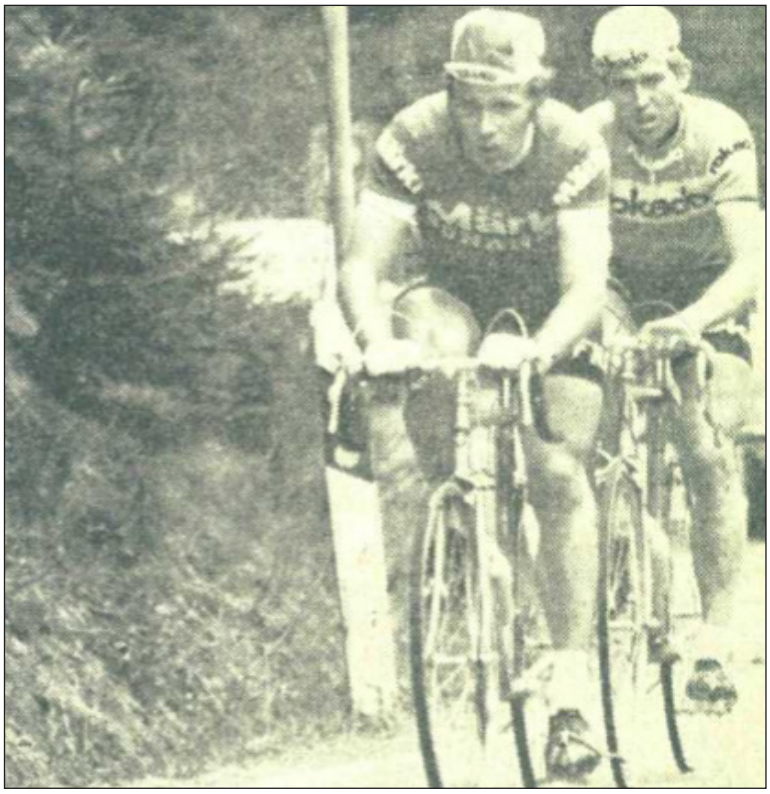

Spahn en Karstens in de aanval (Foto Radsport)

De voorsprong, moeilijk door de vluchters uitgebouwd, werd door deze achtervolging in een minimum van tijd ongedaan gemaakt en halfwedstrijd kreeg Parenteau nog even de gelegenheid voor de groep uit te rijden. Niet voor lang echter. Het kwam tot een korte wapenstilstand tijdens de bevoorrading, maar onmiddellijk nadien tijdens de felle beklimming van Konigstein, viel de beslissing. Gilbert Bellone demarreerde uit de groep weg en kreeg het gezelschap van Martinez en De Schoenmaecker. De Fransman reed evenwel zo sterk dat hij even nadien de ploegmaat van Pintens en Merckx uit de wielen reed en aan een solotocht begon, die succesvol zou eindigen. Nadat hij inderdaad ruim 50 kilometer voor de finish de laatste weerstand had gebroken, bouwde Bellone een voorsprong op, die tot bij de drie minuten ging bedragen. In de drie plaatselijke slotronden heeft de leider toch zijn laatste krachten moeten aanspreken om een te laat reagerend peloton op een veilige afstand te kunnen houden.

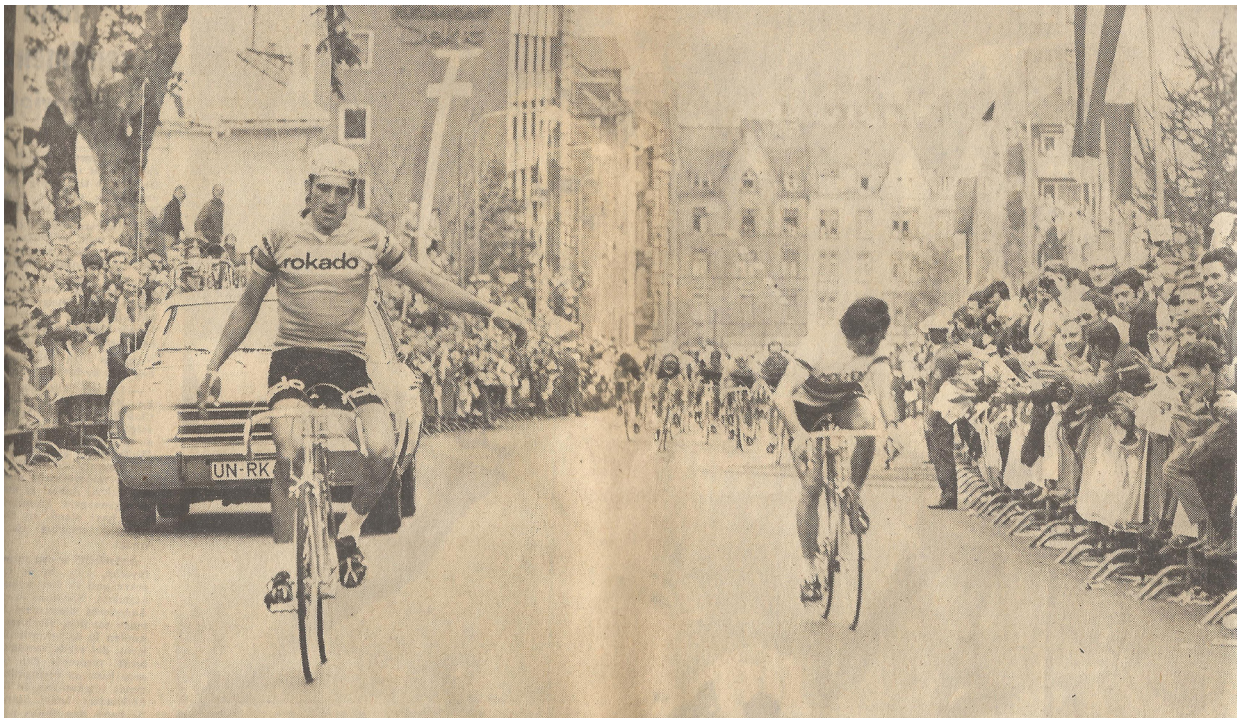

Merckx lijkt sterk genaderd op de ontsnapte Bellone, maar het zijn twee foto's die over elkaar gekleefd zijn. Bellone won met 51" voorsprong (Foto Radsport)

WAAROM MOEST IK HET DOEN?

Ook na de wedstrijd was Eddy Merckx niet te best geluimd. Hij wimpelde alle vragen af, toen hem om uitleg voor zijn klopping werd gevraagd. Merckx had nochtans te Frankfurt zelf het bewijs geleverd dat indien er een echte jacht was losgekomen, Bellone nooit zou overeind zijn gebleven. In amper vijf kilometers immers, de afstand van de laatste slotronde, reed Eddy weer eens voortdurend aan de leiding. Het resulteerde hierin dat de winnaar in de ultieme kilometer het grootste gedeelte van zijn voorsprong diende prijs te geven ten opzichte van de wereldkampioen, die met verbluffend gemak een tweede plaats ging afdwingen. Waarom zou ik hebben moeten reageren op een uitval van Bellone, vroeg Merckx zich af. Ik had Karstens en Wolfshohl reeds tot de orde geroepen. Had ik toen niet de tegenactie georganiseerd dan was de beslissing toen reeds gevallen. Bij de uitval van Bellone vertikte ik te werken. Waarom zou ik andere vedetten van mijn zweet laten profiteren. Wie graag wil winnen, moet maar rijden. Dat heeft Bellone juist gedaan.

Het podium in Frankfurt: Merckx, Bellone en Vantyghem (Foto Radsport)

AFZONDERING

Gelukkig waren natuurlijk ROKADO-bestuurder Kahl en Florent Vanvaerenbergh. Voor de wedstrijd hadden wij nog een gesprek met de meubelfabrikant uit Dortmund. "Deze koers moet u winnen vandaag", meenden wij te moeten voorspellen.

"Ik geloof het niet, was het antwoord van onze gesprekspartner. Jullie Belgen zijn immers te sterk." Uren later kregen we nog slechts een knipoogje als reactie. Eenzelfde knipoogje stuurde Herr Kahl enkele ogenblikken nadien in de richting van Eddy Merckx[34]. Even gelukkig als zijn baas was sportbestuurder Vanvaerenbergh.

"Onze ploeg was vijf dagen in afzondering te Neulsenburg", vertelde de Leuvenaar. "Daar hebben wij deze wedstrijd in alle ernst voorbereid. Donderdag hebben wij het ganse parkoers afgereden. We deden er tien uur over in sneeuw en wind. Al die inspanningen zijn beloond geworden. We hadden afgesproken dat iedereen zijn kans mocht gaan."

34 Wordt hier gesuggereerd dat Eddy Merckx niet armer geworden was van de overwinning van Gilbert Bellone?

"Ik koos het goede moment", aldus de winnaar. "Ik zag Eddy Merckx midden in de groep rijden. Het leek mij dat alles niet naar zijn zin ging. Daarom heb ik aangevallen". Bellone maakte ook de woorden van Dieter Puschel tot werkelijkheid. Aan de vooravond van de wedstrijd had Dieter ons verteld dat het uitblijven van een succes voor zijn sportgroep niet moeilijk om verklaren was. "Wij zijn meestal met heel wat mensen vooraan wanneer de finale begint. Maar dan is er geen aanvoerder meer. Iedereen begint dan aan zichzelf te denken. Vandaag heeft iedereen eens als een hechte ploeg gereden. Dat heb ik zelf kunnen vaststellen". Te vermelden dat Puschel wel aan de wedstrijd deelnam, maar ditmaal omdat het een wedstrijd in Duitsland betrof, voor een andere sportgroep[35]. Ons zou het evenwel niet verwonderen moesten Puschel en zijn ploegmaats uren na de wedstrijd ook niet hebben meegevierd op het succes.

Gilbert Bellone won dus na een solo van 50 km en voorbeeldig afstoppingswerk van zijn ploegmaats. Wim Schepers werd 4de, Gerben Karstens 8ste, Rolf Wolfshohl 12de, Wilfried Peffgen 14de, Lucien Aimar 15de en Karl-Heinz Muddemann 27ste.

ROKADO deed het op dat moment, een zege in een wereldbekerwedsstrijd, beter dan Lomme Driessen (Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy) en Briek Schotte (flandria-Beaulieu), de twee tenoren van de Belgische ploegleiders.

Zes dagen later in Zürich was Willy Van Neste aan het feest. Louis Pfenninger was 5de, Wim Schepers 13de, Lucien Aimar 19de, Gerben Karstens 27ste en Karl-Heinz Muddemann 32ste.

En daarmee zat het voorseizoen er op.

Het was duidelijk dat een aantal renners van de sportgroep enkel aangetrokken waren om ofwel voldoende Duitsers in de ploeg te hebben of om enkel in het winterseizoen op de piste of in het veld te floreren.

Jean Graczyk, nog goed voor een kunstje op de fiets, maar dat was dan ook alles (Foto Le Parisien)

Winfried Bölke, Klaus Bugdahl, Piet de Wit, Albert Fritz, Jean Graczyk, Hennes Junkermann[36], Dieter Kemper, Horst Oldenburg, Sigi Renz, Ehrenfried Rudolph, Wolfgang Schulze en Theo Verschueren kwamen in het voorjaar niet in de stukken voor. Sommigen van hen zouden vanaf de zomer wel op de weg voorkomen, als voorbereiding op het winterseizoen, anderen zouden zelfs dan niet te vinden zijn. Volgende renners mochten op dat moment van het seizoen toch spreken van 'contract vervuld': Gilbert Bellone met zijn winst in Frankfurt en de 4de plaats in de Flèche Wallonne, Rolf Wolfshohl met zijn eervolle ereplaatsen in enkele (semi) klassiekers, Harrie Jansen door zijn winst ondanks de dopingperikelen, Wim Kelleners als neo-prof, Wim Schepers met zijn 2de plaats in Liège-Bastogne-Liège, Jean-Pierre Berckmans en zelfs Robert Vanlancker met zijn 4de plaats in de Ronde van Limburg.

Vielen door de mand: Lucien Aimar die duidelijk op het einde van zijn carrière zat, Gerben Karstens, die de verwachtingen van mee te spelen in de klassiekers niet kon waarmaken, Karl-

35 Voor welke sponsor Dieter Puschel reed is mij onbekend.

36 Junkermann deed een zware val in de 6-daagse van Keulen en lag sinds begin januari verschillende weken in een ziekenhuis in Keulen.

Heinz Muddemann en Bernd Rasing die als beloften door het ijs zakten, Georges Vandenberghe, ook duidelijk aan het einde van zijn carrière en Willy Vekemans die het eveneens begrepen had.

Een Karl-Heinz Kunde, Wilfried Peffgen en Dieter Puschel, de ‚oudjes' deden waar ze voor aangeworven waren. De hoop vullen en waar mogelijk hier of daar nog even helpen.

Ondertussen was begin mei bekend gemaakt dat ROKADO naar de Tour de France zou gaan. De ploeg zou bestaan uit 7 Duitsers en 4 buitenlanders. De eerste namen die gedropt werden waren Wolfshohl, Kunde, Muddemann, Peffgen en Puschel en de buitenlanders Karstens, Aimar, Pfenninger en Vandenberghe.)

Het tweede deel van het seizoen bracht de ronden. De Vuelta was bezig zonder ROKADO en ook de Giro zou zonder hen doorgaan. Dus werd alles op de Tour de France gezet. De voorbereiding startte met de Quatre Jours de Dunkerque (9 tot 14 tot mei). Lucien Aimar had een kleine opflakkering, derde in rit 5a en 9de in de eindstand, Gilbert Bellone was nog altijd in vorm met een derde plaats in rit 3b en 6de in de eindstand en zelfs Georges Vandenberghe behaalde een prijs met een 4de plaats in rit 3 a.

Maar verder geen Tour de Romandie, geen Critérium du Dauphiné Libéré wegens geen interesse of geen uitnodiging? Het is niet geweten. De volgende kleine rittenkoers was de Tour de Luxembourg (8- 12 juni) met Junkermann, Bellone, Gilson, Bugdahl, Kemper, Muddemann, Schepers en Puschel aan de start.

Hennes Junkermann stak even zijn neus aan het venster met een 7de plaats in de eerste rit. Voor de rest reed hij een behoudende wedstrijd maar hij eindigde wel 6de in het eindklassement, gewonnen door Roger Rosiers.

Lokale 'ster' Roger Gilson werd 4de in de proloog, 9de in rit 3 en 10de in rit 4b. Het leverde hem een 13de plaats op in het eindklassement.

Wim Schepers was weer maar eens de beste ROKADO. Tweede in de tweede rit, 4de in de derde rit, 7de in rit 4a en 5de in rit 5b met een 20ste plek bij de eindafrekening.

Ook Gilbert Bellone deed het goed met ritwinst in rit 4a en een 22ste plaats in het klassement. En zelfs Karl-Heinz Muddemann liet eens van zich spreken met een 6de plaats in rit drie en een 31ste plaats aan de eindmeet. Bugdahl, Kemper en Puschel kwamen niet in de verslagen voor.

De Tour de Suisse (15-23 juni) en de Midi-Libre (15-18 juni) overlapten elkaar in 1972. Toch werd gekozen om de twee rittenwedstrijden te rijden. De sterkste ploeg werd afgevaardigd naar de Tour de Suisse die als laatste rittenkoers voor de Tour de France bekeken werd. De ploeg werd samengesteld rond de lokale vedette en nationaal kampioen Louis Pfenninger, in 1968 reeds winnaar en in 1970 en 1971 tweede. De ploeg bestond uit Wolfshohl, Muddemann, Bellone, Peffgen, Aimar, Karstens, Schepers en Pfenninger.

ROKADO werd derde in de proloog, een ploegentijdrit over 9 km, 31" achter Goudsmit-Hoff en 21" achter SCIC.

In de eerste rit werd Wim Schepers 5de, in rit 2a werd Karstens tweede. In de derde rit veroverde Louis Pfenninger de leiderstrui.

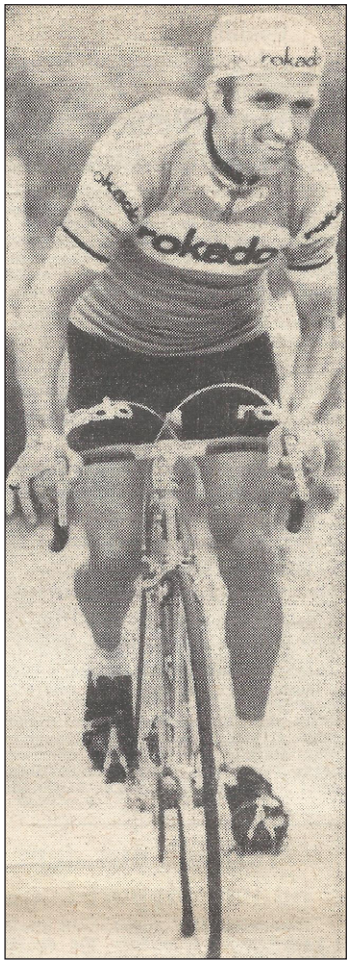

Junkermann 6de in de Tour de Luxembourg
(Foto Radsport)

De ROKADO-ploeg voor de Tour de Suisse. V.l.n.r.: Florent Vanvaerenbergh, Rolf Wolfshohl, Karl-Heinz Muddemann, Wilfried Peffgen, Lucien Aimar, Gerben Karstens, Wim Schepers, Gilbert Bellone en Louis Pfenninger (Foto eigen collectie)

Vanaf dan moest de ploeg de leidersplaats verdedigen. Pfenninger werd nog eens 5de in rit 5, Karstens 5de in rit 6 en 4de in rit 7 alvorens rit 8a te winnen. In de afsluitende tijdrit werd Pfenninger nog tweede op 28" van Joaquim Agostinho.

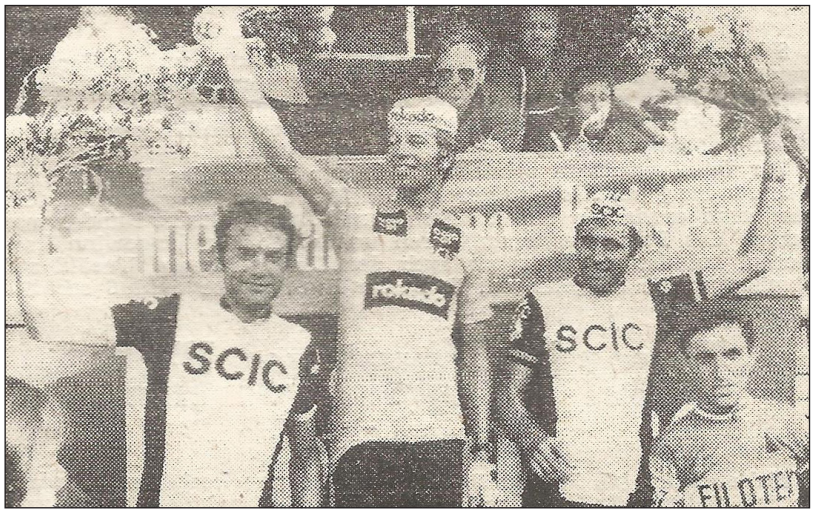

Louis Pfenninger als leider van de Tour de Suisse na de 6de rit: Enrico Paolini (2de), Louis Pfenninger (leider), Giancarlo Polidori (ritwinnaar), Donato Giuliani (3de) (Foto Radsport)

Pfenninger won dus en door het vele ploegwerk behaalde de rest van de ploeg in het eindklassement geen hoge plaatsen. Schepers was nog de beste met een 17de plaats, Muddemann werd 34ste, Wolfshohl 36ste, Karstens 38ste, Peffgen 39ste, Aimar 41ste en Bellone 42ste.

Karl-Heinz Kunde, uitkomend voor Holdsworth, waardoor Gilbert Bellone in laatste instantie voor ROKADO opgeroepen werd, werd 27ste.

De Midi-Libre werd gereden met een gemengde ploeg Magniflex-ROKADO bestaande uit Junkermann, Kemper, Puschel, Rasing en Bellone van ROKADO en Gérard Rochat en Pierre Rivory van Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy. Bellone viel in laatste instantie weg gezien hij in de Tour de Suisse Karl-Heinz Kunde moest vervangen. Wie in de plaats kwam van Bellone kon niet achterhaald worden.

Topvijf noteringen waren er niet en in het eindklassement kwam geen enkele renner van de mixedploeg voor.

Ondertussen waren er hier en daar nog wat 'gewone' wedstrijden gereden. Theo Verschueren, begonnen aan de voorbereiding van het winterseizoen won op 17 mei in Belsele-Puivelde, Gerben Karstens won op 20 mei in Berendrecht, Rolf Wolfshohl won op 1 juni een criterium in Sindelfingen, Jean-Pierre Berckmans won op 4 juni de Quatre Cantons in Zürich waar Georges Vandenberghe 5de werd, Hennes Junkermann 6de en Siegfried Müller 7de. En op 13 juni won Theo Verschueren nogmaals in Belsele-Waas.

Theo Verschueren won in Belsele-Waas (Foto eigen collectie)

Tussendoor had Bernd Rasing op 2 april nog een afvallingswedstrijd gewonnen op de piste in Pontchâteau waar hij ook met Albert Fritz een ploegkoers won.

Op 28 mei won diezelfde Rasing in Holzwickede op een assenpiste de G.P. Rokado voor Kemper en Muddemann.

In Radsport nr. 25 van 1972 stond dat Robert Kahl overwoog om zijn ploeg in 1973 onder Belgische licentie te laten rijden en uit te breiden met betere renners. Daarvoor zou Florent Vanvaerenbergh tijdens de periode dat de Giro doorging al gesprekken gehad hebben met o.a. Roger De Vlaeminck, Georges Pintens, Rik Van Linden en Lucien Van Impe. Ook werd er bevestigd dat het zo goed als zeker was dat Guillaume Driessens de nieuwe sportdirecteur zou worden.

Voor de Tour de France waren er nog de nationale kampioenschappen. ROKADO had pionnen in de kampioenschappen van België, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Zwitserland en natuurlijk Duitsland. In België bereikte geen enkele ROKADO de finishlijn. In Frankrijk werden Bellone 12de en Aimar 19de. In Nederland kwam enkel Wim Kelleners als 15de over de streep. In Luxemburg moest Roger Gilson enkel 53,7 km afleggen in 1h24'37" om kampioen te worden.

In Zwitserland bestond het kampioenschap uit twee delen. Louis Pfenninger won de tijdrit over 15,56 km met 33"4/10de voorsprong op Joseph Fuchs. Maar deze laatste won de rit in lijn over 61,4 km met 2'37"8/10de voorsprong op Pfenninger en werd dus Zwitsers kampioen.

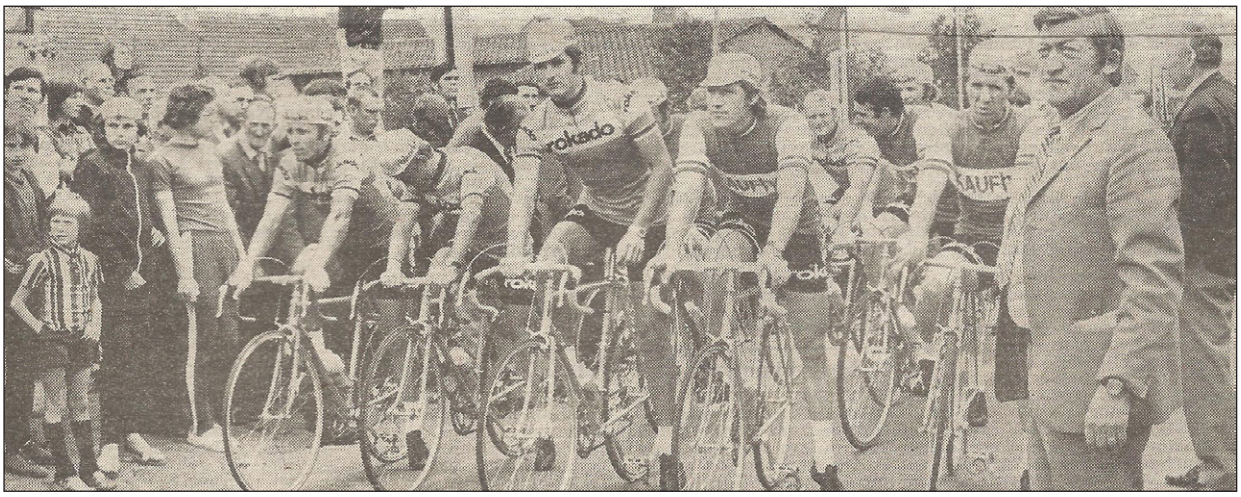

Start van het Duits kampioenschap. Sommige ROKADO-renners rijden in een KAUFhOF-trui. Op de eerste rij Oldenburg, daarachter zonder pet Müller en rechts Rudolph. Verborgen met pet staat Renz (Foto Radsport)

In Duitsland waren er 14 deelnemers. Op zijn minst 13 waren ROKADO-renners want zij beëindigden allemaal de wedstrijd[37]. Opmerkelijk was dat Dieter Puschel in een Bika-Milupa-trui reed en dat minstens 4 renners in een KAUFhOF-trui[38] reden nl. Oldenburg, Müller, Rudolph en Renz. De anderen reden in ROKADO-truien al is er voor Kemper geen bevestiging en ook niet voor Fritz. Wilfried Peffgen won voor respectievelijk Muddemann, die

had moeten afhaken wegens materiaalpech, Bugdahl, Wolfshohl, Oldenburg, Rudolph, Junkermann, Puschel, Renz, Kunde, Rasing, Müller en Kemper.

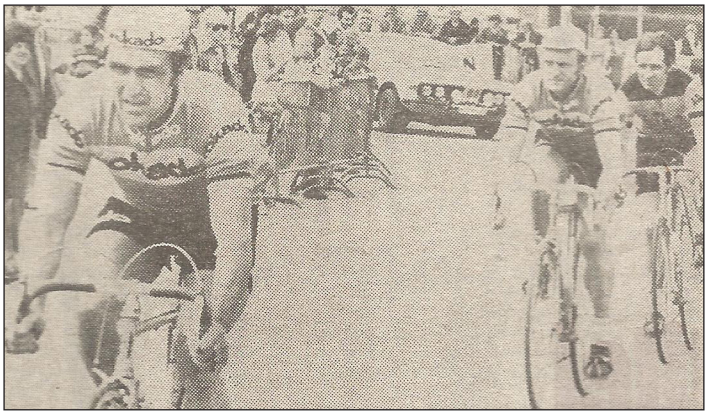

Junkermann in de aanval met Bugdahl en Puschel (in Bika-Milupa- trui) (Foto Radsport)

37 De 14de renner was waarschijnlijk Albert Fritz.
38 Er kon niet achterhaald worden wat de reden hiervoor was.

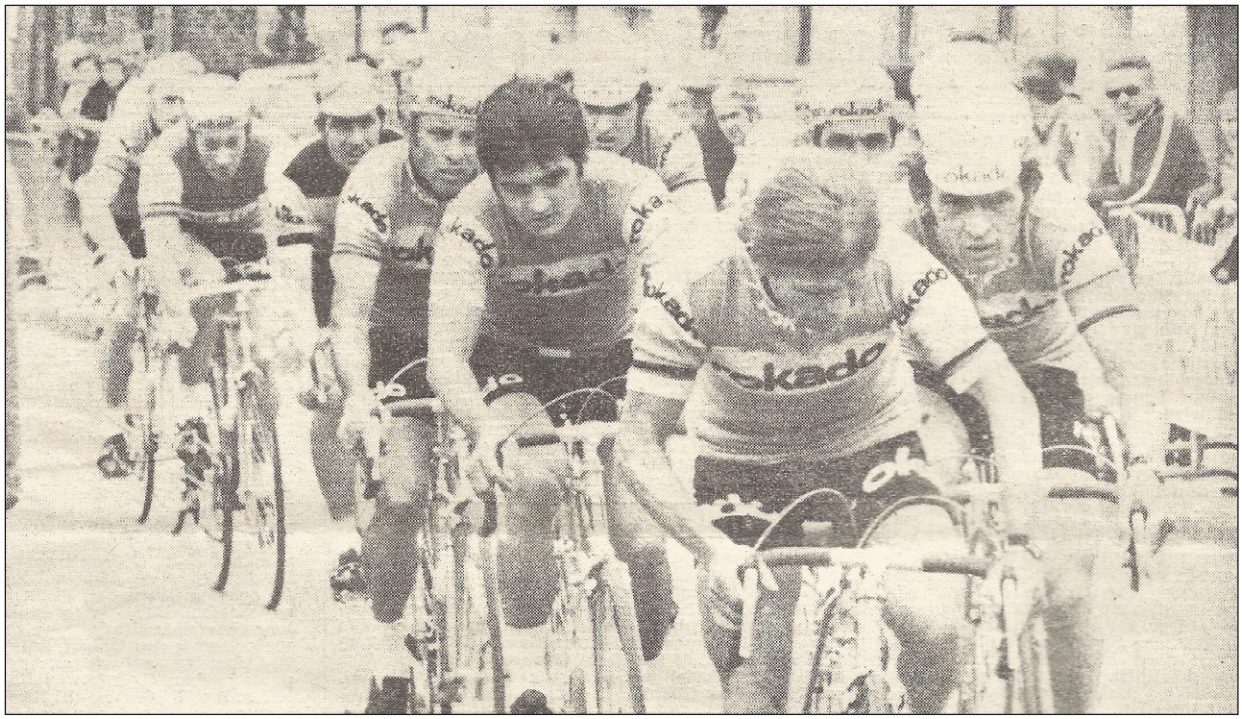

Kunde leidt voor de latere Winnaar Peffgen, Muddemann, Wolfshohl, Puschel, Renz, ... (Foto Radsport)

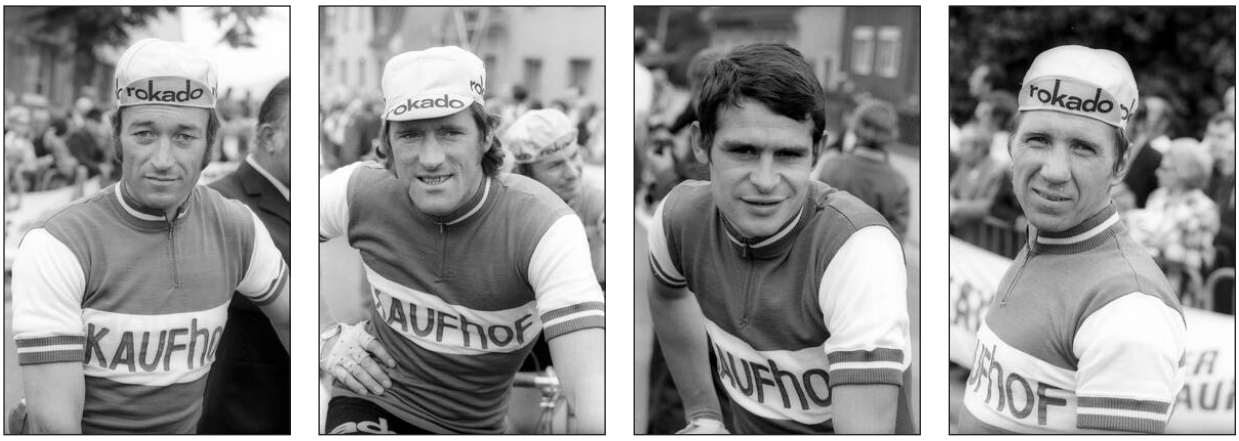

Enkele ROKADO-renners in KAUFhOF-trui aan de start van het Duitse wegkampioenschap Sigi Renz, Horts Oldenburg, Siegried Müller en Rudolph Ehrenfried (Foto eigen collectie)

Dieter Puschel startte in Bika-Milupa-trui (Foto eigen collectie)

Roger Gilson in zijn Luxemburgse kampioenentrui (Foto Hans Vandeput)

Op 1 juli 1972 startte de Tour de France, de enige grote ronde waar ROKADO in 1972 aan deelnam. De ploeg bestond uit: de onvermijdelijke Fransen Aimar en Bellone, de 38-jarige Junkermann (omdat men 7 Duitsers moest vinden[39]), sprinter Karstens, de eventuele man voor het gebergte Kunde, youngster Muddemann, de ervaren Peffgen en Puschel nog een nieuweling Rasing, de ontdekking van het voorjaar Schepers en wegkapitein Wolfshohl. De ploeg bestond, omwille van het reglement uit 7 Duitsers en 4 buitenlanders. Louis Pfenninger viel op het laatste weg wegens oververmoeidheid.

De Tour de France-ploeg met v.l.n.r.: Vanvaerenbergh, Aimar, Bellone, Junkermann, Karstens, Kunde, Muddemann, Peffgen, Puschel, Rasing, Schepers, Wolfshohl en adjunct-ploegleider Walter Smet
Opmerkelijk: de kersverse Duitse kampioen Peffgen draagt zijn nationale trui niet (Foto Miroir du Cyclisme)

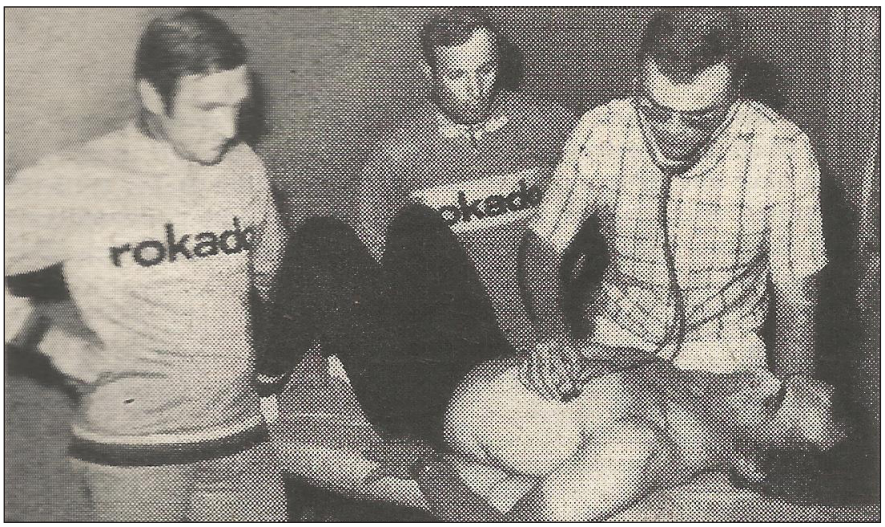

Medische controle voor de Tour de France. Peffgen wordt onderzocht onder het oog van Junkermann en Wolfshohl (Foto Radsport)

39 Het Belang van Limburg van 8 juli 1972 pagina 18, op de vraag waarom hij op zijn leeftijd nog aan de start verscheen van de Tour de France: “Herr Kahl is goed voor mij geweest vanaf het ogenblik dat hij zijn verschijning deed in de wielersport. Omdat ik tijdens de winter gedurende tweeënhalve maand in het ziekenhuis verbleef ingevolge een gebroken ruggenwervel, kon ik voor hem geen wederdienst bewijzen. Nu moest hij zeven Duitsers hebben in de Tour. Er waren er slechts zes. Kon ik nog weigeren?”

ROKADO speelt onrechtstreeks een hoofdrol in de Tourselectie van Molteni

Dat ROKADO op zoek was naar versterking voor 1973 was algemeen geweten. En dus was men bij Herman Vanspringel uitgekomen. Herman zag de kans om voor veel geld in een voor hem meer geschikte ploeg te koersen. Hij haalde bij Molteni wel goede resultaten, maar voelde zich daar om een of andere reden niet thuis.

Hij tekende dus in het geheim[40] voor ROKADO en ging op eigen kosten met Willy In 't Ven op oefenkamp naar Zwitserland met het oog op de Tour de France waar hij een belangrijke rol zou spelen in het team van Merckx.

Maar in juni, toen iedereen zich al aan het voorbereiden was voor de Tour, kwam het geheim naar buiten. Herman kreeg te horen dat hij niet mee mocht naar de Tour. "Alsof ik ineens anders zou gaan koersen, omdat ik pas maanden later het team zou verlaten. Larie, natuurlijk", aldus Herman[41].

In elk geval, het kamp Merckx zag er een verraderlijke truuk in van het duo Vanvaerenbergh-Driessens en Herman werd binnen Molteni op een zijspoor gezet.

Op 4 juli verscheen het volgende in Het Belang van Limburg:

In een der inrichtende bladen, 'L'Équipe', stond maandagmorgen een berichtje dat ons petje te boven gaat. Het ging hem om een repliek van Rokado, tegen de beslissing van Molteni en daarbij werd beweerd dat de mensen van de Duitse groep een reeks renners kunnen vernoemen, die nu de Tour rijden en het volgend jaar in de ploeg van Merckx zullen opgenomen worden[42]. Maar kan zulks wel volstaan als justificatie voor de (voorbarige) aankondiging van Herman Vanspringels overgang, en vooral dan de aankondiging dat hij reeds een verbintenis ondertekende.

"Ik ben ervan overtuigd", aldus Lévitan, "dat Herman Vanspringel zich honderd procent zou hebben ingezet voor zijn actuele ploeg. Zo meen ik hem toch te kennen. Maar het mocht niet aanvaard worden. Ik hoop maar dat dit incident de ogen zal openen van de mensen die maar al te losjes de meest elementaire grondregels van de sportreglementering onder de voet lopen, en daardoor de wielrennerij een zeer slechte dienst bewijzen."

Lévitan heeft ook vernomen dat volgend seizoen, bij het opschorten van de combinatie Magniflex-Van Cauter, verscheidene van de renners van deze groep bij Rokado zouden aansluiten[43]. "Wij houden een oog in het zeil, aldus de co-directeur van de Ronde. Wij hebben de betrokken sportdirecteurs gewezen op hun plichten en op deze van hun renners in de Tour. De koerscommissarissen werden uitdrukkelijk verzocht oplettend te zijn. Bij de minste conspiratie zal ingegrepen worden. Driessens en Vanvaerenbergh weten het, maar ik wil hopen dat wij niemand tot de orde zullen moeten roepen, laat staan dat wij maatregelen zullen moeten treffen."

40 Vanspringel tekende eind 1970 bij Molteni voor 70.000 gulden/jaar (± 1.050.000 Bfr.). De voorwaarden bij ROKADO bleken merkelijk beter.

41 Herman heeft hier wel gelijk. Wat zou hij stokken in de wielen van Merckx gestoken hebben? Het zou zijn eigen portemonnee schade aangebracht hebben en wat zou ROKADO erbij gewonnen hebben. Ze hadden niet eens een kandidaatwinnaar voor de Tour de France.
Daarbij was algemeen geweten dat Herman Vanspringel, 'Brave Herman' was. Vanspringel zou nooit achterbakse truken gebruikt hebben, dat zat gewoon niet in zijn karakter.
Anderzijds was geweten dat Merckx zeer gevoelig was aan dit soort situaties en ze bijna als hoogverraad beschouwde. Denk maar aan de situatie met Martin Van den Bossche in de Tour de France van 1969.

42 Dat zou vrij moeilijk geweest zijn. Er was er nl. maar een en dat was Ward Janssens die in 1972 voor … Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy reed.

43 Lévitan was goed op de hoogte. Willy De Geest, Roger Jochmans, Georges Pintens, Rik Van Linden en gastrenner Fritz Wehrli zouden het jaar erop bij ROKADO rijden. Maar ook hier was er maar een renner in de Tour aanwezig namelijk Rik Van Linden.

De Tour draaide uit op een duel Merckx-Guimard tot Guimard opgaf in de 18de rit door problemen aan de knieën. Cyrille stond op dat moment nog altijd tweede weliswaar reeds op 7'58".

ROKADO speelde niet echt mee. Het beste resultaat was een derde plaats van Gerben Karstens na Cyrille Guimard en Michael Wright in de eerste rit. Gerben behaalde verder nog een 9de (rit 2), 5de (rit 5a), 7de (rit 16), 4de (rit 19) en 5de (rit 20b) plaats.

Gerben Karstens wordt 3de na Guimard en Wright in de eerste rit en Wolfshohl wordt 8ste (Foto Miroir du Cyclisme)

Nochtans was het niet zo slecht begonnen. Gilbert Bellone werd in de proloog nog mooi 9de op 20" van Merckx. Naast Karstens plaatste ook Rolf Wolfshohl zich in de eerste rit in de toptien (8ste) en in rit twee werd Peffgen in de sprint 7de.

In de ploegentijdrit (rit 3b) eindigde ROKADO 8ste op 4'59" van Molteni. Vanaf toen ging het, op uitzondering van de sprintresultaten van Karstens, bergafwaarts.

Rolf Wolfshohl werd nog eens 4de in de door een valpartij ontsierde sprint van een kopgroep. Sprint gewonnen door Jos Huysmans. Karl-Heinz Kunde stak een keer zijn neus aan het venster in rit 17 die o.a. over de Ballon d'Alsace ging. Hij werd 8ste, op 36" van Bernard Thévenet. De dag ervoor had Peffgen nog een 9de plaats behaald in de sprint op het einde van rit 16.

Hans Junkermann[44] gaf op na rit 12, Bernd Rasing had al opgegeven in rit 7 en Wim Schepers kwam na rit 9 buiten tijd aan.

In het eindklassement werd de onzichtbare Lucien Aimar alsnog de beste ROKADO met een 17de plek op 1h03'41" van Eddy Merckx. Karl-Heinz Kunde haalde net de toptwintig, Wolfshohl werd 24ste, Bellone 34ste, Puschel 42ste, Muddemann 52ste, Karstens 60ste en Peffgen 63ste.

In het puntenklassement werd Karstens 13de en in de Points Chauds 7de. In het ploegenklassement eindigde ROKADO 9de.

44 Hij werd ook betrapt op doping tijdens de 6de etappe. Naar eigen zeggen in een van de Radsportnummers na zijn Touropgave: "Ik werd betrapt op efedrine. Het was een bestanddeel van een medicijn dat ik nam tegen een opkomende bronchitis, bronchitis die de oorzaak van mijn opgave was".

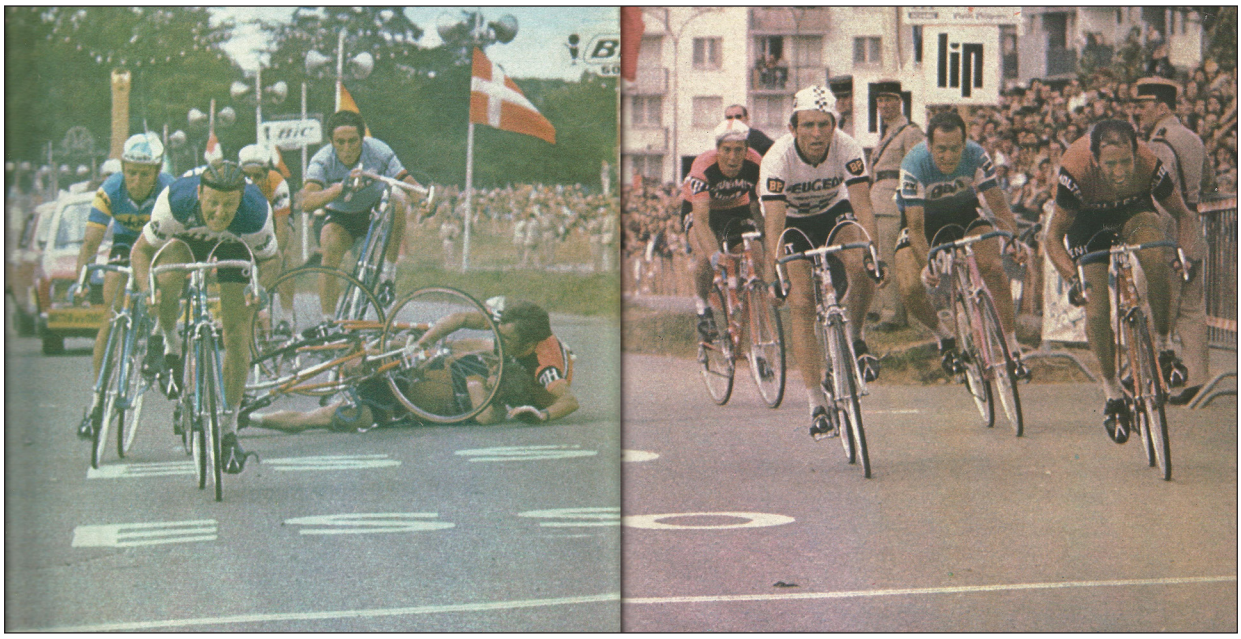

Jos Huysmans wint rit 9 voor Wright, Danguillaume, Wolfshohl, Cadiou, Vianen, Houbrechts, Ricci. De gevallen Harings en Spruyt worden 9de en 10de (Foto Miroir du Cyclisme)

Een van de zeldzame momenten waar Karl-Heinz Kunde op zijn terrein, de bergen, in de kopgroep vertoefde (Foto Miroir du Cyclisme)

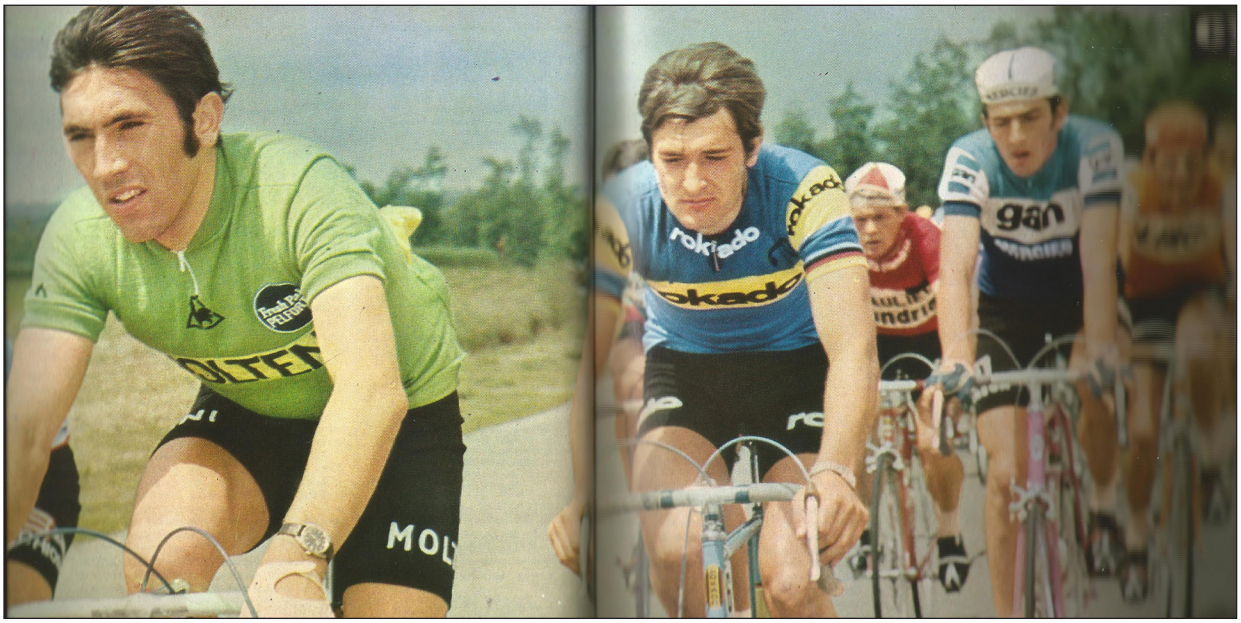

Bernd Rasing in het spoor van Eddy Merckx (Foto Miroir du Cyclisme)

Goed? Zeker niet. Barslecht? Ook niet. De ploeg werd gewoon met de neus op de feiten gedrukt. Er was geen topsprinter aanwezig ondanks wat Gerben Karstens van zichzelf mocht denken. Er was geen echte klimmer aanwezig en er was evenmin een echte klassementsrijder in de ploeg. Junkermann, Kunde, Puschel, Peffgen en Aimar waren mannen uit het verleden en al ver over hun top heen. Bellone had nu en dan een opflakkering, Muddemann en Rasing vielen te licht uit en Wim Schepers was na een vermoeiend voorseizoen beter niet gestart in de Tour.

Het mocht duidelijk zijn dat ROKADO andere wegen op moest indien het grote successen wou behalen. Er moest dus uitgekeken worden naar versterking. Een opmerkelijke verklaring in die zin kwam van Florent Vanvaerenbergh op 11 juli in Het Belang van Limburg waarin hij bevestigde dat Felice Gimondi en Tony Houbrechts[45] het jaar erop bij ROKADO zouden rijden. Driessens verklaarde dan weer in de Italiaanse pers ook interesse te hebben voor Italo Zilioli en Marino Basso.

Tijdens de Tour de France waren er twee overwinningen voor ROKADO behaald door de thuisblijvers. Op 11 juli won Theo Verschueren in Schiermonniksoog en op 13 juli won Jean-Pierre Berckmans in Gistel.

Na de Tour won Gilbert Bellone in Bain-de-Bretagne op 29 juli. Gerben Karstens won dan weer op 30 juli in Ulestraten en op 31 juli het criterium in Plessala. Harrie Jansen werd 18de in de Scheldeprijs in Schoten.

In het wereldkampioenschap te Gap op 6 augustus stonden er 11 ROKADO's aan de start. Bij Nederland was dat Karstens, bij Zwitserland Louis Pfenninger, de obligate Luxemburger Roger Gilson en verder het veteranenclubje West-Duitsland met Junkermann, Kunde, Oldenburg, Peffgen, Puschel en Wolfshohl aangevuld met de jongeren Muddemann en Rasing. Marino Basso won in de sprint waarbij hij zijn ontsnapte landgenoot Franco Bitossi voorbijspurtte. Guimard werd 3de en Merckx 4de.

Muddemann in het gezelschap van Danguillaume, Gimondi en Perurena tijdens het wereldkampioenschap (Foto Miroir du Cyclisme)

45 Salvarani hield er na 10 jaar mee op.

Van de ROKADO's bereikten er drie de aankomstlijn. Muddemann[46] werd 13de, Peffgen 16de en Pfenninger 27ste.

Twee dagen na het wereldkampioenschap won Rolf Wolfshohl een criterium in Cannes en de dag erop was Theo Verschueren, achter de derny, weer aan het feest in Oostburg. Op 13 augustus was er de thuiswedstrijd, de G.P. Union in Dortmund. Een wedstrijd die moest gewonnen worden doch verloren werd.

Herman Vanspringel, Duits kampioen Peffgen en Gerben Karstens in de G.P. Dortmund (Foto eigen collectie)

V.l.n.r.: Georges Pintens, Karl-Heinz Kunde, Karl-Heinz Muddemann, Roger De Vlaeminck en latere winnaar Eddy Merckx in de G.P. Dortmund (Foto eigen collectie)

Eddy Merckx nam weerwraak voor de Rund Um den Henninger Turm en won in Dortmund voor Wilfried Peffgen en Gerben Karstens. Jean-Pierre Berckmans werd 5de, Wim Schepers 8ste en Rolf Wolfshohl 10de. Collectief een goede prestatie natuurlijk, maar jammer genoeg geen winst.

Gerben Karstens nam 's anderendaags revanche, in het criterium van Pléaux, door er te gaan winnen. Ondertussen was het reeds september en in die maand waren er weer een aantal kleinere overwinningen. Theo Verschueren, achter derny, in Sint Jansteen (3/9), Lucien Aimar die zijn eerste en enige overwinning voor ROKADO behaalde in het criterium van Excideuil (10/9). Op dezelfde dag won Dieter Puschel in Porz. In de Tour du Nord (6-10/9) werd Siegfried Müller 4de in de derde rit en Roger Gilson 8ste in het eindklassement op 3'16" van eindwinnaar Sylvain Vasseur. Wim Kelleners werd 27ste, Berckmans 42ste, Robert Vanlancker 43ste en Siegfried Müller 45ste en laatste.

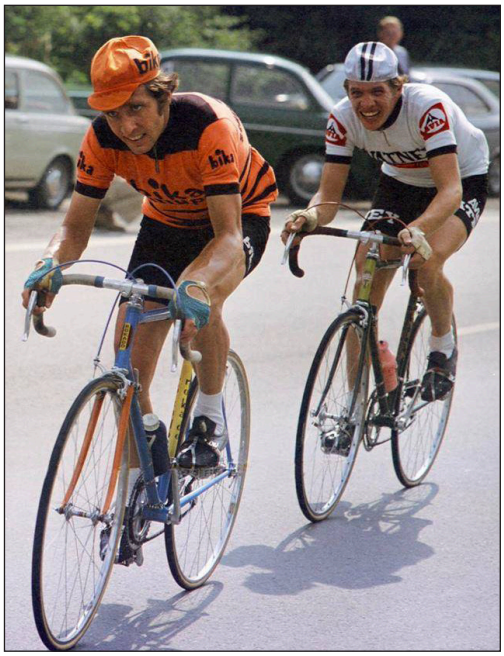

Dieter Puschel in Bika-Milupa-trui maar op ROKADO-fiets met Willy Abbeloos in de G.P. Dortmund (Foto eigen collectie)

46 In zowat alle artikels in Radsport van 1972 waarin verwezen werd naar de uitslag van Muddemann in het wereldkampioenschap, wordt vermeld dat hij 12de eindigde. De verklaring is te vinden in het feit dat de uitslag verkeerd gepubliceerd werd. Radsport heeft als 10de Panizza op 1'09" 11de Gimondi z.t., 12de Muddemann z.t. In werkelijkheid werd Gimondi 10de op 1'07", derde van de sprint op de 8ste plaats gewonnen door Frans Verbeeck voor Jean-Pierre Danguillaume. Panizza werd 11de op 1'09", Roger De Vlaeminck (die niet vermeld werd in Radsport) werd 12de op 1'14" en Muddemann 13de op 2'04".

In de gespecialiseerde pers gonsde het ondertussen van geruchten, meer bepaald namen van renners die in 1973 voor ROKADO zouden rijden. Naast de reeds zekere Herman Vanspringel werden ook de namen van Staf Vanroosbroeck, Rik Van Linden, Georges Pintens en Tony Houbrechts genoemd. Ook Felice Gimondi werd genoemd gezien Salvarani ermee ophield (het was nochtans al sinds vlak na het WK geweten dat Bianchi, al constructeur, de ploeg zou overnemen), Karstens mocht blijven en ook Willy Teirlinck en Guido Reybrouck werden vernoemd.

Theo Verschueren aan het werk in Sint Jansteen (Foto Wielersport)

In die periode werd ook de Volta a Catalunya verreden (12-17/9). De ploeg bestond uit Aimar, Bellone, Vandenberghe, Berckmans, Schepers, Kelleners, Müller en Gilson. ROKADO werd in de proloog, een ploegentijdrit, 5de op 20" van KAS. De eerste rit was niet slecht met Roger Gilson op de 5de, Wim Schepers op de 8ste en Lucien Aimar op de 9de plaats. In rit 2a werd Wim Schepers 5de en Roger Gilson 9de. In rit 2b werd Lucien Aimar zowaar 2de. In de derde rit, waar Vandenberghe, Berckmans en Müller niet meer aan de start verschenen, werd Aimar 5de en Wim Schepers 7de. In rit 4 werd de blijkbaar herboren Lucien Aimar 7de. Misschien was het feit dat het einde van het seizoen was en dat er nieuwe contracten moesten ondertekend worden wel de prikkel voor Aimar om weer te presteren. Rit 5a leverde een 3de plaats op voor Gilson en rit 5b, waar Schepers niet meer van start ging en waarin zijn landgenoot Kelleners opgaf, opnieuw een 7de plaats voor Aimar. In het eindklassement sloop Aimar net de toptien binnen op 2'25" van eindwinnaar Felice Gimondi. Roger Gilson werd, ondanks enkele mooie prestaties, 'maar' 29ste en Gilbert Bellone 35ste.

Rolf Wolfshohl won een criterium in Dornhan (16/9) voor Muddemann, Theo Verschueren een Internationaal criterium in Böblingen (17/9)[47] en Jean-Pierre Berckmans in Sint-Genesius-Rode (23/9).

Louis Pfenninger had als enigste ROKADO een resultaat in de einde-seizoens-tijdritten. Op 24 september werd hij 5de in Diessenhofen.

De laatste belangrijke wedstrijden stonden in oktober op het programma nl. Paris-Tours en de Giro di Lombardia. Op 1 oktober reden ze van Parijs naar Tours met Aimar, Bellone, Berckmans, Gilson, Jansen, Karstens, Kelleners, Muddemann, Müller, Schepers, Vandenberghe en Vanlancker. Enkel Gilbert Bellone kwam in het stuk voor. Hij demarreerde direct na de start en reed ruim een uur alleen voorop. Toen kwam Jos Spruyt bij hem en gezien de perfecte samenwerking liep het duo ruim 10 minuten uit. Na ruim 200 km in de aanval werd het duo ingerekend. Noël Vantyghem won voor Jos Huysmans en Willy De Geest. Roger De Vlaeminck kwam 7" te laat om voor de overwinning te spurten en het peloton bolde over de streep op 1'47" met daarin Aimar als 15de, Vanlancker als 19de, Berckmans als 28ste, Gilson als 31ste, Schepers als 44ste, Karstens als 51ste en Jansen als 62ste.

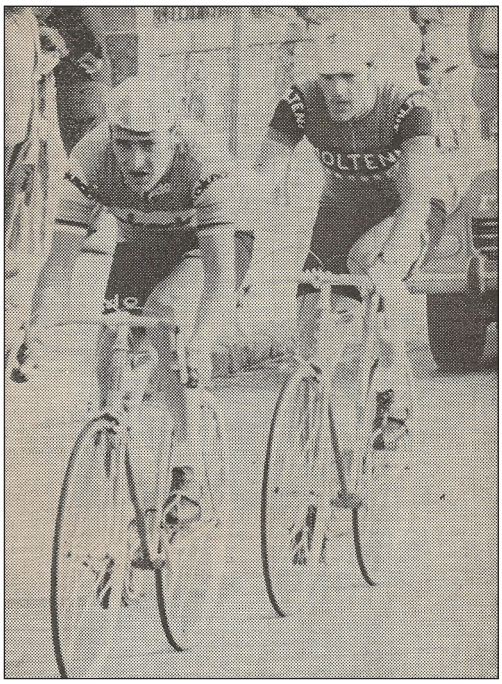

Gilbert Bellone in de aanval met Jos Spruyt tijdens Paris-Tours (Foto Wielersport)

Een kleine week later was de Giro di Lombardia. ROKADO vaardigde een mini-formatie af. Enkel Aimar, Berckmans, Karstens, Schepers en Gilson stonden aan de start. In totaal waren er 158 vertrekkers, slechts 17 bereikten de eindstreep. Daarbij geen enkele ROKADO.

De laatste overwinning op de weg was voor Duits kampioen Wilfried Peffgen die op 8 oktober een criterium won in Wolbeck.

Eind oktober werd bekend dat naast de genoemde renners Vanspringel, Vanroosbroeck, Van Linden, Pintens en Houbrechts ook Albert Van Vlierberghe, Willy De Geest en Staf Hermans het team zouden vervoegen in 1973.

---

47 Over deze wedstrijd vertelt Theo Verschueren in het boek 'Circus Piste-Theo Verschueren de levende wielerlegende', door Marc Stevelinck (1998) p. 99, het volgende: "Op de weg won ik 7 koersen, reed alle klassiekers mee en werd tussendoor nog eens kampioen van West-Duitsland. In die tijd kon dat nog. In het kampioenschap van Duitsland mocht iedereen meerijden. Dat land had destijds niet genoeg profs om een echt kampioenschap te organiseren, dus nodigden ze andere landen uit. En zo kon het dat ik de Duitse kampioen werd in een koers die bijna een wereldkampioenschap was. Ik won de koers voor Roger Swerts en Rudi Altig eindigde in ons spoor."
Toch enkele bemerkingen hier:
- Theo Verschueren won volgens Velo 73 in 1972 zes wedstrijden.
- Onder alle klassiekers beschouw ik de 5 monumenten en om breed te gaan ook Gent-Wevelgem, de Flèche Wallonne, Paris-Tours, Rund Um den Henninger Turm en het Züri Metzgete. Van de twee laatste heb ik de complete deelnemerslijsten niet en dus kan ik geen oordeel vormen (in elk geval komt Theo niet in de uitslag voor). In de andere wedstrijden stond hij niet aan de start. Dus over welke klassiekers hij het heeft weet ik niet. - Theo Verschueren werd geen kampioen van West-Duitsland. De wedstrijd waar hij naar refereert was het Internationale Deutsche Kriteriums Meisterschaft für Berufsfahrer. Er waren 32 renners uit 4 landen aan de start. Onder de 32 starters waren er 11 Duitsers. Verschueren won voor Roger Swerts, Staf Vanroosbroeck, Robert Vanlancker, Rolf Wolfshohl, Junkermann, Puschel, Tschan, De Schoenmaecker, Muddemann, Bruessing, Jan Janssen, Huysmans, Mintjens en Willy In 't Ven. Dus allesbehalve te vergelijken met een wereldkampioenschap. - Het Duitse kampioenschap werd verreden op 25 juni en werd gewonnen door Wilfried Peffgen.
- Rudi Altig was eind 1971 gestopt als wielrenner. Als hij al in het spoor van Verschueren zat, dan zal het in een volgauto geweest zijn.

In totaal behaalde ROKADO in 1972 op de weg 31 overwinningen.	
Lucien Aimar	1
Gilbert Bellone	3
Jean-Pierre Berckmans	4
Roger Gilson	1
Harrie Jansen	1
Gerben Karstens	6
Wilfried Peffgen	2
Louis Pfenninger	2
Dieter Puschel	1
Theo Verschueren	6
Rolf Wolfshohl	4

In de Wereldbeker voor merkenteams, gewonnen door Molteni, werd ROKADO 6de met 47 punten. In de Super-Prestige Pernod gewonnen door Eddy Merckx, werd de eerste ROKADO 20ste, het was Gilbert Bellone[48].

In het jaarklassement van Sport Zürich werd Louis Pfenninger tweede na Erich Spahn. In het jaarklassement van Wielersport, gewonnen door Joop Zoetemelk, werd Gerben Karstens 4de en Wim Schepers 9de.

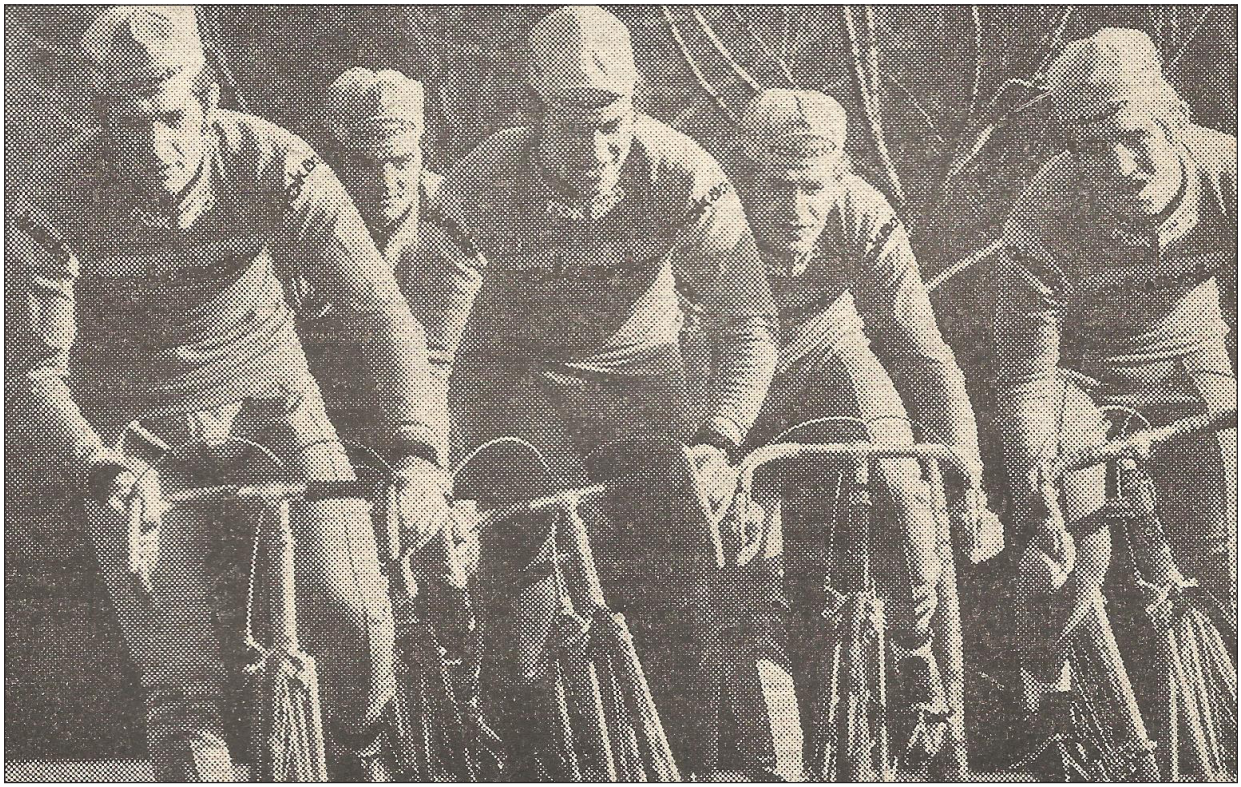

Eind 1972 Rasing-Muddemann-Küster-Tischler-Gaida aan het oefenen voor 1973 (Foto Radsport)

48 Wim Schepers, 2de in Liège-Bastogne-Liège komt niet voor in het klassement omdat Liège-Bastogne-Liège in 1972 niet bij de proeven behoorde die meetelden voor de Super-Prestige Pernod.

De doelstellingen van Robert Kahl aan het begin van het seizoen waren, naast de wensen op de piste, een ritoverwinning in bv. Paris-Nice of de Tour de Belgique en verder een paar criteriumoverwinningen in Duitsland. Dolgelukkig zou hij zijn indien de Rund Um den Henninger Turm gewonnen zou worden.

De Rund Um den Henninger Turm werd gewonnen, de criteriums werden eveneens gewonnen. Er waren de ritoverwinningen in de Tour de Luxembourg, de Tour de Suisse en de Giro di Sardegna. Bovenop was er Köln-Schuld-Frechen en de Vier-Kantone-Rundfahrt en vooral de Tour de Suisse. Daarnaast was er de 2de plaats in Liège-Bastogne-Liège en een zilveren medaille in het veldrijden. Kortom, er kan gesteld worden dat de wensen van Herr Kahl ingewilligd waren en dat de ploeg verder kon kijken om uit te bouwen.

En dat bleek vlug. Begin oktober verscheen in Radsport dat de Berlijner Michael Becker overwoog om prof te worden bij ROKADO. Er waren ook contacten met Karl-Heinz Küster en Klaus-Peter Thaler. Een week later verscheen er dat Michaël Becker, Karl-Heinz Küster en Alfred Gaida[49], waar ook mee onderhandeld werd, nog altijd geen contract getekend hadden. Nog een week later werd aangekondigd dat Michael Becker[50] en Klaus-Peter Thaler[51] besloten hadden amateur te blijven. De onderhandelingen met Gaida[52] liepen nog alsook met Jürgen Kraft[53]. Karl-Heinz Küster had dan op 18 oktober wel weer getekend voor 2 jaar. Hij zou met Piet de Wit deelnemen aan 4 zesdaagsen[54] en verder aan een achttal veldritten vooraleer ingezet te worden in het wegseizoen. Op 24 november verscheen het bericht dat de 21-jarige Erwin Tischler, een der West-Duitse vertegenwoordigers op de Olympische spelen van München, een profverbintenis getekend had bij ROKADO. Tischler zou debuteren als prof einde december in de zesdaagse van Keulen. Ook met Hans Lutz[55] werd er onderhandeld.

Op 29 december verscheen dat Pieter Nassen een contract getekend had voor 1973 bij ROKADO.

Ondertussen was men binnen ROKADO al volop bezig met het voorbereiden van het volgende seizoen. Daarbij kwam men tot de vaststelling dat de ploeg eventueel gebruik kon maken van een deel van het reglement van de U.C.I. betreffende de 'Doppelten Markenzugehörigkeit' of dubbele aanhorigheid. Dit hield in dat renners uit de 'zwakkere' wielerlanden meerdere sponsors mochten hebben. Een in hun eigen land, en een of meerdere in het buitenland. West-Duitsland was een van die 'zwakkere' wielerlanden en een West-Duitse renner kon dus in eigen land een sponsor hebben, in Zwitserland een sponsor hebben, in Frankrijk weer een andere enz … De enige beperking bestond erin dat eens een sponsor gekozen in een bepaald land, de renner steeds die sponsor in dat bepaalde land moest hebben.

Dus redeneerde men bij ROKADO als volgt. Gezien de ploeg het volgende jaar veel Belgen zou aantrekken (o.a. door de samenwerking met de nieuwe sportdirecteur Lomme Driessens van de zichzelf opheffende ploeg Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy), zou deze rijden onder Belgische licentie omdat anders de verhouding Duitsers versus buitenlanders weer niet in orde zou zijn. Dus ROKADO werd Belgisch. In Duitsland zou er een nieuwe ploeg opgericht

---

49 Alfred Gaida was kampioen van West-Duitsland bij de amateurs. Hij werd niet afgevaardigd naar de Olympische Spelen omdat hij van origine Pool was en pas sinds 1969 een Duits paspoort had. In volle 'Koude Oorlog' wou men geen diplomatieke rel veroorzaken.

50 Michael Becker zou nooit prof worden.

51 Klaus-Peter Thaler zou pas in 1976 bij Teka-Campagnolo prof worden.

52 In Radsport nr. 45 - jaargang 27 van 8 november 1972 p. 8 staat dat Gaida prof geworden is en voor 2 jaar getekend heeft bij ROKADO. Hij reed de zesdaagse van Köln aan de zijde van Graeme Gilmore maar gaf op. Hij was dus wel degelijk profrenner in 1972.

53 Jürgen Kraft zou pas in 1977 bij Selle Royal Alan-Contour prof worden.

54 In Dortmund (19-25/10) werden ze 8ste, in Frankfurt (30/10-4/11) werden ze weer 8ste, in München (8-14/11) werden ze 10de en in Köln (28/12/72-3/1/73) werd Küster aan de zijde van René Pijnen 5de.

55 Hans Lutz zou geen prof worden.

worden HA-RO[56], met daarin een aantal hoofdzakelijk jonge Duitse renners omringd door enkele veteranen. Die konden dan in Duitsland de stiel leren en zo nu en dan in het buitenland eens meerijden met de ROKADO-ploeg als de HA-RO ploeg er niet aantrad. Zo werd meer bepaald uitgezien naar de Tour de France om op die manier alsnog een Duitser in de ploeg te kunnen droppen.

Leider van het HA-RO-team zou Rolf Wolfshohl worden die zijn carrière zou beëindigen na het wereldkampioenschap veldrijden in Londen op 25 februari. Wilfried Peffgen zou overgezet worden van ROKADO naar HA-RO, maar er moest nog over de inhoud van het contract gesproken worden en ook Alfred Gaida, neo-prof zou voor HA-RO rijden. De andere namen die vooropgesteld werden in Radsport nr. 50 van 1972 waren: de Duitsers Karl-Heinz Muddemann, Karl-Heinz Kunde, Dieter Puschel, Bernd Rasing (allen ROKADO), Karl-Heinz Küster, Erwin Tischler, Hans Lutz[57] (allen neoprofs), de Luxemburger Roger Gilson, de Nederlanders Gerben Karstens en Wim Schepers[58] (allen ROKADO). Na lange onderhandelingen kwam daar ook kersvers Olympisch kampioen Hennie Kuiper bij. De week ervoor had Radsport ook melding gemaakt van Louis Pfenninger, maar dat was dus blijkbaar een kwakkel.

Het ploegmanagement was in samenspraak met Wolfshohl met de 'Stahlbesen' door de ploeg gegaan en renners als Junkermann[59], Fritz, Bölke en Müller hadden hun ontslag gekregen. Bugdahl, Kemper, Renz[60] en Schulze kregen nog een klein HA-RO-pistecontract, maar werden verder ingezet om als trainer de jeugd op te leiden.

De Belgische ROKADO-ploeg zou dan bestaan uit: Herman Vanspringel (Molteni), Rik Van Linden, Georges Pintens, Willy De Geest (allen Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy), Albert Van Vlierberghe (Ferretti), Tony Houbrechts (Salvarani), Eddy Peelman (GAN-Mercier), Staf Vanroosbroeck (Watney-Avia), Jean-Pierre Berckmans (ROKADO), Staf Hermans[61] (neo), Yvan Benaets (neo), Paul Collaer (neo) en Andre Peirsman (Hertekamp)[62]. Daar was dan ondertussen ook Pieter Nassen (Watney-Avia) bijgekomen.

Er waren echter nog nieuwkomers waarvan de namen pas in 1973 zouden bekend worden. De belangrijkste naam was oude glorie Roger Pingeon die al x-aantal keer zijn fiets aan de wilgen gehangen had en overkwam van Peugeot-BP-Michelin. Pingeon had na zijn overwinning in de Vuelta a España (4 ritten) en een tweede plaats in de Tour de France (1 rit) in 1969 geen potten meer gebroken. In 1970 behaalde hij twee overwinningen, in 1971 geen enkele en in 1972 enkel een rit in het Critérium du Dauphiné Libéré[63].

---

56 HA-RO stond voor Hannelore (Ha) de naam van de vrouw van de Robert Kahl en Robert (Ro) en was een betonfabrikant, ook een van de bedrijven van Robert Kahl.

57 Hans Lutz zou geen prof worden.

58 Wim Schepers zou uiteindelijk bij de ROKADO-ploeg ingedeeld worden.

59 Hennes Junkermann nam in 1973 afscheid van het wielrennen. Op paasmaandag 23 april 1973 nam hij deel aan de 'Klemens Grossimlinghaus Gedächtnis Rennen' te Krefeld, een derny-criterium over twee reeksen van 30 km, meteen zijn laatste optreden op de weg. Hij werd daarin derde. Hij kwam op zijn beslissing terug en kwam nog eenmaal in actie tijdens de 'Baden-Württembergische Radsportwoche' om de Paul Staiger Pokal, gehouden van 1 tot 8 juli 1973 in 8 verschillende plaatsen in de streek tussen Bruchsal en Ulm. Hij werd daarin gedeeld 8ste. Hij reed die wedstrijden in ROKADO-trui.

60 Sigi Renz werd vanaf 1 maart 1973, na het pisteseizoen, 'BRV Bahn- und Straßentrainer'.

61 Nochtans was Staf Hermans in september 1972 aangekondigd bij Watney-Avia. In Sport'70 - 6de jaargang nr. 38 van 17-23 september op p. 22 staat er een artikel waarin Willy Jossart zegt: "Aan Staf Hermans zal ik veel plezier beleven". Dit na de G.P. Jef Scherens voor liefhebbers die gewonnen werd door Hermans. In het artikel wordt vermeld dat hij diezelfde week zou overstappen naar de profs en zijn eerste optreden zou doen in Sint- Genesius-Rode. Later zou hij ook Paris-Tours en de Giro di Lombardia rijden. Wat er misgegaan is, kon niet achterhaald worden. In elk geval won Hermans op 30/9 nog een liefhebberswedstrijd in Huldenberg.

62 Hier was er mogelijk een geval van persoonsverwisseling want uiteindelijk kwam neo-prof Ferdinand Peersman bij de ploeg. André Peirsman kwam wel in 1974 bij ROKADO.

63 Roger Pingeon behaalde wel nog een paar mooie ereplaatsen: 1971: 3de in de Trofeo Baracchi met Thévenet, 5de in de G.P. des Nations. 1972: 2de Tour de Suisse, 5de Tour de Romandie en 7de Paris-Nice.

Verder kwamen ook Emiel Cambré (Goldor-IJsboerke), Roger Jochmans (Van Cauter-Magniflex-de Gribaldy), Jan Van de Wiele (flandria-Beaulieu) en neo-prof Wilfried Wesemael er van Belgische zijde nog bij. Evenals de Zwitser Fritz Wehrli voor bepaalde wedstrijden want hij reed ook voor Möbel Märki- Bonanza in Zwitserland en G.B.C.-Sony-Furzi in Italië.

Van Duitse zijde kwamen in de loop van het seizoen ook nog Günter Haritz en Axel Krause bij de ploeg. Ook Piet de Wit, Jean Graczyk, Albert Van Damme, Robert Vanlancker en Theo Verschueren zouden nog in 1973 of een deel van 1973 voor ROKADO rijden.

Aan de HA-RO-ploeg werden de Nederlander Harrie Jansen toegevoegd en in de loop van het seizoen Emiel Merks en verhuisde Wim Schepers naar de ROKADO-ploeg. Zestien renners onder contract, 12 Duitsers (met Bugdahl en Kemper een beetje als twijfelgevallen) en 4 buitenlanders, dus qua verhouding 2/3de versus 1/3de zat het goed.

Lucien Aimar vertrok in 1973 naar het De Kova-team, Gilbert Bellone ging naar Gitane-Frigécrème, Albert Fritz naar Möbel Marki-Bonanza, Wim Kelleners startte een jarenlange rondrit in bedenkenswaardige ploegjes te beginnen met Canada Dry-Gazelle, Siegfried Müller en Horst Oldenburg reden als individueel rond, Louis Pfenninger reed in Zwitserland voor Möbel Marki-Bonanza en in Italië voor Zonca. Georges Vandenberghe beëindigde zijn carrière, Willy Vekemans was al eerder afgehaakt.

Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh werden sportdirecteur en burggraaf Jean de Gribaldy werd medesponsor. Direct verklaarde Driessens, eind 1971 ontslagen bij Molteni, de oorlog aan Merckx, hetgeen hij in 1972 ook had verklaard aan het begin van het seizoen bij de ploegvoorstelling van Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy.

Het Limburgs Dagblad van 15 januari 1972

LOMME DRIESSENS: “We gaan Merckx kapot rijden”

BRUSSEL, 15 januari – Lomme Driessens thans ploegleider van Magniflex zegt over het komende wielerseizoen, waarin men in wielerkringen zegt dat er opnieuw tegen Merckx gereden gaat worden: “Ik kan nu nog niet zeggen dat we speciaal tegen hem gaan rijden. Voorlopig gaan we de weg op om te winnen. Tegen iedereen als het moet. De hegemonie van Merckx zal nog wel een paar jaar duren. Niettemin moet hij grotere concurrentie gaan krijgen. Tot nu toe waren het altijd dezelfde coureurs die tegen hem moesten strijden. Maar nu heb ik een Pintens en een Agostinho in mijn ploeg. Nee, met Eddy Merckx spreek ik niet meer. Op 14 augustus van verleden jaar heb ik de heren van Molteni laten weten dat ik niet langer met hem wens samen te werken. Na drie jaren met de ploeg van Merckx had ik er genoeg van. We hebben gewonnen wat we konden, toch was er wel veel misère bij.” Om echter te weten hoe de verhouding tussen Merckx en Driessens het beste ligt, blijkt als men hem vraagt hoe het met Eddy gaat. Driessens roept dan: “Merckx, wie is dat? Is dat een coureur? O, juist. Nou, dan kan ik jullie zeggen dat we die kapot gaan rijden dit jaar”. Tegen de Rokado-renners roept hij dan: “En als jullie het niet doen, doe ik het zelf”. En dan keihard lachend: “Jawel met mijnen auto”.

Andere truien gedragen door ROKADO-renners

Enkele wereldkampioenentruien:

Wereldkampioen Robert Vanlancker — *Wereldkampioen Theo Verschueren*

Enkele nationale kampioenen:

Belgisch kampioen Robert Vanlancker — *West-Duits kampioen Wilfried Peffgen* — *Zwitsers kampioen Louis Pfenninger* — *West-Duits kampioen veldrijden Rolf Wolfshohl*

Nationale selecties:

Luxemburgs kampioen Roger Gilson — *Karl-Heinz Muddeman voor West-Duitsland* — *Rolf Wolfshohl voor West-Duitsland op het WK veldrijden*

Leiderstruien: Zesdaagsen: Varianten van de ROKADO-trui gedragen gedurende het seizoen

Louis Pfenninger als winnaar van de Tour de Suisse — *Bugdahl-Kemper in de Zesdaagse van Groningen* — *Trui gedragen in de Brabantse Pijl* — *Trui gedragen in de Tour du Condroz*

Overzicht samenstelling van de ploeg

ROKADO 1971 (Addendum op WAAIERS 2-1)

Deze samenstelling kan niet voor de volle 100% als zeker beschouwd worden.

Klaus Bugdahl (GER)	24/11/1934
Piet de Wit (NED)	06/03/1946
Albert Fritz (GER)	30/03/1947
Dieter Kemper (GER)	11/08/1937
Karl-Heinz Muddemann (GER)	15/01/1950
Siegfried Müller (GER)	27/09/1945
Wilfried Peffgen (GER)	01/10/1942
Louis Pfenninger (SUI)	01/11/1944
Dieter Puschel (GER)	23/06/1939
Sigi Renz (GER)	02/08/1938
Wolfgang Schulze (GER)	07/12/1940
Rolf Wolfshohl (GER)	27/12/1938

ROKADO 1972

Lucien Aimar (FRA)	28/04/1941	Siegfried Müller (GER)	27/09/1945
Gilbert Bellone (FRA)	27/12/1942	Horst Oldenburg (GER)	17/10/1939
Jean-Pierre Berckmans (BEL)	09/09/1948	Wilfried Peffgen (GER)	01/10/1942
Winfried Bölke (GER)	25/05/1941	Louis Pfenninger (SUI)	01/11/1944
Klaus Bugdahl (GER)	24/11/1934	Dieter Puschel (GER)	23/06/1939
Piet de Wit (NED)	06/03/1946	Bernd Rasing (GER)	13/02/1949
Albert Fritz (GER)	30/03/1947	Sigi Renz (GER)	02/08/1938
Alfred Gaida (GER) - *enkel 6-zesdaagse van Köln*	25/07/1951	Ehrenfried Rudolph (GER)	14/08/1935
Roger Gilson (LUX)	19/09/1947	Wim Schepers (NED)	25/09/1943
Jean Graczyk (FRA)	26/05/1933	Wolfgang Schulze (GER)	07/12/1940
Harrie Jansen (NED)	25/01/1947	Erwin Tischler (GER) - *eind december*	27/07/1951
Hans Junkermann (GER)	06/05/1934	Albert Van Damme (BEL)	01/12/1940
Gerben Karstens (NED)	14/01/1942	Georges Vandenberghe (BEL)	28/12/1941
Wim Kelleners (NED)	09/05/1950	Robert Vanlancker (BEL)	11/12/1946
Dieter Kemper (GER)	11/08/1937	Willy Vekemans (BEL) - *tot eind maart*	28/04/1945
Karl-Heinz Kunde (GER)	06/08/1938	Theo Verschueren (BEL)	27/01/1943
Karl-Heinz Küster (GER) - *vanaf 18 oktober*	19/08/1949	Rolf Wolfshohl (GER)	27/12/1938
Karl-Heinz Muddemann (GER)	15/01/1950		

Pubkaarten:

In 1972 verschenen een aantal pubkaarten:

Verschillende renners hebben meerdere zwart-wit kaarten al of niet met pet of in actie/ buiten. Sommigen hebben een bustefoto, de meesten staan met een Gazellefiets op zwarte achtergrond. Enkel Rolf Wolfshohl en Albert Fritz hebben een kaart in kleur.

Er zijn twee ploegfoto's (postkaartformaat en groot formaat) van de ploeg aan een zwembad.

Op de pubkaarten is een derde en vierde trui te zien namelijk deze met gele mouwen en gele halsboord en de gele variant met gele halsboord (in feite de inverse variant).

In totaal zijn er 53 kaarten gekend van de renners.

(+) = met pet

(-) = zonder pet

(f) = met fiets

(b) = buste

Derde en vierde trui van Rokado in 1972

Aimar (f) (+)	Kunde (f) (-)
Bellone (f) (+)	Küster (b) (+) met een witte trui. (Tekende op 18/10 zijn contract)
Berckmans (b) (+)	Muddemann (f) (-)
Bölke (f) (-)	Muddemann op flandria-fiets (= aankomst G.P. Dortmund 1971)
Bölke (f) (-) (gele trui met gele halsboord)	Müller (f) (-)
Bugdahl (f) (-)	Müller (f) (+)
Bugdahl (f) (-) (gele trui met gele halsboord)	Peffgen (f) (+)
de Wit (f) (-)	Peffgen (f) (-)
Fritz (f) (+) kleur	Peffgen (f) (+) buiten
Fritz (f) (-)	Pfenninger (f) (-)
Gilson (f) (+) met oorspronkelijke gele trui	Pfenninger (f) (+)
Jansen (f) (-)	Rasing (f) (-)
Jansen (f) (+)	Renz (f) (-)
Junkermann (f) (+)	Renz (f) (+)
Junkermann (f) (-)	Schepers (f) (+)
Karstens (f) (-) achter fiets staand	Schulze (f) (-) leunend tegen fiets
Karstens (f) (-) leunend tegen fiets	Schulze (f) (+)
Karstens (f) (+)	Schulze (f) (-) achter fiets staand
Karstens (f) (-)	Van Damme (b) (-)
Kemper (f) (-)	Van Damme (+) zonder fiets

Kemper (f) (-) (gele trui met gele halsboord)	Van Damme (f) (-)
Kunde (f) (+)	Vandenberghe (f) (-)
Vanlancker (f) (-)	Wolfshohl (f) (+) kleur
Vekemans (b) (+)	Wolfshohl (f) (-)
Verschueren (b) (-) WK	Wolfshohl (f) (+)
Verschueren (+) WK	Wolfshohl actie (+)
Verschueren (f) (-)	

Er zijn geen pubkaarten bij mijn weten van:

Graczyk
Oldenburg
Puschel
Rudolph
Tischler (die tekende maar eind december

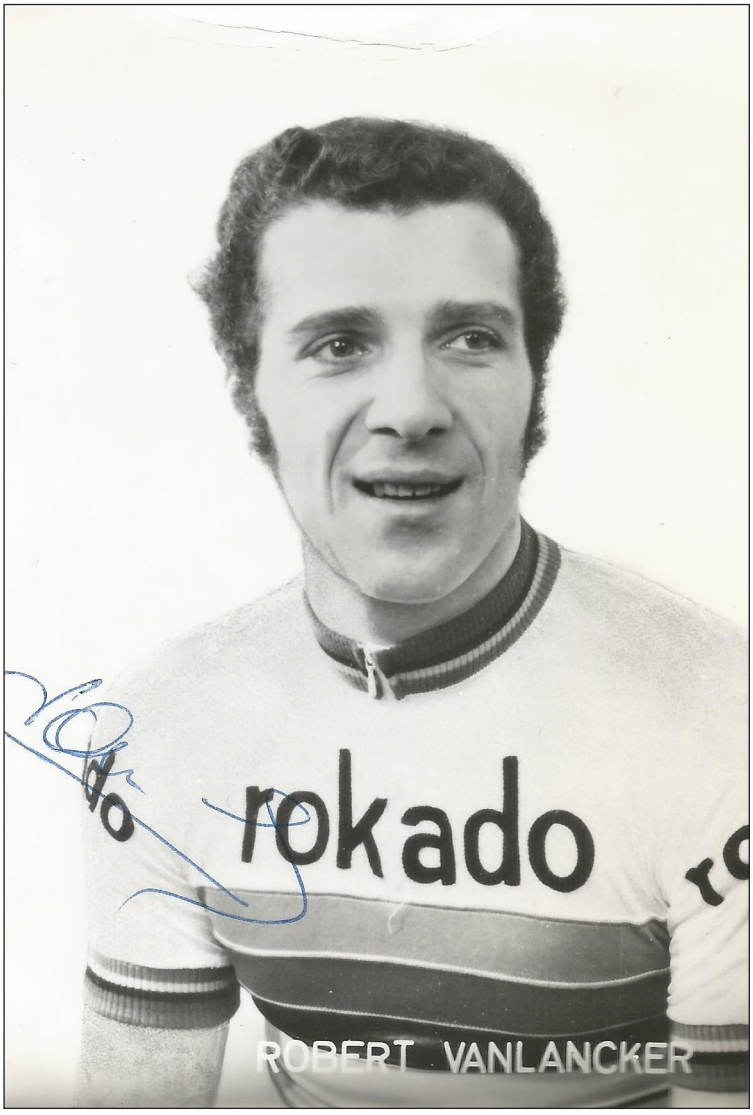

Wereldkampioen Robert Vanlancker

ROKADO in verzamelreeksen

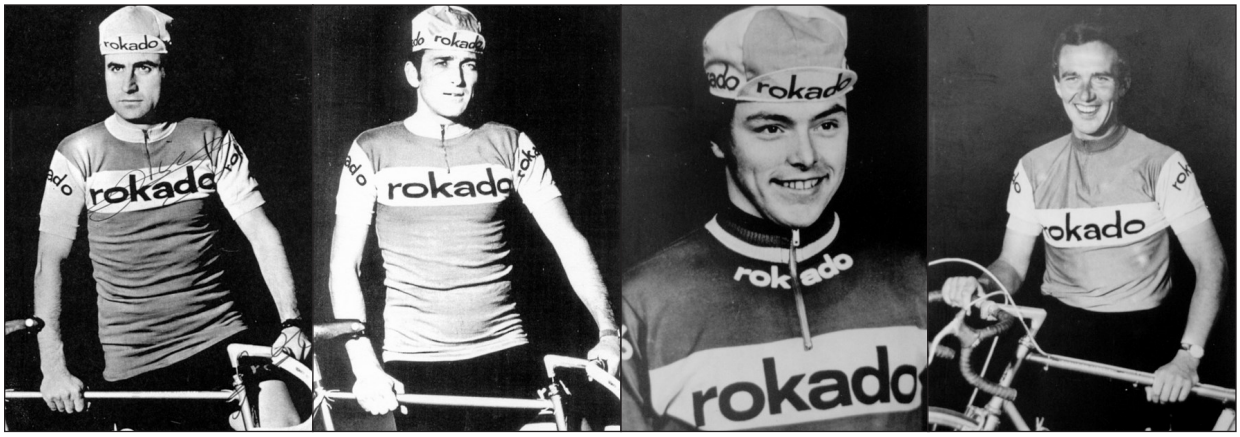

Aimar *Bellone* *Berckmans* *Bölke*

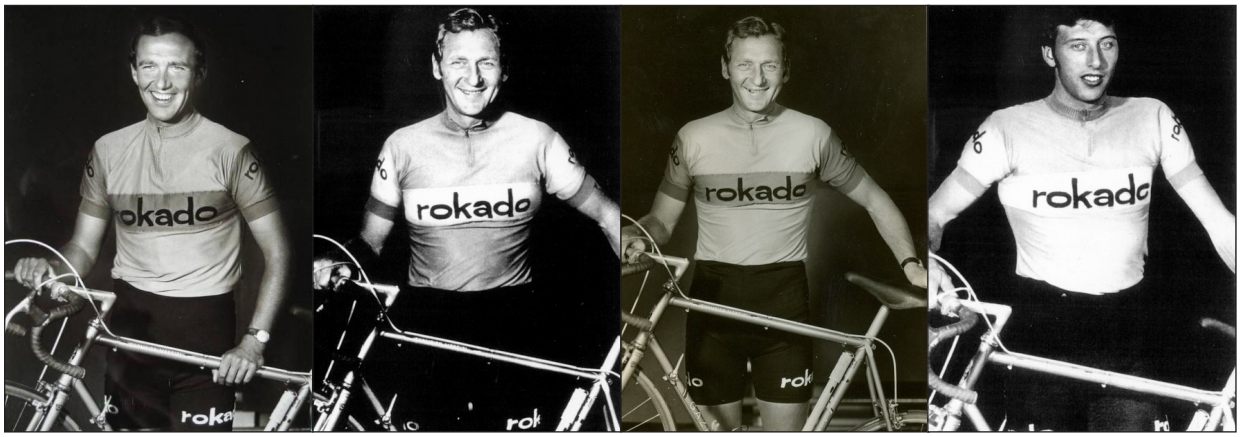

Bölke *Bugdahl* *Bugdahl* *de Wit*

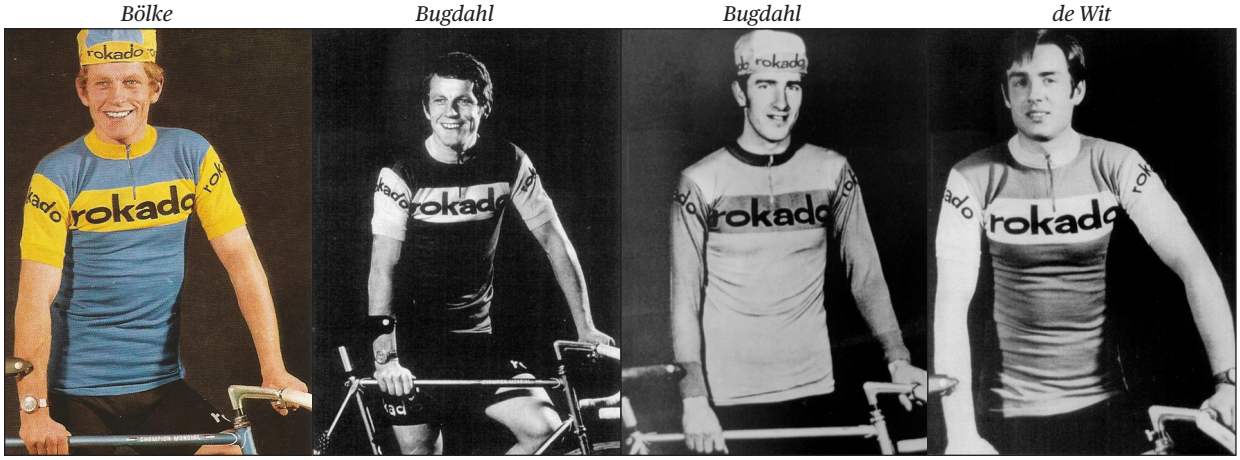

Fritz *Fritz* *Gilson* *Jansen*

Jansen *Junkermann* *Junkermann* *Karstens*

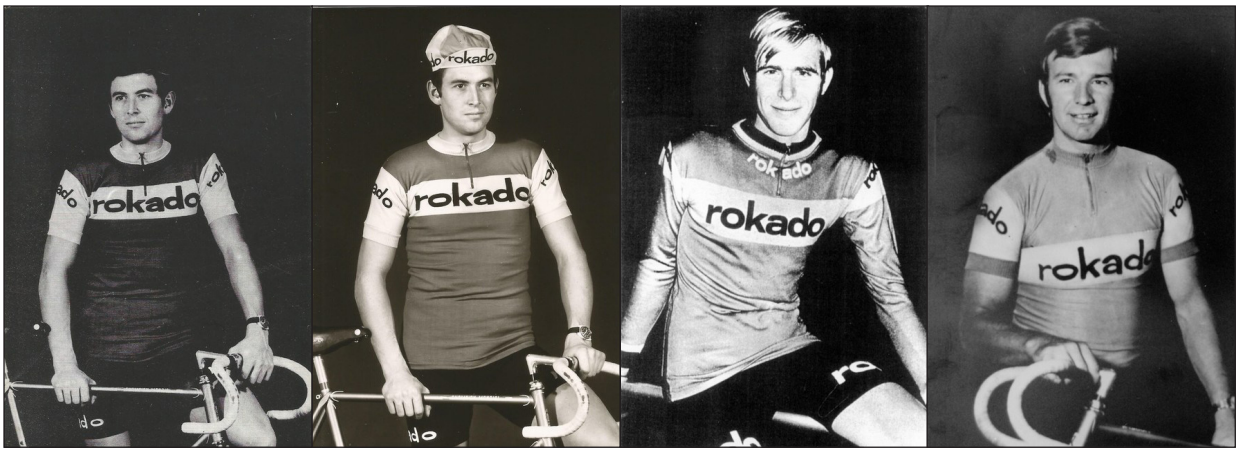

Karstens *Karstens* *Kelleners* *Kemper*

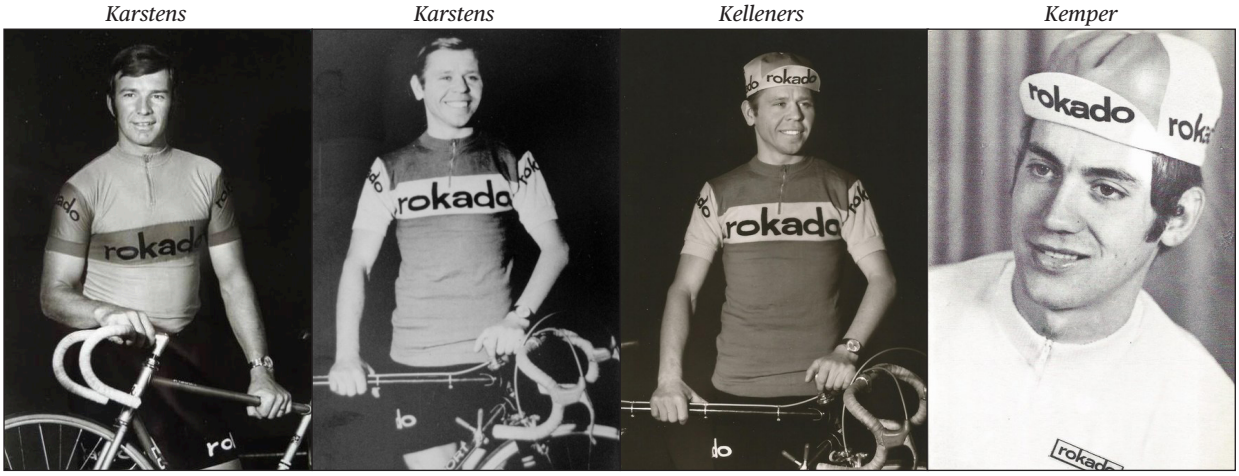

Kemper *Kunde* *Kunde* *Küster*

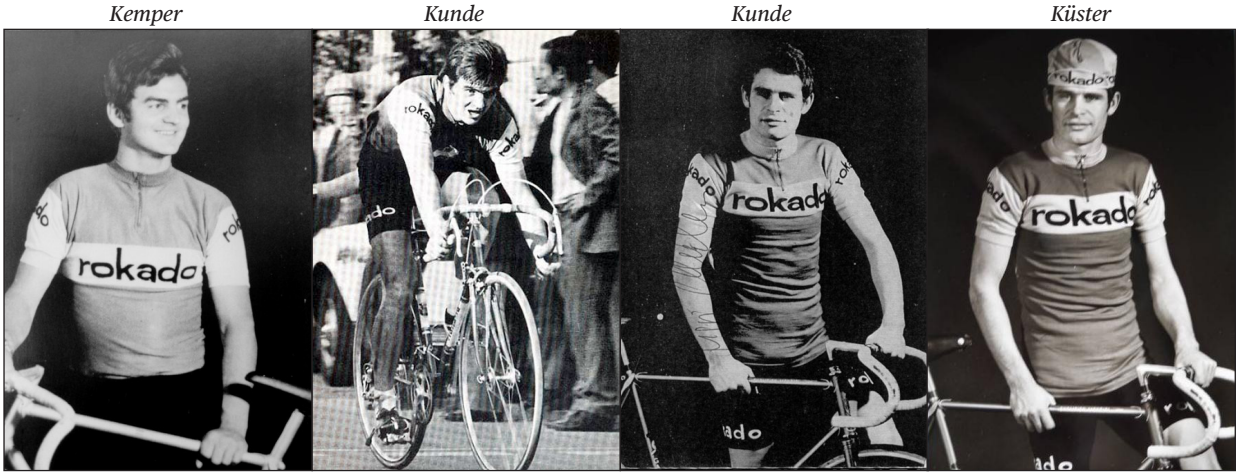

Muddemann *Muddemann* *Müller* *Müller*

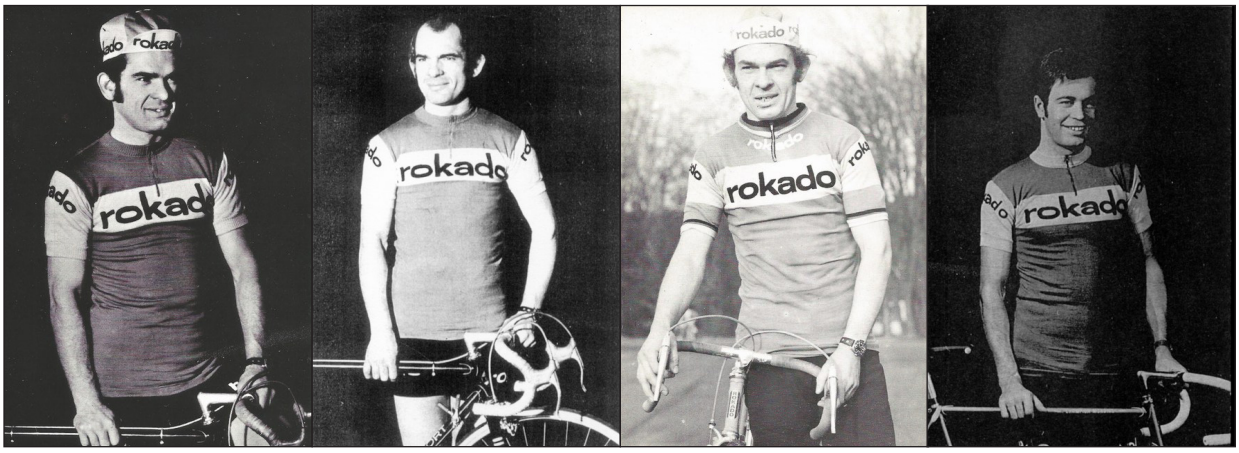

Peffgen *Peffgen* *Peffgen* *Pfenninger*

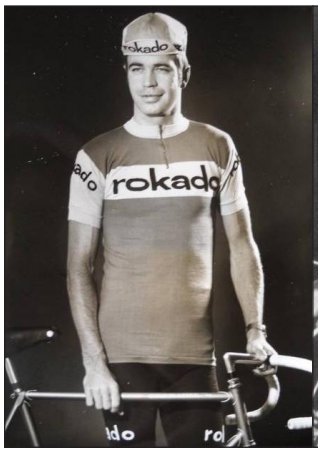

Pfenninger

Rasing

Renz

Renz

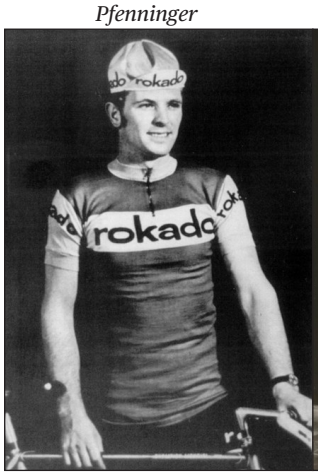

Schepers

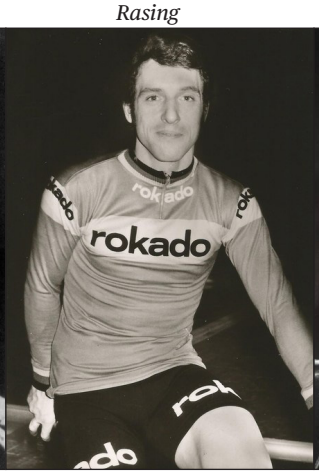

Schulze

Schulze

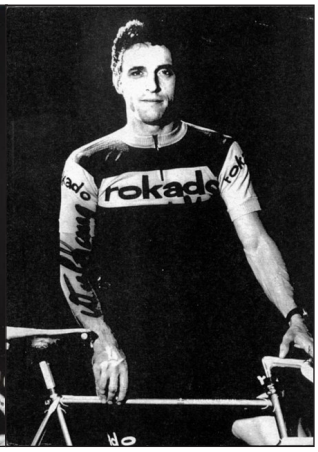

Schulze

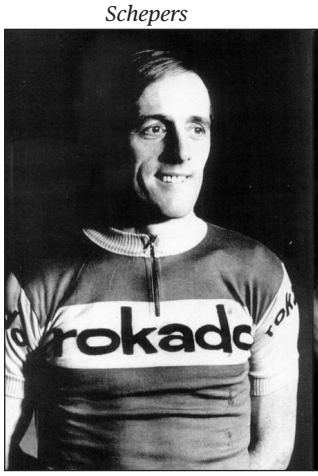

Van Damme

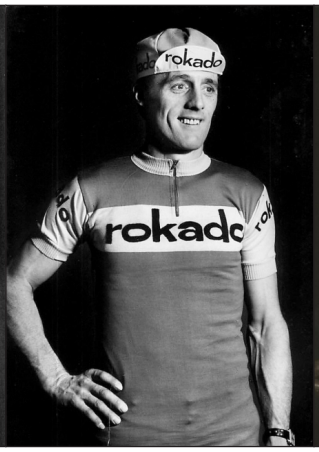

Van Damme

Van Damme

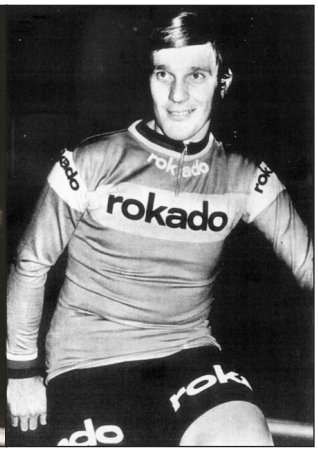

Vandenberghe

Vanlancker

Vekemans

Verschueren

Verschueren

Verschueren

Wolfshohl

Wolfshohl

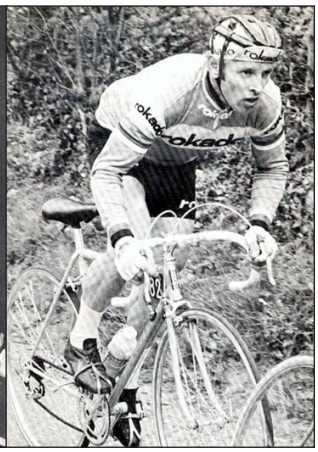

Wolfshohl

Wolfshohl

Staand van links naar rechts: Sportdirecteur Florent Vanvaerenbergh, Gerben Karstens, Robert Vanlancker, Dieter Kemper, Karl-Heinz Muddemann, Theo Verschueren, Winfried Bölke, Louis Pfenninger, Georges Vandenberghe, Willy Vekemans, Albert Van Damme, Lucien Aimar, Siegfried Müller, Wilfried Peffgen, Dieter Puschel, Albert Fritz
Geknield: Wolfgang Schulze, Karl-Heinz Kunde, Harrie Jansen, Wim Kelleners, Jo van Pol (werd geen prof in 1972), Jean-Pierre Berckmans, Sigi Renz, Bernd Rasing, Rolf Wolfshohl, Wim Schepers, Piet de Wit, Roger Gilson

Samo Chipsreeks: Karstens

Sprint 72:
Schepers, Kemper, Karstens, Bugdahl, Bölke, Bellone, Aimar en Vandenberghe

Bronnen:

- Ploegensamenstellingen vanaf 1946-2006 in veertien delen (1995-2001), door Jan De Smet
- Miroir du Cyclisme jaargangen 1971 en 1972
- Radsport jaargangen 26 en 27 (1971 en 1972)
- Wielersport jaargangen 1971 en 1972
- L'Équipe Cyclisme jaargang 1972
- Sport'70 - 5de en 6de jaargang (1971 en 1972)
- Velo 1972 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Velo 1973 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Guillaume Driessens zegt alles!, door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977
- Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015
- Herman Vanspringel - De winnende verliezer, door Robert Janssens, uitgegeven door Globe, 1999
- Circus Piste - Theo Verschueren de levende wielerlegende, door Marc Stevelinck, Uitgeverij De Cuyper, 1998
- Theo Verschueren, 11 x Belgisch kampioen, 5 x Europees kampioen, 2 x Wereldkampioen, door Jamy Ivens, Uitgeverij Bola Editions, 2011
- Piet de Wit, van triomf naar succes, door Gerrie Hulsing, deel 5 in de reeks Zaanse toppers, Uitgeverij Op den Vinken, 2009
- De Karst - de clown demarreert, door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017
- De Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen, door Roger De Maertelaere, uitgeverij de Eecloonaar, 2000
- Albert Van Damme De Leeuw Van Laarne, door Stefaan Van Laere, Bola Editions, 2011
- Wereld Encyclopedie Wielrennen, door Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, uitgeverij de Eecloonaar, 2000

Online:

- Het digitale archief van Het Belang van Limburg
- Het digitale archief van Gazet van Antwerpen
- Delpher, digitaal archief van Nederlandse kranten
- Het allesomvattende internet

(wordt vervolgd)

De Van Impe dynastie (Deel 3)

door Marcel Baetens

De derde en de vierde generatie

Ook in de derde en vierde generatie zullen talrijke (achter)kleinzonen op de racefiets kruipen.

Hierbij een overzicht van de nakomelingen van de eerste generatie Van Impe.

Remy (Maroc) Van Impe

Koersende zonen: Kamiel (Miel) en Freddy (zie vorige aflevering)

Koersende kleinzoon: William, de zoon van Miel probeerde het even bij de liefhebbers in de jaren 1978 -79, maar zonder grote resultaten

Constant (Stant) Van Impe

De zoon van Constant, Raymond, had merkwaardig genoeg geen interesse in het wielrennen maar werd een gekende voetballer in de Denderstreek als kapitein van K.R.C. Haaltert. Constant had wel 3 koersende kleinkinderen, de zonen van zijn dochter Odette: de broers Jan, Hendrik en Kris Van De Neucker of Van De Necker want hun naam is ondertussen officieel veranderd. De drie broers combineerden het wielrennen met hogere studies en hebben nooit een profcarrière geambieerd. Voor hen bleef koers echt ontspanning. Toch werd Jan Belgisch kampioen bij de renners-studenten.

Jan in de nationale trui

Jozef (Jef) Van Impe

Koersende zonen: Philemon en Marcel (zie vorige aflevering), Lucien (zie epiloog) en Frank (zie vorige aflevering). Volgens het boek van Filip Osselaer[3] zou ook Raymond het nog even geprobeerd hebben, maar via Freddy Van Impe kreeg ik hiervan geen bevestiging.

Koersende kleinzonen: Kevin (zoon van Frank- zie verder), Marnix (zoon van Marcel), Peter en Jan (zonen van Philemon).

De broers Peter en Jan behaalden een aantal mooie uitslagen bij de jeugd begin en halverwege de jaren 80.

Marnix, die iets ouder was dan zijn neef Kevin, was een zeer goede jeugdrenner die op bepaalde dagen met de besten kon wedijveren en die we tussen 1984 en 2000 in de pelotons terugvinden. In 1994 en 1995 bracht hij vijf en in 1996 zeven bloemtuilen bij de elite zonder contact mee naar huis. Marnix had ondertussen een opleiding als opticien gevolgd en is nu eigenaar van een grote optiekzaak in Erpe-Mere.

De twee neven samen op de foto (Kevin links en Marnix rechts)

De twee neven samen op de foto (Kevin links en Marnix rechts)

Koersende achterkleinzoons: Glenn Noerens (kleinzoon van Marcel) en Joeri Van Impe (kleinzoon van Philemon) probeerden het beiden bij de aspiranten.

3 Lucien – Hoe ik als laatste Belg de Tour won, Van Impe (L.) & Osselaer (F.), Lannoo, Tielt, 2016, p. 17

Glenn Noerens

Joeri Van Impe

Achiel (Sjilleken) Van Impe

Koersende zoon: André, die jarenlang een drukbeklante fietsenzaak had in Aalst (thans eigendom van zijn dochter Marilyne) was een generatiegenoot van Lucien en reed tot bij de liefhebbers in het peloton rond.

Koersende kleinzoon Kim Van Lierde, actief als jeugdrenner (1 zege bij de juniores in 1994) tussen 1992 en 2003 en later actief bij de nevenbonden.

Bovendien had ook Frans (de niet koersende broer van Remy, Stant, Robert, Jef en Achiel) een kleinzoon, Bart Van Impe, die renner werd en die zelfs clubkampioen van de Denderstreek werd bij de nieuwelingen in 1990 en er ook vijf zeges aan toe voegde.

Kevin Van Impe de vaandeldrager van de kleinkinderen[4]

Wat een stijl, wat een klasse, wat een uitstraling op een fiets. Van bij zijn eerste verschijning in het wielerpeloton was iedereen ervan overtuigd dat Mere - en de familie Van Impe - weer een echte flyer had.

De uitslagen bij de jeugd van Kevin waren ronduit indrukwekkend.

Zijn debuutjaar 1996 bij de nieuwelingen sloot hij af met 3 overwinningen. In 1997 bracht hij niet minder dan 42 bloemtuilen naar huis. Hij sloot het seizoen af als zegekoning en werd kampioen van Oost-Vlaanderen op de weg en kampioen van Oost-Vlaanderen tijdrijden.

Hij miste ook zijn vuurdoop bij de junioren niet. Hij schopte het meteen tot zegekoning met lengten voorsprong op aartsrivaal Wouter Van Mechelen. Kevin werd ook PK tijdrijden.

De zegestand junioren 1998 zag er als volgt uit:

Kevin Van Impe: 29 overwinningen, Wouter Van Mechelen: 21 overwinningen Jurgen Van Goolen: 18 overwinningen Gorik Gardeyn: 15 overwinningen Gert Steegmans: 14 overwinningen.

Ook 1999 sloot hij af met 29 zeges bij de juniores. Kevin werd provinciaal en Belgisch kampioen tijdrijden[5] en won ook de tijdrit in de Jugend Tour in Oostenrijk.

Kijk maar eens goed wie hij in de zegestanden 1999 voorafging: 29: Kevin Van Impe (Erpe-Mere) 20: Steven Caethoven (Assenede) 17: Bill Vandererven (Ingooigem) 13: Wim De Vocht (Arendonk) 12: Philippe Gilbert (Remouchamps)

4 Foto te vinden op https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Kevin_Van_Impe.jpg
5 © voor deze foto en de foto op de volgende blz., de website over Kevin Van Impe: http://users.belgacom.net/KEVIN/

Kevin Van Impe Belgisch kampioen tijdrijden in 1999

Zijn twee seizoenen bij de beloften (2000 en 2001) sloot hij af met respectievelijk 14 en 16 zeges

Nauwelijks 20 jaar oud stapte hij - misschien iets te vroeg? - over naar de profs bij de Lotto-Adecco-ploeg. Kevin ondervond al vlug dat het verschil tussen profs en beloften erg groot was en slaagde er niet direct in om zich door te zetten bij de profs. De drie seizoenen bij Lotto betekenden een zware leerschool en leverden volgende resultaten op.

- 2002: Lotto-Adecco: 1 overwinning Zele
- 2003: Lotto-Domo: 2 overwinningen: Izegem en de tijdrit in de Rheinland Pfalz Rundfahrt
- 2004: Lotto-Domo: geen overwinning

Op het einde van het seizoen zat er geen contractverlenging bij Lotto in en was Kevin blij dat Walter Planckaert, die al zoveel jonge renners begeleid had, hem in 2005 onder zijn vleugels nam bij de ploeg Chocolade Jacques - T Interim.

En de begeleiding van Walter leverde snel vruchten af. Kevin had in de winter getraind als zot en in Kuurne-Brussel-Kuurne was er een beresterke Georges Hincapie nodig om hem van de zege te houden.

En toen kwam de dag die alles had kunnen veranderen.

Op 26 juni stond in Libin-Saint-Hubert het Belgisch kampioenschap gepland. Mijn vriend, de betreurde Jef Hamels doet in zijn boek “De tricolore trui” als volgt het verhaal van dit BK:

“Iedereen was ervan overtuigd: dit was een editie voor zware kanonnen als Boonen, Van Petegem of Gilbert. Het parcours van Libin en Saint-Hubert deed denken aan het BK van Halanzy (1993). Spek ook voor de bek van Axel Merckx, maar die liet verstek omdat zijn echtgenote Jodie op het punt stond te bevallen.

Het parcours voorzag eerst vijf rondjes rond Libin, daarna een doorsteek naar Saint-Hubert door de Vallée de Poix, met de helling van Wacomont als veelvuldige scherprechter (14 x) op weg naar de meet aan de kathedraal.

De eerste ronde gaf al direct kleur aan de koers. Dertien renners vertrokken voor een avontuur dat voor twee van hen (Kevin Van Impe en Christophe Brandt) tot op de streep zou duren. Op negentig kilometer van de streep brak de kopgroep in twee. Brandt, Amorison, Van Impe, Vandewalle, Wauters, Gardeyn en Scheirlinckx namen afstand.

In de achtergrond wees ondertussen niets op georganiseerd verweer. Er kwamen wel prikacties, waardoor de voorsprong van de koplopers slonk tot een kleine minuut op vijftig kilometers van het einde. Toen vond Davitamon-Lotto het welletjes en begon aan een machtsgreep. Mattan, Kuyckx, Leukemans en Baguet reden weg uit het peloton. Nuyens sloop mee als schaduwkopman van Quick Step. Even later kwamen ze bij de kop en ontstond er een kopgroep van elf, daarna haakten nog vijftien renners aan. Te veel vond Nico Sijmens (Landbouwkrediet) die het pak uit elkaar ranselde. Hij kreeg zes renners in steun. Opvallend daarbij het overwicht van de youngsters met Nuyens (Quick-Step), Van Impe (Chocolade Jacques), Devolder (Discovery), Leukemans en Brandt (Davitamon-Lotto).

Met Baguet (Davitamon-Lotto) tekende slechts één oudje present, met 35 in de herfst van zijn carrière.

De zeven fietsten in een mum één minuut bij elkaar en lieten de favorieten uitgeteld achter. In de slotronde speelde Van Impe handig schampavie op de taaie helling van Wacomont. Enkel Baguet kon reageren. Een geviseerde Nuyens moest machteloos toezien. De twee Oost-Vlamingen, tijdens het seizoen trainingsmaat, waren aan elkaar gewaagd in de sprint. Baguet moest er alles aan doen om Van Impe voor te blijven. Een surplus aan ervaring bij de oudste, of net dat tikkeltje gebrek aan ervaring bij de jeugd?"

Kevin Van Impe en Serge Baguet

Die twee, drie centimeters hadden wellicht alles kunnen veranderen de volgende jaren. Er bleef enkel de waardering van alle wielerkenners die in deze prestatie de bevestiging zagen van al het goede dat Kevin bij de jeugd liet vermoeden.

Kevin werd in het najaar ook nog winnaar in de Omloop van het Houtland.

Van 2006 tot 2011 zal Kevin deel uitmaken van het prestigieuze Quick Step-team. Met al de vedetten in deze ploeg diende Kevin zich van dan af van zijn taak als helper voor Tom Boonen en co te kwijten en dat deed hij met brio. We zullen ons vooral herinneren hoe hij tijdens de eerste 150 km (en soms zelfs later) zich aan de kop zette en het hele peloton deed kraken onder zijn gebeuk. Of hoe hij schijnbaar onvermoeibaar over de kasseien van Paris-Roubaix zweefde in dienst van de kopmannen.

En af en toe haalde hij ook voor zichzelf mooie resultaten, zoals in 2006 toen hij de 1ste rit en de eindstand van de Franco-Belge won of in 2009 toen hij glansrijk Dwars door Vlaanderen won.

Het mooie podium van Dwars door Vlaanderen 2009. Kevin geflankeerd door Nico Eeckhout (2de) en Tom Boonen (3de)

In 2008 leerde Kevin ook bruusk de onmenselijkheid van de wielersport kennen. Toen hij in volle rouwperiode met de begrafenisondernemer de crematie van zijn pas gestorven zoontje zat te bespreken, stond er plots ook een dopingcontroleur aan de deur. De renner moest zijn verdriet vergeten en plassen op commando. Of ... alle fatsoen voorbij.

Op het einde van het seizoen 2011 zat er geen contractverlenging bij Quick Step meer in en in 2012 startte hij nog het seizoen bij Vacansoleil-DCM, maar in het voorjaar hield hij het ontmoedigd voor bekeken, misschien veel te snel. En zo eindigde zijn profcarrière

Maar al snel hervatte Kevin opnieuw bij de elite zonder contract en dat mochten de jonge gasten nog ondervinden dat er nog steeds “ne van Imp” in het peloton zat en deed “den ouwen” hen nog serieus pijn.

Kevin jong, wat had ik je graag dat Belgisch kampioenschap zien winnen tegen de Serge en wat had ik je graag eens voor eigen rekening zien rijden in Paris-Roubaix. Wie weet wat er dan gebeurd was. Maar in elk geval, proficiat met je carrière. Het ga je goed, champ!!

Kevin op 40-jarige leeftijd

Epiloog: De Kleinste was de Grootste - Ode aan Lucien en aan alle Van Impes[6]

Lucien Van Impe in het geel

Er zijn al zoveel bladzijden geschreven over Lucien, er zijn al zoveel foto's gepubliceerd dat ik hieraan nog weinig kan toevoegen.

Ik ga hier dan ook enkel mijn persoonlijke bedenkingen neerschrijven, zoals ik ze ook neerschreef in mijn boek "1911-2011 De beknopte geschiedenis van K.S.C. Denderstreek", namelijk mijn eerste en mijn laatste herinnering aan Lucien als renner.

Ik herinner mij nog goed dat ik de eerste keer 'Lucientjen' heb bewonderd toen hij een solovlucht als junior afsloot met een zege in mijn toenmalige woonplaats Haaltert, waar hij met meer dan 4 minuten voorsprong aan 'Café het Kamp' over de streep bolde. Toen reeds was voor iedereen duidelijk dat hij een waardige opvolger was van zijn ooms en dat hij zelfs nog veel meer in zijn mars had dan zij.

Dat kleine mannetje met zijn klein verzet peddelde dat het een lust was en was min of meer beschaamd dat hij de rest zo in de vernieling gereden had.

6 Met dank aan de heer Jozef Eeckhout die me toeliet de foto in te scannen.

Lucien bij zijn laatste koers

Als we de uitslagen van Lucien Van Impe bij de amateurs van 1965 tot 1967 bekijken, merken we dadelijk dat Lucien zich niet beperkte tot koersen rond de kerktoren, maar dat hij van bij de jeugd de lastige omlopen opzocht, waar zijn klimtalent tot uiting kon komen met een resultaat dat we ten slotte allen bij de profs mochten aanschouwen.

De laatste keer dat ik hem mocht bewonderen was op zaterdag 26 september 1987, toen hij zijn laatste koers reed - en won - in Mere.

Mijn vader en ik stonden langs het parcours en we waren eigenlijk niet zinnens om naar Mere af te zakken voor de aankomst tot ... op een bepaald moment onze vriend Willy Van den Neucker die het peloton vooraf reed met de microwagen bij ons stopte en door de micro riep: “Onbeschrijfelijk: 1 miljoen toeschouwers in Mere, nog nooit gezien.”

We gingen dan ook maar naar de aankomst en wat zich daar afspeelde na de zege van Lucien is om nooit te vergeten.

De mooiste beschrijving van die dag vond ik in Het Belang van Limburg waar de journalist de maandag erop het volgende schreef:

Afscheidskoers Van Impe te Mere

En toen liet hij zijn tranen de vrije loop...

Eigenlijk had hij het kunnen verwachten maar toch schrok hij er nog van toen hij de straat naar de ouderlijke woning kwam ingedraaid, naar de startlijn van zijn eigen afscheidskoers. Een onoverzichtelijke massa wielerfans - zeg maar supporters - scandeerden zijn voornaam. “Zoveel volk, mens toch. Was dat werkelijk alle dagen zo in 1976 toen ik naar de eindzege in de Tour reed? Tjonge toch, zoveel volk en allemaal voor mij.”

Lucien wist niet waar hij het had. Bleekjes en zo mogelijk nog kleiner dan anders stond hij er verwezen bij. “Kapot van de zenuwen ben ik. Dat ze er mij vandaag alstublieft toch maar niet afrijden. Dan besterf ik het.” Vooraleer hij het besefte was het peloton vertrokken.

> Supporters vochten voor een geel palmaresboekje, de biertentjes deden gouden zaken en in een café in Aaigem werd bij elke doortocht de plaat “Lucien Van Impe de beste” gedraaid. Na vijf uur werd de sfeer zenuwachtiger. Lucien mee in de goeie ontsnapping, even later alleen voorop en dan als winnaar over de streep. De ontlading barstte los.
>
> (…)
>
> En dan kropte het ineens iets te fel en Lucien begaf: hij liet zijn tranen de vrije loop. Met hem zoveel supporters. Kleerkasten van mannen die ook aan het waterlanden gingen. “Dat was nu toch de allergrootste, hé meneer. Omdat hij zo klein was, zo vriendelijk steeds: dat maakte hem zo populair. Heb jij Merckx of Vanderaerden ooit zo spontaan zien lachen?
>
> Neen, zo komt er geen één meer…”[7]

Ik denk dat deze supporter perfect verwoordde wat wij in de Denderstreek en ver daarbuiten dachten.

Daarom Lucien,

Bedankt voor al die onvergetelijke momenten.

Bedankt voor die flitsende demarrages op elke col

Bedankt voor die kinderlijke blik in je ogen die steeds leken te vragen of dit alles wel waar was, of je dit allemaal wel zelf gedaan had, jij die fluks over de afsluiting sprong op de top van de Ventoux, terwijl de grote Merckx in ademnood zat.

Bedankt omdat je steeds dezelfde bleef, steeds even vriendelijk, steeds even toegankelijk voor iedereen.

Bedankt kleine Lucien omdat je toch zo groot was!

EN TENSLOTTE. BEDANKT AAN ALLE VAN IMPEN DIE ONS 100 JAAR LANG LIETEN MEEGENIETEN VAN DE UNIEKE PRESTATIES BINNEN ÉÉN FAMILIE!!

Met dank aan de familie Van Impe voor de foto’s.

7 © Archief HBVL http://125.hbvlonline.be

Toen Lucien nog een 'Lucientje' was

Een jeugdige Lucien Van Impe

Winst in de Sterfinale in Aartselaar

Lucien in de selectie voor het WK amateurs 1966. V.l.n.r. Paul In 't Ven, Lucien, Valère Vansweefelt en Willy Van Neste

Bijna het einde van zijn carrière. Zware val in de Tour de l'Avenir 1967

Collectieve gekte in Mere anno 1976

Ge hadt erbij moeten zijn .... (2&3)

Grand Nez

door Hans Vandeput

Ferdi Kübler alias 'Grand Nez'

Tijdens de Paasvakantie van 1969, kregen wij thuis op een avond bezoek van mijn moeder haar oudste broer: nonkel Jos. Hij stelde voor om daags nadien naar Aarschot te rijden waar de doortocht zou plaatsvinden van een rit in de Ronde van België voor profs. Uiteraard klonk dat niet in dovemansoren en ik was er als de kippen bij om die morgen alles al vroeg in gereedheid te brengen. We zouden per fiets gaan. Ik had eerder op het jaar van een buurman een oude fiets gekregen: een Van Hauwaert. Samen met mijn vader, die echter niet wielerminded was, had ik deze ontdaan van spatborden en enkele andere attributen en er een oud koersstuur op gemonteerd. Getooid in mijn eerste koerstrui, een clubtrui van Stoempersclub Leuven uit 1965 met reclame voor Whisky Okay - De Torens en gekregen van een achterneef die dat seizoen bij de junioren koerste, verlieten we in de vroege morgen woonplaats Kessel-Lo. We reden via binnenwegen naar Aarschot waar na enkele pittige beklimmingen in Linden, Houwaart, Sint-Pieters-Rode en Nieuwrode we ruimschoots op tijd aankwamen voor de passage van de renners op de Grote Markt. Toen een omvangrijk peloton voorbijreed herkende ik nauwelijks enkele renners maar herkende wel de mooie truien van Flandria, Goldor, Geens, PullOver-Centrale, Mann, FAEMA enz. Het was een kleurrijk schouwspel en mijn Paasvakantie kon al niet meer stuk. Toen vroeg ik aan nonkel Jos of alle renners al voorbij waren. "Neen", antwoordde hij, "de rode vlag moet nog komen".

"Wat? De rode vlag?"

"Ja, dat is een auto of moto met een rode vlag die het einde van de rennerskaravaan aanduidt. Nadien mag alle verkeer terug normaal hernemen".

Dat wist ik dus van die dag af ook alweer. Er gingen talloze minuten voorbij toen in de verte opnieuw rennersschimmen opdoken, een drietal of viertal, ik herinner mij het niet meer juist. Toen ze naderden bleken ze witte truien te dragen met zwarte letters en in een flits tijdens de doortocht kon ik Mondia op de mouw en Zimba op rug lezen.

"Het zijn Zwitsers", zei nonkel Jos, "en misschien zit 'Grand Nez' wel in de volgwagen".

"Wat? 'Grand Nez'?"

Met de toenmalige kennis van mijn schoolfrans als bijna 13-jarige wist ik dat Grand groot betekende en Nez neus, 'Grote Neus' dus. Wat had dat met koers te maken? Nonkel Jos was echter een wielerkenner en legde me uit dat het om de Zwitser Ferdi Kübler ging, die omwille

van zijn sterk ontwikkeld reukorgaan de bijnaam ‘Grand Nez’ had gekregen. Nonkel Jos had de grote successen van Kübler, Koblet, Coppi, Van Steenbergen, Ockers, Van Looy, Impanis enz.... in de jaren ‘40 en ‘50 van nabij kunnen volgen via de toenmalige media: kranten, tijdschriften en radio. De naam Ferdi Kübler is me sindsdien altijd bijgebleven en ik heb nadien via lectuur ook inzicht gekregen in zijn talrijke successen, maar ‘Grand Nez’ zat niet in de volgwagen!

In 1969 was hij blijkbaar geen ploegleider meer bij de formatie Zimba-Mondia, wel in 1967 en 1968. Na de doortocht van de renners keerden we terug huiswaarts dwars door het Hageland, maar echter niet zonder eerst het sportcafé van Nest Sterckx bezocht te hebben. Nest Sterckx was in zijn tijd ook een steengoed renner en baatte een café uit op de Bonewijk in Aarschot. Hij kwam ons persoonlijk bedienen: nonkel Jos een Aarschotse Bruine, een gekend streekbier, en ik een oranje limonade. Nest Sterckx was ook betrokken in de valpartij op de wielerbaan van het Sportpaleis in Antwerpen waarbij Stan Ockers het leven liet.

Kwik

Jaren later duikt ‘Grand Nez’ opnieuw op, maar nu in een andere context! In de loop van het jaar 1997 kregen we nieuwe overburen. Een ouder koppel waarvan de man een slordige en onverzorgde indruk gaf. Een corpulente, steeds nors kijkende figuur die met niemand in de buurt contact nam en moeilijk ter been was. Op een dag vertelde een buurvrouw mij dat onze nieuwe overbuur een voormalig wielrenner was en ploeggenoot geweest was van Rik Van Steenbergen! Ik begon na te denken en gokte op Henri ‘Kwik’ Van Kerckhove, ooit ploeggenoot van Van Steenbergen bij Mercier. ‘s Avonds ging ik stiekem naar het naamplaatje op de deurbel kijken en ik had goed gegokt: de naam Van Kerckhove kwam erop voor. Afkomstig uit het Brusselse had hij na zijn wielercarrière via enkele omzwervingen langs Tervuren en Oud-Heverlee waar hij actief was geweest in de horeca zijn weg naar Kessel-Lo gevonden om er samen met zijn echtgenote de oude dag te slijten. Enkele dagen later bevond hij zich in zijn voortuintje en ik stapte op hem af en stelde me voor: de ban was gebroken. ‘Kwik’ werd een vriend als buurman. Hij vertelde me nadien vele verhalen over zijn periode als renner, hoe hij Belgisch kampioen werd als liefhebber en een wereldtitel verloor aan de Fransman Henri Aubry enz....

Kwik Van Kerckhove in een niet-alledaagse Carpano-trui

Ik heb er vooral uit onthouden dat het hem vooral te doen was om financieel zo sterk mogelijk aan de bak te komen om in het levensonderhoud te voorzien van zijn gezin. Bij Garin kreeg hij een fietskader, enkele truien en broeken, een vergoeding per verreden wedstrijd plus een verplaatsingsvergoeding en premies in geval van winst. Voor de andere fietsonderdelen zoals stuur en zadel moest hij zelf zorgen. Zelfde verhaal bij Mercier. Bij Carpano daarentegen, naar het einde van zijn carrière als renner toe, was het zowel op het vlak van materiaal, kledij en maandloon tot in de puntjes geregeld. Naar eigen zeggen moest hij een gezin met vier kinderen onderhouden en vloeiden de inkomsten als renner vooral voort uit prijzengeld, premies, prijzen in natura en het verkopen van koersen.

“Ik heb in totaal denk ik een 20-tal wasautomaten gewonnen als premie. Aan ééntje had ik genoeg, dus al de andere verkocht ik”, aldus Kwik. Het strafste verhaal was het volgende: “Tijdens Luik-Bastenaken-Luik 1952 voelde ik de pedalen niet. Ik was zegezeker en stevende met medevluchters Robic en Kübler (Grand Nez) af op de finishlijn. Op een bepaald ogenblik komt Kübler met een voorstel aandraven: ik bied je 20.000 Belgisch frank aan als ik mag winnen. Dat klonk als muziek in mijn oren, maar een overwinning weggeven in een klassieker als Luik-Bastenaken-Luik! Ik dacht na en ja, moest het toch niet lukken was ik en de zege en de som geld kwijt. De som betekende een fortuin voor mij en dus: ik hapte toe”.

“Maar heb jij die 20.000 fr. ooit gezien?”

“Neen, hij is ze me nu zovele jaren later nog steeds verschuldigd”.

‘Grand Nez’ heeft een uitzonderlijk palmares bij elkaar gefietst, maar had dus ook zijn ‘methodes’ om bepaalde wedstrijden te winnen. Hij zal trouwens niet de enige geweest zijn. Over zijn eenmalige Tourdeelname in 1952 zei Kwik het volgende: “We hadden een tijdrit gereden met aankomst in Nancy. In de hotelkamers waar we met de Belgische ploeg verbleven waren de hoofdkussens van het beddengoed opgevuld met ganzenveren. Dit veroorzaakte bij mij een allergische reactie waardoor ik bijna een ganse nacht niet kon slapen. Ik stond ‘s anderendaags uitgeput aan de start en haalde het einde van de rit naar Mulhouse niet”. Kwik overleed thuis in de morgen van 4 november 1999 aan de gevolgen van een astma-aanval.

Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 4)

door Jan Soens

1964 met Theo Verschueren

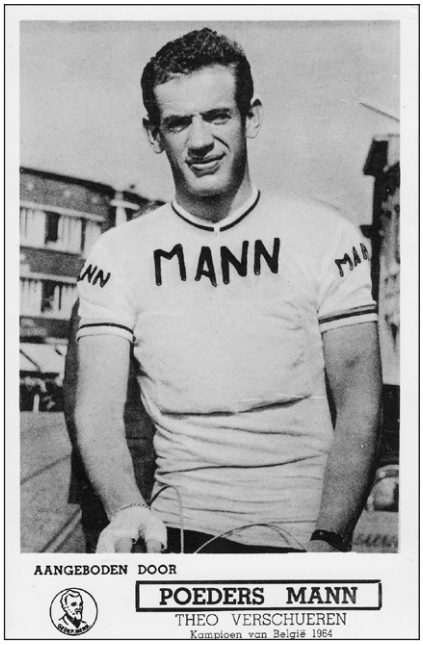

Theo Verschueren

Voor de uitgave van 1964 zijn vijftien ploegen aangeworven om de 12de zesdaagse van Zürich aan te vatten. Van Belgische zijde is er het koppel Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns dat andermaal samen rijdt. Verder Ferdinand Bracke en Robert Lelangue die ploeg vormen en Theo Verschueren die gekoppeld wordt aan onze vriend Max Wirth. Ook aanwezig het koningskoppel Peter Post-Fritz Pfenninger, die samen met Palle Lykke Jensen-Freddy Eugen en Rik en Miel de favorieten zijn. De andere zesdaagserenners worden in hun waarde verminderd door een koppeling aan een lokale renner. Zo wordt Sigi Renz gekoppeld aan Roland Zöffel, Lucien Gillen aan Peter Tiefenthaler en Klaus Bugdahl aan Werner Weckert. De andere ploegen zijn: Willi Altig - Heinz Heinemann, Ueli Luginbühl - Werner Rezzonico, Rolf Maurer - Arthur Frischknecht, Albert Säger - Armin Wegmann, Fritz Gallati - Leo Wickihalder. Daarnaast nog een Italiaanse ploeg met Domenico De Lillo - Carlo Rancati en Tom Simpson gekoppeld aan Ron Baensch. Deze laatsten rijden hun eerste zesdaagse, evenals Heinemann, Luginbühl, Rezzonico en Säger. Dat zijn zes renners op de dertig starters!

Achtduizend toeschouwers wonen de eerste avond bij. Heel veel gebeurt er niet wat deels te verklaren is door het feit dat de Zesdaagse van Frankfurt pas beëindigd is en Post, Pfenninger, Severeyns, Zöffel, Renz en Willi Altig van het een naar het ander reizen. Nochtans sluit de avond af met de twee P's aan de leiding en al de rest op minstens één ronde. De ploeg Verschueren-Wirth staat 8ste op 12 ronden en de Italiaanse vrienden die hun debuut in een zesdaagse maken, staan laatste op 42 ronden!

Op de derde dag slagen Lykke en Eugen erin een ronde goed te maken op de leiders Post-Pfenninger. Zij blijven evenwel op plaats twee wegens mindere punten. Renz-Zöffel en Van Steenbergen-Severeyns volgen op één ronde. Dat dankzij hun 'rodage' in Frankfurt. Ook de andere koppels konden wat van hun achterstand inhalen. Met uitzondering dan van de Italianen De Lillo-Rancati die nog eens 5 ronden verloren, en nu op 56 toertjes bengelen! Bracke-Lelangue hebben 2 ronden goed te maken en staan op een behoorlijke 5de plaats, Verschueren-Wirth blijven 8ste op 10 ronden. Speciaal voor die avond zijn de drie afvallingsreeksen, die ingedeeld werden volgens leeftijd. Uiteindelijk won Lelangue (24 jaar), voor Frischknecht (28) en de 'oude' Gillen (36).

Op maandagavond is er dan een ploegkoers over 100 minuten voorzien. De winnaars krijgen een premie van 4.000 Zw. Fr., wat ongeveer gelijk staat met 50.000 BEF. van toen!

Grote favorieten hiervoor zijn uiteraard Post en Pfenninger. Zij maken de verwachtingen waar door in de 79ste minuut een beslissende ronde voorsprong te nemen op hun rivalen Lykke-Eugen en Van Steenbergen-Severeyns. De andere koppels eindigden veel verder, met 3 ronden achterstand voor Simpson - Baensch, Renz - Zöffel en Altig - Heinemann. Op 4 ronden Verschueren - Wirth en op 5 Bracke - Lelangue! Er was ook een afvallingsrace die gewonnen werd door Tom Simpson die zijn 27ste verjaardag vierde. Hij won daarmee een premie van

1.000 Zw. Fr. voor de neus van Theo Verschueren die tweede eindigde. De avond sluit af met onze twee P's aan de leiding, Van Steenbergen - Severeyns en Lykke - Eugen op 1 ronde, Bracke - Lelangue hangen al op 7 ronden, Verschueren - Wirth schuiven een plaatsje op naar de 7de stek, op 12 ronden. Wickihalder moest opgeven en ploegmaat Gallati doet eenzaam verder in afwachting van een nieuwe ploegmaat. Onze Italianen schuiven dus een plaatsje op (14de) maar bengelen nog altijd op 58 ronden!

Op dinsdagavond staat dan de gebruikelijke spurt voor de wagen op het programma met grote favoriet Fritz Pfenninger. De Zwitser is inderdaad de grote favoriet die sedert zijn optreden in 1958, ieder jaar met een auto naar huis mocht, op één uitzondering na, toen Palle Lykke met de wagen ging lopen. Wat iedereen verwachtte gebeurde nochtans weer: Pfenninger won de spurt voor Tiefenthaler, Palle Lykke en Baensch. Hij won daarmee de 30ste auto in zijn carrière! De vooravond van de finale sluit af met de drie favoriete ploegen aan de leiding. Bracke - Lelangue blijven 5de op 5 ronden, Verschueren - Wirth bezetten de 7de plaats op 11 ronden. De Lillo - Rancati blijven laatste en blijven op 58 ronden of 15 ronden achterstand op de 13de en voorlaatste plaats.

De laatste nacht had niet de allure van een slotavond. Slechts 6.000 toeschouwers en het geboden spektakel lag ook ver onder de verwachtingen. Een teken aan de wand dat de twee P's outstanding waren. Van begin tot einde bezetten zij de eerste plaats met praktisch 100 punten meer dan hun rechtstreekse tegenstrevers Van Steenbergen - Severeyns. Tijdens de laatste 90 minuten werd er hevig gejaagd. Op 22 minuten van het einde namen Post - Pfenninger een definitieve ronde voorsprong samen met Simpson - Baensch en onze vriend Wirth en Verschueren, alhoewel zij met de meeste punten dat zelfs niet nodig hadden. Een teken van hun suprematie.

De eindstand:

1.	Post - Pfenninger		306 punten
2.	Van Steenbergen - Severeyns	op 1 ronde	204
3.	Lykke - Eugen		121
4.	Renz - Zöffel	op 3 ronden	168
5.	Bracke - Lelangue	op 7 ronden	160
6.	Simpson - Baensch	op 11 ronden	221
7.	Verschueren - Wirth	op 16 ronden	250
8.	W. Altig - Heinemann	op 20 ronden	245
9.	Maurer - Frischknecht	op 22 ronden	240
10.	Luginbühl - Rezzonico	op 34 ronden	347
11.	Säger - Wegmann	op 51 ronden	179
12.	De Lillo - Rancati	op 68 ronden	288

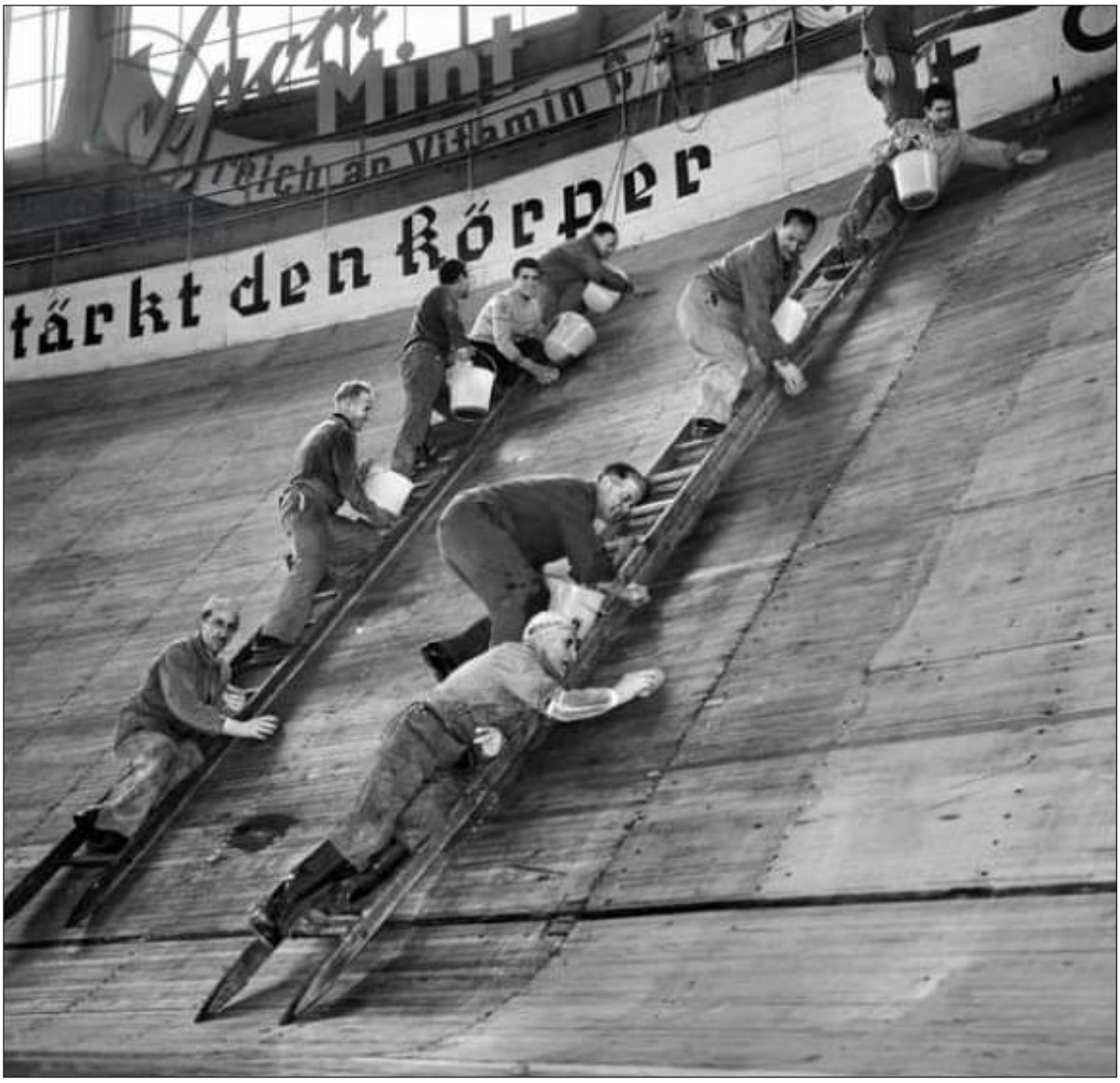

Werken aan de wielerbaan van Zürich

1965 met Rolf Roggendorf

Groot nieuws voor de dertiende uitgave van de zesdaagse die loopt van 2 tot 8 december: Rik Van Steenbergen start niet, ondanks alle inspanningen van het lokale bestuur. De tifosi uit Zürich zullen Rik dus niet meer zien aan de start van hun zesdaagse. Bijkomend: enkel Miel Severeyns staat als Belg aan de start. Hij wordt gekoppeld aan de Zwitser Roland Zöffel. Nog even was er sprake dat Theo Verschueren, zoals vorig jaar, een team zou vormen met Wirth, maar uiteindelijk heeft hij gekozen voor rust met het oog op het volgende wielerseizoen.

Favorietenkoppels voor deze uitgave zijn Peter Post - Fritz Pfenninger, Rudi Altig - Dieter Kemper en Palle Lykke Jensen - Freddy Eugen. Kemper start met enig voorbehoud want hij is zwaar gevallen in Münster en dus ver van in topvorm. Klaus Bugdahl treedt aan met Winfried Bölke, Lucien Gillen

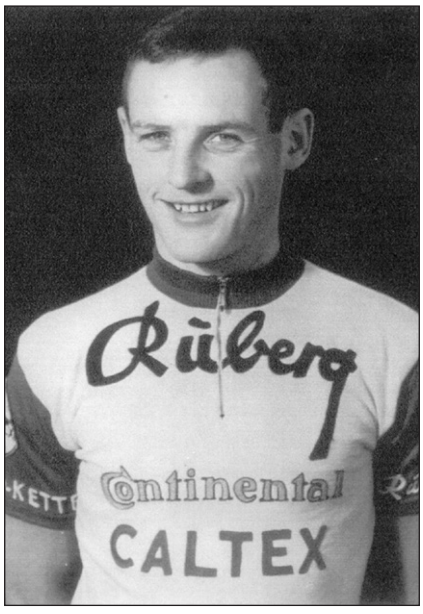

Rolf Roggendorf

met Karl Heberle, Ron Baensch met Werner Weckert, Hans-Peter Kanters met Fredy Rüegg. Bij de buitenlanders merken we ook nog de Duitse ploeg Willi Altig met zijn klassieke partner Klaus May op. Verder zijn er de Zwitserse ploegen: Rolf Maurer - Albert Herger, Heinz Heinemann - Louis Pfenninger, Werner Weber - Arthur Frischknecht, Ueli Luginbühl – Werner Rezzonico, Vicente Burgal - Leo Wickihalder en dus natuurlijk ook Max Wirth - Rolf Roggendorf.

Voor de eerste maal wordt ook een toekomstzesdaagse voorzien. Favorieten zijn Gerard Koel-Harry Steevens die ook al in Brussel wonnen. Van Belgische zijde wordt het koppel Harry Michiels-Karel Verschaeren opgesteld. Verder treden o.a. aan Otto Bennewitz, Jürgen Tschan, Albert Fritz, Erich Spahn en Serge Lapébie en de Zwitsers Max Baumann en Rudi[1] Zollinger die we later bij de beroepsrenners ook zullen tegenkomen.

Peter Post begint op zijn best. Hij wint meteen de 60 minutenrace op eigen kracht en legt in dit tijdsbestek niet minder dan 48,810 km af. Bugdahl is tweede op één ronde voor Kemper en Zöffel. Het team Post - Pfenninger sluit de avond af met één ronde voorsprong op de andere leidersploegen waarbij Willi Altig - May en Bugdahl - Bölke zich bij de eersten houden. Onze landgenoot Severeyns landt op het einde van de avond op twee ronden, samen met achtervolgingsspecialist Zöffel. Max Wirth sluit af op de achtste plaats op 3 ronden.

Op zaterdagvoormiddag slaagt Rudi Altig - Kemper erin een ronde te nemen op Post - Pfenninger, en aangezien zij het meeste punten hebben, stoten zij door naar de eerste plaats. Wirth en Roggendorf schuiven op naar plaats 7, omdat zij, in dezelfde ronde, meer punten vergaren dan Kanters - Rüegg. De renners rijden voor een nokvol Hallenstadion en ondanks het feit dat de leidersploegen zich in feite tot drie beperken, is het publiek toegestroomd. Grote vedetten van de openingsavonden zijn uiteraard Peter Post en Fritz Pfenninger die nog meer dan de vorige jaren, hun status bevestigen en de massa aanhoudend van de banken deden opspringen om hen luidruchtig toe te juichen. Zij hadden daarbij natuurlijk het voordeel dat de Duitse ploegen gehandicapt waren: Kemper moest nog bekomen van zijn val in Münster, en Bugdahl moest het doen zonder Renz die gekwetst was en in laatste instantie vervangen werd door Winfried Bölke. Daardoor kregen we een overwicht van de ploeg met twee P's gedurende de jachten en de ploegkoersen. Lykke - Eugen waren wat minder en moesten op een gegeven moment zelfs 3 ronden toegeven, terwijl de kopploeg ondertussen de records over 50, 60 en 70 km neerhaalde. De Denen kwamen er wel door op zaterdagavond en Lykke werd in de spurt slechts geklopt door Fritz Pfenninger in de ploegkoers.

De vijfde avond en nacht brachten omzeggens geen wijzigingen in de stand. De twee P's blijven de bovenhand voeren in de zesdaagse, niet alleen in de ploegkoersen maar ook in de klassementsspurten waardoor zij nu ook de meeste punten scoren. Dit neemt niet weg dat de ploeg Rudi Altig - Kemper een 100 minuten ploegkoers won, voor Lykke - Eugen, Post - Pfenninger en Bugdahl - Bölke. Desalniettemin werd in dezelfde race een nieuw lokaal record over 50 km gevestigd door Post - Pfenninger.

De spurt voor de auto werd een nieuwe aflevering in het Pfenninger feuilleton. Hij wint aldus zijn 34ste auto in een spurt voor de Zwitserse amateur-snelheidskampioen Heberle, Kemper en Lykke. Veel werd hier verwacht van de Australische kampioen Baensch, maar die werd slecht afgezet door zijn partner Weckert, waardoor hij alle kansen op een supersprint kon opbergen. Gillen kon wel die steun verlenen aan partner Heberle, die strandde in de slipstream van Pfenninger. Buiten die supersprint konden de lokale ploegen wat van hun achterstand inlopen met het oog op de finale 's anderendaags.

Voor Severeyns - Zöffel wenkt de vijfde plaats, die zij kunnen innemen ten nadele van Willi Altig - May, maar dan zal partner Zöffel zich toch moeten herpakken. Onze vriend Wirth blijft

1 We veronderstellen dat het Rudi Zollinger is en niet Paul Zollinger.

op de 8ste plaats maar wel op 10 ronden van de leiders. Wel in dezelfde ronde als Gillen - Heberle en Baensch - Weckert.

Op de slotdag zijn er nog enkele pogingen om de leiders te bedreigen maar Post en Pfenninger tronen boven al de andere ploegen uit en vinden niet de minste moeite om hun leidersplaats te bestendigen. Niet alleen met het rondenaantal maar ook nog met de meeste punten van alle ploegen. Zo'n 250 meer als de tweede ploeg, Lykke - Eugen. Rudi Altig en Kemper worden op twee ronden gereden. Severeyns blijft op de zesde plaats maar op 14 ronden en Wirth eindigt 8ste maar op 16 ronden.

De eindstand:

1.	Post - Pfenninger		326 punten
2.	Lykke - Eugen		70
3.	R. Altig - Kemper	op 2 ronden	245
4.	Bugdahl - Bölke	op 5 ronden	48
5.	W. Altig - May	op 9 ronden	157
6.	Severeyns - Zöffel	op 14 ronden	114
7.	Gillen - Heberle	op 16 ronden	318
8.	Wirth - Roggendorf		147
9.	Baensch - Weckert	op 17 ronden	118
10.	Kanters - Rüegg	op 19 ronden	146
11.	Maurer - Herger	op 22 ronden	235
12.	Burgal - Wickihalder	op 31 ronden	248
13.	Luginbühl - Rezzonico	op 32 ronden	313
14.	Heinemann - L. Pfenninger		303
15.	Weber - Frischknecht		237

1966 met Ehrenfried Rudolph

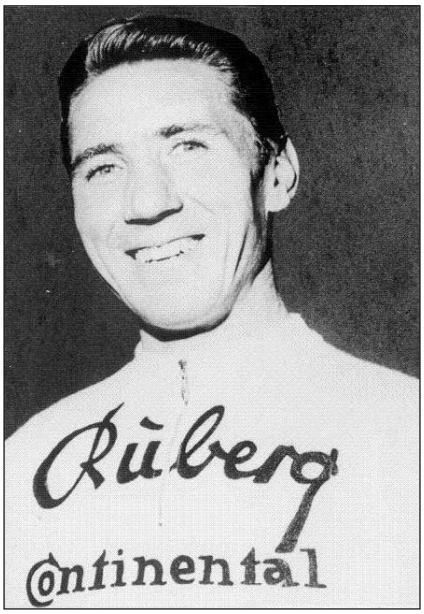

Ehrenfried Rudolph

De veertiende zesdaagse van Zürich volgt op die van Gent, waar de partners Peter Post - Fritz Pfenninger, Klaus Bugdahl - Patrick Sercu en Rudi Altig - Sigi Renz de plak zwaaiden. Dezelfde ploegen komen aan de start met de hoop op een even zware strijd en een wederuitgave van Gent waar zes dagen en nachten gestreden werd om de overwinning. En waar andermaal de Zwitsers-Nederlandse ploeg aan het langste eind trok. Dit lijkt ook in Zürich het geval te zijn, temeer omdat Fritz Pfenninger voor een thuispubliek rijdt. Te Gent kon Patrick Sercu de auto binnenhalen voor de geplande Pfenninger, die graag in zijn vaderland, een 37ste exemplaar aan zijn collectie zou toevoegen. Naast de drie 'Gentse' koppels treedt ook nog Palle Lykke Jensen - Freddy Eugen aan bij de kanshebbers. Met minder kansen op succes komen ook nog aan de start: Tom Simpson - Ron Baensch, Leandro Faggin - Giuseppe Beghetto, Hans Junkermann - Hans-Peter Kanters en Ernst Streng - Hartmut Scholz. Horst Oldenburg wordt bijgestaan door Roland Zöffel, Dieter Kemper door Karl Heberle, onze landgenoot Romain De Loof door Fredy Rüegg, Miel Severeyns door Louis Pfenninger en onze vriend Max Wirth door de Duitser Ehrenfried Rudolph. Zo blijven er maar twee typisch Zwitserse ploegen over: Albert Herger - Werner Weber en Dario Da Rugna - Werner Rezzonico. Er heeft ook een jeugdzesdaagse plaats waarvoor o.a. onze landgenoten Harry Michiels - Willy Jacobs ingeschreven zijn.

De zesdaagse werd ingezet op een spectaculaire manier. En niet op een sportieve wijze zoals te verwachten was, maar eerder op accidenteel vlak. Peter Post die met Fritz Pfenninger aanzien wordt als de grote favoriet, deed een zware en spectaculaire val. Het scheelde niet veel of de zesdaagse zou als onthoofd van de belangrijkste renners verder moeten. Het gebeurde op het eind van een uurwedstrijd op individuele kracht, met als inzet een aardig sommetje van 6.000 Zw. Fr. voor de winnaar. In de eindspurt gebeurde het dan. Peter Post haakte in een tegenstander en viel zwaar. De toeschouwers vreesden het ergste, maar na een paar minuten zat Peter terug op de fiets. Te laat evenwel om mee te strijden voor de premie, die uiteindelijk gewonnen werd door Heberle voor Simpson en Eugen.

De ploeg Post - Fritz Pfenninger nam tijdens de tweede avond een sportieve revanche. Op het einde van de avond werden zij leider op punten voor Altig - Renz, Faggin - Beghetto, Lykke - Eugen en Bugdahl - Sercu in dezelfde ronde. Fritz Pfenninger nam voor de 37ste maal de auto mee naar huis in een sprint voor Heberle, Eugen, Beghetto en Sercu. Dat al die sprinters moesten buigen voor Post en Fritz Pfenninger vond zijn oorzaak in een voorafgaande nerveuze jacht van praktisch één uur. Wirth staat slechts 12de op drie ronden.

De twee eerste avonden was het volle bak bij het publiek, met meer dan 10.000 toeschouwers, voornamelijk om hun landgenoot Fritz Pfenninger aan te moedigen. Die is echter in minder doen, met een kwetsuur aan het zitvlak, wat hem uiteraard hindert om zich ten volle in te zetten. Er schijnt enige animositeit te zijn tegen de jonge Sercu die aan de ervaren Bugdahl gekoppeld is. Voornamelijk Altig - Renz stemmen hun koers erop af, wat eventueel in het voordeel van de twee P's zou kunnen uitdraaien.

Op zaterdagavond is er dan een handicap ploegkoers over 75 km. De renners starten in omgekeerde volgorde van de stand. De laatsten worden de eersten. Simpson - Baensch wist deze koers te winnen. Vertrokken met een achterstand van 6 ronden op Da Rugna - Rezzonico

en Herger - Weber, beenden de Brits-Australische ploeg hen maar bij op 15 ronden van het einde, terwijl Bugdahl - Sercu en Altig - Renz op één ronde bleven hangen. Tijdens deze koers sneuvelden ook diverse records, die van de 20, 30 en 50 km die op naam komen van Altig - Renz, en die van de 40 km waarvoor Bugdahl en Sercu tekenen.

Diezelfde nacht mislukte de Zwitser Karl Heberle in een poging om het record over 200 m. te verbeteren. Het was in handen van de sprinter Oscar Plattner met 10"99/100ste. Heberle haalde slechts 11"32/100ste, wat aan Patrick Sercu de opmerking ontlokte dat het niet tijdens een zesdaagse is dat men dergelijke records vestigt. Nog volgens diezelfde theorie is men tijdens een zesdaagse niet gewoon een groot verzet te trappen, wat wel degelijk nodig is voor een dergelijke recordpoging. De avond sluit af met Bugdahl - Sercu aan de leiding met één ronde voorsprong op de vier andere koppels. Max Wirth staat met zijn maat Rudolph 11de op 5 ronden.

's Anderendaags is het eerder stil in de zesdaagse. Het volk is niet in groten getale afgekomen, onder andere omdat sneeuw de wegen onveilig maakt. Bovendien staan er enige recordpogingen op de agenda. De Duitser Karel Link, gekend van de ploegenachtervolging waarin hij in 1964 Olympisch en wereldkampioen werd, valt het record van de Zwitser Elmar Gassner aan over de km vliegende start. Het staat op 1'04"2/10de sinds februari 1957. Link slaagt er niet in en is bijna 2 seconden langer onderweg, met een uiteindelijke tijd van 1'06"1/10de. Gert Bongers valt daarna het wereldrecord van Rudi Altig aan, op de 5 km. Het staat sinds februari 1959 op 6'10"2/10de. Ook dit loopt af op een fiasco, met een tijd van 6'11"2/10de, dus één seconde meer dan Altig. Daarnaast is er een dernywedstrijd over één uur, waarbij Peter Post (wie anders) het haalt voor Palle Lykke op enkele cm. Er was een winnaars premie van 4.000 Zw. Fr. aan verbonden!

Aan de vooravond van de finale staan 4 ploegen binnen de nulronde met Post - Fritz Pfenninger aan de leiding met de meeste puntten. Simpson - Baensch staan 5de op 1 ronde. Wirth en Rudolph staan 9de op 7 ronden.

Op de slotdag slagen Altig-Renz erin een ronde te nemen op de twee P's die meer punten hebben. Deze slagen er evenwel niet in, op de finale-avond, de ronde terug te nemen. De overwinning gaat uiteindelijk naar de Duitsers met de gekende ronde voorsprong.

De eindstand:

1.	Altig - Renz		291 punten
2.	Post - F. Pfenninger	op 1 ronde	349
3.	Bugdahl - Sercu		148
4.	Lykke - Eugen		125
5.	Simpson - Baensch	op 2 ronden	218
6.	Faggin - Beghetto	op 5 ronden	163
7.	Severeyns - L. Pfenninger	op 7 ronden	228
8.	Zöffel - Oldenburg		219
9.	Wirth - Rudolph		188
10.	Kemper - Heberle	op 9 ronden	254
11.	Junkermann - Kanters	op 10 ronden	56
12.	Streng - Scholz	op 13 ronden	84
13.	Rüegg - De Loof	op 16 ronden	211
14.	Da Rugna - Rezzonico	op 20 ronden	169
15.	Herger - Weber	op 21 ronden	312

De Kleine Griek En De Kleine Tour

door Hans Vandeput

tekeningen Jan Soens

Gedurende de Tweede Wereldoorlog vroeg de wielerwereld zich af of de Tour ooit nog in zijn vooroorlogse vorm zou verreden worden. Het organisatiecomité was ontbonden en de vader van de Tour Henri Desgrange overleed in 1940. In de donkerste dagen leek zijn geliefde Tour samen met hem te zijn begraven. Sylvère Maes, winnaar in 1939, scheen de laatste bladzijde te zijn van een groot boek dat begon in 1903 met Maurice Garin. De Ronde van Frankrijk had nood aan zoveel organisatie, zoveel know-how, zoveel geld dat het een onmogelijke taak bleek te zijn de reus terug op zijn troon te brengen[1].

Niettegenstaande er in 1946 al een Parijs-Nice en Ronde van Italië plaatsvond waren er nog steeds moeilijkheden om een 'echte' Tour te organiseren[2]. In plaats daarvan zagen we twee 'kleine Tours', of liever gezegd twee lange van stad tot stad wedstrijden: eentje van Bordeaux naar Grenoble en genoemd de Ronde de France en eentje van Monaco naar Parijs. De eerste werd georganiseerd door de bladen Ce Soir en Sports en omvatte de Pyreneeëncols Tourmalet en Aubisque in de tweede van zijn vier ritten en de Alpencols Galibier en Croix-de-Fer tijdens de laatste rit. Deze Ronde de France werd gewonnen door de Italiaan Giulio Bresci voor zijn landgenoot Elio Bertocchi en met de Fransen Eduard Fachleitner, Pierre Cogan en Apo Lazaridès in de volgende rangorde.

De 100-jarige Gust Janssens in september 2017.

Het was de eerste keer dat men Apo Lazaridès werkelijk in actie zag: een kleine fragiele renner van Griekse afkomst. Hij was weinig gespierd, met kinderarmen en vormloze voeten, zodat niemand er ooit in geloofde dat hij een succesvolle wielrenner zou worden, maar eerder een kaartspeler! Jean-Apôtre - zijn werkelijke voornaam, maar steeds afgekort als Apo, was de zoon van een Griekse vader en een Griekse moeder, geboren op 16 oktober 1925 in het Noord-Franse dorp Marles-les-Mines, departement Pas-de-Calais[3]. De familie Lazaridès verhuisde op jonge leeftijd naar de Franse Azurenkust en Apo opteerde op zijn achttiende voor de Franse nationaliteit.

1 Niettegenstaande deze moeilijke oorlogssituatie kwam er een soort "Ersatztour" in 1942: Le Circuit de France. Deze wedstrijd werd georganiseerd door dagblad La France Socialiste en Jean Leulliot. Tussen 28 september en 4 oktober 1942 moest een traject van 1.650 km. afgelegd worden verdeeld over 6 etappes van Parijs naar Parijs via Le Mans, Poitiers, Limoges, Clermont-Ferrand, Saint-Étienne, Lyon en Dijon.
Regen, koude, slecht berijdbare wegen, onvoldoende bevoorrading, minimale huisvesting in kloosters, lekke banden, geïmproviseerde aankomsten in het donker en het opschuiven van de demarcatielijn deden de 69 deelnemers huiveren. Slechts 27 renners haalden Parijs. De eindzege was voor onze landgenoot François Neuville. Als voorlaatste (26ste) eindigde August Janssens uit Kessel-Lo, lid van de ploeg Helyett. Als kinderloze weduwnaar verbleef hij geruime tijd in W.Z.C. Ter Vlierbeke te Kessel-Lo waar ik de gelegenheid had om er zijn 100ste verjaardag bij te wonen in september 2017. Toen ik hem vroeg zich nog iets te herinneren uit deze ronde was zijn antwoord: "Miserie joeng, niks dan miserie. Nog nooit in mijn leven zoveel honger en koude geleden en dan nog eens die rotslechte wegen, soms echte karrensporen, maar ja, we zaten hier bij ons ook met Den Duits hé!". Hij overleed twee maanden later op 13 november 2017 in een Leuvens ziekenhuis.
2 Deze vond plaats in 1947 met Jean Robic als eindwinnaar.
3 Apo Lazaridès overleed te Nice op 30 oktober 1998.

Hij had nog een broer, Lucien, eveneens wielrenner, en een goed klimmer. Lucien werkte in Cannes als pasteibakker, tien uur per dag, maar hield zoveel van de fiets dat hij bij het aanbreken van de dageraad zijn fietstrainingen aanvatte met als resultaat vele zeges in klimkoersen aan de Azurenkust, o.a. de gerenommeerde Mont Angel en La Turbie. Hij ontwikkelde zich tot een volmaakte renner met overwinningen in 1949 in de Dauphiné Libéré en de Omloop der Zes Provincies en was in 1951 derde in de Tour achter Hugo Koblet en Raphaël Geminiani. De jonge Apo wou eveneens renner worden, maar had geen zin om samen met zijn broer Lucien cakes te bakken tijdens de mooiste uren van de dag. Hij had een idool: René Vietto, de man die tweede eindigde in de Tour van 1939 achter onze landgenoot Sylvère Maes en een fietswinkel uitbaatte in Cannes.

“Ik wil een groot renner worden,” zei Apo en “zo wil ik de knepen van het vak leren van de best mogelijke leraar: René Vietto”. Hoe koersen, hoe trainen, hoe de fiets en uitrusting onderhouden waren zijn bekommernissen. Niettegenstaande hij zich kon beroepen op de ervaring van zijn broer bracht Apo op een dag een bezoek aan Vietto’s winkel met de vraag of hij voor hem geen job had. Toen de norse Vietto, die afgezonderd in een villa in Cannes leefde, en trouwens met niemand overeenkwam, voor de eerste maal de donkere Griek ontmoette, ontstond er dadelijk een vriendschap tussen beiden. Vietto merkte Apo’s frêle lichaamsbouw op en raadde hem eerst aan pleziertochtjes te maken in het achterland van Cannes in plaats van te dromen van een carrière als profwielrenner. Maar hij zag in de ogen van Lazaridès de wil om te slagen en niemand minder dan Vietto himself wist dat iedereen een hart, longen en benen had maar dat het vooral de ‘wil’ is van iemand die bepaalde of iemand doorbrak of niet.

“Je krijgt van mij een job,” zei Vietto “en ik wed met mezelf dat ik van jou op een dag een renner maak en een goede. Maar je zal hard moeten werken. Ik wil van jou een renner uit staal maken want nu ben je nog steeds een kind gemaakt uit kauwgom!”.

Vietto’s methode was eenvoudig. Hij liet Apo opstaan om drie uur in de morgen voor trainingssessies. Eerst korte en vervolgens langere van het soort dat Vietto nauw aan het hart lagen: 120 bergachtige kilometers westwaarts tot Toulon en dan terug naar Cannes via een andere route. ‘De Griek’ schreeuwde het dikwijls uit van pijn wanneer hij hopeloos in het wiel van Vietto hing, wetende dat wanneer hij loste hij nooit een echte renner zou worden en zijn job in Vietto’s winkel zou verliezen. Vietto deed dit alles niet ten gunste van zijn jonge winkelbediende alleen. Hij onderhield zelf zijn Spartaanse trainingswijze met het oog op een latere Tourwinst. Hij geloofde van zichzelf dat hij ooit, als er nog een kwam, Tourwinst zou boeken na een vijfde plaats in 1934, een achtste in 1935 en een tweede in 1939.

Hij vond dat Apo het tijdens de trainingstochten goed deed in de bergen, maar zwak was op het vlakke wanneer het tempo de hoogte inging, dit omwille van zijn lichte gestalte. Apo was inderdaad een goed klimmer. Vietto lanceerde hem dan in 1942 en Apo stelde de leermeester niet teleur: winst in Le Premier Pas Régional, Nice-Saint-Martin, Vesubic-Vermouson en de klimkoers van La Turbie. Tijdens de verdere oorlogsjaren bleef hij in zijn streek en won er regelmatig regionale koersen en klimkoersen. Alvorens deel te nemen aan Monaco-Parijs in 1946 betwistte hij de Ronde de France. De 20-jarige Lazaridès bracht het er opperbest vanaf en demonstreerde zijn klimtalenten tijdens de laatste rit van Gap naar Grenoble. Hij kwam als eerste over de top van de Lautaret, overschreed de besneeuwde top van de Galibier met 8’ voorsprong en deze van de Croix-de-Fer met 18’ om uiteindelijk te finishen in Grenoble met 9’ voorsprong op de tweede Pierre Cogan en een vijfde plaats in de eindstand. Tien dagen na Bordeaux-Grenoble vond de start van Monaco-Parijs plaats, ook wel ‘La Course du Tour’ genoemd door de organisatoren ofwel de ‘Kleine Tour’.

Monaco-Parijs

Samen met de Franse dagbladen die verschenen tijdens WO II, kreeg ook de sportkrant L'Auto, de organisator van de Tour, na de bevrijding een publicatieverbod opgelegd vanwege de Franse overheid onder het motto deel uitgemaakt te hebben van sociale-culturele collaboratie met de Duitse vijand. L'Auto werd echter vervangen door L'Équipe met Jacques Goddet als hoofdredacteur[4]. Samen met Felix Lévitan, hoofd van de sportredactie bij de krant Le Parisien Libéré, organiseerde hij Monaco-Parijs volgens dezelfde formule als de Tour van 1939: met nationale en regionale ploegen. Als gevolg van zijn vijfde plaats in Bordeaux-Grenoble maakte Apo Lazaridès deel uit van de Franse nationale ploeg samen met Pierre Cogan, Maurice De Muer, Maurice Diot, Kléber Piot, Eduard Fachleitner, Lucien Teisseire en niemand minder dan René Vietto, zijn leermeester.

Apo was dolgelukkig met deze selectie en hoopte Vietto mee aan de overwinning te helpen. Vietto was in bloedvorm en verloor zijn tweede plaats in de eindstand van de Ronde van Zwitserland slechts na een bandbreuk tijdens de laatste rit. Monaco-Parijs startte op het plein voor het Prinselijk Paleis. Prins Rainier had toen zijn prinses Grace Kelly nog niet ontmoet, maar er was wel een koning aanwezig: 'Le Roi René', de bijnaam van Vietto!

De eerste rit, 185 km, ging van Monaco naar Digne met onmiddellijk na de start de beklimming van de moeilijke Col de la Turbie, een col die Vietto kende als zijn broekzak. Maar zijn supporters keken verwonderd op wanneer ze Vietto aan de staart van het peloton zagen tijdens de beklimming, doch de veteraan wist wat hij deed. Het was immers bloedheet en hij oordeelde dat het merendeel der deelnemers onderweg verscheidene keren zou stoppen aan de waterfonteinen en waterpompen om hun drinkbussen bij te vullen en zo geschiedde: Vietto eindigde tweede, 1' na de Italiaanse winnaar Aldo Baito.

De volgende dag, na een moeilijke bergrit met o.a. de Col d'Allos, waarop Eddy Merckx in tegenovergestelde richting tijdens de Tour van 1969 een van zijn bravourestukjes opvoerde, kwam Vietto in Briançon aan als eerste met 6' voorsprong op Salvatore Crippa en werd leider. De over het algemeen norse Vietto was een en al lach toen hij de gele trui over zijn Franse nationale trui mocht aantrekken en zijn ogen glunderden nog harder toen Apo als vierde binnenkwam en de derde plaats in het algemene tussenklassement bekleedde.

4 In 1940 vlucht de redactie van L'Auto met zetel in Parijs en onder leiding van hoofdredacteur Jacques Goddet naar Lyon. Medewerker-redacteur Jean Leulliot, in dienst bij L'Auto sinds 1932, blijft in Parijs en treedt in dienst bij de collaborerende krant La France Socialiste dat eerder onder de naam La France au Travail verscheen. De Duitsers willen de Tour opnieuw organiseren, na een onderbreking van twee jaar, maar stuiten op verzet van Goddet die weigert de merknaam Tour De France te laten gebruiken. Zij dopen deze dan om tot Circuit de France. De Franse industriëlen, gesteund door L'Auto, zijn terughoudend om mee in het avontuur te stappen. Ook een aantal van de beste Franse renners heeft geen zin. Leulliot is woedend en dreigt ermee de Gestapo af te sturen op Emile Idée, de Franse kampioen. In 1943 weigert de Franse fietsindustrie zijn volledige steun voor een eventuele rittenkoers door Frankrijk door niet samen te werken met La France Socialiste en wordt er opnieuw niet georganiseerd, evenmin als in 1944. L'Auto verscheen tot 17/08/1944. Men verweet Goddet nadien in L'Auto artikels te hebben gepubliceerd voorgeschreven door de Duitse bezetter. Goddet verdedigt zich nadien onder het motto dat zijn drukkerij 's nachts veel gewerkt heeft voor de Franse Weerstand door middel van o.a. clandestiene publicaties en het verspreiden van vlugschriften. Hij roept de tussenkomst in van bevriende en vooraanstaande weerstanders zoals de "Col. Guillaume", Emilien Amaury en Jean-Jacques Chaban-Delmas die getuigen over zijn relaties met het verzet en hij wordt gerehabiliteerd. Vanaf 28/02/1946 brengt hij opnieuw een sportkrant op de markt onder de naam L'Équipe dat in de beginperiode driemaal per week verschijnt. De logistieke problemen in het door de oorlog zwaar geteisterde Frankrijk maken het nog niet mogelijk om een rittenkoers van drie weken te organiseren wat bovendien geweigerd wordt door de Franse Wielerbond die het voor het organiseren van een rittenwedstrijd op maximum vijf dagen houdt, mede ingegeven omwille van het feit van de prioritaire heropbouw van het land en het tekort aan brandstof, materialen en de heersende voedselschaarste. Goddet ziet zich hierdoor genoodzaakt zich voor een doorstart te beperken tot een 6-daagse rittenwedstrijd (5 ritten verspreid over 6 dagen met tussenin een rustdag) onder de naam La Course du Tour of Monaco-Parijs (zie kaderstuk).

Om het traject van Goddet te schetsen in de nadagen van de oorlog tot het opnieuw inrichten van een Tour moeten we even teruggaan in de tijd. Hij had de intentie na de bevrijding om L'Auto, dat de eigendomsrechten van de Tour bezat, opnieuw uit te geven maar het werd ingewikkelder dan gedacht. Een verordening uitgevaardigd door de nieuwe leiders stelde een einde aan de publicaties van de dagbladen verschenen onder de Duitse bezetting uitgezonderd Le Figaro, dat uit zichzelf uitgeweken was naar de niet-bezette zone en vervolgens in november 1942 bij het afschaffen van de demarcatielijn niet meer verscheen. De Franse Administratie der Domeinen had beslag gelegd op alle goederen, gebouwen en titels toebehorend aan diezelfde dagbladen en onder sekwester geplaatst. Goddet dacht dat zijn standpunten ingenomen tegenover de Duitse bezetter in l'Auto hem in staat stelden om opnieuw te verschijnen, maar volgens een uitgevaardigd decreet moest l'Auto zowel als alle andere tijdens de oorlog verschenen kranten beoordeeld worden door een speciale hiervoor opgerichte rechtbank, evenals zijn directeur, Goddet dus. Deze rechtbank veroordeelde in blok de volledige vooroorlogse pers onder het voorwendsel bijgedragen te hebben tot het uiteenvallen van de Franse Natie, ondermijning van de krachten der bevolking en de nederlaag versneld te hebben!

L'Auto viel dus automatisch omwille van zijn juridische identiteit onder deze maatregel en mocht niet meer verschijnen. Emilien Amaury, een bevriende vooraanstaande ex-weerstander, bewoog hemel en aarde bij de autoriteiten om Goddet's rechten te erkennen en raadde hem aan de gemeenschappelijke opgelegde regels te volgen en een aanvraag in te dienen om een nieuw sportdagblad te mogen stichten in het kader van een nieuwe op te richten onderneming, samengesteld uit kaderleden met een onberispelijk patriottisch verleden. Eind februari 1946 wordt dat toegestaan onder de naam L'Équipe, samen met twee andere concurrenten: Record en Élans. Het eerste nummer van L'Équipe verschijnt op 28 februari 1946. Amaury had ondertussen zelf het dagblad Le Parisien Libéré boven de doopvont gehouden. Er wordt L'Équipe echter opgedragen niet het vermoeden te verwekken dat het de voortzetting wordt van L'Auto en de drager zou zijn van L'Auto's vooroorlogse faam die al duidelijk voordelen zou verschaffen. Deze gezonde maatregel voldeed zowel aan de geest van het nieuwe bewind als aan diegenen die een vrije concurrentie op het oog hadden. Goddet ging absoluut niet akkoord met dit hem opgedrongen principe, maar hij kreeg toelating opnieuw te mogen verschijnen en dat zinde hem wel. Gedwongen door deze verplichting, installeerde hij zich met zijn staf aan de overkant van nr. 10 in de Rue du Faubourg Montmartre, de voormalige gebouwen van L'Auto, nu in nr. 13 in een bescheiden en muf lokaal. Nu moest hij ook nog zijn geesteskind, de Tour, opnieuw zien te mogen organiseren want dit was niet meer gebeurd sinds 1939 en dat bleek andere koek. Na de dood van stichter Henri Desgrange op 16 augustus 1940 was Goddet benevens directeur van L'Auto ook de nieuwe aangestelde directeur van de Tour geworden. Het sportblad Sports, nog steeds gewettigd in zijn bestaan door zijn clandestiene verschijning tijdens de oorlog onder de naam Sports Libre, wist na het opheffen van de vijandelijkheden een machtige bondgenoot aan zich te binden: de Communistische Partij. Sports gluurde echter naar de gerenommeerde Tour. Doordat de vorige eigenaar, L'Auto, nog steeds onder sekwester was geplaatst, moest Goddet alle zeilen bijzetten om de organisatie opnieuw naar zich toe te trekken. Het was Sports menens, maar omdat een rittenkoers van dergelijke omvang als de Tour nog niet mocht doorgaan, richtte het zijn 'eigen Tour' in: Bordeaux-Grenoble. Ondertussen fusioneerde L'Équipe met Élans en repliceerde op zijn manier met Monaco-Parijs. Bij het vergelijken van deze twee proeven trof men een emotionele meerwaarde aan bij de organisatie uitgaande van het tandem L'Équipe-Elan, maar niets was beslist over het toekennen van de rechten van de Tour waarop nog steeds beslag was gelegd door de overheid. L'Auto en de merknaam Tour de France stonden nog steeds onder sekwester.

Het was opnieuw Amaury die de zaken een wending gaf. Hij stelde Goddet voor onder hun twee een gezamenlijke kandidatuur te stellen. In de lente van 1947 was Sports-Ce Soir geen kandidaat meer. Het verloor een behoorlijk aantal van zijn lezerspubliek omwille van zijn banden met de Communistische Partij. Hun lezers hadden hieraan geen boodschap: een sportblad moest immers politiek neutraal zijn.

L'Équipe-Le Parisien Libéré was nu nog de enige kandidaat en kreeg begin juni 1947 opnieuw de rechten toegewezen om de Tour te mogen organiseren, rechten die de S.N.E.P. (Société Nouvelle des Éditions de Presse) had vrijgegeven. De S.N.E.P. werd opgericht door de Franse overheid op 13 mei 1946 en had tot doel de aangeslagen eigendommen van de collaborerende kranten te beheren en te herverdelen. Goddet kon onder tamelijk gunstige voorwaarden de organisatierechten van de Tour terug overkopen. Samen met Amaury stichtte hij een nieuwe onderneming onder de naam 'Le Vélodrome du Parc des Princes' die instond voor de organisatie van de eerste na-oorlogse Tour en waarvan L'Équipe en Le Parisien Libéré elk 50 % der aandelen bezaten. Het duo Goddet-Lévitan, respectievelijk de directeurs van L'Équipe en Le Parisien Libéré, speelde het dan klaar om in de korte tijdspanne van een twintigtal dagen de 34ste Tour op poten te zetten die van start ging op 25 juni 1947.

Het zag er goed uit voor Vietto en de volgende rit, 263 km van Briançon naar Aix-les-Bains, was een regelrechte uitputtingsslag. De rit vatte niet alleen aan met de beklimming van de Galibier (langs de Zuidkant, daar waar de Tour meestal de Noordkant aandeed), onmiddellijk gevolgd door de Croix-de-Fer, maar eindigde bovendien na nog eens drie Chartreuse mastodonten te hebben overwonnen (Porte - Cucheron - Granier). Het scheen het ideale ritprofiel voor een klimmer als Vietto en hij kon zijn voorsprong als leider misschien nog verder uitbouwen.

Vietto hield geen rekening met een andere 'kleine jongeman' in de naam van Jean Robic. De 25-jarige Robic had in de Pyreneeën al indruk gemaakt als klimmer tijdens Bordeaux-Grenoble waar hij als eerste de top van de Aubisque overschreed. Tijdens deze derde rit kwam Robic als tweede boven op de Galibier na Lucien Teisseire en als eerste op de Croix-de-Fer. In de afdaling werd hij bijgebeend door een kleine groep met o.a. Vietto.

'Het gevaar Robic' leek geweken, maar op de volgende Chartreuse beklimmingen deed Robic onder een loden hitte wat Charly Gaul twaalf jaar later deed in een aanhoudende koude regen: hij vermorzelde de tegenstand tot pulp na als eerste de Porte, Cucheron en Granier overschreden te hebben en met een voorsprong van 7' voor Lucien Teisseire aan te komen in Aix-les-Bains en met … 14' voor Vietto en Apo! Met de bonificaties toegekend tijdens de diverse beklimmingen was Robic nu tot op twee en een halve minuut genaderd van Vietto in de algemene rangschikking en Apo stond op 10' als derde, maar de bergen lagen achter de rug. Robic werd bergkoning en niets liet vermoeden dat Vietto nog zou bedreigd worden. Hij beschikte over een sterke ploeg op wie hij volledig kon rekenen terwijl Robic met slechts twee ploegmaten in koers bleef.

De vierde rit van Aix-les-Bains naar Dijon bracht geen verandering teweeg in het algemene klassement en werd gewonnen door de Italiaan Adolfo Leoni. Met nog 354 km te gaan zou de laatste rit van Dijon naar Parijs een formaliteit worden voor Vietto en de zijnen. Tijdens het avondmaal te Dijon bespraken de Franse tricolores de tactiek voor de volgende dag: Vietto's leiderspositie beschermen. Een eerste plaats in de landenrangschikking stond al vast sinds de Italianen als tweede al een uur achterstand hadden. De meest zenuwachtige van al was de jonge Apo. Niet alleen Vietto stond op het punt de 'Kleine Tour' te winnen, maar hijzelf had goede hoop zijn derde plaats in de stand tot Parijs te kunnen vrijwaren. "Wat wil je dat ik voor

jou doe René?" vroeg hij. "Deze Robic is een vechter. De bergen zijn achter de rug maar hij lijkt mij nog steeds gevaarlijk. Wil je dat ik aan zijn wiel kleef tot in Parijs?"

Apo terug op de fiets na maagkrampen tijdens de laatste rit

"Neen." antwoordde Vietto. "Dat is mijn taak. Wat jij moet doen is alert zijn vanaf de start en als er zich een ontsnapping aandient meegaan". "Maar wat als?". "Geen wat als ... doe wat ik je zeg. Ik zorg wel voor mezelf," antwoordde Vietto. Op deze 29ste juli heerste er een hittegolf zelfs vanaf de start om 7u. 's morgens en na een tweetal uren smolt het asfalt op verschillende wegen. Op dat ogenblik had er zich een kopgroep gevormd bestaande uit Leoni, Brulé, Baffert, Rol, Lambrichs en Apo en volgens de instructies van de 'opperbevelhebber Vietto' had 'goede soldaat' Apo Lazaridès de bevelen opgevolgd en de patrouille vervoegd. Achteraan ontfermde Vietto zich over de 'vijand' Robic. Robic maakte zich niet boos om deze tactiek: een normale teamtactiek vond hij, die hij zelf zou toepassen moest hij zich in de omgekeerde positie bevinden. Robic ondernam verschillende ontsnappingspogingen om van Vietto weg te geraken, zonder resultaat.

Ondertussen nam de voorsprong van de kopgroep waarin zich Apo bevond gaandeweg toe. Uitgezonderd hijzelf had niemand anders een goede rangschikking te verdedigen en een goede onderlinge samenwerking kon enkel leiden tot ritwinst in Parijs. De 'ardoisier' moest regelmatig met krijt zijn bord bijwerken: 10', 15', 20', 30'. Ondertussen was Apo virtueel leider geworden en leek dat zo te blijven tot Parijs. Hij maakte zich zorgen, werd angstig, kreeg buikkrampen en moest hierdoor enkele keren van de fiets. Het is waar dat hij de ploegorders had opgevolgd toen een 6-koppige groep wegsprong en hij deze achternazette, maar wat zou Vietto hiervan denken?

De waarheid was dat Vietto inderdaad wat venijnig toekeek omdat hem de eindoverwinning leek ontfutseld te worden, maar hij had niets tegen Apo. Hij onderging een mengeling van teleurstelling (omdat hij Monaco-Parijs zou verliezen) en voldoening (omdat de kleine Griek die bij hem een job kwam zoeken nu zelf een grote wedstrijd ging winnen). Vietto had de weddenschap met zichzelf gewonnen. Hij had van iemand uit het niets een goede renner gemaakt. Met al deze gedachten in zijn hoofd bleef hij waakzaam over Robic. De kleine Bretoen wist ook dat het spel over was. Er was geen hoop meer de kopgroep met Lazaridès in te halen,

maar wel nog een voorsprong van minstens twee en een halve minuut op Vietto uit te bouwen zodat hij nog 2de eindigde. In de kopgroep kreeg Apo een moeilijk moment bij het naderen van Parijs. Hij werd gelost op de Picardische heuvels en kwam toe te Parijs in het Parc des Princes met een achterstand van 4' op Leoni die zijn tweede opeenvolgende ritzege behaalde maar de eindzege was binnen! 48' na Lazaridès reden Vietto en Robic over de streep. De 40.000 toeschouwers in het Parijse Prinsenpark hadden er naar uitgekeken Vietto te verwelkomen met een warm onthaal, maar in plaats van een teleurstelling realiseerden ze het offer dat Vietto zich had getroost om zijn pupil de eindzege te gunnen. Slechts een Belg beëindigde deze wedstrijd: Ward Van Dijck[5].

Ritwinnaar Leoni duwt Apo af voor een ereronde in het Parc des Princes

In nagenoeg elk Frans dagblad verscheen een foto van Vietto, de leermeester, en Apo, zijn leerling, terwijl ze beiden met tranen in de ogen in elkaars armen vielen. Men dacht dat er een eeuwige vriendschapsband tussen Vietto en Apo gesmeed werd, maar de waarheid is anders ...

Het conflict

"Verraders worden best vergeten" is het enige wat Vietto ooit zei over de breuk met Apo en Apo, voor wie Vietto in het begin een halfgod was, werd nooit bereid gevonden hierover te praten! In het boek Olympic Gangster over de carrière en het leven van Olympisch kampioen op de weg 1948 José Beyaert komt wel een passage voor waarin iets meer uit de doeken wordt gedaan over de vete tussen Apo en Vietto. Ziehier het relaas. In oktober 1949 besliste het management van fietsconstructeur Helyett om René Vietto aan te werven als sportdirecteur van de profploeg voor het wielerseizoen 1950.

De omhelzing Apo-Vietto na aankomst in Parijs

De Don Quichotte-achtige Vietto zou een achttal renners kiezen waaronder de 'Riviera Musketiers' Nello Lauredi en de gebroeders Apo en Lucien Lazaridès en ook een ander broederpaar: Émile en Lucien Teisseire.

5 Ward Van Dijck werd in 1947 winnaar van de Ronde van Spanje en behaalde in 1948 een ritzege in de Tour in een spurt met ploeggenoot Stan Ockers. Het was de 16de etappe, een rit door het middelgebergte, van Lausanne naar Mulhouse. In de eindstand legde hij beslag op een verdienstelijke 14de plaats. In 1949 won hij nog vijf ritten in de Ronde van Algerije en werd 3de in de eindstand. In 1950 zegevierde hij nogmaals in drie ritten van diezelfde ronde en eindigde als 7de. Zijn laatste zege kwam er op 1 september 1951 in het criterium ter gelegenheid van de kermis in zijn thuisstad Leuven. Ward Van Dijck werd slechts 59 jaar oud en overleed op 22 april 1977 te Leuven aan de gevolgen van darmkanker.

Vietto, eerder onder contract bij France Sport, had de intentie de gebroeders Lazaridès aan zich te binden. Journalist Albert De Wetter had ter gelegenheid van het fietssalon van Parijs een ontmoeting met Apo. Apo's ogen zagen rood van stress. France Sport was altijd zeer edelmoedig geweest ten aanzien van Apo, maar hij had te veel te danken aan Vietto om hem niet te volgen naar Helyett, maar dik tegen zijn zin. "Zonder Vietto zou ik nog altijd een kleine mecanicien geweest zijn. Hij gaf me te eten toen ik honger had. Hij hielp me door te breken als renner. Tijd is gekomen om hem mijn schuld terug te betalen," zei Apo. De Wetter antwoordde Apo dat het voor hem beter zou zijn weg te vliegen vanonder de tirannieke vleugels van Vietto. Anderzijds bleek Apo echter ook niet al te geliefd te zijn door enkele van zijn Helyett-ploegmaats. Volgens José Beyaert was hij soms infantiel, een moeilijke jongen en klaagde hij constant over van alles en nog wat, maar we moesten wel altijd in zijn dienst rijden. "Hij wou ons bij een klimtraining eens iets leren. Met Apo in het midden moesten mijn broer Georges en ik met open armen klimmen terwijl hij zich dan tussen ons liet meeslepen," dat was 'Monsieur' Apo Lazaridès! Maar Apo werd 'ziek' van de Spartaanse levenswijze opgelegd door Vietto tijdens hun trainingskamp te Lorgues om het seizoen 1950 voor te bereiden en kreeg geelzucht. De prestaties van Apo waren niet naar de zin van Vietto en in september kwam het tot een clash tussen de twee toen Vietto openlijk kritiek uitte tegenover zijn voormalige poulain.

"Apo verdiende 50.000 Franse Frank per maand in 1950. Wat presteerde hij hiervoor? 33ste in de G.P. Pneumatique en 2de in de Dauphiné Libéré. Ik heb besloten om hem door mezelf te vervangen in de ploeg. Ik kan nog nuttiger zijn als ploegmaat dan achter het stuur van de volgwagen". Als gevolg van deze uitspraken verlieten de gebroeders Lazaridès Helyett en Vietto in oktober 1950 en keerden terug naar hun oude vertrouwde stal: France Sport. Vermoedelijk was dit dus de oorzaak van de breuk en de vete tussen Vietto en Apo: de terugkeer naar concurrent France Sport.

Apo zou later in totaal zevenmaal deelnemen aan de Tour: 1947: 10de, 1948:21ste, 1949: 9de, 1950: 28ste, 1951: opgave, 1954: 13de en 1955: 39ste.

Het duo Vietto-Apo

De deelnemers met rugnummer aan La Course du Tour 1946

BELGIË	ITALIË	NEDERLAND	ZWITSERLAND/ LUXEMBURG
1. De Simpelaere Maurice	10. Casola Luigi	21. Franken Bernard	33. Weilenmann Gottfried
2. Desmet Roger	11. Baito Aldo	22. Janssen Jef	35. Diederich Bim
3. Dubuisson Albert	12. Brambilla Pierre	23. Joosen Cees	36. Goldschmit Jäng
4. Hamelryckx Julien	14. Camellini Fermo	24. Lambrichs Jan	38. Poiré Marcel
5. Neuville François	15. Crippa Salvatore	25. Pauwels Frans	
6. Ockers Stan	18. Galliussi Eugenio	26. van der Star Cor	
7. Schotte Briek	19. Leoni Adolfo	27. van de Voorde Charles	
8. Van Dijck Ward	20. Marabelli Diego	28. van Schendel Albert	
FRANKRIJK	**ILE-DE-FRANCE**	**BRETAGNE**	**CENTRE-SUD-OUEST**
41. Cogan Pierre	51. Brulé André	61. Audaire Armand	71. Bartin Antoine
42. De Muer Maurice	52. Kergoet André	62. Goasmat Jean-Marie	75. Bourlon Albert
43. Diot Maurice	54. Lucas Raymond	63. Goutal Albert	73. Dolhats Albert
44. Fachleitner Eduard	55. Mallet Auguste	64. Jezo Sylvère	74. Geminiani Raphaël
45. Lazaridès Apo	56. Prévotal Roger	67. Robic Jean	75. Mancisidor Pierre
46. Piot Kléber	57. Tacca Joseph	68. Tiger Marcel	76. Martineau Philippe
47. Teisseire Lucien	58. Thuayre Daniel	69. Hordelalay Sylvain	77. Massal Henri
48. Vietto René	59. Bouvry Paul	70. Ruozzi Gabriel	79. Gauthier Bernard
SUD-EST	**NORD-EST**		
81. Baffert Emile	91. De Gribaldy Jean		
82. Baratin Pierre	92. Denhez Aimable		
83. Fricker Francis	95. Marcelak César		
84. Molineris Pierre	96. Muller Eduard		
85. Neri Antoine	97. Pawlisiak Alexandre		
87. Rol Emile	98. Rossier Paul		
88. Rolland Amedée	99. Coudrain Charles		
89. Neri Paul	100. Deprez Louis		

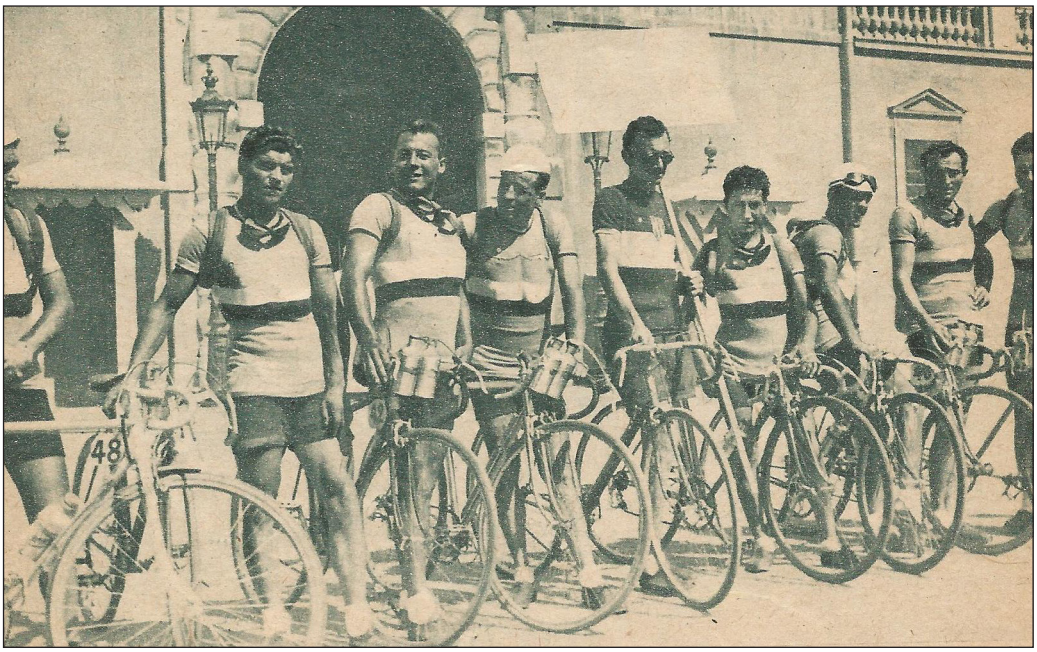

De Franse nationale ploeg voor Monaco-Parijs 1946. Van L naar R: Vietto-Diot-De Muer-Cogan-Apo-Fachleitner-Piot-Teisseire

De Rituitslagen

1ste rit Monaco - Digne, 23/07/1946, 185 km		2de rit Digne - Briançon, 24/07/1946, 219 km	
1. Baito	6h01'14"	1. Vietto	8h10'02"
2. Vietto	6h02'32"	2. Crippa	8h16'58"
3. Molineris		3. Baito	8h18'22"
4. Camellini		4. Lazaridès	8h19'28"
5. Brambilla		5. Robic	8h20'37"
6. Lazaridès		6. Marabelli	8h20'43"
7. Desmet	6h03'19"	7. Teisseire	8h21'45"
8. Ockers	6h04'19"	8. Cogan	8h22'40"
9. Thuayre		9. Fachleitner	8h27'32"
10. Tacca	6h05'12"	10. Brambilla	8h29'31"
3de rit Briançon - Aix-les-Bains, 25/07/1946, 263 km		**4de rit Aix-les-Bains - Dijon, 27/07/1946, 294 km**	
1. Robic	9h55'46"	1. Leoni	9h17'34"
2. Teisseire	10h02'16"	2. van Schendel	
3. Brambilla	10h09'49"	3. Bourlon	
4. Vietto		4. Robic	9h18'42"
5. Lazaridès		5. Vietto	
6. Van Dijck	10h18'15"	6. De Gribaldy	
7. Rol	10h19'18"	7. Brambilla	
8. Baito		8. Teisseire	
9. Crippa	10h25'11"	9. Baito	
10. Massal	10h25'27"	10e.a. het peloton	

5de rit Dijon - Parijs, 28/07/1946, 354 km	
1. Leoni	10h37'10"
2. Brulé	10h38'05"
3. Baffert	
4. Rol	10h38'42"
5. Lambrichs	
6. Lazaridès	10h40'41"
7. Baratin	10h59'33"
8. Marabelli	
9. Dolhats	
10. Mallet	

Eindrangschikking	
1. Lazaridès Apo	44h31'32"
2. Vietto René	op 37'59"
3. Robic Jean	40'25"
4. Teisseire Lucien	49'58"
5. Rol Emile	52'07"
6. Baito Aldo	54'35"
7. Brambilla Pierre	57'28"
8. Marabelli Diego	1h00'11"
9. Crippa Salvatore	1h10'59"
10. Mallet Auguste	1h25'53"
11. Cogan Pierre	1h26'56"
12. Massal Henri	1h32'47"
13. Gauthier Bernard	1h32'52"
14. Thuayre Daniel	1h33'18"
15. Van Dijck Ward	1h44'03"
16. Leoni Adolfo	1h47'12"
17. Goasmat Jean-Marie	2h05'00"
18. De Muer Maurice	2h14'37"
19. Bourlon Albert	2h16'09"
20. Baratin Pierre	2h21'52"
21. Tiger Marcel	2h38'05"[7]
22. Lambrichs Jan	2h43'51"
23. Marcelak César	2h46'05"

Puntenklassement	
1. Lazaridès	37 punten
2. Vietto	51 punten
3. Baito	56 punten
4. Brambilla	63 punten
5. Rol	64 punten

Bergklassement	
1. Robic	66 punten
2. Teisseire	47,5 punten
3. Lazaridès	47 punten
4. Vietto	45 punten
5. Brambilla	41 punten

Landenrangschikking[6]	
1. Frankrijk	135h03'03"
2. Italië	136h27'20"
3. Centre-Sud-Ouest	138h56'44"
4. Bretagne	139h02'36"
5. Ile de France	139h32'49"
6. Sud-Est	139h38'09"
7. Nord-Est	142h01'19"
8. Nederland	145h34'32"
9. België	147h57'55"

6 De Zwitsers-Luxemburgse ploeg was maar 'half' aan de start verschenen en had geen renners in de einduitslag, waardoor ze dus ook niet in de landenrangschikking stonden.

7 De tijden vanaf plaats 21 komen van de site van Mémoire du Cyclisme. Gezien er echter in de eerste 20 fouten staan qua tijd, zijn deze tijden onder voorbehoud. Op basis van de resultaten van René Vietto, zoals aangegeven op de site van Mémoire du Cyclisme, moet de eindtijd van bv. René Vietto 45h09'41" (bonificaties (1'+30"+15") en straftijden (1') inbegrepen) zijn hetgeen 37'59" langer is dan de tijd van Apo Lazaridès (en niet 36'14").

24. Baffert Emile	2h49’04”
25. Deprez Louis	2h49’21”
26. Diot Maurice	2h50’15”
27. Pawlisiak Alexandre	2h50’50”
28. Dolhats Albert	2h51’04”
29. van Schendel Albert	2h59’40”
30. Brulé André	3h02’32”
31. Molineris Pierre	3h09’30”
32. De Gribaldy Jean	3h34’57”
33. Bartin Antoine	3h43’45”
34. Coudrain Charles	4h04’24”
35. Galliussi Eugenio	4h11’18”
36. Martineau Philippe	4h59’50”
37. Mancisidor Pierre	5h16’23”

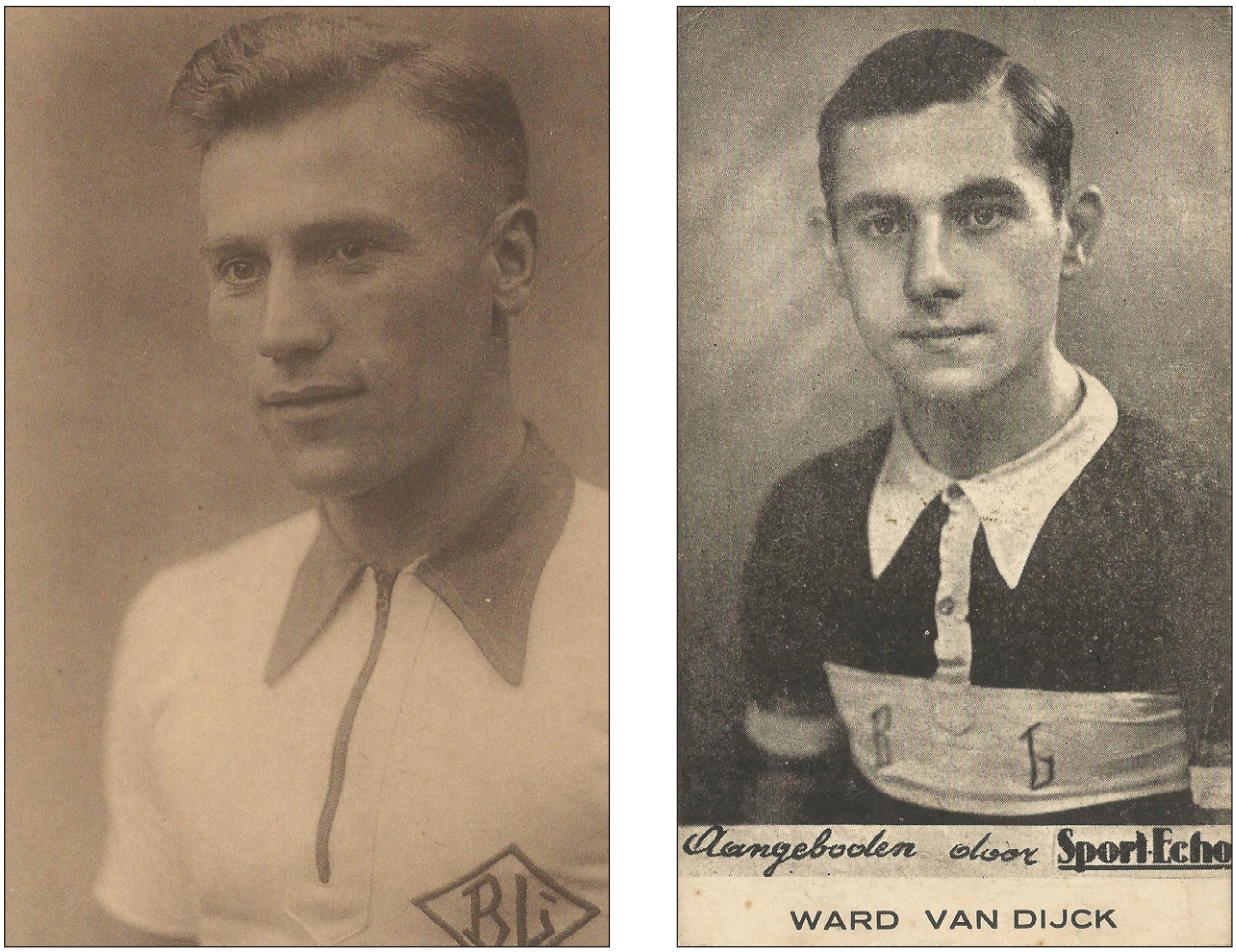

Ward Van Dijck en Gust Janssens in een trui van wielerclub La Blauwputoise uit Kessel-Lo, toendertijd de tegenhanger van Stoempersclub Leuven

De truien

België

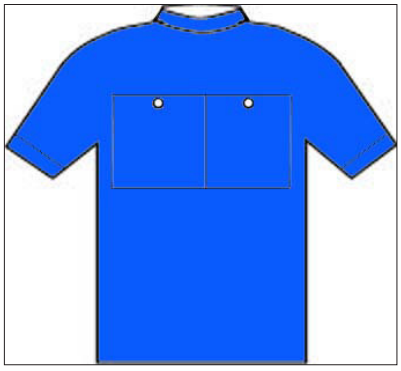

Italië

Nederland

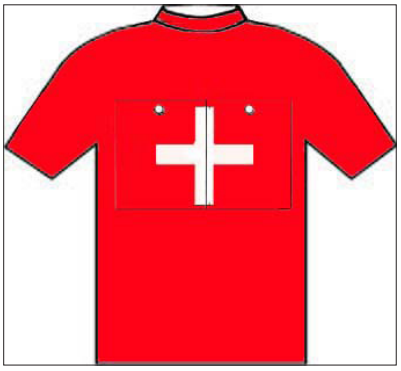

Zwitserland

Luxemburg

Frankrijk

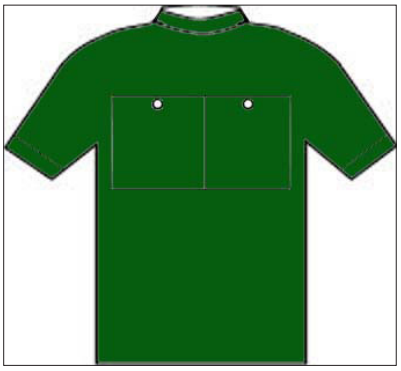

Île-de-France

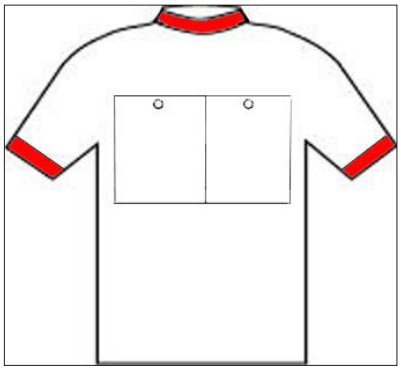

Bretagne

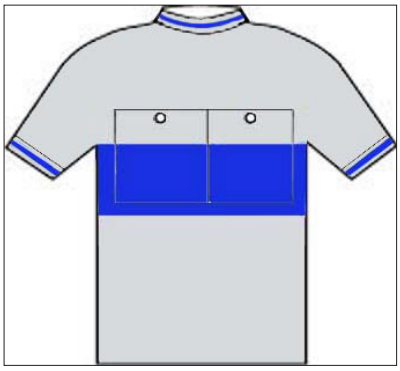

Centre-Sud-Ouest

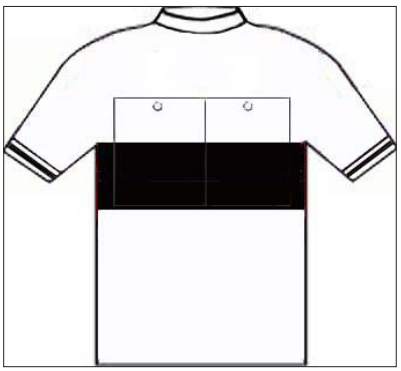

Sud-Est

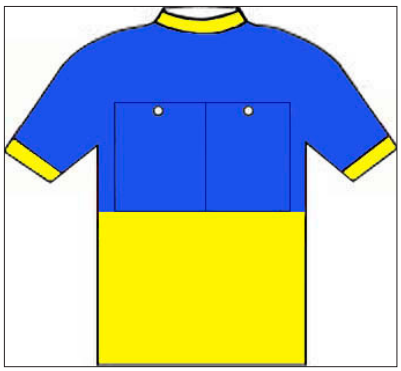

Nord-Est

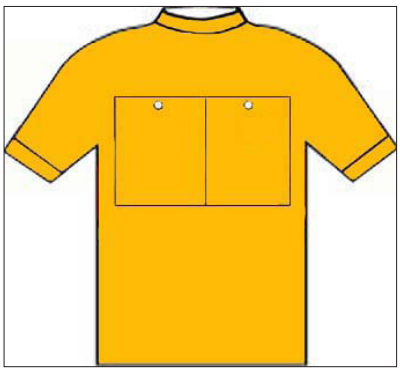

Gele trui - Apo Lazaridès

Bronnen

- L'ÉQUIPÉE BELLE door Jacques Goddet, uitgegeven door Robert Laffont/Stock in 1991.
- JACQUES GODDET door Jacques Marchand, uitgegeven door Atlantica in 2002
- HENRI DESGRANGE, L'HOMME QUI CREA LE TOUR DE FRANCE door Jacques Seray en Jacques Lablaine, uitgegeven door Cristel in 2006
- SPRINT, Le magazine des Sports van 31/07/1946
- APO LAZARIDÈS, Le Dauphin de la Montagne, nr. 7 in de reeks Le Miroir des Champions door Georges Pagnoud, 1949
- INTERNATIONAL CYCLE SPORT van 21/02/1970
- LEUVEN WIELERSTAD door Gunter Hauspie en Reinhart Croon, uitgegeven door Gunter Hauspie, 2021.
- TOUR DE FRANCE 100 jaar. Nederlandse versie uitgegeven door Lannoo in 2002 van het gelijknamig Franse boek TOUR DE FRANCE 100 ans door Gérard Ejnès.
- OLYMPIC GANGSTER door Matt Rendell, uitgegeven door Mainstream Publishing Company in 2009.
- GESCHIEDENIS VAN DE RONDE VAN FRANKRIJK door Achille Van den Broeck, uitgave door de firma Geens te Zele, 1949.
- Mémoire du Cyclisme voor het deelnemersveld Monaco-Parijs.
- Foto's uit privécollectie

Een fiets, een trui en een broek

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen een slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenlandse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumprodukten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

VANWINKEL André

° 20/11/1946 (Molenbeek-Wersbeek) Bekkevoort

CARRIERE

1968 OKAY Whisky-Diamant

1969 OKAY Whisky-Diamant-Geens

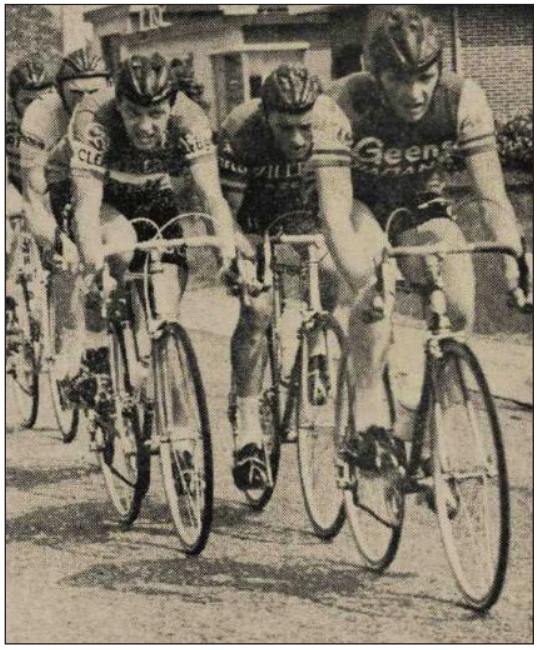

"Als kleine renner viel er weinig eer te halen"

NEERLINTER–Anderhalf jaar reed André Vanwinkel als profrenner bij Okay-Diamant in dienst van kopman Frans Verbeeck. Op uitzondering van enkele ereplaatsen in kleinere wedstrijden reed de knecht zichzelf nooit in de schijnwerpers. Eind 1969 kwam er door rugproblemen vroegtijdig een einde aan zijn korte wielercarrière. Ik was gewoon niet goed genoeg. Bovendien viel er als kleine renner weinig eer te halen, want alles stond in het teken van de kopman, vertelt Vanwinkel, die met zijn huidige hobby–kanaries kweken–wel tot de wereldtop behoort.

Bij de liefhebbers behaalde de renner uit Linter heel wat mooie resultaten. Naast wedstrijden in eigen streek won Vanwinkel zelfs het bergklassement in een etappekoers in Duitsland.

"In die langere cols werd ik naar het einde toe steeds beter. Die kwaliteit heb ik later bij de beroepsrenners nooit echt kunnen gebruiken. Met onze ploeg reden we zelden koersen in het buitenland. Bovendien moesten we ons als knecht steevast wegcijferen voor de kopman. Ik herinner me dat we ooit eens met tien ploegmaats mee voorop waren in een kopgroep van 25 renners. Maar we mochten niet doorrijden omdat onze leider er niet bij was", vertelt Vanwinkel. "De voldoening bleef uit, mijn rug sputterde steeds meer tegen en mijn lichaam was moe. Het viel me dan ook niet zwaar om eind 1969 te stoppen met koersen. Nadien heb ik eerst elf jaar bij beeldbuizen-producent Sylvania in Tienen gewerkt. Eerst als arbeider, dan negen jaar als ploegbaas. Toen het bedrijf rond 1980 de deuren sloot, heb ik een tijdje thuis gezeten." Vanwinkel vond uiteindelijk een nieuwe job bij BWD Plastics in Diest. Daar moest hij de activiteiten van de mindervalide werknemers op de werkplek opvolgen en coördineren. Na 22 jaar ging hij in 2004 op brugpensioen. "Ik kan me nu toeleggen op mijn favoriete hobby: het kweken van kanaries. Het is misschien geen alledaagse bezigheid, maar wel een leuke. Ik heb meer dan 400 vogels, waarvan 60 koppeltjes en 320 jonge kanaries. Met mijn mooiste exemplaren doe ik zelf mee aan wedstrijden. Niet zonder succes. Mijn witte kanaries waren op de wereldkampioenschappen al goed voor twee keer zilver en één keer brons. Mijn vrouw is minder gelukkig met mijn hobby, want ze vind dat ik er veel teveel tijd insteek", lacht Vanwinkel. "Fietsen doe ik al lang niet meer. Ik neem me wel al jaren voor om opnieuw een goede fiets te kopen en er opnieuw tegenaan te gaan, maar voorlopig blijft het bij een goed voornemen."

NESKENS Danny

° 26/09/1964 (Melkwezer) Linter

CARRIERE

1990 La William-Saltos-Euroclean

1991 La William

1992 La William-Duvel

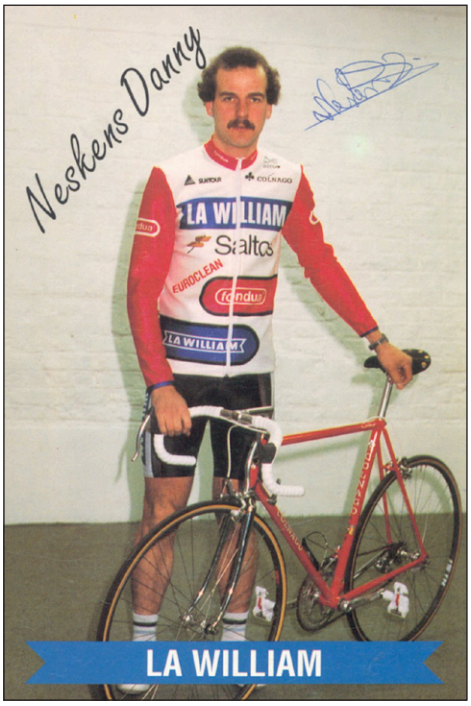

"Ik dacht eerst aan het ploegbelang en dan pas aan eigen succes"

ORSMAAL–Met een derde plaats in Parijs-Brussel was Danny Neskens in 1990 wel heel dicht bij een overwinning in een klassieker. Een zege in een topkoers zat er uiteindelijk niet in, maar tijdens zijn drie seizoenen als beroepsrenner bij La William schreef Neskens wel vier wedstrijden op zijn naam: Ennepetal, Anderlecht, de Omloop Wase Scheldeboorden en de koers voor eigen volk in Geetbets (1991). Een jaar later kwam halverwege het wielerjaar een vroegtijdig einde aan de profloopbaan van de man uit Melkwezer (Linter).

"Ik had al van bij de liefhebbers last van mijn rug, maar door het intensieve trainen en koersen heb ik een discushernia opgelopen", zegt Danny Neskens. "Een ronde langs de ziekenhuizen bracht geen oplossing, zodat het jammer genoeg gedaan was met topsport. Na een Sabbatjaar heb ik drie jaar interimwerk gedaan als chauffeur. Ik probeerde ook de draad opnieuw op te nemen bij de liefhebbers. Dat werd een flinke ontnuchtering. Mijn rugproblemen bleven me parten spelen en bovendien lag de snelheid bij de amateurs stukken hoger dan enkele jaren voordien", herinnert Neskens zich.

Na twee jaar als medewerker bij een speciaalzaak in ramen en deuren in Walshoutem startte de ex-profrenner samen met een neef zijn eigen zaak. Zijn bedrijf Marathon langs de Zoutleeuwse steenweg in Dormaal (Zoutleeuw) is gespecialiseerd in ramen, deuren en veranda's en hij heeft drie vaste medewerkers in dienst.

VOETBAL

Danny Neskens woont momenteel in Orsmaal (Linter). "De koers blijft me wel bezighouden. Elk voorjaar begint het opnieuw te kriebelen en zonder mijn slechte rug reed ik zeker nog mee bij de liefhebbers. Fysiek zou ik het nog aankunnen, want ik zit vijftien jaar later nog steeds op mijn koersgewicht. Om mijn conditie te onderhouden, speel ik als verdediger in het eerste elftal van de Rode Duivels Zoutleeuw (4de provinciale). Als blijkt dat ik het tempo volgend seizoen niet meer aankan, stop ik meteen. Dan kan ik me toeleggen op mijn andere passies: paardrijden, mountainbiken en supporteren voor mijn zoon die doelman is bij de kadetten van Drieslinter", verklapt Neskens, die na aanslepende transferperikelen bij zijn voetbalploeg pas op zijn 21ste was beginnen koersen. De ex-prof uit Zoutleeuw kijkt met gemengde gevoelens terug op zijn carrière. "Ik ben wat te braaf geweest en heb steeds eerst aan de ploeg en dan pas aan mezelf gedacht. Dat zou ik nu anders aanpakken. Uiteindelijk wordt een wielrenner na zijn loopbaan enkel op zijn uitslagen getaxeerd. Ik denk wel dat ik–als alles had meegezeten- in staat was een semiklassieker te winnen."

ROELANDTS Daniël

° 09/09/1943 Holsbeek

CARRIERE

1966 Goldor-Main d'Or

1967 Mercier-BP-Hutchinson/ OKAY Whisky-Diamant (vanaf april)[1]

"Wielersport geruild voor een leven met meer zekerheid"

HOLSBEEK–Danny 'Daniël' Roelandts proefde in 1966 en 1967 twee seizoenen van het leven als beroepsrenner. Hij behaalde als liefhebber zowat 45 overwinningen, waarvan 23 in hetzelfde jaar. Bij de profs stopte de zegereeks van de snelle Roelandts, die vooral in dienst van zijn toenmalige kopman Henri 'Rik' Omloop moest rijden. De renner uit Holsbeek was amper 24 toen hij definitief stopte met koersen. "k wilde het gewoon eens proberen, maar besefte al snel dat er in de wielersport toen maar weinig te verdienen was. Ik heb dan maar het zekere voor het onzekere gekozen."

"Eigenlijk was ik al aan het twijfelen over mijn toekomst nog voor ik als profrenner ben begonnen", zegt Roelandts, die bij de Goldor-ploeg reed. "Twee sportieve tegenvallers zijn daar zeker niet vreemd aan. Zo werd ik in de finale van het Belgisch kampioenschap in 1964

1 Daniel Roelandts stond in Het Belang van Limburg op de deelnemerslijst van Gent-Wevelgem met het nummer 72 bij de ploeg Mercier. Ook in de Gazet van Antwerpen van 23 maart staat hij zo vermeld. In de Gazet van Antwerpen van 29 maart is dit rugnummer echter toegekend aan Roger Lancien. Voor Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke stond hij in de deelnemerslijst van Gazet van Antwerpen bij Mercier met nr. 120. Verder staat Daniël Roelandts op de deelnemerslijst van de Flèche Wallonne en Liège-Bastogne-Liège bij OKAY-Diamant. Misschien kan Daniel zelf, of iemand met kennis een verklaring geven over deze 'transfer'.

afgeremd door materiaalpech en greep ik een jaar later net naast een selectie voor het WK. Doodjammer was dat, temeer omdat ik de wereldkampioen korte tijd later klopte in een massasprint. Mits een zege in één van die twee wedstrijden had de situatie er zonder twijfel helemaal anders uitgezien."

Danny Roelandts fietst nog zo veel mogelijk.

In 1968 maakte de Holsbekenaar de overstap naar het Ministerie Van Volksgezondheid in Brussel. "Ik werkte er op het economaat en hield me voornamelijk bezig met het opvolgen van de bestelbonnen voor de benodigdheden en het materiaal voor de administratie. Eerst deed ik dat voor een 'parastatale' en de laatste tien jaar van mijn loopbaan voor de drukkerij van het Ministerie. Ik heb dat werk graag gedaan en genoot bovendien van veel meer zekerheid dan in de periode als renner. Echt spijt van mijn keuze heb ik alvast nooit gehad."

Vijf jaar geleden ging Danny met pensioen. "Ik hou me nu vooral bezig met het huishouden, de tuin en ga geregeld nog fietsen. Dat doe ik liefst alleen. Verder geniet ik van de rust en van onze vakanties in Spanje", besluit Roelandts.

Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 1

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg
DEEL 1 1955-57 Het Begin, van Koblet tot Gaul

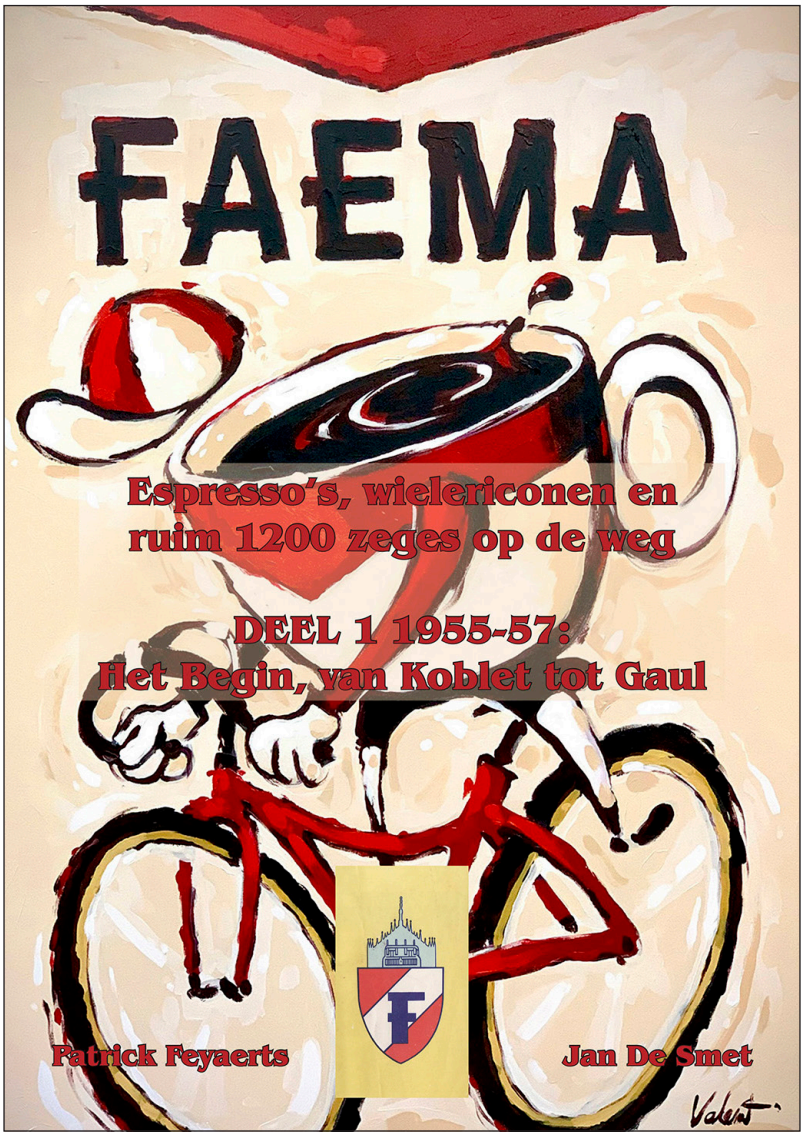

Zoals we al in WAAIERS 1.1 beloofden, hier komt dan het eerste deel van de FAEMA saga die de periode tot en met 1957 behandelt, ruim op tijd voor onder de kerstboom.

De inhoud is in ruime mate gebaseerd op de gepubliceerde hoofdstukken in WAAIERS 1.1 tot en met 2.2. De teksten zijn echter opnieuw nagelezen en bijgewerkt, met een aantal correcties en aanvullingen en enkele nieuwe foto's. Ook het deel met de uitgebrachte postkaarten is zoals beloofd aangevuld met alle postkaarten die ons bekend zijn.

Het boek omvat 216 pagina's op glanzend papier, formaat A4 met talrijke prachtige foto's.

Het boek kan later dit jaar besteld worden, en zowel de definitieve lanceringsdatum als de prijs zal op de WAAIERS website vermeld worden alsook via email naar de abonnees. Het boek zal verkrijgbaar zijn bij:

Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij,
Postbus 152
8160 AD EPE
Tel.: +31 (0)578 - 616585
Email: sportmedia@hetnet.nl
Website: https://sportmediashop.nl

FAEMA (deel 4)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1958: G.S. FAEMA en G.D. FAEMA

De renners van G.S. FAEMA

1. BLOMME Maurice (BEL) ° 29/10/1926
2. BOLZAN Aldo (ITA) ° 06/09/1933
3. CHITI Marcello (ITA) ° 04/09/1934 - *vanaf september*
4. CIAMPI Silvano (ITA) ° 22/02/1932
5. COUVREUR Hilaire (BEL) ° 22/09/1924
6. DECOCK Roger (BEL) 20/04/1927
7. DESMET Gilbert (BEL) ° 03/02/1931
8. EMILIOZZI Alberto Luigi (ITA) ° 15/11/1930
9. ERNZER Marcel (LUX) ° 23/03/1926
10. FINI Giacomo (ITA) ° 14/04/1934
11. GANDOLFI Umberto (ITA) ° 20/12/1933
12. GAUL Charly (LUX) ° 08/12/1932
13. GILLEN Lucien “Lull” (LUX) ° 07/10/1928
14. GIRARDINI Antonino Cesarino (Cesare) (ITA) ° 03/01/1934
15. GOLA Otello (ITA) ° 12/10/1931
16. GUARGUAGLINI Carlo (ITA) ° 02/01/1933 - *vanaf oktober*
17. HOEVENAERS Joseph (Jos) (BEL) ° 30/11/1932
18. KERCKHOVE Norbert “Schotje” (BEL) * 21/10/1932
19. LUYTEN Hendrik (Rik) (BEL) ° 11/07/1931
20. METRA Giovanni (ITA) ° 02/08/1933
21. PATERNOSTER Léon-Marcel (Marcel) (BEL) ° 02/03/1933
22. PAVESI Giorgio (ITA) ° 24/10/1931
23. PELLEGRINI Armando (ITA) ° 03/06/1933
24. SCAPPINI Gabriele (ITA) ° 01/09/1931
25. SCHILS Jozef (Jos) (BEL) ° 04/09/1931
26. SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932
27. SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930- *vanaf seizoenseinde, alleszins Giro di Lombardia*
28. STREHLER René (SUI) ° 13/04/1934
29. TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926 *
30. VANDAELE Leon (BEL) ° 24/02/1933
31. VAN GOMPEL Jan (BEL) ° 25/01/1933 - *in de loop van het seizoen*
32. VAN LOOVEREN Frans (BEL) ° 22/06/1932 - *in de loop van het seizoen*

33. VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933
34. VAN VAERENBERGH Gustaaf ° 19/08/1933 - *Ronde van Nederland en Tour de Luxembourg*
35. VERPLAETSE Roger (BEL) ° 24/10/1931
36. VLOEBERGS Jozef (BEL) ° 15/11/1935 - *onafhankelijke* $

DS: DRIESSENS Guillaume (BEL) ° 04/05/1912
GUERRA Learco (ITA) ° 14/10/1902

Commentaar

*: Guillermo Timoner Obrador zou volgens El Mundo Deportivo een contract met de internationale G.S. FAEMA-ploeg gehad hebben, en zijn postkaarten tonen hem inderdaad in een G.S. FAEMA-trui. Anderzijds wordt hij op de rugzijde van de Spaanse postkaartenreeks vermeld als lid van de G.D. FAEMA. Wij hebben echter geen kaart van hem behorende tot deze reeks kunnen vinden. Wij vermelden hem dus uitzonderlijk bij beide ploegen.

$: Jos Vloebergs is een zeer onduidelijk geval. Eind 1958 kwam hij in conflict met zijn ploeg Dr. Mann-Libertas, toen deze hem niet wilden inschrijven voor Paris-Tours. Als eerste reactie vroeg hij de toelating om dan als individueel te mogen deelnemen, later vroeg en kreeg hij de toelating om deel te nemen aan de Giro dell'Emilia, die de dag voordien werd betwist[1]. Er werd tevens in de pers aangekondigd dat dit zijn eerste wedstrijd voor FAEMA[2] zou zijn. Wij hebben hiervan echter geen bevestiging kunnen vinden via een officiële deelnemerslijst of een foto, maar hij nam in ieder geval deel (nog altijd als onafhankelijke) en eindigde 10de. Gezien Dr. Mann-Libertas geen ploeg afvaardigde, is denkbaar dat hij hier gesponsord werd door FAEMA, tenzij dat hij alles op eigen initiatief deed om zich bij FAEMA in de kijker te rijden. Voor de Giro di Lombardia werd het nog warriger. Vloebergs werd in de pers bij twee ploegen aangekondigd, bij Dr. Mann-Libertas (met vooral mannen die later naar Dr. Mann meegingen) en bij Libertas (met bijna allemaal renners met een Libertas verleden en die grotendeels de volgende jaren bij Libertas zouden blijven). Dit had waarschijnlijk te maken met de reeds geplande splitsing tussen Dr. Mann en Libertas, Libertas kondigde in dezelfde periode al zijn kern voor het volgende seizoen aan en er waren vergaande gesprekken om samen te gaan met Ghigi. Verder zou Vloebergs volgens de pers ook nog bij FAEMA kunnen aantreden. Uiteindelijk startte geen enkele Libertas-ploeg, er kwam geen akkoord met de organisatoren over de onkostenvergoeding. Ook bij FAEMA zou Vloebergs niet starten, mogelijk waren er daar al voldoende kandidaten. Hij zou de ploeg wel in 1959 vervoegen als beroepsrenner.

1 Daardoor was het in praktijk zo goed als onmogelijk beide wedstrijden te betwisten, bijgevolg was de Italiaanse aanwezigheid in Paris-Tours bijna onbestaande (eigenlijk had enkel Carpano Nino Defilippis en Angelo Conterno als steun voor Fred De Bruyne aan de start gebracht).

2 In die periode traden renners in de laatste wedstrijden van het seizoen dikwijls al aan voor hun volgende ploeg, vooral in de Giro di Lombardia (zoals bv. Sorgeloos in 1958). Mogelijk had dit te maken met de gewoonte om contracten voor 10 maanden af te sluiten, die dus al ergens in oktober afliepen.

De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA

1. BAHAMONTES MARTÍN Federico (Alejandro) (ESP) ° 09/07/1928
2. BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933
3. BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929
4. BOVER PONS Miguel (ESP) ° 14/02/1928
5. CHECA Miguel (ESP) ° ? - *Volta a Catalunya*
6. COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930
7. GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932
8. JIMÉNEZ QUILES Antonio (ESP) ° 13/07/1934
9. LOROÑO ARTEGA Jesús (ESP) ° 10/01/1926
10. MANZANEQUE SÁNCHEZ Fernando (ESP) ° 04/02/1934
11. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930
12. PACHECO Antonio (ESP) ° ? - *Volta a Catalunya*
13. PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931
14. RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
15. SERRA GIL José (ESP) ° 12/11/1923
16. TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926

DS: TORELLÓ Miguel (ESP)

Truien

1

2a

2b

3a

3b

4a

4b

5a

5b

6

7

8

9a

9b

1. Waarschijnlijk al in gebruik dit seizoen, alleszins gedragen door Bahamontes.
2. Waarschijnlijk de meest gebruikte trui, alleszins gebruikt in de Giro d'Italia en in Paris-Bruxelles, waarschijnlijk ook in andere Belgische en Italiaanse wedstrijden. De rugzijde is licht verschillend, met een puntje tussen de "G" en de "S".
3. Een variante op de voorgaande trui, zonder G.S op de mouwen, alleszins gedragen door Leon Vandaele in Koolskamp en Paris-Roubaix. Ook hier is de rugzijde licht verschillend, met een puntje tussen de "G" en de "S".
4. Gebruikt in Spanje, alleszins terug te vinden op sommige Spaanse postkaarten en reeds gebruikt in 1957. Ook hier is de rugzijde is licht verschillend, met een puntje tussen de "G" en de "D".
5. Volgens Mémoire du Cyclisme zou deze trui in Frankrijk gebruikt zijn. Wij hebben hiervan geen fotografische bevestiging kunnen vinden. Spanje lijkt ons dus een plausibelere optie, zeker gezien trui 4. Uiteraard kan die trui ook door de Spanjaarden in Franse wedstrijden gedragen zijn. Ook hier is de rugzijde is licht verschillend, met een puntje tussen de G en de D.
6. Deze trui, die we als een basistrui kunnen beschouwen, werd de hele periode 1956-63 in Spanje gebruikt, maar in 1958 ook in België.
7. Trui van de Spaanse nationale (maar 100% FAEMA) ploeg in de Vuelta, versie met publiciteit (waarschijnlijk ook op de rug).
8. Trui van de Belgische nationale (maar 100% FAEMA) ploeg in de Vuelta, versie met publiciteit op de borst, mogelijk ook op rug, maar onzeker.
9. Speciale criterium trui voor Gaul na de Tour de France. Wij gaan ervan uit, naar analogie met de gebruikelijke FAEMA-truien, dat er ook hier een puntje tussen de "G" en de "S" op de rugzijde en op de mouwen (niet zichtbaar op de tekening) is.

Overwinningen

De renners verbonden aan FAEMA behaalden in totaal 152 zeges (waaronder een ploegentijdrit), met op de eerste plaats Rik Van Looy (27 overwinningen). Hiervan kunnen minstens 143 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA toegewezen worden en acht zeges met quasi zekerheid aan een andere ploeg. Hiervan waren er 109 overwinningen (waaronder de ploegentijdrit) voor G.S. FAEMA en 34 overwinningen voor de Spanjaarden van G.D. FAEMA.

Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen. Indien een nationaal kampioenschap toegekend werd via een klassement over verschillende wedstrijden worden zowel deze wedstrijden als het totaalklassement als een aparte zege aanzien. Overwinningen in Italiaanse wedstrijden voor onafhankelijken worden ook meegeteld, hun specifiek karakter wordt desgevallend wel vermeld.

De voornaamste zeges van G.S. FAEMA

Belgisch Kampioenschap (Rik Van Looy)

Milano-Sanremo (Rik Van Looy)

Paris-Roubaix (Leon Vandaele)

Paris-Bruxelles (Rik Van Looy)

Paris-Tours (Gilbert Desmet)

Kuurne-Brussel-Kuurne (Gilbert Desmet)

Milano-Mantova (Rik Van Looy)

Coppa Bernocchi (Rik Van Looy)

8 ritzeges Vuelta a España (5 Rik Van Looy, 1 Gilbert Desmet, 2 Rik Luyten)

Ploegenklassement Vuelta a España (Belgische ploeg, 100% FAEMA)

4 ritzeges Giro d'Italia (1 Charly Gaul, 1 Federico Bahamontes, 1 Silvano Ciampi, 1 Salvador Botella Rodrigo)

Tour de France (Charly Gaul)

4 ritzeges Tour de France (4 Charly Gaul)

Vuelta a Levante (Hilaire Couvreur)

Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni[3] (Jos Hoevenaers)

De voornaamste zeges van G.D. FAEMA

Kampioenschap van Spanje (Federico Bahamontes Martín)

3 ritzeges Vuelta a España (1 Miguel Pacheco Font, 1 Antonio Jiménez Quiles, 1 Jesús Loroño Artega)

Puntenklassement Vuelta a España (Salvador Botella Rodrigo)

Bergklassement Vuelta a España (Federico Bahamontes Martín)

2 ritzeges Tour de France (2 Federico Bahamontes Martín)

Bergklassement Tour de France (Federico Bahamontes Martín)

Vuelta a Andalucía (Gabriel Company Bauzá)

Euskal Bizikleta (Jesús Loroño Artega)

3 Na de oorlog droeg deze wedstrijd de naam "Roma-Napoli-Roma" enkel van 1950 tot en met 1953. In 1954 was de (heel lange) benaming Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni: Roma-Napoli-Roma", in 1955 werd het Gran Premio Ciclomotoristico: Roma-Bari-Napoli-Roma" en ten slotte vanaf 1956 tot de laatste editie in 1961 "Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni". Wij gebruiken in onze tekst altijd de officiële benaming.

Er waren ook clubs geassocieerd aan FAEMA, hier een trui van Ferrara

(Foto Jan De Smet)

Na Giro en Vuelta, ook de Tour de France

De ploeg begon meer en meer een vaste structuur te krijgen. Vooreerst was er een Belgische tak, gebouwd rond Rik Van Looy en met Guillaume Driessens als sportbestuurder, die vooral op de eendagswedstrijden mikten. Daarnaast bekommerde Learco Guerra zich om een Italiaans-Luxemburgse tak, met Charly Gaul als kopman en mikkend op de grote rondes. Tot slot was er nog het Spaanse filiaal, dat dit keer enkel de Grupo Deportivo FAEMA als ploeg sponsorde met nog steeds Miguel Torelló als sportdirecteur.

De keuze voor Rik Van Looy als klassieke kopman werd duidelijker en duidelijker, zeker met het vertrek van Germain Derycke naar Carpano. Rik zou dit seizoen de steun krijgen van de ervaren meesterhelper Hilaire Couvreur, die van de ene Rik naar de andere Rik overstapte. Rik Van Steenbergen had na zijn derde wereldtitel zijn ploegmaats immers laten weten dat hij zijn wegactiviteit ging afbouwen. Couvreur koos dus voor de rijzende ster Van Looy en werd verwacht aan diens zijde een soortgelijke rol als die van Dis Keteleer aan de zijde van Fred De Bruyne te vervullen.

Een andere nieuwkomer bij de G.D. FAEMA, Antonio Jiménez Quiles

Van de Zwitsers bleef enkel René Strehler over, maar na hun zwak presteren in 1957 werd er niet zwaar getild aan het vertrek van Hugo Koblet en Rolf Graf. Charly Gaul had na zijn mislukt seizoen 1957 een en ander goed te maken en mikte, net als het vorig seizoen, opnieuw op een dubbelslag Giro-Tour.

Bij het Spaanse G.D. FAEMA waren er dan wel verrassingen. De aartsvijanden Federico Bahamontes en Jesús Loroño kwamen allebei Bernardo Ruíz vervoegen. Daarmee had FAEMA op uitzondering van Poblet de beste Spaanse toppers in huis, maar met dergelijke karakters viel vuurwerk te verwachten. Vooral de komst van Bahamontes was een verrassing, zeker daar de kern van de FAEMA-ploeg vorig seizoen instrumenteel was geweest in zijn verlies van de Vuelta. Na zijn mislukte Tour de France waren zijn opties om een ploeg te vinden die hem een internationaal programma kon aanbieden echter beperkt, maar zijn samengaan met zijn beide vijanden Loroño en Ruíz bleef verrassend. Hopelijk zou hun sportdirecteur kunnen beletten dat ze meer tegen elkaar dan tegen de andere ploegen zouden rijden.

Naast de beroepsrenners ondersteunde FAEMA ook liefhebbers, zowel in Spanje als in Italië. In Spanje ging dit voornamelijk via steun aan de U.C. Graciense-Michelin-FAEMA, met als renners Ramón Espelt, Fidel García Caralt, Francisco Tortellá, José Órtiz, José Méndez, Miguel Checa, Antonio Bonada, José García Coma, Isidro Plantada, Juan Bosch, Antonio Carreras Quiroga en Antonio Pacheco. In Italië werden in ieder geval in Lazio de G.S. FAEMA Preneste, met Rino Cattaneo, Michele Maggini en Rolando Pazzini, en in Toscane de G.S. FAEMA Bottegone met Marcello Chiti, Francesco Bargagni, Ivano Capecchi, Emilio Diddi, Giampiero Frosini, Natalino Gori, Vincenzo Mariotti, Armando Paolieri en Eliseo Sostegni, ondersteund, maar er waren ongetwijfeld andere gesponsorde clubs die we niet konden achterhalen.

Het seizoen begon al direct succesvol, met een overwinning van Gabriel Company in de Vuelta a Andalucía, die met een 4de plaats in de slotrit José Gómez del Moral onttroonde. De Belgische kern rond Rik Van Looy was dan weer eerst op oefenkamp in Varazze, aan de Italiaanse Riviera, getrokken, als voorbereiding op de start van het Italiaanse seizoen, met een nieuwe rittenkoers, de Giro di Sardegna, die in de plaats kwam van de losse wedstrijden van het seizoen voordien. FAEMA kwam met een gemengde ploeg aan de start. Van Looy en Bover wonnen een rit, Van Looy werd derde in de eindstand (op ruim vijf minuten van eindwinnaar Antonin Rolland), Bover werd 7de, Couvreur 13de.

De Belgen van FAEMA samen met de hoteluitbaatster van het hotel in Varazze waar ze verbleven
Vooraan Roger Decock, mevrouw Therezia en Norbert Kerckhove
Staande, van links naar rechts, een ons onbekende renner, Rik Luyten, Roger Verplaetse, een onbekende niet-renner, Jan Van Gompel(?), Willy Schroeders, Jos Schils, Gilbert Desmet, Hilaire Couvreur, Rik Van Looy en Jos Hoevenaers

Als laatste aanloop naar Milano-Sanremo koos FAEMA voor de Vuelta a Levante in plaats van Paris-Nice. FAEMA kwam er aan de start met twee ploegen. Enerzijds een “echte” Spaanse FAEMA-ploeg en daarnaast een Belgische selectie, samengesteld uit zeven FAEMA-renners, die echter een merkloze Belgische kampioenstrui droegen. De rittenkoers werd volledig gedomineerd door deze Belgische FAEMA-selectie. Rik Van Looy won drie ritten, Leon Vandaele twee ritten, Roger Verplaetse en Jos Schils elk een. De Belgen wonnen ook de ploegentijdrit en om het succes compleet te maken won Miguel Bover de enige overblijvende etappe, een individuele tijdrit, voor rekening van de Spaanse FAEMA-ploeg. Hilaire Couvreur werd eindoverwinnaar en FAEMA-België won het ploegenklassement. Gilbert Desmet, die in België gebleven was, had ondertussen Kuurne-Brussel-Kuurne (dat jaar uitzonderlijk Kuurne-Asse-Kuurne) gewonnen. Charly Gaul werkte ondertussen ook aan zijn vorm en won een paar dagen voor de Primavera de klimtijdrit op de Mont Faron.

FAEMA, en Van Looy, leken dus klaar voor Milano-Sanremo, maar zouden wel moeten afrekenen met de Carpano-ploeg, die zich in Paris-Nice gerodeerd had. Fred De Bruyne was

De succesvolle in nationale kleuren uitgedoste Belgische FAEMA-ploeg in de Vuelta a Levante, Roger Decock, Hilaire Couvreur, Jos Schils, Willy Schroeders Leon Vandaele, Rik Van Looy en Roger Verplaetse

daar eindwinnaar geworden, Germain Derycke derde en Nino Defilippis, al ritwinnaar in de Giro di Sardegna, had ook daar een etappe binnengehaald. Carpano had daar bovenop het ploegenklassement gewonnen. Ook de uittredende winnaar van Milano-Sanremo, Miguel Poblet, had zich getoond met een ritzege en zou niet te onderschatten zijn. Een grote concurrent, misschien wel de voornaamste, viel echter weg. Willy Vannitsen had na twee ritzeges in Paris-Nice in het spoor van Fausto Coppi[4] opgegeven in de voorlaatste rit, om de volgende dag in Italië de Giro della Toscana te gaan winnen. Dat viel vooral in Frankrijk heel slecht en was uiteraard een inbreuk op de geldende reglementen, met als gevolg een schorsing voor hem en Fausto Coppi die hen zou beletten in Milano-Sanremo te starten.

FAEMA toonde duidelijk zijn ambities en kwam met liefst twintig renners aan de start, al rekende Van Looy vooral op zijn zeven Belgische ploegmaats, en niet zozeer op Gaul, Bahamontes of Loroño. Ook Carpano kwam in groten getale aan de start, 17 renners, met daarbij, toevallig, ook acht Belgen. In totaal waren er 215 deelnemers op 266 inschrijvingen.

De wedstrijd wordt gekleurd door een vroege ontsnapping. Al na 12 kilometers gaan negen renners in het offensief: René Privat, Jean Graczyk, Jef Planckaert, Giuseppe Cainero, Nino Catalano, Armando Guglielmoni, Tino Oriani en Peppino Dante. Het peloton, waar Van Steenbergen na een val opgeeft, bekommert zich weinig om deze vluchters, die zo kunnen

4 Willy Vannitsen reed dat seizoen voor Ghigi-Coppi, een beetje een speciale ploeg. Coppi zelf reed voor Bianchi, terwijl hij terzelfder tijd (met door Bianchi gebouwde fietsen) constructeur van Ghigi was. Nadat reeds in 1956 Ignis-Varese, bemand met Coppi getrouwen, een soort tweede Coppi-ploeg (naast Carpano-Coppi) leek, werd deze constructie met argusogen bekeken. Om de zaken nog troebeler te maken, startte er in Paris-Nice een gemengde Bianchi-Ghigi-Coppi ploeg, waar bovenop dan de gezamenlijke opgave van Coppi en Vannitsen kwam. Uiteindelijk zou Coppi gedwongen worden een stap terug te zetten als constructeur, Fuchs zou voor een jaar in de plaats komen.

uitlopen tot meer dan zes minuten. Ze verliezen wel Graczyk door bandbreuk, terwijl Oriani moet lossen op de Turchino. Ook Catalano kan wat later niet meer volgen, maar de vluchters houden voorlopig een ruime voorsprong, mede doordat het peloton liefst zevenmaal door een gesloten overweg afgeremd wordt. Van Looy wordt zenuwachtig, maar laat zich door Couvreur overhalen ook de andere favorieten te laten werken en zich niet leeg te rijden voor de finale.

Rik Van Looy duidelijk sneller dan Miguel Poblet in Milano-Sanremo

Met de Capi in zicht wordt het tempo opgedreven en aan de voet van de Capo Mele is de voorsprong teruggevallen tot 2'45". Privat en Planckaert lossen dan hun overblijvende gezellen en op de Capo Berta gaat Privat alleen in het offensief. Op 22 km van het einde is de voorsprong van Privat nog 1'30" en het is duidelijk dat zijn poging gedoemd is. Hij wordt dan ook bijgehaald op 3 km van de meet en voor het eerst sinds 1954 stevenen we af op een massasprint. Leon Vandaele wordt nog uitgeschakeld door een val bij het afdraaien aan de fontein. Op 300 m van de meet, lanceert Keteleer de sprint voor De Bruyne. Van Looy gaat hen echter voorbij op 200 m van de aankomst en weerstaat aan de terugkeer van Miguel Poblet. André Darrigade wordt derde, Angelo Conterno 4de, Giorgio Albani 5de en Fred De Bruyne slechts 6de. Door deze zege plaatst Van Looy zich nu zonder discussie bij de absolute top en voor FAEMA is zijn seizoen eigenlijk al geslaagd.

Rik Van Looy was duidelijk in vorm en won enkele dagen later ook het tweede deel van Dwars door België, waar André Vlayen eindwinnaar werd. De volgende dag won Leon Vandaele de Omloop van de Fruitstreek.

De volgende afspraak was de Ronde van Vlaanderen, minder dan twee weken na Milano-Sanremo. Terwijl Carpano 15 man aan de start bracht, had Van Looy slechts elf ploegmaats, maar dit keer wel allemaal Belgen. De koers werd kleur gegeven door Wout Wagtmans, maar in de zone van de Vlaamse Ardennen gingen Marcel Janssens, Raymond Impanis en Germain Derycke in de tegenaanval. Wagtmans werd ingehaald en voorbijgestoken en op de Muur van Geraardsbergen kwam Derycke als eerste boven voor Janssens, Impanis volgde op 20", het peloton op 2'35". Onder impuls van vooral Willy Truye naderde het peloton echter en op de plaatselijke omloop in Wetteren sloten Truye, Angelo Conterno, Armand Desmet, Briek

Jan Van Gompel als versterking voor de kasseienklassiekers

Schotte, Nino Defilippis, Pino Cerami en Yvo Molenaers aan bij Derycke en Janssens. Germain Derycke had nog voldoende reserves om de sprint te winnen, voor Truye en Conterno.

Het peloton volgde op slechts 10" en Van Looy klopte in de sprint voor de 10de plaats opnieuw De Bruyne. Rik werd nadien echter uit de uitslag geschrapt voor een verboden fietswissel na kaderbreuk. Rik Van Looy en Fred De Bruyne hadden een soort wedstrijd binnen de wedstrijd gereden, meer tegen elkaar dan voor de zege. Vooral De Bruyne had ondertussen een Van Looy-complex, omdat hij zijn rivaal sneller in de sprint wist. Van Looy had zich laten meeslepen in dit weinig zinvolle duel, al kan de vraag gesteld worden of hij zonder die kaderbreuk toch niet in aanmerking voor de zege was gekomen. In ieder geval, Derycke was de lachende derde, terwijl Fred zich (enigszins) kon troosten met de zege van een ploeggenoot.

De FAEMA-kern voor het klassieke werk, Gilbert Desmet, Norbert Kerckhove, Leon Vandaele, Hilaire Couvreur, Rik Van Looy en Jos Schils

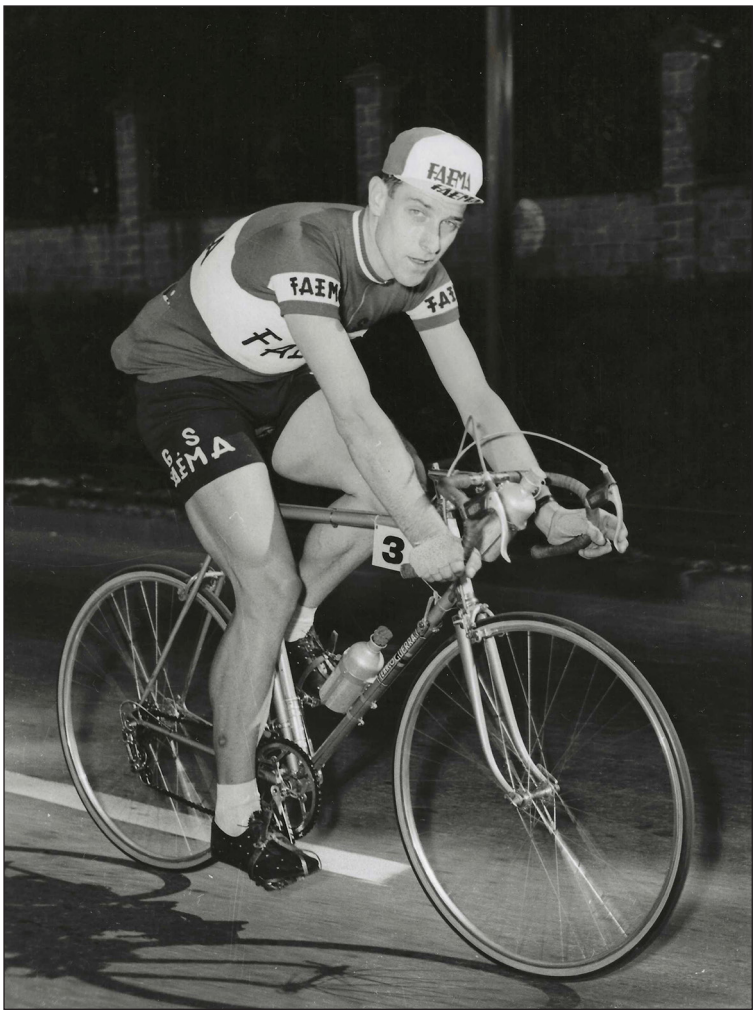

Na zijn zege in Paris-Roubaix wordt Leon Vandaele toch een serieuze rivaal van Rik Van Looy voor het kopmanschap

Voor de volgende grote afspraak, Paris-Roubaix, was er in België nog de Trofee van Vlaanderen[5] en de Driedaagse van Antwerpen, terug naar het voorjaar verplaatst. Het begon met Gent-Wevelgem, een week na de Ronde. Noël Foré was de hele dag in het offensief en liet op ruim 25 km van de aankomst zijn laatste gezellen (Seamus "Shay" Elliott, Julien Schepens, Jules Mertens en Willy Schroeders) in de steek om alleen weerstand te bieden aan het peloton en met 1'25" voorsprong te winnen. Van Looy klopte De Bruyne en Luyten in de sprint voor de tweede plaats.

De volgende dag was er de Trofee Het Volk, betwist in omgekeerde richting, Wevelgem-Gent. Ditmaal was het Jef Planckaert die de wedstrijd kleur gaf en de hele dag in het offensief ging. Op 5 km van de aankomst loste hij zijn laatste gezellen, Michel Van Aerde en Lucien De Munster, om met 55" voorsprong te winnen. Van Looy werd opnieuw tweede en won zo de Trofee Van Vlaanderen.

Opnieuw de volgende dag begon de Driedaagse van Antwerpen, toe aan zijn laatste uitgave. FAEMA kwam in deze editie minder sterk dan het vorig seizoen uit de verf, wat al bleek toen ze niet verder kwamen dan een 5de plaats in de openingsploegentijdrit.

Van Looy en Schils wonnen toch een rit, Van Looy werd nog eens tweede, geklopt door Poblet, en ook tweede in de eindstand, op 26" van André Vlayen.

Drie dagen nadien was het dan Paris-Roubaix. FAEMA werd opnieuw door een volledig Belgische ploeg vertegenwoordigd[6]. Ditmaal waren de grote animatoren Noël Foré en vooral Jacques Anquetil, al in de aanval vanaf km 74. Anquetil kwam met de ambitie te winnen, maar werd het slachtoffer van materiaalpech.

Bovendien stond de wind ongunstig voor de kans op succes van een vroege aanval. Een bandbreuk in de finale en het beukwerk in de achtervolging van Rik Van Looy werden Anquetil fataal en hij werd bijgehaald op 3 kilometer van de wielerbaan. Elliott en Verplaetse

5 Zowel de Omloop Het Volk als Gent-Wevelgem zochten een tijd hun plaats binnen de kalender. Zoals al vermeld in vorig hoofdstuk, werden beide wedstrijden (de krant Het Volk was medeorganisator van Gent-Wevelgem) sinds 1957 op opeenvolgende dagen betwist, met een (punten)klassement over de twee wedstrijden om het eindklassement van de Trofee van Vlaanderen te bepalen, een concept vergelijkbaar met het Weekend Ardennais. Deze formule was ook van toepassing in 1958 en 1959. In 1960 werd de Omloop Het Volk niet betwist, vanaf 1961 werd de Omloop op eigen benen de Belgische openingswedstrijd, terwijl Gent-Wevelgem (vanaf nu georganiseerd door de Gazet van Antwerpen) zich in 1961 nog eenmalig associeerde met Antwerpen-Gent, alvorens vanaf 1962 op eigen benen door te gaan, en steeds meer aan belang te winnen.

6 Miguel Bover was ook ingeschreven, maar startte niet.

kwamen nog met kleine voorsprong de wielerbaan op, maar Impanis bracht het peloton bij het ingaan van de laatste ronde tot bij deze vluchters. Van Looy, met Van Steenbergen en Poblet in het wiel, liet het tempo zakken, situatie waarvan Vandaele profiteerde om in de voorlaatste rechte lijn weg te springen. Op de meet hield hij een meter voorsprong op Poblet. Van Looy werd derde, Van Steenbergen 4de, Forestier 5de, De Bruyne 6de. Anquetil werd 14de en hield aan deze ervaring in Paris-Roubaix een afkeer van het klassiek werk, dat hij als een loterij zou bestempelen, over[7].

Na Milano-Sanremo wint Rik Van Looy ook Paris-Bruxelles na een ontsnapping in de finale

Een week later was het de beurt aan Paris-Bruxelles. De wedstrijd kende een geanimeerd verloop, maar geen enkele ontsnapping droeg ver. In de finale leek Elliott te kunnen profiteren van de rivaliteit tussen Van Looy en De Bruyne en nam tot 35" voorsprong. Van Looy ging echter in de tegenaanval en wanneer Elliott door een vorkbreuk geremd werd, was de zaak beklonken. Rik won met 7" voorsprong op Cerami en 10" op Armand Desmet. De Bruyne werd 4de op 37". In Desgrange-Colombo stond Van Looy nu aan kop met 55 punten, voor De Bruyne met 39 punten. In (een deel van) de (Vlaamse) pers werd Van Looy bezongen als de beste renner uit het peloton, loftuitingen die niet bij iedereen in goede aarde vielen.

Charly Gaul won dezelfde dag als Paris-Bruxelles de klimkoers in Sallanches, nadat hij drie dagen voordien al de klimkoers Grand Prix de la Forteresse in Luxembourg gedomineerd had, door de drie onderdelen te winnen.

Terwijl de klassieke specialisten, met aan kop Van Steenbergen, geraakt in zijn eigenliefde door het bewieroken van die andere Rik, en De Bruyne, de nederlagen tegen zijn rivaal beu, zich voorbereidden op het Weekend Ardennais, zorgde Jesús Loroño voor een nieuwe FAEMA-triomf in de Euskal Bizikleta, met een ritzege er bovenop.

---

7 Anquetil beweerde dat hij, zonder de inspanning die hij na een laatste bandbreuk moest leveren om terug te komen, voldoende reserves had overgehouden om het peloton voor te blijven en zijn laatste medevluchters op de wielerbaan te kloppen. Daar zat waarschijnlijk een grote grond van waarheid in, maar dat betekende daarom niet dat eendagswedstrijden door geluk of pech gewonnen of verloren werden, en dat in rittenkoersen altijd de sterkste zou winnen. Dat laatste is uiteraard een fabeltje, ook al spelen de omstandigheden een grotere rol in eendagskoersen dan in rittenkoersen. Maar ook in de grote rondes kan geluk een heel grote rol spelen. Charly Gaul zou immers nooit de Giro 1956 of de Tour 1958 gewonnen hebben zonder de (voor hem) gepaste weersomstandigheden op het juiste moment. De waarheid zal eerder geweest zijn dat voor Anquetil, sterk op het vlakke, goed in het gebergte en superieur tegen het uurwerk, de kaarten in de rittenkoersen veel beter lagen dan in de eendagswedstrijden, waar hij, ondanks zijn kwaliteiten als "rouleur", gehandicapt werd door zijn gebrek aan een snedige demarrage en sprint. Werd er immers in zijn verband niet gesproken over de renner "que personne ne lâche et qui ne lâche personne"?

Het weekend na Paris-Bruxelles werd dan het Weekend Ardennais betwist. Een geprikkelde Van Steenbergen, die negen jaar voordien Fausto Coppi himself in de Flèche Wallonne geklopt had, was er op gebrand in dit eerste luik van het Weekend te bewijzen dat hij er nog altijd stond en zijn jongere rivaal kon kloppen wanneer hij wilde. Van Steenbergen domineerde deze onder verschrikkelijke omstandigheden (regen en koude) betwiste wedstrijd, en won met lichte voorsprong op Jef Planckaert en Pierre Everaert. De Bruyne werd 4de en naderde in de stand van Desgrange-Colombo op Van Looy, die slechts 13de, op ruim vijf minuten, werd.

De volgende dag was het dan Liège-Bastogne-Liège, onder al even slechte omstandigheden betwist. Een vroege aanval van Germain Derycke, Jos Hoevenaers, Gérard Saint, Valentin Huot en René Privat kleurde het wedstrijdverloop, maar de een na de andere moest het begeven, Hoevenaers als laatste. Ook een poging van Poblet kende geen succes en de beslissing viel pas in de laatste 15 km. Fred De Bruyne en Jan Zagers haalden de ontsnapte Jos Theuns en Alfons Van den Brande bij en in de sprint won De Bruyne makkelijk. Van Looy werd slechts 10de en Fred De Bruyne was de nieuwe leider in Desgrange-Colombo.

Daarmee zaten de klassiekers er voorlopig op en was het de beurt aan de rittenkoersen. Drie dagen na Liège-Bastogne-Liège begon al de Vuelta à España, voor het eerst (en meteen voor het laatst) opgenomen in Desgrange-Colombo, met een sterke FAEMA-aanwezigheid. Zowel de Spaanse nationale ploeg als de Belgische nationale ploeg waren immers volledig samengesteld uit renners van FAEMA. Met Loroño en Bahamontes, die de vorige Vuelta gedomineerd hadden, leek de Spaanse ploeg de beste papieren te hebben, als deze twee tenminste niet te uitdrukkelijk tegen elkaar zouden rijden. De voornaamste tegenstand leek van de Italianen te zullen komen, met Gastone Nencini en Guido Carlesi aan het hoofd van de nationale ploeg en Pasquale Fornara aan het hoofd van Ignis-Peña Solera[8]. Voor de Fransen, met François Mahé en Jean Stablinski, en de Belgen, met Rik Van Looy en Hilaire Couvreur, leek slechts een rol als outsiders weggelegd, al werd met belangstelling uitgekeken hoe de nieuwe ster van de eendagswedstrijden in een langere rittenkoers zou presteren.

Deze Vuelta begon met een rit door het Baskische middengebergte, waar Miguel Pacheco alvast voor een eerste FAEMA-succes zorgde. Rik Van Looy werd enigszins verrassend derde, Hilaire Couvreur werd 7de. De volgende dag was het echter al minder. Antonio Jiménez Quiles zorgde wel voor een nieuw (Spaans) FAEMA-succes, maar Van Looy verloor ruim vijf minuten. Couvreur, ditmaal 6de, werd zodoende de best geplaatste Belg. De volgende dag verliep het voor Van Looy nog slechter. Hoewel het een eerder vlakke rit was, eindigde hij op ruim 34 minuten van ritwinnaar Pierino Baffi en op zowat 27 minuten van de voornaamste klassementsrenners (Fornara, Loroño, Bahamontes en Couvreur). Ook Nencini, in dezelfde groep als Van Looy, mocht zijn illusies opbergen.

Een ritzege voor Rik Van Looy in de Vuelta, nog snel wordt wat FAEMA-publiciteit op zijn Belgische trui geplaatst

Hilaire Couvreur was de nieuwe leider, in dezelfde tijd als Bahamontes. Couvreur mocht wel Loroño dankbaar zijn, die had hem immers teruggebracht op de groep met Bahamontes. We waren amper drie dagen ver en het begon al

8 Deze Vuelta werd met een mengsel van nationale (Spanje, België, Frankrijk, Italië, Nederland en Portugal) en (Spaanse) merkenploegen (Ignis-Peña Solera, Lube, Kas-Boxing en Mobilete-Caobania) betwist.

te wringen tussen de twee Spaanse tenoren. Weinig later zou trouwens FAEMA-sportdirecteur Miguel Torelló moeten tussenbeide komen om een (tijdelijk) vredesverdrag tussen de twee kemphanen te onderhandelen.

In de Vuelta is echter nooit iets beslist. Van Looy won alvast de 4de rit, al was dat een zege met een bittere bijsmaak. Couvreur kende een mindere dag, verloor acht minuten en de leiderstrui (en zoals later zou blijken, in zekere zin ook de Vuelta), terwijl de ploeg bijna gehalveerd werd: Norbert Kerckhove, Willy Schroeders en Roger Decock gaven op, Roger Verplaetse en Jan Van Gompel kwamen na het sluiten van de tijdsgrens binnen. Gelukkig werden beide laatstgenoemden terug opgevist.

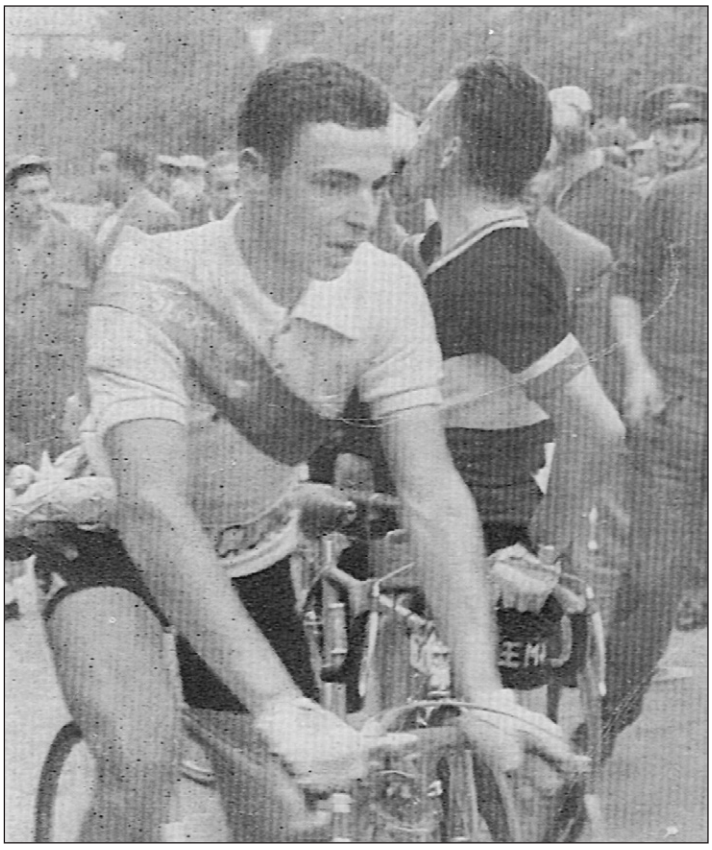

Rik Van Looy in de amarillo leiderstrui

Van Looy was nu gelanceerd en zou ook de twee volgende ritten in lijn winnen en de dag nadien nog eens tweede worden[9]. Vermits daar bovendien een van die typische Vuelta ontsnappingen bij was, die ruim twintig minuten voorsprong nam op het peloton met de klassementsrijders, stond Van Looy na zeven ritten eensklaps tweede in het klassement, op een kleine zeven minuten van de onverwachte leider Daan de Groot. Alles was terug mogelijk, zeker met bijna vier minuten voorsprong op Fornara en ruim elf minuten op Bahamontes. Ook Hilaire Couvreur (7de op 12'33") en Rik Luyten (10de op 19'51") stonden goed geklasseerd.

Het bergklassement was voor Federico Bahamontes

De volgende dag behaalde Jean Stablinski, al leider na de 4de en 5de rit, de ritzege en rukte op naar de tweede plaats in het algemeen klassement. Nog een dag later was er de bergrit van Toledo naar Madrid. De Spaanse klimmers konden Van Looy, goed bijgestaan door Hilaire Couvreur, niet afschudden en Rik won de sprint en greep de amarillo leiderstrui. Ook de volgende dag was de ritzege voor hem, zodat hij zijn voorsprong op Stablinski uitbreidde tot 1'04"[10].

9 Vanaf die 7de rit begon het verkeerd te lopen tussen Gilbert Desmet en Rik Van Looy. Gilbert vond, dat na drie ritzeges voor de kopman, het wel eens zijn beurt was als beloning voor het geleverde werk, Van Looy vond dat misplaatste ambitie, een helper moest zijn beloning maar zien in de zege van de kopman.

10 Het is het vermelden waard dat Rik al 5'30" bonificatie had gesprokkeld, tegenover Stablinski 1' en niets voor de andere kandidaat-eindwinnaars.

De jonge Jos Hoevenaers triomfeert in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni

Ook de volgende bergrit bood Van Looy zonder al te veel problemen weerstand aan zijn belagers. Nochtans was die 11de rit het begin van het einde voor de Belgische kampioen. Hij had namelijk met zijn knie tegen zijn stuur gestoten en moest de volgende dag met kniepijn opgeven. Jean Stablinski nam de leiderstrui over en zou, ondanks een val in een afdaling in de slotrit, niet meer bedreigd worden. Dat Loroño en Bahamontes liever elkaar nog een beetje de duvel aandeden in plaats van de best geklasseerde Spanjaard, Fernando Manzaneque te helpen, speelde uiteraard in de kaart van de Fransman, die wel op een eendrachtige ploeg kon rekenen.

In de slotdagen eindigde Loroño nog ex aequo met Carlesi in de tijdrit en won Rik Luyten de laatste twee etappes. In het eindklassement was Stablinski dus eerste voor Fornara en Manzaneque, Couvreur werd 4de. Van de andere FAEMA's werd Bahamontes 6de, Loroño 8ste en Luyten 9de. De nevenklassementen werden door FAEMA gedomineerd. Salvador Botella won het puntenklassement voor Luyten, Couvreur en Manzaneque, Bahamontes het bergklassement voor Loroño, Couvreur en Pacheco en FAEMA-België het ploegenklassement voor FAEMA-Spanje. Enkel in het klassement van de vliegende sprinten (gewonnen door Vicente Iturat) speelden ze geen rol van betekenis.

De vraag die natuurlijk kan gesteld worden, is: had Van Looy zonder die knieblessure deze Vuelta kunnen winnen? Persoonlijk denken wij van wel. Stablinski was nu ook niet die gevleugelde klimmer die Van Looy in de twee resterende bergritten in de problemen ging brengen, zodat Rik eigenlijk enkel de tijdrit moest vrezen. De toenmalige Van Looy moest toch in staat geacht worden daar minstens de schade op Stablinski te beperken, en zou ongetwijfeld in de komende vlakke ritten voldoende bonificaties binnenrijven om de leiderstrui desnoods terug te pakken. Dus het was zeker mogelijk geweest, al bleef het natuurlijk de Vuelta waar elke rit een verrassing kon brengen, en een slechte dag zoals in de tweede en derde rit had natuurlijk duur kunnen kosten. Wat wel zeker is, hier verloor Van Looy kostbare punten voor Desgrange-Colombo, die hem later zuur zouden opbreken.

Salvador Botella in dienst van Charly Gaul in de Giro, maar ook een ritzege (foto Terreni)

Tijdens de Vuelta was in Italië de voorbereiding op de Giro begonnen, op de eerste plaats in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione. Vooral Poblet liet zich daar opmerken, met vijf ritzeges en een tweede plaats in het eindklassement. Ook de nieuwe grote Italiaanse hoop, Ercole Baldini, liet zich opmerken met twee ritzeges, terwijl FAEMA met Jos Hoevenaers de eindzege binnenhaalde, met een ritzege van Armando Pellegrini daar bovenop.

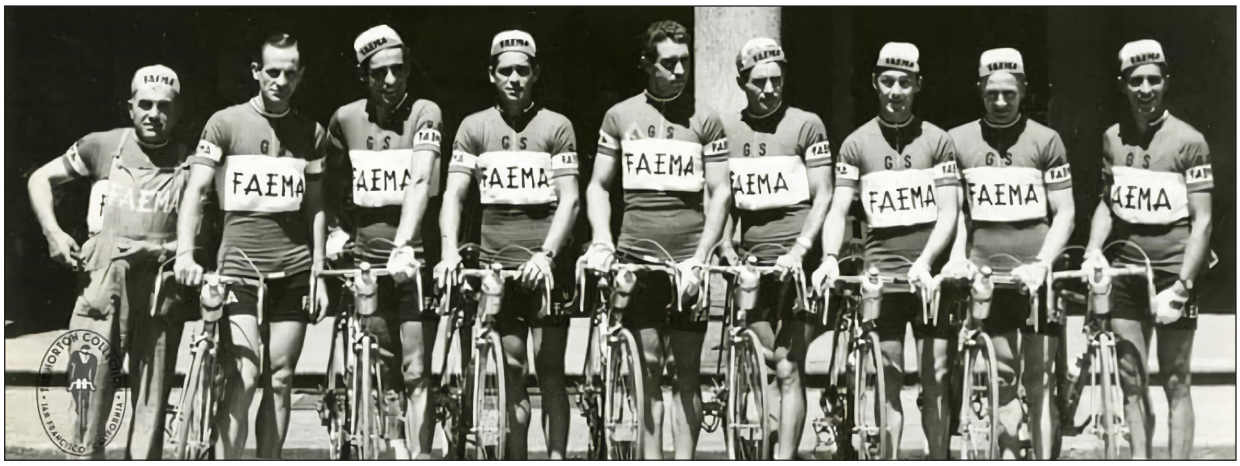

De Giroploeg, van links naar rechts Pellegrini, Loroño, Botella, Ciampi, Galdeano, Gaul, Ernzer en Bahamontes

Charly Gaul legde de laatste hand aan zijn voorbereiding op de Giro in Grosse Preis Bali in Duitsland. Hij won de slotrit en werd 5de in de eindstand op 5'55" van eindwinnaar Rik Van Steenbergen.

En toen kwam de Giro. Vanaf nu werd die betwist met enkel nog merkenploegen, zonder enige nationale ploeg. FAEMA kwam met een sterke ploeg aan de start, samengesteld uit Charly Gaul, bijgestaan door zijn trouwe Marcel Ernzer, vier Spanjaarden: Federico Bahamontes, Jesús Loroño, Salvador Botella en Jesús Galdeano, en twee Italianen, Silvano Ciampi en Armando Pellegrini. Toch waren de ambities eerder beperkt, deze Giro was, in tegenstelling tot de meeste voorgaande edities, duidelijk niet op het lijf van de klimmers geschreven.

Willy Vannitsen won de eerste rit in een massasprint voor Miguel Poblet, alvorens al snel in de achtergrond te verzeilen en vroegtijdig de wedstrijd te verlaten. De volgende dag toonde Ercole Baldini reeds zijn ambities en won de tijdrit over 26 km. Gaul, derde, kon wel de schade tot 1'09" beperken, maar Baldini nam de roze trui over van Vannitsen. FAEMA gaf zich nog niet gewonnen, Salvador Botella won de derde rit met aankomst in Saint-Vincent d'Aoste, en Bahamontes de volgende dag met aankomst op de Superga in de buurt van Turijn. De roze

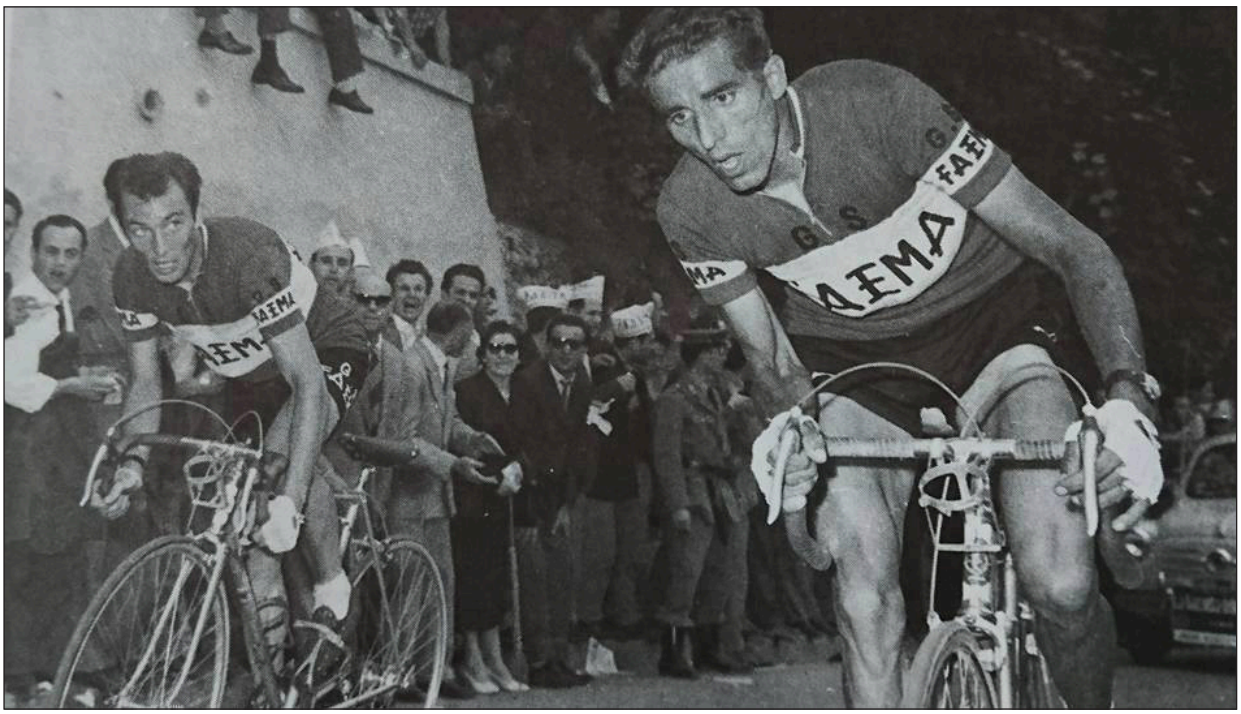

Gaul en Bahamontes samen in het offensief op de Superga, deze keer is de zege voor de Spanjaard

De Campionissimo samen met zijn gedoodverfde opvolger, Galdeano en Loroño kijken toe

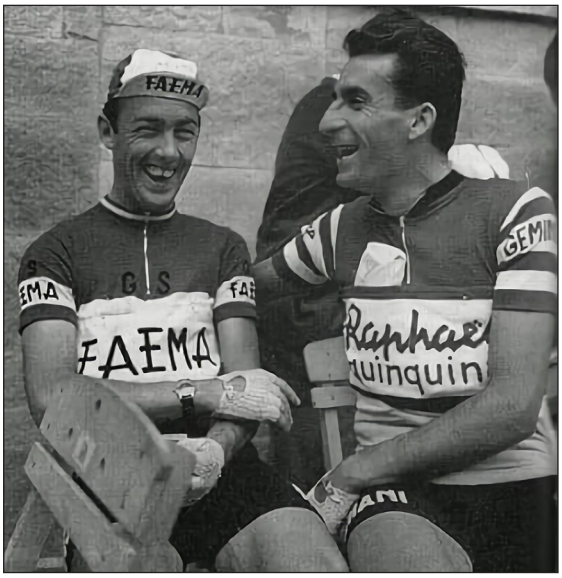

Geminiani en Gaul kunnen het in deze Giro best met elkaar vinden

trui wisselde ondertussen regelmatig van schouders, ook Botella mocht die een dag dragen alvorens Giovanni Pettinati in de 6de rit (gewonnen door weer een FAEMA, Ciampi) van een vrijgeleide voor een groepje van vier kon profiteren om die een zestal dagen te behouden.

Enkel twee (semi)bergritten in de Dolomieten konden het eindklassement nog omverwerpen. Deze Giro was echter op formaat van Baldini getekend. De 17de rit van Levico Terme naar Bolzano was dan wel verondersteld de koninginnenrit te zijn, met in een zone van een veertigtal km drie grote beklimmingen (de Pordoi, 2239 m, de Campolongo, 1875 m, en de Gardena, 2121 m) met zowat 25 km te klimmen, deze beklimmingen waren niet te vergelijken met reuzen als de Stelvio of de Gavia, en vooral, de laatste beklimming lag op 56 km van de

Eindwinnaar Ercole Baldini

Gaul poogt vruchteloos, het tij te keren

aankomst. Dus, zoals te verwachten, een maat voor niets. Een groep van negen renners, met op uitzondering van Poblet en Geminiani (10de en 11de op 2'54") en Bahamontes (19de ex aequo op 7'18") zowat alle grote namen, mocht sprinten voor de zege. Baldini haalde het voor Bobet en was nu wel zeker van de eindzege.

De volgende dag was er nog wel een bergrit tussen Bolzano en Trento, met twee beklimmingen van eerste categorie, maar die lagen wel op 163 en 100 km van de aankomst. Gastone Nencini won die rit, terwijl de twee laatste ritten voor Poblet, die daarmee zijn aantal op drie ritzeges bracht, waren. Ercole Baldini won de Giro, met 4'17" op Jean Brankart en 6'07" op Charly Gaul. Bobet werd 4de op 9'27", Nencini 5de op 10'36" en Poblet 6de op 11'07". Voor FAEMA waren er nog ereplaatsen voor Loroño, 7de (op 12'12"), Botella, 15de (op 20'44") en een ontgoochelende Bahamontes[11], 17de (op 22'35"). Het bergklassement was voor Brankart, die Baldini, Gaul en Bahamontes voorafging, het ploegenklassement werd gewonnen door Carpano, voor FAEMA.

Nogmaals de FAEMA-ploeg in de Giro, van links naar rechts, niet altijd makkelijk te herkennen, Armando Pellegrini, Salvador Botella, Charly Gaul, Marcel Ernzer, Jesús Galdeano, Jesús Loroño en Federico Bahamontes; Silvano Ciampi ontbreekt (Foto Olympia)

Tijdens de Giro werd in Spanje de Vuelta Sureste España betwist. Bernardo Ruíz, reeds Spaans bergkampioen, won een rit en het eindklassement, verdere ritzeges waren voor Miguel Bover (2), Miguel Pacheco en Antonio Jiménez Quiles. In het eindklassement werden verder Manzaneque tweede, Pacheco derde en Jiménez Quiles 4de.

In Frankrijk had ondertussen ook Bordeaux-Paris plaatsgevonden. Bij afwezigheid van de grote specialist, Monsieur Bordeaux-Paris Bernard Gauthier, werd een open wedstrijd verwacht. Het meest werd nog uitgekeken naar de veteranen Wim van Est, al tweemaal winnaar, en Pino Cerami. FAEMA had slechts een vertegenwoordiger, de jonge Jos Hoevenaers en werd kansloos

11 Hoezeer hij ook schitterde in de Tour de France, de Giro d'Italia heeft Bahamontes nooit goed gelegen.

geacht tegen de blokken gevormd door Mercier-BP, Peugeot-BP, St Raphaël-Géminiani en Helyett/Essor-Leroux.

Na diverse ontsnappingspogingen was Joseph "Job" Morvan de eerste die zich echt kon afscheiden. Hij nam twee en een halve minuut voorsprong op Albert Bouvet en ruim vier minuten op Jean-Marie Cieleska. Deze laatste ging dan in het offensief, om eerst op en over Bouvet en vervolgens op en over Morvan te gaan. Bouvet kreeg wat later te maken met een inzinking en verachterde, terwijl Brian Robinson in de tegenaanval ging. Op 50 km van de aankomst leidde Cieleska met 1'30" op Morvan, 4' op Robinson, 5'10" op de zeer regelmatig rijdende Hoevenaers en 5'30" op Cerami. Robinson en Morvan verzwakten meer en meer, net als Cieleska. Cerami en Hoevenaers, die mede door een val van zijn gangmaker nog de tweede plaats aan Cerami moest laten, naderden, maar kwamen te laat om de leider nog te verontrusten.

Twee weken later werd in Spanje het nationaal kampioenschap, verreden tegen het uurwerk over 101 km, betwist. Het werd een eclatant succes voor FAEMA. Bahamontes won met 2'53" op Botella, 3'10" op Loroño, 5'47" op Galdeano en 7'11" op Poblet, de eerste niet FAEMA-renner. Bahamontes zou dus zijn kampioenentrui mogen tonen in de Tour. Om het nog mooier te maken voor FAEMA won Rik Van Looy dezelfde dag Milano-Mantova.

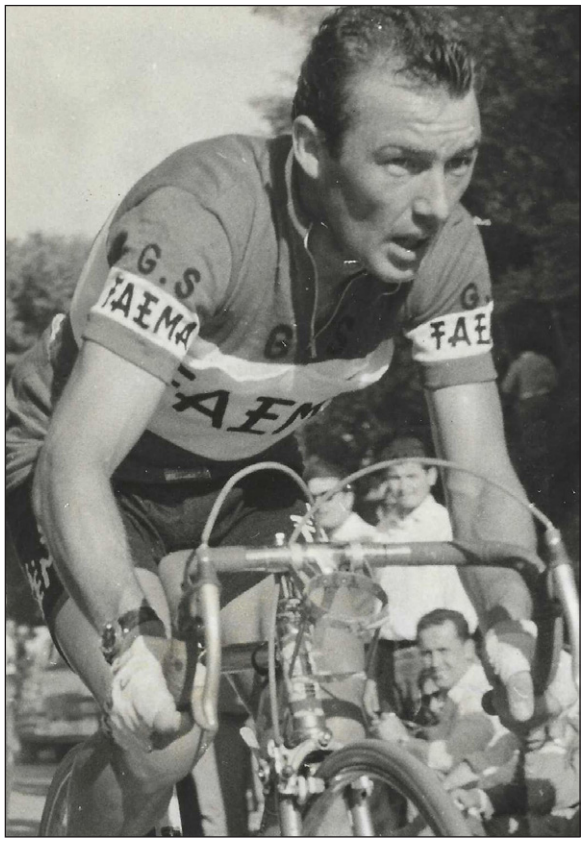

Na een mislukte Giro en Tour de Luxembourg bleef voor Charly Gaul enkel de Tour de France over om zijn seizoen te redden (foto Giemme)

De volgende grote afspraak voor FAEMA was inderdaad de Tour de France, ook al was het dan via de diverse nationale ploegen. Gaul reed als laatste voorbereiding nog een eerder anonieme Tour de Luxembourg, die hij als 8ste, op 9'28" van Jean-Pierre Schmitz (die hem ook met 35" in de tijdrit over 73 km geklopt had) beëindigde. Er was wel een ritzege voor Marcel Ernzer. Zeker na zijn ontluisterende opgave het jaar voordien, hadden de meeste journalisten en kenners twijfels over de zegekansen van de Luxemburger in de Tour. De Tour de France werd dit jaar met tien ploegen van twaalf renners betwist.

Zoals gewoonlijk was FAEMA goed vertegenwoordigd aan de start in Brussel, met in totaal veertien renners op 120 deelnemers. Jos Hoevenaers, Gilbert Desmet en Rik Luyten kwamen aan de start voor België, Federico Bahamontes, Salvador Botella, Miguel Bover, Jesús Galdeano, Fernando Manzaneque, Francisco Moreno, Miguel Pacheco en Bernardo Ruíz voor Spanje en ten slotte Charly Gaul, Marcel Ernzer en Aldo Bolzan[12] voor de gemengde NeLux ploeg[13]. Opmerkelijk was verder dat er in deze editie geen rustdagen waren.

12 Ook al had hij officieel nog altijd de Italiaanse nationaliteit, voor de Tour werd de in Luxemburg residerende Bolzan al van het begin als Luxemburger aanzien.

13 Om Gaul iets beter te omringen en meer kansen op een goed klassement te geven, was besloten om de Luxemburger niet langer in een gemengde internationale ploeg onder te brengen, maar in een gemengde ploeg met Nederland. Jean "Jang" Goldschmit was de ploegleider (met de Nederlander Klaas Buchly als assistent, de Nederlandse wielerbond had van de nieuwe constructie gebruik gemaakt om hun traditionele, maar controversiële, ploegleider Kees Pellenaars te wippen).

Louison Bobet was na twee jaar afwezigheid terug present, aan de zijde van uittredend winnaar Jacques Anquetil in de Franse nationale ploeg. Op aandringen van Anquetil en, vooral, Darrigade was er in deze nationale ploeg geen plaats voor Raphaël Geminiani. Anquetil vertrouwde diens vriendschap met Bobet niet en vreesde een valstrik, Darrigade verweet Geminiani hem de Tour 1956 te hebben doen verliezen. "Le Grand Fusil" trad dan maar aan in de regionale ploeg Centre-Midi. De meeste waarnemers verwachtten vooral een strijd tussen de Franse nationale ploeg (met Jacques Anquetil, Louison Bobet, Gilbert Bauvin en François Mahé) en de Belgische nationale ploeg (met Marcel Janssens, Jean Brankart en Jan Adriaensens), met als eventuele "derde hond" Gastone Nencini, die de hele Italiaanse ploeg in zijn dienst had. Voor Gaul en Bahamontes werd eerder een rol als outsider en kandidaat-winnaar van de Grand Prix de la Montagne gezien, terwijl in Geminiani niet direct een kandidaat-eindwinnaar gezien werd, maar meer een animator, die eerder anderen (en dan vooral de Franse nationale ploeg) kon doen verliezen dan zelf winnen. Geminiani annonceerde van het begin zijn intenties: het was oorlog tussen hem en de Franse nationale ploeg[14].

NeLux aan de start van de Tour in Brussel, v.l.n.r.: Wim van Est, Jean-Pierre Schmitz, Marcel Ernzer, Gerrit Voorting, Aldo Bolzan, Charly Gaul, Jef Lahaye, Piet de Jong, Jaap Kersten, Piet van Est, Martin van der Borgh en Piet Damen
(Foto (NeLux) Nationaal Archief (the Dutch National Archives))

De Tour startte in Brussel (omwille van de Wereldtentoonstelling) en kende een eerder traditioneel begin: André Darrigade won voor de derde keer op rij de openingsrit[15]. De volgende dag viel er al te vieren voor FAEMA (en de Belgen): Jos Hoevenaers, reeds tweede op de openingsdag in Gent, werd voor een dag leider. Er was ook minder goed nieuws, Bahamontes verloor ruim negen minuten en stond in het klassement al op bijna twaalf minuten van de nieuwe leider, maar ook op bijna acht minuten van de favorieten voor het eindklassement.

Hoevenaers werd als leider opgevolgd eerst door Wim van Est (twee dagen) en vervolgens door Gilbert Bauvin. De 6de rit kende een geanimeerd verloop en zou een belangrijke rol spelen voor het verder verloop van de Tour. Een groep van 22 renners kon zich afzonderen en ook al werden enkele elementen gelost, het gros van deze groep kwam met een voorsprong van elf minuten aan. Martin Vangeneugden zorgde voor een eerste Belgische ritzege en Gerrit

14 De foto met artikel van Geminiani en zijn ploegmaats van Centre-Midi met een door hen "Marcel" (naar de ploegleider van de Franse nationale ploeg, Marcel Bidot) gedoopte ezel is veelzeggend en schetst de sfeer bij "Le Grand Fusil" en zijn ploegmaats.

15 Uiteindelijk zou Darrigade vijfmaal de eerste rit van de Tour winnen: in 1956, 1957, 1958, 1959 en 1961.

Voorting werd de nieuwe leider, belangrijk was vooral de aanwezigheid van Vito Favero[16] en Raphaël Geminiani in deze groep. We zullen over hen nog horen. Naast zijn voorsprong was het verlies van de gele trui door de Franse nationaal Gilbert Bauvin een extra genoegdoening voor Geminiani, zelfs al waren ze buiten de Tour ploeg- en merkgenoten.

Twee dagen later kwam de eerste confrontatie tussen de groten, de tijdrit over een selectief parcours van 46 km in Châteaulin. Deze rit zorgde al meteen voor een eerste verrassing, specialist en uittredend Tourwinnaar Jacques Anquetil werd met 7" geklopt door Charly Gaul. Anquetil beweerde zijn koers te zeer op Jean Brankart (4de op 17") afgestemd te hebben, maar het viel op dat hij niet zijn gebruikelijke niveau haalde. In het algemeen klassement bleef Voorting leider, met 3" op François Mahé en 1'09" op Geminiani. Anquetil volgde op 9'28", Gaul op 10'53", Bobet op 11'34", Brankart op 12'10" en Nencini op 12'13". Bahamontes was ondertussen afgezakt tot de 58ste plaats, op 27'43" van de leider en kon afgeschreven worden als kandidaat-eindwinnaar.

We waren ondertussen toe aan de 9de rit, die ook een belangrijke rol op het verder verloop van de Tour zou spelen. Een groepje, met André Darrigade en Jean Graczyk, maar ook Favero, kon ruim negen minuten uitlopen, zodat Darrigade en Favero de eerste twee plaatsen in het klassement innamen. Darrigade had nu als groot doel zijn gele trui tot aan de voet van de Pyreneeën te behouden, te meer daar de laatste etappe voor het gebergte in zijn eigen Dax zou toekomen. De drie volgende ritten gebeurde er weinig, en in Dax was Darrigade, ook al won hij er niet[17], nog altijd leider, met 23" voorsprong op Favero, 38" op Voorting, 41" op Mahé, 46" op Graczyk en 1'47" op Geminiani. Van de favorieten was Anquetil best geplaatst, op 10'06" van Darrigade, de andere volgden op elf minuten en meer. Van FAEMA waren Gilbert Desmet (8ste op 3'04") en Salvador Botella (10de op 6'33") het hoogst gerangschikt, en daarmee ook de eerste van hun nationale ploeg.

De volgende dag ging het van Dax naar Pau over de Aubisque (1709 m). Deze beklimming lag echter op meer dan 55 km van de aankomst, zodat Bahamontes na zijn obligaat nummertje tijdens de beklimming in de afdaling bijgehaald werd. Louis Bergaud en Piet Damen konden tijdens de afdaling uit de kopgroep van de favorieten ontsnappen en standhouden tot in Pau, waar Bergaud de rit won. Op uitzondering van Nencini, die anderhalve minuut verloor, zaten alle favorieten bij elkaar. Darrigade verloor bijna twaalf minuten en dus het geel, Favero zat echter in de groep bij Nencini en zou in het nieuwe algemeen klassement tweede blijven, op amper 3" van Geminiani, die op zijn 33ste en in zijn tiende Tour de France voor het eerst de gele trui mocht aantrekken.

De volgende rit was de Pyreneeënklassieker Pau-Luchon met de beklimmingen van de Aspin (1489 m) en de Peyresourde (1469m). Bahamontes ging solo en zou de etappe winnen. Geminiani en Gaul probeerden een tegenaanval, maar werden terug bijgehaald door hun rivalen. In de afdaling van de Peyresourde voerde Gastone Nencini, met lichte achterstand op de andere klassementsrijders bovengekomen, een sterk nummer op en kon samen met Favero de groep der favorieten terug bijhalen. In de sprint voor de tweede plaats in Luchon haalde Favero het van Bauvin en Anquetil en werd dankzij de 30" bonificatie de nieuwe leider.

16 Aan de aanwezigheid van Favero in de kopgroep werd geen aandacht geschonken. Tenslotte was hij enkel als helper van Nencini gestart en bovendien bleef zijn palmares beperkt tot een ritzege in de Giro. Als ronderenner was een 8ste plaats in het Critérium du Dauphiné Libéré (1956) nog zijn beste resultaat, in de Giro kwam hij niet verder dan een 22ste (1957) en 35ste (1958) plaats. In deze Tour was hij wel al eens mee geweest in de goede ontsnapping en zo tijdelijk opgerukt naar de 4de en 5de plaats in het klassement, de volgende dag had hij dan weer meer dan twaalf minuten verloren en was zo afgezakt naar de 32ste plaats op 14 minuten van de toenmalige leider, Gilbert Bauvin. Niemand zag dus in hem een kanshebber op een toptien plaats in de eindstand, laat staan een podiumplaats.

17 Het zou tot in 1964 duren tot hij eindelijk in eigen streek een Tourrit kon winnen, dat jaar in Bordeaux.

De 14de rit Luchon-Toulouse ging over de Portet d'Aspet (1069 m) zodat een uitgedund peloton in Toulouse voor de zege sprintte. Darrigade won, Favero werd verrassend tweede en vergrootte zijn voorsprong op Geminiani tot 57". Ondanks het verlies van de leiderspositie, misschien eerder een voordeel dan een nadeel daar het nu aan de Italianen was de wedstrijd te controleren, werd Geminiani in toenemende mate als een zeer ernstige kanshebber op de eindzege gezien. Hij had immers nog altijd dezelfde comfortabele voorsprong op zijn voornaamste rivalen en het was meer en meer de vraag waar die dat zouden kunnen goedmaken. Vito Favero daarentegen werd nog altijd niet serieus genomen, allerminst door zijn eigen ploegleider Alfredo Binda, om het niet eens te hebben over zijn kopman Nencini.

Gilbert Desmet reed een verdienstelijke Tour de France (Foto Miroir Sprint)

Nu was het wachten op de beklimming tegen het uurwerk van de Mont Ventoux (1910 m), waar de groten absoluut uit hun pijp zouden moeten komen. Voorheen waren er nog twee ritten, waarin weinig gebeurde. De ritzeges waren voor Darrigade, die ondertussen naar de 6de plaats in het algemeen klassement was opgerukt en Pierino Baffi. Ook Bahamontes zette zijn opmars in het klassement verder, hij stond na de 17de rit 19de op 19'48".

De 18de rit was het dan zover, 21,5 km klimmen, van Bédoin tot het observatorium op de top van de Mont Ventoux, met een hoogteverschil van 1614 m te overwinnen, aan een gemiddeld stijgingspercentage van 7,5% en met pieken van meer dan 10%. Dit was meteen ook een primeur voor de Tour de France, en eigenlijk voor alle grote ronden, vermits de klimtijdritten in de Giro niet op een beklimming van het formaat van de Mont Ventoux gebeurden.

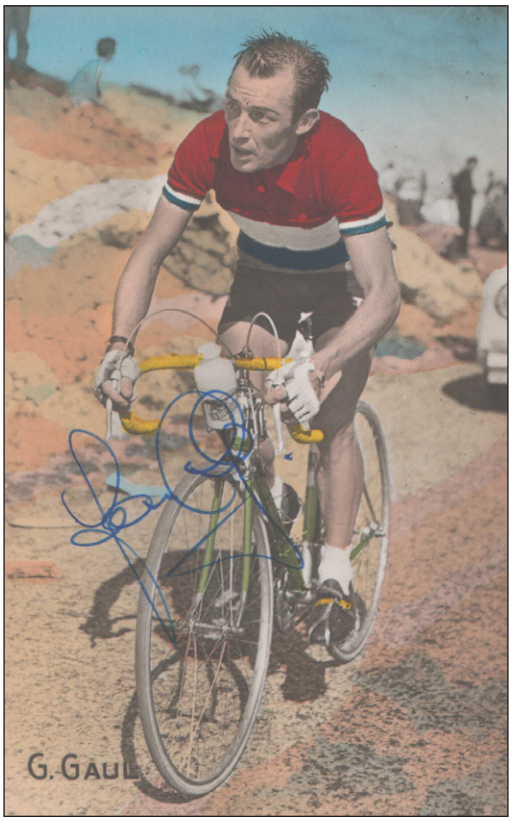

Charly Gaul verplettert de tegenstand tegen het uurwerk op de Mont Ventoux (Foto Miroir Sprint)

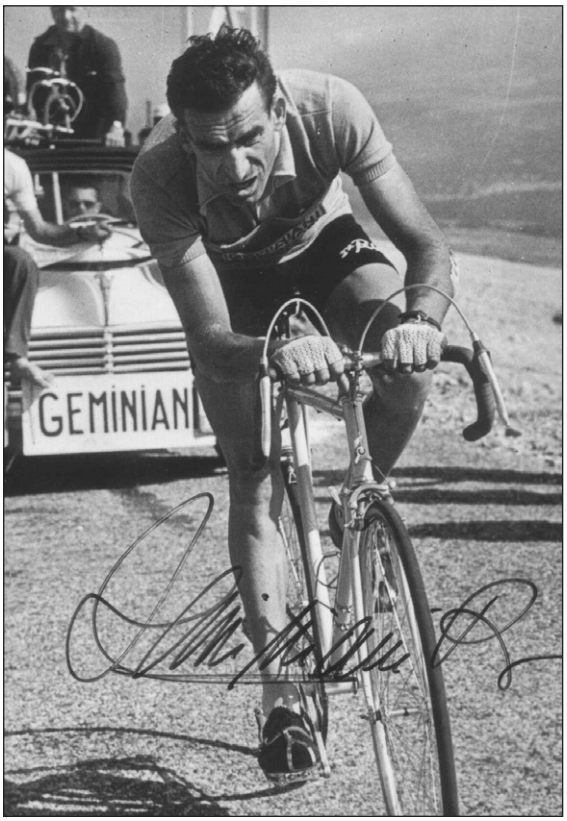

Raphaël Geminiani probeert de schade te beperken, maar verliest veel meer tijd dan verwacht (Foto Miroir Sprint)

Zo eenzaam hij op deze foto is, zo eenzaam troont hij boven zijn rivalen in de tijdrit op de Mont Ventoux

De rit vervulde alle beloften. Ondanks de hitte, die hem normaal niet goed lag, denk maar aan 1957, verpletterde Gaul de tegenstand. Enkel Bahamontes kon de schade beperken en moest slechts 31" toegeven. Brankart verloor 2'57", Anquetil 4'09", Bobet 4'54", Geminiani 5'01", Adriaensens 5'35", Nencini 7'24" en gele trui Favero 7'59". Daar bovenop kreeg Gaul nog 1' bonificatie. Geminiani heroverde weliswaar de gele trui, met nu een voorsprong van 2'01" op Favero, maar de Luxemburger was in een klap derde geworden, op amper 3'43", met nog de Alpen en een tijdrit op komst. Hij werd dan ook meteen tot de grote favoriet uitgeroepen.

Zijn favorietenrol zou echter maar een dag duren. De 19de rit van Carpentras naar Gap was verondersteld een overgangsrit naar het grote werk in de Alpen te zijn, maar dat draaide helemaal anders uit. Toen Gaul na een breuk aan de voorste kamwielen[18] moest overstappen op de helemaal voor hem niet geschikte (te grote) fiets van Marcel Ernzer ontketende Geminiani een groot offensief. Eerst ging hij in de aanval samen met onder meer Favero, Planckaert en Adriaensens, later kwamen daar nog ook Anquetil en Nencini bij. Gaul bewoog hemel en aarde om terug te komen, maar, weinig geliefd[19] als hij was, moest hij op niet veel steun rekenen.

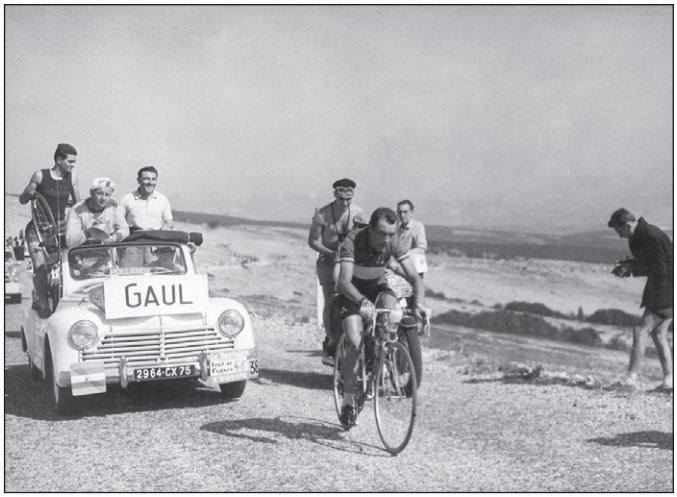

In volle inspanning met een waakzame mecanicien klaar voor alle onheil (Foto Archives Luxemburger Wort)

Bovendien schoot zijn NeLux ploeg, ook eerder samengesteld voor het vlakke dan voor het gebergte, te kort. Op uitzondering van Wim van Est en Marcel Ernzer was de hele ploeg al van bij de eerste schermutselingen in de achtergrond verzeild en ook deze laatste twee ontbraken: Wim van Est was ontsnapt om wat voorsprong te nemen voor de komende beklimmingen en Ernzer probeerde na de fietswissel zonder succes terug te keren. Door het hoge tempo en aanvallen van Bobet telkens Gaul aan een nieuwe fietswissel dacht, was hij verplicht geweest bijna honderd km op de fiets van Ernzer te rijden. Pas na een valpartij in de afdaling van

18 Zijn ploegmaat Aldo Bolzan had net hetzelfde probleem en verzeilde zo in de achtergrond.

19 Charly Gaul werd aanzien als verwaand, eenzelvig en gierig daar bovenop. Net zoals in de Giro van het jaar voordien vonden velen die hij in het gebergte belachelijk maakte, het zeker een leuke ervaring hem te zien afzien en afgaan.

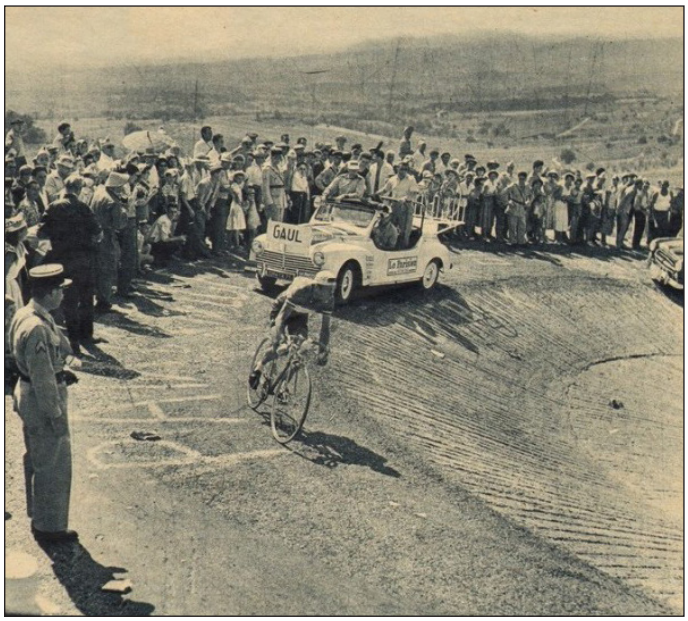

Tussen het talrijk opgekomen publiek, de aankomst is nu dichtbij

de Foreyssasse[20] had hij eindelijk de gelegenheid terug zijn eigen fiets te gebruiken, maar door die val verloor hij weer enkele supplementaire minuten.

Zelf voelde Gaul ook de gevolgen van zijn inspanningen de dag voordien en wanneer de minuten bleven aantikken, legde hij zich ontmoedigd bij het verlies neer. Uiteindelijk bleef zijn enige troost dat Bobet vooraan ook niet mee was. Na afloop zou hij verklaren dat hij de Tour verloren had, maar zijn vijand Bobet ook, terwijl hij niets persoonlijks had tegen Geminiani of Anquetil. In het klassement zakte Gaul terug tot de 8ste plaats op 15'12" van Geminiani, hij verloor deze dag dus meer dan hij op de Ventoux gewonnen had. Na de aankomst werd er ook over sabotage gesproken, Marcel Ernzer wees er in een interview[21] met de Belgische reporter Hector Mahau (Les Sports) op dat het toch zeer vreemd was dat een dergelijk zeldzaam defect dezelfde dag aan Charly Gaul en zijn helper Aldo Bolzan overkwam. Bovendien was er dezelfde dag, voor de start, nog een al even vreemd voorval geweest, een splinternieuwe band van Gaul vertoonde een snede. Door dat defect van Bolzan verloor Charly ook een helper die hem bij pech had kunnen bijstaan. Vreemd was ook dat de vijzen van zijn pedaalset losstonden, moeilijk te geloven dat de mekanieker dat niet zou gezien hebben.

Charly Gaul met leider Geminiani waakzaam in het wiel

20 Bobet was de enige van het groepje die de val kon ontwijken en kon zo de anderen in de steek laten.
21 Bergauf, bergab mit Charly Gaul, François Mersch, Verlag François Mersch 1961, pagina115.

Met Gaul wist men natuurlijk nooit, zeker met nog twee zware Alpenritten voor de boeg, maar niemand geloofde nu nog echt in zijn zegekansen, hijzelf allerminst. Algemeen werd verwacht dat de strijd voor de eindzege nu zou gaan tussen leider Raphaël Geminiani en uittredend winnaar Jacques Anquetil[22], derde op weliswaar 7'57", maar nu formeel als enig kopman van de Franse nationalen bevestigd en in staat geacht in de nog komende tijdrit van 71 km zwaar uit te halen. In Vito Favero werd nog steeds geen kandidaat-eindwinnaar gezien, en dat bleek ook uit het gedrag van Gastone Nencini, die op zoek naar de ritzege, zijn ploegmaat deed lossen en 46" verliezen. Bovendien kreeg Geminiani door zijn tweede plaats in de rituitslag nog 30" bonificatie, zodat hij nu 3'17" voorsprong had op de Italiaan.

De volgende dag kwam dan de eerste echte Alpenrit, met de beklimmingen van Vars en Izoard. Iedereen verwachtte Charly Gaul, die absoluut tijd moest terugnemen op Geminiani om nog een kans op de eindzege te maken, maar de grote animator van de rit werd de bescheiden Italiaan Nino Catalano. Al vroeg in het offensief moest hij uiteindelijk slechts de duimen leggen tegen Bahamontes, die zijn tweede ritzege behaalde en zo goed als zeker was van de eindzege in het bergklassement. Gaul ontgoochelde. Hij klaagde over een bezeerde knie, ten gevolge van die val de dag voordien, ondernam niets tegen Geminiani en verloor in de afzink uiteindelijk nog een twintigtal seconden op de gele trui.

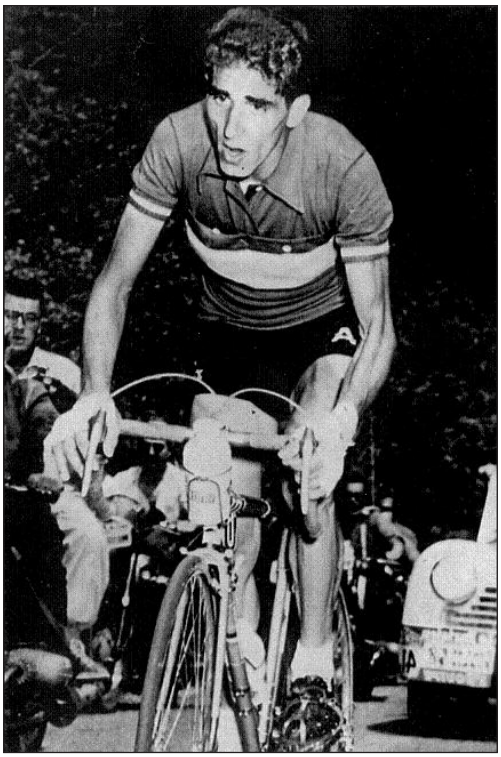

Federico Bahamontes, na een ritzege in de Pyreneeën ook een in de Alpen en zo goed als zeker van de Bergprijs

Anquetil daarentegen probeerde wel de leider in moeilijkheden te brengen, maar kende veel pech: twee (lichte) valpartijen, bandbreuken en mechanische moeilijkheden. Toch kon hij enkele seconden terugnemen op Geminiani en hij leek ook de betere klimmer van de twee. Favero kende ook enkele malen pech en verloor nog eens dertig seconden op de gele trui. Opnieuw viel op dat Nencini geen enkele behoefte voelde zijn beter geplaatste ploegmaat te helpen en enkel voor eigen rekening reed. Met slechts een bergrit te gaan was Geminiani voor velen nu de grote favoriet. Gaul leek zich al bij de nederlaag neergelegd te hebben, terwijl Favero en Anquetil een achterstand van respectievelijk 3'47" en 7'52" telden. Enkel een groot offensief doorheen het Chartreuse-massief de volgende dag kon voor hen nog het tij keren.

Anquetil weet dat deze 21ste rit, met de beklimmingen van de Lautaret (2043 m), de Luitel-Chamrousse (1720 m), de Porte (1325 m), de Cucheron (1140 m) en de Granier (1134 m) beslissend zal zijn voor de eindzege in deze 45ste Tour de France. Enkel als hij een drietal minuten kan nemen op Geminiani kan hij hopen het twee dagen later in de tijdrit af te maken. Hij zal dan ook alles op alles zetten en gaat zelfs zo ver de standaard wollen trui te vervangen door een zijden piste-exemplaar, in de hoop zo beter te ademen tijdens de beklimmingen, zeker daar de etappe onder een loden hitte start, al dreigt er tevens onweer. Een kostelijke vergissing zo zal deze dag blijken[23].

22 Als specialist tijdrijder moest Anquetil in staat zijn een vijftal minuten voorsprong te nemen in de nog geplande tijdrit over 71 km. Met de minuut bonificatie daar bovenop, zou hij in dat geval op zowat twee minuten van Geminiani komen. Anquetil had echter tot hiertoe getoond als klimmer vooruitgang gemaakt te hebben en werd dus verwacht in de komende bergritten aan te vallen.

23 De zijden trui zal uiteindelijk heel slechte bescherming tegen de regen bieden en koud en nat aan zijn lichaam plakken. Dit heeft ongetwijfeld een rol gespeeld bij zijn latere inzinking en het oplopen van een longontsteking.

Even achterom kijken of zijn gezel nog meekan

Ook Charly Gaul, die de dag voordien nog verklaarde de Tour verloren te hebben, krijgt hoop als hij de regenwolken boven het gebergte ziet hangen. Kan hij op de Luitel twee minuten voorsprong nemen, zal hij de anderen pijn doen en is alles nog mogelijk. De Lautaret wordt in groep beklommen en het is de Nederlander Piet van Est die als eerste kan boven komen en de Souvenir Henri Desgrange winnen. Charly heeft nog een andere reden zich te verheugen, hij voelt de eerste regendruppels.

Na de afdaling ontsnappen eerst Jean-Claude Gret en Jean-Claude Annaert, en vervolgens Gianni Ferlenghi, die wat later zijn gezellen zal lossen. Aan de voet van de Luitel heeft hij 1'10" op Annaert en Gret, 2'10" op Joseph Groussard, 3'40" op André Dupré en 8'50" op het peloton. Op 10 km van de top, ondertussen in de gietende regen, demarreert Gaul en gaat in de achtervolging. Enkel Bahamontes kan even volgen, maar moet op een steiler stuk een paar km van de top ook afhaken. De meeste volgers besteden echter weinig aandacht aan Gaul en Bahamontes, men denkt dat Gaul, nu hij toch kansloos is voor de eindzege, nog een laatste poging wil doen Bahamontes de Grand Prix de la Montagne af te snoepen. Veel interessanter is in hun ogen de strijd tussen de top van het klassement, Geminiani, Favero en Anquetil.

Op de top komt Ferlenghi nog als eerste boven, met 1'22" op Annaert, 3'15" op Gaul en 4'20" op Bahamontes. Anquetil is er ondertussen in gelukt Geminiani achter te laten en komt samen met onder meer Favero, Planckaert en Adriaensens door op 6'30". Geminiani komt in een groepje met verder ook Bobet en Nencini door op 8'45. In de afdaling lijdt Gaul bandbreuk, terwijl de achtervolgers alles geven om hun achterstand in te halen. Anquetil nadert zelfs tot op een minuut, alvorens bijgehaald te worden door het groepje Geminiani-Nencini.

Bahamontes daarentegen vindt het te riskant in de regen Gaul in de afdaling te proberen bij te halen en zakt verder en verder weg.

Aan de voet van de Porte rijdt Gaul samen met Ferlenghi en Annaert, met daarachter een groepje met Geminiani, Anquetil, Favero, Nencini en Groussard. De Belg Adriaensens, die Planckaert heeft opgewacht, is tijdelijk in een derde groepje verzeild. Gaul demarreert van bij het begin van de beklimming weg van zijn twee gezellen, terwijl bij de achtervolgers Anquetil van een mechanisch probleem (losgedraaid pedaal) van Geminiani profiteert om in de aanval te gaan. Hij kan echter niet standhouden en wordt terug voorbijgereden.

Op de top komt Gaul als eerste door, met 4'05" op Adriaensens, 4'25 op Ferlenghi en Favero, die erin gelukt was van Geminiani weg te rijden, en 5'50" op het groepje Piet Damen, Jean Dotto, Raphaël Geminiani en Jef Planckaert. Anquetil volgde op 6'05" en Nencini op 6'50". Bobet en Bahamontes zijn al ver teruggeslagen.

De Cucheron volgt onmiddellijk op de Porte en Gaul zet zijn “cavalier seul” verder. Hij komt boven met 5’05” op Adriaensens, 5’45” op Favero en Ferlenghi en 7’45” op Dotto, Damen, Planckaert en Geminiani. Anquetil verkeert ondertussen in moeilijkheden en heeft last om te ademen. Hij komt door op 9’16”. De Granier is de laatste beklimming van de dag. Gaul is nu helemaal ontketend. Enkel Adriaensens, die doorkomt op 6’25” kan de schade enigszins beperken, Favero volgt al op 9’15”, Ferlenghi op 10’35” en het groepje Damen, Planckaert, Geminiani en Dotto op 12’30”. Anquetil is helemaal op de dool en komt samen met Walkowiak door op 17’10”.

Gaul hoort dat zelfs de gele trui binnen bereik ligt en blijft alles geven. Na de afdaling zijn er nog 15 km naar Aix-les-Bains die hij op volle snelheid aflegt. Bij de aankomst heeft hij 7’50” voorsprong op Jan Adriaensens en 10’09” op Vito Favero. De verrassende Ferlenghi volgt op

Charly Gaul start zijn eenzame raid naar de Tourzege in het Chartreuse-massief, niemand kan hem volgen (Foto Giemme)

12'20", Planckaert en Damen op 14'34", Geminiani op 14'35", Dotto op 14'41", Nencini en Bobet op 19'01", Anquetil, volledig uitgeput en koortsig, op 23'14", en Bahamontes nog verder, op 29'55". De laatsten komen op meer dan een uur binnen, uiteraard buiten de tijdsgrens, maar iedereen wordt gezien de weersomstandigheden opgevist. Eigenlijk meegenomen voor Charly Gaul, twee van zijn ploegmaats, Jempy Schmitz en Gerrit Voorting, kunnen van deze maatregel profiteren.

De gele trui zit er dan toch niet in, te meer daar Gaul nog een bestraffing van 30" oploopt voor een ongeoorloofde bevoorrading de dag voordien (een bidon suikerwater door zijn sportbestuurder aan de voet van de Izoard overhandigd). Vito Favero is de nieuwe leider, met 39" op Geminiani en 1'07" op Gaul. Adriaensens volgt op 6'04" en Anquetil is ondanks alles nog altijd 5de, maar dan wel op 17'10". Gaul komt ook op 8 punten van Bahamontes in het bergklassement, Ook al zijn er nog 9 punten te verdienen, is dit slechts van anekdotisch belang, Gaul heeft nu andere interesses.

Geminiani is na de aankomst een gebroken man, zeker als hij zijn tijdverlies op Charly Gaul verneemt. Hij haalt zwaar uit naar de Franse Nationale ploeg, die hij uitscheldt voor judassen en verwijt tegen hem gereden te hebben. Woorden uit ontgoocheling en met weinig fundering. Waarom zou Anquetil zijn eigen kans niet gaan? En waarom zouden de nationalen regionaal Geminiani helpen, die hen de hele Tour uitgedaagd had en de duvel aangedaan?

Eindelijk in het geel!

Gaul was nu de grote favoriet, al waren er die toch voorzichtig bleven en verwezen naar de rit naar Gap toen hij al de winst van zijn prestatie op de Mont Ventoux verspeelde. Ook de rit naar Besançon bood immers nog mogelijkheden voor aanvallers. Er kwamen dan ook aanvallen, toen de zieke Anquetil in moeilijkheden kwam en uit de groep moest lossen. Belgen en Italianen gingen in het offensief, maar uiteindelijk leverde het niets op. Anquetil kon terug aansluiten en het bleek dus een maat voor niets. Geminiani had zich eerder afzijdig gehouden en leek zich te willen sparen voor de beslissende tijdrit van de volgende dag. Zo won Darrigade de rit, zijn vijfde al, terwijl Bahamontes, als eerste doorgekomen op beide beklimmingen van de dag nu helemaal zeker was van de zege in het bergklassement.

Het wachten was dus op de tijdrit van Besançon naar Dijon, 74 km lang. Anquetil, met een begin van longontsteking, kwam op doktersadvies niet meer aan de start. Lang bleef de spanning er niet in. Na 10 km had Gaul al 25" voorsprong op Favero en 30" op Geminiani, die hij in het virtueel algemeen klassement al voorbijging, zonder zelfs maar rekening te houden met de bonificaties. Halfweg volgde Favero al op 57" en Geminiani op 1'17". Bij de aankomst was het verdict duidelijk. Gaul won de rit, met 48" op Nencini en 1'19" op Adriaensens. Geminiani werd 5de op 3'09" en Favero 7de op 3'17". Gaul mocht eindelijk de gele trui aantrekken. In het nieuwe algemeen klassement had hij 3'10" voorsprong op de revelatie van deze ronde, Vito Favero, en 3'41" op Geminiani.

Tijdens de laatste rit gebeurde er niets meer, al liep deze nog dramatisch af. Darrigade nam in de eindsprint in de voorlaatste rechte lijn de leiding en was op weg naar een 6de ritzege toen

Charly Gaul in het Parijse Parc des Princes gehuldigd als eindwinnaar van de Tour

hij vol inreed op een officieel die zich te ver op de wielerbaan begeven had en bovendien het hoofd vooroverboog om beter te kunnen zien. Darrigade kwam ten val en moest verzorgd worden, de officieel zou aan zijn verwondingen bezwijken.

Voor FAEMA was deze Tour de France een reuze succes. Naast zes ritzeges (viermaal Gaul en tweemaal Bahamontes) en drie dagen geel (Gaul twee dagen en Hoevenaers een dag), werd de eerste (Gaul), 8ste (Bahamontes) en 10de (Hoevenaers) plaats in het algemeen klassement binnengehaald en bovendien won Bahamontes zowel de Grand Prix de la Montagne[24] als de Strijdlust, telkens voor Gaul. Gaul was ook de nieuwe leider in Desgrange-Colombo, al werd niet verwacht dat hij in de twee overblijvende wedstrijden, Paris-Tours en de Giro di Lombardia, De Bruyne en Van Looy zou kunnen afhouden. Charly Gaul vervoegde ook het vrij exclusieve clubje van renners die zowel Tour als Giro gewonnen hadden, al dan niet in hetzelfde jaar. Voor hem waren daar enkel Gino Bartali, Fausto Coppi en Hugo Koblet in geslaagd.

Interessant is ook de invloed van de bonificaties even te bekijken. Gaul behaalde vier minuten bonificatie, Favero 1'30" en Geminiani slechts 30". Zonder deze bonificaties had Gaul nog altijd gewonnen, maar met slechts 11" op Geminiani en 40" op Favero. In Sportwereld komen de befaamde wielerjournalisten Karel en Willem Van Wijnendaele er niet altijd even goed uit met hun voorspellingen. Dat zij doorheen de Tour Gaul afwisselend ophemelen en dan weer afschrijven is nog te begrijpen, zeker vanuit de prestaties van de Luxemburger zelf. Dat zij dan in hun conclusies de een na de ander Federico Bahamontes (te veel een fantast), Gastone

24 Tijdens de Tour werd in de pers beweerd dat Gaul Bahamontes bewust hielp bij het sprokkelen van punten voor het bergklassement, door hem regelmatig vrij spel te geven op de beklimmingen en zelfs af te stoppen. Hiervoor zou er een dubbele reden zijn: enerzijds was Bahamontes zijn ploegmaat bij FAEMA en was het voor FAEMA interessanter twee renners in de spotlight te hebben, de ene als eindwinnaar en de andere als bergkoning en anderzijds om als tegenprestatie steun van Bahamontes, toch al uitgeschakeld voor de eindzege, te krijgen wanneer hij zelf in de aanval zou gaan.

Gaul en Bahamontes met sportdirecteur Guerra op een piste meeting (Foto Miroir Sprint)

Nencini (een te zwakke lever om de Tour te kunnen winnen, enkel goed genoeg voor een Giro) en Jacques Anquetil (al opgebrand door een te veelvuldig en te jong gebruik van grote verzetten en door zijn liederlijk leven, een slecht voorbeeld voor alle jonge renners) afschrijven als kandidaat-Tourwinnaars zal de volgende jaren een pijnlijke vergissing blijken. Dat zij in Hoevenaers een toekomstig Tourwinnaar zien, zullen we maar toeschrijven aan chauvinisme. Gilbert Desmet werd dan weer aangeraden na te denken of hij echt iets te zoeken had in de Tour en aan zijn gezondheid te denken (Karel Van Wijnendaele kon hem blijkbaar nog altijd niet vergeven destijds niet ingegaan te zijn op een door hem geregeld contractvoorstel bij Alcyon). Dus onze huidige journalisten zijn zo te zien niet meer windhaan dan hun voorgangers.

Na de Tour was het dan tijd voor de criteriums en de diverse nationale kampioenschappen op de weg. Voor Gaul volgde er uiteraard eerst een huldiging met zijn NeLux ploeg in Amsterdam. Het criteriumwerk was niet echt aan Charly besteed, maar het bijhorende geldgewin was uiteraard voor hem net zoals voor zijn ploeggenoten welkom. Toch waren er ook een paar succesjes. Zo won hij in Spanje in San Agustin, won hij een individuele proef op de piste in Parijs en won hij tijdens het Gala van de Tour de France in Luxemburg een achtervolging en de individuele rit. In het Critérium des As in Parijs, gewonnen door Van Steenbergen werd hij 9de en in de Roue d'Or in Daumesnil werd hij samen met Hugo Koblet 5de, de winnaars waren het duo Anquetil-Darrigade.

Bloemen voor de nieuwe Belgische kampioen Rik Van Looy

Ondertussen was in België het nationaal kampioenschap betwist, op een selectieve omloop in Housse. Wereldkampioen Van Steenbergen werd al vroeg uitgeschakeld. Na een wielbreuk wisselde hij van fiets met Severeyns en werd uitgesloten[25]. Na de eerste schermutselingen kwamen Francis Kemplaire en René Van Meenen samen boven op de Baraque Michel met drie minuten voorsprong. Een tegenaanval vertrok in Francorchamps. Emile Van Cauter demarreerde, maar het waren Willy Vannitsen en Désiré Keteleer die de leiders konden vervoegen. De Bruyne gaf ondertussen op met knieproblemen.

25 In die periode was het Belgische kampioenschap nog altijd een individuele wedstrijd waar geen hulp of steun tussen renners was toegestaan, en al zeker niet tussen ploegmaats.

Op de Côte des Forges ging dan Rik Van Looy in het offensief. Samen met Jef Planckaert vervoegde hij de leiders, waar Van Meenen gelost werd. De verschillen bleven klein en er kwam een gedeeltelijke hergroepering. Karel De Baere demarreerde dan en kon tot anderhalve minuut uitlopen. Van Looy ging met Planckaert opnieuw in de aanval en ging op en over de leider, die helemaal zou wegzakken. Rik won uiteindelijk gemakkelijk met 4" op Planckaert, terwijl Frans Aerenhouts nog een mooie inspanning leverde om derde te worden, op 1'38".

En zo was het stilaan tijd om aan het wereldkampioenschap te denken. Een laatste voorbereiding was er nog in de Grand Prix Marvan[26], een driedaagse rittenkoers tussen Huy en Antwerpen. Ritzeges waren er voor Van Looy en Schils, maar de eindzege was voor Jacques Anquetil, ondertussen hersteld van zijn gezondheidsperikelen uit de Tour de France. Norbert Kerckhove was tweede op 3" en ook winnaar van het puntenklassement, en Jos Schils werd derde op 15". Van Looy zelf eindigde 8ste op 2'17".

Voor het wereldkampioenschap selecteerde België een eerder logische en sterke, misschien te sterke ploeg. De titelhouder (Van Steenbergen), de eerste drie van het nationaal kampioenschap (Van Looy, Planckaert en Aerenhouts), de eerste Belg uit de Tour (Adriaensens), de tweevoudige winnaar van zowel Desgrange-Colombo als Liège-Bastogne-Liège (De Bruyne[27]), Schils (in goede vorm, en die in de Driedaagse Marvan bewezen had terecht geselecteerd te zijn), een ploegmaat voor Van Looy, vermits De Bruyne er al twee had en als laatste, misschien wat verrassend, Willy Vannitsen. Vier kopmannen dus, en dan werden de winnaars van de Ronde van Vlaanderen (Derycke[28]) en Paris-Roubaix (Vandaele[29]) niet eens geselecteerd.

FAEMA was deze editie niet sterk vertegenwoordigd. Na de al vermelde twee Belgen waren er nog twee[30] Luxemburgers (Gaul en Ernzer) en een Spanjaard (Loroño). De vijf FAEMA's zouden ook geen grote rol spelen in het wedstrijdverloop, ook al startte Rik Van Looy als de grote favoriet. De wedstrijd viel al vlug in een beslissende plooi, wanneer na 30 km Gastone Nencini, Louison Bobet en Gerrit Voorting in het offensief gingen en weldra gezelschap kregen van Ercole Baldini. Mede dankzij het afstoppingswerk van Fransen, Italianen en Nederlanders en het gebrek aan reactie van de Belgen, bouwde het kwartet al snel een grote voorsprong op. Ondanks meerdere pogingen van vooral Rik Van Looy, die uiteindelijk, gedemoraliseerd door het gebrek aan steun, zou opgeven, daalde de voorsprong nooit onder de vier minuten.

In de slotfase moest eerst Gerrit Voorting afhaken alvorens ook Bobet onder het teamwerk van de twee Italianen begaf. Baldini kon alleen doorgaan en won uiteindelijk met 2'09" op Bobet. Een groepje waarvan Darrigade de sprint won, kon uiteindelijk nog terugkomen tot op 3'47", maar Ercole Baldini werd nooit bedreigd. Jos Schils, 12de, was de enige FAEMA die het kampioenschap uitreed.

In Spanje was ondertussen de Ruta Mediterráneo betwist. Gabriel Company won het eindklassement, terwijl er ook ritzeges waren voor Antonio Jiménez Quiles, José Serra, Jesús Galdeano en Antonio Bertran. In het eindklassement was er nog een 4de plaats voor Jiménez Quiles en een 5de voor Galdeano en ook het ploegenklassement was voor FAEMA. De aansluitende Volta a Catalunya was dan weer minder succesvol, enkel Fernando Manzaneque kwam uit de verf, met een ritzege, een 4de plaats in de eindstand en een tweede in het puntenklassement. Bertran won ook een rit en FAEMA werd tweede in het ploegenklassement. Op de slotdag van

26 Marvan, dat seizoen ook sponsor van de Elvé-ploeg en adverterend in Velo, was een keten van confectiekleding met hoofdzetel in Binche, ondertussen al tientallen jaren geleden in faling gegaan.

27 Er waren wel vragen bij zijn selectie, daar hij al een heel seizoen achter zijn vorm van 1957 aanliep. Anderzijds stond hij ondanks die mindere vorm wel tweede in Desgrange-Colombo, op luttele punten van Gaul.

28 Door een zwaar auto-ongeval voor de rest van het seizoen uitgeschakeld.

29 Na een onderbreking wegens gezondheidsredenen nog niet in vorm.

30 Wat in de Tour wel kon, kon niet op het wereldkampioenschap voor Aldo Bolzan: door zijn Italiaanse nationaliteit kon hij niet voor Luxemburg geselecteerd worden.

de Volta kon FAEMA dan weer wel juichen in Italië: Rik Van Looy won de Coppa Bernocchi voor ploegmaat Frans Van Looveren.

Daarmee was dan ook het naseizoen begonnen. In de grote tijdritten toonde Anquetil met overwicht dat zijn gezondheidsperikelen maar een boze droom meer waren. Hij begon met Wereldkampioen Baldini met 15" te kloppen in de Grand Prix Martini in Genève en vervolgens met overwicht de Grand Prix des Nations te winnen. Na een eerder moeizaam begin, hij werd tot halfweg door Gérard Saint bedreigd, won hij in een nieuw record gemiddelde met 3'58" voorsprong op diezelfde Saint.

Vervolgens was het terug de beurt aan Desgrange-Colombo, om te beginnen met Paris-Tours. De wedstrijd werd, niet de eerste keer in 1958, onder slechte weersomstandigheden betwist. Daardoor droegen de diverse aanvalspogingen niet ver. De meest serieuze poging kwam nog van de jonge, en nog steeds onafhankelijke, Arthur Decabooter, die pas op 5 km van de aankomst bijgehaald werd door François Mahé en Gilbert Desmet. Van Looy, van dichtbij bewaakt door Fred De Bruyne beschermde zijn ploegmaat. De verschillen bleven klein en daarom wachtte Van Looy om aan de sprint te beginnen. Uiteindelijk zette De Bruyne aan op de hellende aankomst, maar kwam twee lengten tekort om Desmet van de zege te houden. Mahé kon standhouden op de derde plaats, Van Looy werd 4de, voor Darrigade, Vlayen en Vandaele. De verdienstelijke Decabooter werd nog helemaal overspoeld door het peloton. Een zege voor FAEMA, maar De Bruyne had nu 12 punten voor op Van Looy en de eindzege in Desgrange-Colombo binnen handbereik.

Het volgende weekend was het terug aan de tijdrijders, met de Grand Prix de Lugano. Anquetil won opnieuw, en opnieuw voor Saint. Gilbert Desmet, toch wel in vorm, werd eervol derde, Van Looy gaf op.

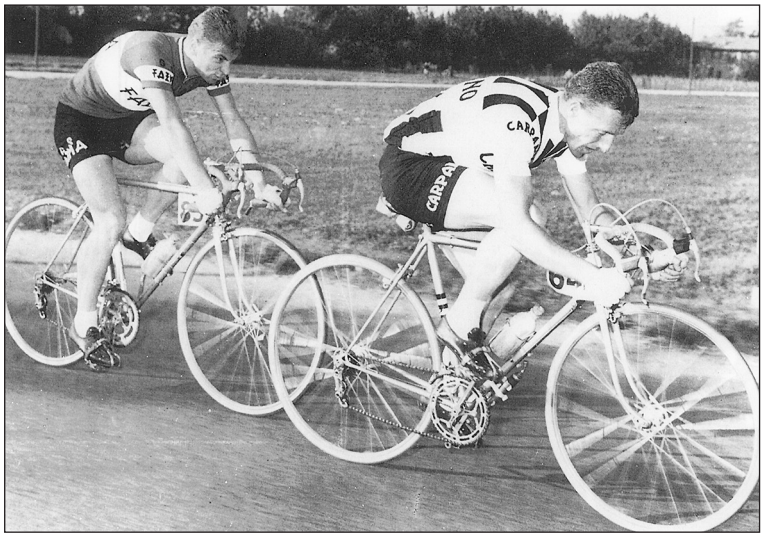

Hier de twee protagonisten van Lombardije, met De Bruyne een zeldzame keer aan de leiding; de surplace zal later komen.

Desgrange-Colombo zou dan een week later beslist worden in de Giro di Lombardia. Een plaats binnen de eerste zeven was in ieder geval voldoende voor De Bruyne, net zoals beletten dat Van Looy in de top vier zou eindigen. Met Gaul, derde in het tussenklassement op 13 punten, hield niemand rekening.

Deze wedstrijd werd onder een schitterende zon betwist, met tal van ontsnappingen. Defilippis, Poblet en Ronchini lieten zich het meest opmerken, maar in de finale kwam er een algemene hergroepering. Van Looy ging onmiddellijk in de aanval, maar De Bruyne reageerde en kon hem bijbenen. De Bruyne, vermoeid na zijn achtervolging, nam eerst niet over, en wat later hielp hij Van Looy slechts met mondjesmaat. Toch konden zij bijna een minuut uitlopen en zo leek de zege op 8 km van de aankomst binnen handbereik voor een van beide.

Van Looy is echter vermoeid, kan niet meer en laat het tempo zakken in de hoop De Bruyne de leiding op te dringen. Deze gelooft echter niet in de vermoeidheid van zijn rivaal, het Van Looy-complex steekt weer eens de kop op, en vertraagt ook. De beide renners rijden stapvoets voort en worden in de straten van Milaan, op amper 2 km van de aankomst door het peloton

opgeslorpt. Defilippis profiteert van de ontstane verwarring en demarreert onmiddellijk. Poblet aarzelt iets te lang en komt niet dichter dan een tiental meter. Opnieuw kan een Carpano, na Derycke in de Ronde van Vlaanderen, profiteren van de rivaliteit tussen de twee kemphanen, die 27ste bij de ex aequo eindigen.

Fred De Bruyne won wel voor de derde keer op rij Desgrange-Colombo, meteen, wegens onenigheid tussen de organisatoren, de laatste editie. Opnieuw was er geen ploegenklassement (enkel een landenklassement) bij Desgrange-Colombo, anders zou dit deze keer door FAEMA gewonnen zijn. FAEMA werd trouwens bekroond met de Challenge des équipes de marque van de A.I.O.C.C. (Association Internationale des Organisateurs de Courses Cyclistes). Toch zat de mot erin. Van Looy had na Milano-Sanremo geoordeeld enkel van Couvreur steun gekregen te hebben en had daarom besloten de overwinningspremie alleen met hem te delen. Hierdoor "geïnspireerd" hadden Leon Vandaele na Paris-Roubaix en Gilbert Desmet na Paris-Tours eveneens besloten met niemand te delen. Vermits helpers op dergelijke premies rekenen om ook wat te verdienen, werd dit alles niet in dank afgenomen. Ook Couvreur keek dit met lede ogen aan, hij had immers na de Vuelta a Levante wel met de anderen gedeeld.

De man(nen) van het seizoen

Dit seizoen was de keuze minder evident. Fred De Bruyne won dan wel voor de derde keer op rij Desgrange-Colombo, een ongeëvenaarde prestatie, maar had dat vooral aan regelmaat en ereplaatsen te danken. Nooit kwam hij in de buurt van zijn vormpeil uit 1957.

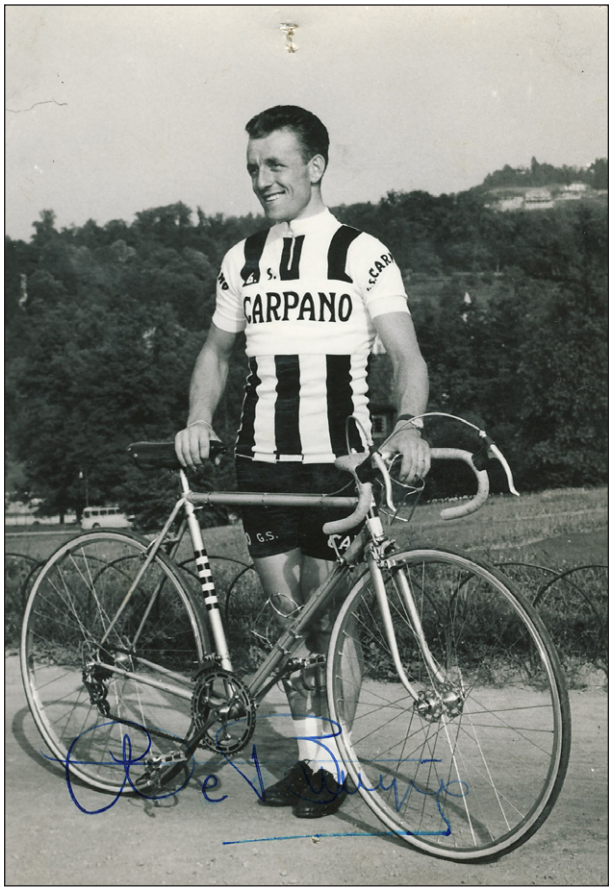

Misschien waren Baldini en Van Looy sterker, Fred De Bruyne wint wel voor de derde maal op rij Desgrange-Colombo

Voor de Belgische pers was Rik Van Looy de man van het seizoen

De Moyeu d'Or 1958, een poll georganiseerd door Velo met de medewerking van 35 Belgische sportjournalisten, verspreid over 23 publicaties, werd dan ook met overwicht door Rik Van Looy gewonnen, voor Baldini, De Bruyne (de overwinnaar van 1957), Gaul en Poblet. Van Looy werd 18 maal als eerste vermeld, Baldini en De Bruyne elk driemaal[31].

In Frankrijk werden de eerste Trophée Super-Prestige Pernod uitgereikt, voorbehouden aan de Franse renners en betwist over vijf Franse proeven[32]. Jean Forestier won voor Anquetil, terwijl Francis Pipelin het klassement voorbehouden aan de minder dan 25-jarigen won. Charly Gaul werd dan weer, dankzij zijn zege in de Tour de France, begin 1959 verkozen tot winnaar van de Trophée Gentil, voor de prestatie van het seizoen.

De wissel van de wacht was nu compleet. Van de "oudere" generatie was Van Steenbergen, met de Flèche Wallonne, de enige met een grote overwinning, enkel Bobet (tweede in het wereldkampioenschap) en Geminiani (derde in de Tour de France) konden verder de schijn ophouden. Poblet, de eeuwige tweede van het seizoen (Milano-Sanremo, Paris-Roubaix, Giro di Lombardia) zat een beetje tussen de nieuwe en de oude generatie in, net als Bahamontes. Koblet had ondertussen zijn carrière beëindigd, en Coppi was nog slechts de schaduw van

31 Er was een ex aequo tussen Rik en Fred daarbij, daardoor 24 vermeldingen.
32 Critérium National, Paris-Roubaix, Boucles de la Seine, nationaal kampioenschap, Paris-Tours.

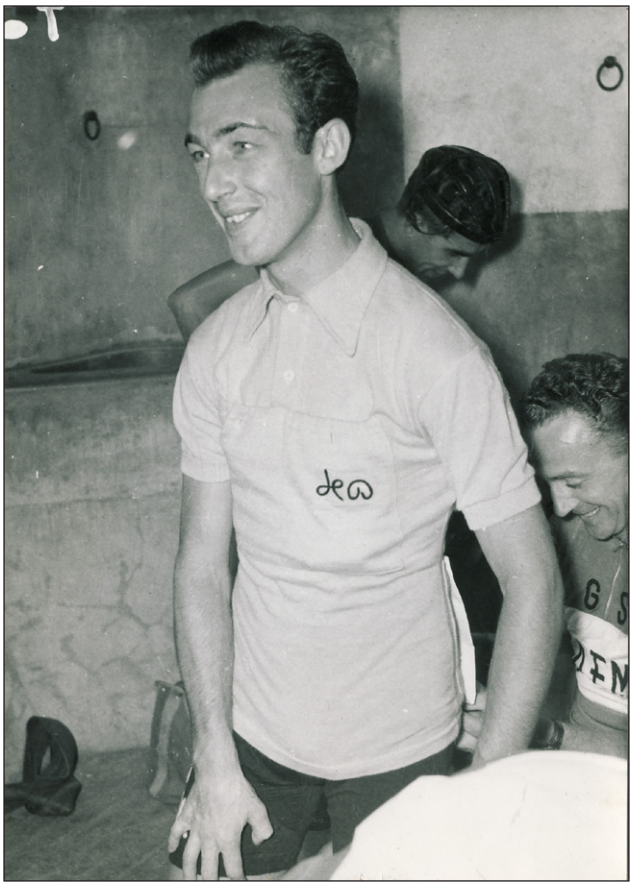

Charly Gaul verkozen tot winnaar van de Trophée Gentil (Foto Presse Sports)

de vroegere Campionissimo, ook al reed hij een verdienstelijk wereldkampioenschap, als helper van de nieuwe ster Baldini. Veelzeggend en een beetje pijnlijk.

Voor het eendagswerk was Van Looy vanaf nu absoluut de grote man, wat hij als ronderenner kon viel nog af te wachten. Voor de grote rondes werd voor 1959 veel verwacht van de confrontaties tussen Gaul, Baldini en Anquetil.

Bovendien kondigden zich al nieuwe beloftevolle jongeren aan, en dan vooral in Frankrijk met Roger Rivière en Gérard Saint. Anquetil, na een toch wel mislukt seizoen, had meteen uitdagers voor de opvolging van Louison Bobet.

De nieuwe Italiaanse ster, Ercole Baldini, winnaar van de Giro en het wereldkampioenschap

De FAEMA-Belg van het seizoen: Hilaire Couvreur, “l’Africain”

(° 22/09/1924 (Sint-Andries) Brugge - † 17/02/1998 Kortrijk)

Geboren in Brugge op 22 september 1924 zou Hilaire Couvreur vooral in het tweede deel van zijn carrière grote faam maken als wegkapitein van achtereenvolgens Rik Van Steenbergen, Rik Van Looy, Jacques Anquetil en Nino Defilippis. Voorheen had hij zich ook al onderscheiden als een knap ronderenner, en dan vooral in Noord-Afrika, met twee zeges in de Tour de l’Algérie (1949 en 1950) en een in de Tour du Maroc (1953).

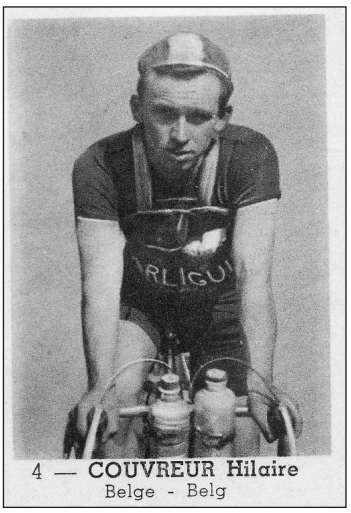

Een nog jonge Hilaire Couvreur bij zijn eerste ploeg, het Franse Arligue

Het begin van zijn carrière verliep niet over rozen. Hilaire meldde zich na de bevrijding als vrijwilliger aan in de hoop zo sneller zijn militaire verplichtingen te kunnen beëindigen. Niet direct een succesvolle gok, uiteindelijk zou hij 22 maanden onder de wapens blijven. Hilaire dacht zelfs de fiets aan de haak te hangen, maar vermits hij geen werk vond, probeerde hij het toch maar verder. Hij moest in 1947 wel herbeginnen bij de juniores[33], ook al was hij reeds actief geweest bij de beroepsrenners-B[34] in 1943 en 1944.

Na een ritzege in de Ronde van Limburg werd zijn juniorlicentie in juni ingetrokken en werd hij onafhankelijke. Hij toonde zich ook in deze categorie met een derde plaats in Gent-Wevelgem, een ritzege in de Tour de Belgique[35], een 4de plaats in de Ronde van Vlaanderen en een derde in het nationaal kampioenschap. Hij mocht dan ook op 1 oktober de overstap naar de hoogste categorie maken. Voor 1948 kreeg hij zijn eerste contract, bij de kleinere Franse ploeg Arliguie-Hutchinson. Aanvankelijk werkte hij een vooral Belgisch programma af, weliswaar zonder veel succes, het bleef bij een derde plaats in Gent-Wevelgem en een 16de plaats in de Flèche Wallonne.

Toch was dit samen met zijn vroegere prestaties bij de onafhankelijken voldoende om de poort naar het grote rondewerk te openen. Couvreur werd geselecteerd om de Belgische kleuren in de Giro d’Italia te vertegenwoordigen in een door Lygie gesponsorde nationale selectie, samen met onder meer Albert Ritserveldt, bezig aan zijn laatste seizoen[36]. Dit eerste grote avontuur werd echter geen succes. In de eerste rit eindigde Hilaire nog ex aequo 11de, samen met zijn ploegmaats, de volgende dag zat er slechts een 58ste plaats in op 11’07”, weliswaar na een val in de afdaling van de eerste col. Daarmee was hij nog bij de beteren van zijn ploeg, enkel Jérôme Dufromont en Frans Gielen, 55ste en 56ste op 9’34” eindigden voor hem. Guillaume Cappelmans verloor 19’39”, Albert Ritserveldt 20’00” en Albert Daenekynt zelfs 42’39”. Het moreel stond daarmee al niet op zenit en toen er de volgende etappe geen reservemateriaal meer was

33 Destijds het equivalent van de latere liefhebbers. Wie Olympische ambities had, werd liefhebber (amateur), ook al konden die later nog beroepsrenner worden, wie vooral een profcarrière op het oog had, koos voor de categorie van de juniores, en nadien van de onafhankelijken.

34 Een soort tussencategorie, enigszins te vergelijken met de onafhankelijken.

35 Hilaire had deze ronde kunnen winnen, maar door herhaalde pech moest hij vrede nemen met een 5de plaats in de eindstand. Hij won wel de zwaarste rit van Verviers naar Marche.

36 Het verhaal van die Giro is niet helemaal duidelijk. In Sport’70, 7de jaargang nr. 38 van 16 tot 22 september 1973, pagina 24-25, beweert Hilaire dat hij voor 1948 een contract had bij Lygie (voor broek, trui, fiets en enkele drinkbussen, geen maandloon) en dat die ploeg door Atala “overgekocht” werd voor de Giro. Dit kan echter niet kloppen, volgens al onze bronnen reden de Belgen de Giro wel degelijk voor Lygie en was er ook een volledig Italiaanse Atala ploeg aan de start. Vermits hij het verder nergens heeft over Arliguie en bovendien Lygie een Franse ploeg noemt, denken we dat hij (of de journalist) hier een en ander door elkaar klutst en dat hij wel degelijk een contract bij Arliguie en niet bij Lygie had, en dat Lygie gewoon een Belgische selectie sponsorde, maar “vergat” voor degelijk materiaal te zorgen. Ook in Het Belang van Limburg (donderdag 20 mei, 1958, pagina 5, “GIELEN mocht niet starten in de Ronde van België”) wordt bevestigd dat ze het in Italië met hun eigen materiaal moesten doen en van de zogenaamde sponsor zomin aangepaste fietsen voor de Giro als reservemateriaal kregen.

voor de Belgen, en nog erger, toen Couvreur het moest stellen met zijn verhakkelde fiets van de dag voordien, gaven ze er in blok de brui aan.

Deze opgave werd uiteraard slecht ontvangen in de Belgische pers, en meer nog bij de Wielerbond, en termen als “nietsnutten”, “dieven” en “ga maar in Italië rijden” werden gebruikt. Toch was er niet enkel slecht nieuws, want in de maanden na zijn terugkeer uit Italië behaalde Couvreur zijn eerste overwinningen, in Ooigem[37] en in de Zesbergenprijs te Poperinge.

Hilaire Couvreur had zich echter tijdens zijn eerste seizoen bij de beroepsrenners laten opmerken en kreeg voor 1949 een contract bij het bekende Terrot aangeboden. Hij zou bij deze ploeg tot in 1954 blijven. Meteen gaf deze aanwerving een eerste richting aan zijn carrière. Terrot had grote belangen in Noord-Afrika en zo zou Hilaire de kans krijgen om zijn bijnaam van “l’Africain” te verdienen.

Couvreur in Lygie-Gardiol-trui in Ooigem. (Foto Sport’70)

Couvreur begon dus het seizoen 1949 in Algerije, samen met een sterke Terrot-ploeg. De Tour de l’Algérie begon al op 13 maart en zou duren tot 3 april, met in totaal 19 ritten. Hilaire was vooral meegegaan om landgenoot Ward Van Dijck, al winnaar van de Vuelta twee jaar voordien, bij te staan. Ploeg- en landgenoot René Oreel won de eerste rit en zou ook enkele dagen de leiderstrui dragen, maar de 6de rit zou beslissend worden voor deze ronde. Hilaire Couvreur was al 6de in de derde rit en tweede in de 4de rit geëindigd en kon die dag meespringen in een ontsnapping die, voor een groot deel dankzij de rivaliteit tussen Van Dijck en Jacques Moujica[38], een kwartier voorsprong kon nemen op de favorieten. Couvreur, 8ste in de uitslag, nam zo de leiding over en zou die tot het einde van de ronde in Algiers behouden.

Hilaire Couvreur toonde een grote regelmaat in deze Tour de l’Algérie en werd ook nog derde in de 8ste rit, 5de in de 10de rit, 10de in het eerste gedeelte van de 12de rit, 7de in de 13de rit, 4de in de 14de rit en derde in de 18de rit. Toch hing zijn overwinning nog aan een zijden draadje, want zijn sportdirecteur zag liever de Fransman Roger Dequesne, ook aanwezig in de goede vlucht, de eindzege behalen. Vooral tijdens de twee gedeelten van de 12de rit werd het nog kritiek voor de West-Vlaming, wanneer Dequesne bijna vijf minuten kon inlopen op zijn ploegmaat. De ploegleider ging zelfs zover te proberen Van Dijck in een combine tegen zijn landgenoot te betrekken, maar deze weigerde en verwittigde Couvreur. Na een ferme discussie haalde de sportdirecteur bakzeil.

Dequesne was ondertussen tot op 12” genaderd, maar in de 18de en voorlaatste rit kon Couvreur er daar nog 26” aan toevoegen. Hij won uiteindelijk de Tour de l’Algérie met 38” voorsprong op Dequesne. De Belgen van Terrot deden het bepaald goed in deze Tour d’Algérie, want naast de

37 Alvast in Ooigem reed hij in een trui van Lygie-Gardiol, wij baseren ons op een foto in Sport’70, 7de jaargang nr. 38 van 16 tot 22 september 1973, pagina 24. Wij weten echter niet of Couvreur effectief onder contract stond bij deze ploeg (zoals hij zelf beweerde), of gewoon een trui uit de Giro gebruikte wanneer zijn andere truien niet beschikbaar waren.

38 Geboren Jesús Múgica Erasti (Spanjaard), op 4/6/1948 Fransman genaturaliseerd. Van dan af bekend onder de naam Jacques Moujica, de reden van de wijziging van de voornaam is ons niet bekend (misschien te weinig “Frans”?).

eindzege van Couvreur waren er vijf ritzeges voor Ward Van Dijck (derde in de eindstand), drie ritzeges voor René Oreel en een ritzege voor Leon Daenekynt (7de in de eindstand). Verder werd hun Franse ploegmaat Roger Dequesne dus tweede in de eindstand. Er werd bijgevolg goed verdiend, Couvreur heeft het in het al vermelde artikel in Sport'70 over 40000 BEF (1000 €) per man, en het logies was volgens Ward Van Dijck evenwaardig aan dat in de Tour de France. Alles perfect dus, behalve dat de organisator failliet ging en er niets uitbetaald werd.

De rest van het seizoen was minder briljant voor Couvreur. Hij maakte de grote fout na de Tour de l'Algérie een aantal weken volstrekte rust te nemen (in die tijd werd immers geloofd dat dit na een grote ronde een absolute noodzaak was) en vond nadien de goede vorm niet meer terug. Hij behaalde enkel nog een zege in Hoeilaart, werd 4de in de Tour de Lorraine, 5de in Dwars door België en in het Kampioenschap van Vlaanderen en 29ste in de Flèche Wallonne. Op die manier verspeelde hij ook een selectie voor de Tour de France, waarop hij na zijn prestatie in Algerije wel hoopte.

Vanaf 1949 bij Terrot

Het volgende seizoen trok Couvreur met Terrot opnieuw naar Noord-Afrika, voor de tweede editie van de Tour d'Algérie, dit jaar, met een nieuwe organisator, onder de naam Tour de l'Afrique du Nord[39] van 14 maart tot 1 april betwist over 17 ritten. De gebeurtenissen van het jaar voordien nog fris in zijn geheugen, weigerde Hilaire in eerste instantie naar ginder te vertrekken en had dus ook de training nog niet aangevat. Pas nadat zijn merk beloofde garant te staan voor de uitbetaling van de verdiensten dit jaar en bovendien zelf het gemiste prijzengeld van het jaar voordien te betalen, liet hij zich overhalen. Zijn gebrek aan training zou hem serieus parten spelen in de aanvang van deze rittenkoers, hij stond al vlug op een half uur achterstand.

De tegenstand was deze keer immers een stuk sterker, naast Terrot waren ook Alcyon, Automoto, Elvish, France-Sport, Arliguie en Vedette aan de start. Toch kwamen de Belgen van Terrot opnieuw sterk voor de dag. André Rosseel, die al snel twee ritten won, leek de man van Terrot te worden en was in een duel gewikkeld met de Italiaan Primo Volpi. Na afloop van de 9de rit was Rosseel nog altijd leider, met ruim drie minuten voorsprong op de Algerijn Ahmed Chibane, vier minuten op zijn landgenoot Georges Furnière (rijdend bij het rivaliserend Alcyon) en vijf minuten op Volpi. Couvreur, die zich ondertussen herpakt had, volgde als 10de, op ruim elf minuten.

De volgende dag zou echter alles kantelen. Couvreur sprong als "waakhond" mee in een eerder ongevaarlijke ontsnapping met vooral outsiders, Angelo Menon en Marcel Zelasco

39 Om de nieuwe benaming te justifiëren werd ook Tunesië aangedaan, met ritaankomsten in Aïn-Draham, Tunis en Bizerte.

waren samen met Couvreur de best geplaatsten, maar stonden ook al op een tiental minuten in het klassement. Het peloton had er echter geen zin in en vooraan werd lustig voort gepeddeld tijdens de tocht door de woestijn naar Bougie. Het peloton van de favorieten zou uiteindelijk een halfuur verliezen en Menon kwam aan kop van het klassement. Couvreur zelf was opgerukt naar de derde plaats op 1'23" van de nieuwe leider. Zonder nieuwe verrassingen zou de eindzege betwist worden tussen Menon, Zelasco en Couvreur. De 4de in het klassement, Alex Close, stond toch al op een zestal minuten, de 5de, Ward Van Dijck zelfs op meer dan 16 minuten.

Hilaire Couvreur toonde zijn koersinzicht, liet Menon de last van de wedstrijd te controleren dragen en wachtte zijn dag af. Die kwam er tijdens de 14de rit. Hij ging mee in een ontsnapping met misschien wel de twee sterksten uit de wedstrijd, André Rosseel en Primo Volpi. Volpi won de rit, Couvreur werd derde en de nieuwe leider. Menon verloor immers bijna vijf minuten en stond nu in het klassement op 3'18", terwijl Zelasco helemaal uitgeteld was. Alex Close, derde, stond al op ruim twaalf minuten, dus enkel Menon moest geschaduwd worden om een nieuwe eindzege zeker te stellen. Dat gebeurde ook, Menon kon slechts enkele seconden van zijn achterstand afpitsen en werd uiteindelijk tweede op 3'08".

Opnieuw een succesvolle uitstap voor de Belgen van Terrot. André Rosseel (4de in de eindstand) won vier ritten, Edward van Dijck (7de in de eindstand) drie ritten en Maurice Stroobants en Omer Braekevelt (9de in de eindstand) elk een rit. Bovendien was er nog een derde plaats in de eindstand voor Alex Close. Hilaire Couvreur zelf toonde opnieuw grote regelmaat, ook al verloor hij in de aanvangsfase nogal wat tijd. Hij behaalde een 8ste plaats in de tweede rit, een 4de plaats in de 4de rit, een 10de plaats in de 6de rit, een 10de plaats in de 9de rit, een 9de plaats in de 10de rit, een 10de plaats in de 12de rit, een 6de plaats in de 13de rit en een derde plaats in de 14de rit.

Couvreur had na vorig seizoen zijn les geleerd en ging door op de goede conditie opgebouwd in Noord-Afrika. Hij won in Hoeilaart en Boom, werd tweede in de Saarland Rundfahrt, 4de in de G.P. de Guelma (met een ritzege), 5de in de Elfstedenronde en 25ste in de Tour de Belgique. Op die manier bleef hij de aandacht trekken van het Belgisch selectiecomité en deze keer werd hij wel opgeroepen om de Tour de France te betwisten. In eerste instantie trok hij zich ook daar goed uit de slag. In de tweede rit met aankomst in Luik werd hij 7de, maar zakte na een mindere rit van Luik naar Lille en een zwakke tijdrit na 6 ritten terug naar de 30ste plaats in het klassement. De volgende dag werkte hij zich echter terug op het voorplan en met een 6de plaats in de 7de rit rukte hij op naar de 6de plaats in het algemeen klassement, weliswaar op 13 minuten van leider Bernard Gauthier. De volgende dagen hield hij goed stand, enkel Fiorenzo Magni kon over hem wippen en zo stond hij aan de voet van de Pyreneeën mooi 7de in het algemeen klassement.

De kennismaking met het hooggebergte zou Couvreur echter fataal worden. De 11de rit ging van Pau naar Saint-Gaudens, met de traditionele beklimmingen van Aubisque, Tourmalet en Aspin. De Aubisque viel nog mee, Hilaire kwam als 7de boven, op 2'52" van Jean Robic, maar voor onder meer Gino Bartali, Nello Lauredi en Raphaël Geminiani. Hij maakte ook nog deel uit van de kopgroep van eerst 13 en vervolgens 23 renners, met alle grote namen, die zich vormde na de Aubisque. Bij de beklimming van de Tourmalet spande hij zich in om kopman Stan Ockers zo goed mogelijk bij te staan, maar hij had zijn krachten overschat en zou weldra, helemaal leeggereden, opgeven. Hij behaalde nadien geen verdere belangrijke uitslagen meer in 1950.

Hilaire had ondertussen de smaak van de wedstrijden in Noord-Afrika te pakken en mikte voor 1951 op een derde overwinning op rij in Algerije. Hij vertrok dan ook al vroeg met zijn echtgenote naar daar om het seizoen voor te bereiden. In de aanloop naar de Tour de l'Afrique du Nord won hij alvast twee plaatselijke wedstrijden, de G.P. Ramoul in Algiers en het internationaal

criterium in Blida[40]. De Tour de l'Afrique du Nord liep deze keer echter faliekant af, ook al kwam hij nu goed getraind en in vorm aan de start. Couvreur werd nog derde in de derde rit en tweede in de 4de rit, maar verachterde stelselmatig in het klassement en zou een paar dagen voor het einde ziek opgeven. André Rosseel won dit jaar de ronde die hij al het jaar voordien had kunnen winnen, met twee ritzeges er bovenop. Terrot won ook het ploegenklassement.

Couvreur kon zich na zijn opgave en ziekte in België herpakken en werd 5de in de Tour de Belgique, waar hij met overwicht de zware 4de rit van Virton naar Luik won. Hij werd ook opnieuw geselecteerd voor de Tour de France. Als voorbereiding reed hij nog de Tour de Luxembourg, waar hij derde in het tweede gedeelte van de derde rit en 17de in de eindstand werd.

Even recupereren in de Tour de France (Foto Ergoedinzicht.be, Koers Wielermuseum Roeselare)

Hij had ondertussen zijn les geleerd na zijn opgave het jaar voordien en pakte het deze keer in de Tour veel voorzichtiger aan. Zijn kopmannen helpen, geen nutteloze inspanningen, zeker in het gebergte en proberen eens mee te glippen in een ontsnapping was de boodschap. Zo werd hij derde in de 4de rit, als tweede in de sprint van een achtervolgend groepje op de ontsnapte Roger Levêque en nog eens 7de in de 18de rit, in dienst van Stan Ockers, die echter in de sprint de duimen moest leggen voor Fiorenzo Magni. In de eindstand werd hij 42ste, op ruim twee uur en drie kwartier van Hugo Koblet. Ook al had hij zelf niet echt geschitterd in de Tour de France, toch was er voor Hilaire ook plaats in het lucratieve criteriumcircuit na de Tour.

Het seizoen 1952 pakte hij anders aan, maar het werd geen succes. Geen Tour de l'Afrique du Nord, wel Paris-Nice, in dienst van Kübler, die er al in de eerste rit de brui aan gaf. Couvreur reed een anonieme wedstrijd en startte niet meer in de slotrit. Ook de rest van het seizoen was weinig briljant, gelukkig was er nog de zege in de Elfstedenronde in eigen regio. Er was dan ook geen sprake van een selectie voor de Tour de France.

In 1953 stond Noord-Afrika opnieuw op het programma. Hilaire nam eerst deel aan de Tour de l'Afrique du Nord, 10 ritten dit jaar. Dit jaar was er opnieuw geen hoofdrol weggelegd voor Hilaire. Slechts in het laatste gedeelte van de wedstrijd kon hij zich tonen, met een 6de plaats in de 7de rit, een 11de in de 8ste rit en een 7de in de 9de rit. Op die manier werd hij uiteindelijk nog 8ste in de eindstand, maar wel op 18'21" van Germain Derycke. Uiteindelijk hielp hij wel Terrot aan de zege in het ploegenklassement. Hij kwam in goede vorm terug en werd knap 8ste in de Ronde van Vlaanderen. Het was maar een kort verblijf in Europa, want na de Ronde stond de Tour du Maroc op het programma. Deze rittenkoers werd betwist over 12 etappes, met als innovatie dat er gereden werd in ploegen van vier renners, zonder sportdirecteur. De ploegen

40 Wij hebben geen verdere informatie over deze wedstrijden. Mémoire du Cyclisme en de Encyclopédie du Cyclisme vermelden deze zeges, maar we vinden ze niet terug in Le Cyclisme Supplément 8 (1951) van Paul Beving & Albert Van Laethem of in de zegestand van Het Belang van Limburg. Gezien de opgave wegens ziekte van Couvreur in de Tour de l'Afrique du Nord vermoeden we dat deze wedstrijden voorafgaandelijk betwist werden.

mochten wel zowel een "Europese[41]" als een Noord-Afrikaanse ploeg afvaardigen en er was een apart klassement, zowel per ploeg als individueel[42].

De winnaar van de Tour de l'Afrique du Nord, Germain Derycke, begon ook hier het sterkst, met het winnen van de eerste twee ritten, gevolgd door een tweede plaats in de derde rit. Couvreur sloeg echter al toe in de 4de rit, die hij met 1'40" op Alberto Ghirardi en Jean Carle won, terwijl het grote peloton op ruim vier en een halve minuut eindigde. Germain Derycke verloor zelfs meer dan tien minuten en meteen ook zijn hoop op een nieuwe zege. Georges Meunier mocht even in het oranje, maar al de volgende dag nam Couvreur de leiderstrui over om die niet meer af te staan. Hij werd nog 4de in de zware 11de rit en won uiteindelijk de Tour du Maroc met 3'12" op Ugo Anzile, 4'52" op Lucien Teisseire en 5'10" op Roger Decock. Terrot won ook de beide ploegenklassementen en het aparte klassement van de beste Noord-Afrikaan (met Ahmed Kebaili).

Na de Tour du Maroc was het aan de Tour de Belgique. Hilaire Couvreur was nog altijd in goede vorm en toonde dat met een 9de plaats (in de derde rit) en een 10de plaats (in de 4de rit) in de twee Ardennenritten. In het eindklassement werd hij zo 4de, op 2'10" van Florent Rondelé, maar slechts 15" en 5" achter de nummers twee (Brik Schotte) en drie (Pino Cerami). Er was dan ook weinig twijfel of discussie rond zijn selectie voor de Tour de France en Hilaire mocht voor de derde keer mee met de Belgische ploeg. De laatste voorbereiding op die Tour ging via het Critérium du Dauphiné Libéré. Hilaire speelde geen opvallende rol, hij werd 28ste in de eindstand. Die Dauphiné was wel een succes voor zijn ploeg Terrot. Lucien Teisseire won voor de jonge Charly Gaul en mede door die dubbelslag was ook het ploegenklassement voor de groen-witten.

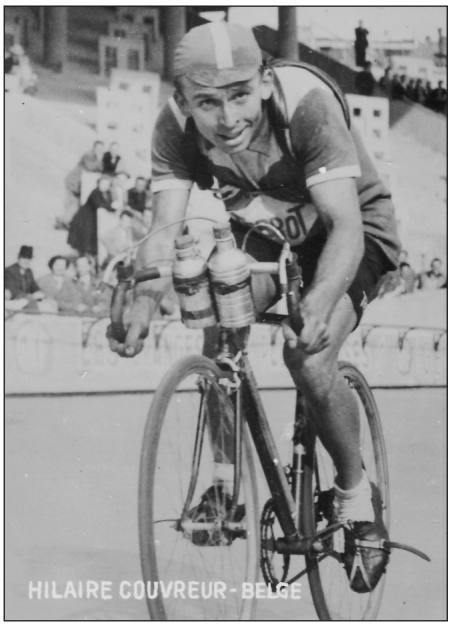

Hilaire in actie voor Terrot

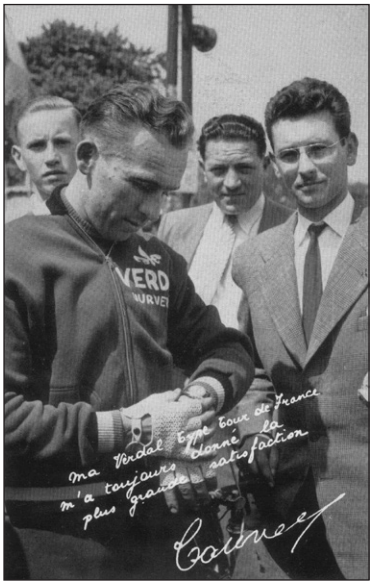

Geselecteerd voor de Tour de France en publiciteit voor de uurwerken Verdal

De Belgische bond had besloten een jonge ploeg naar de Tour de France af te vaardigen. Stan Ockers, nochtans tweede het jaar voordien, werd niet geselecteerd. Jongeren als Fred De Bruyne, Jan Adriaensens, Martin Vangeneugden en Richard Van Genechten omringden de meer ervaren Alex Close en Raymond Impanis. Het experiment viel redelijk mee, al waren de Belgen nooit in strijd voor de eindzege. Close was als 4de eerste Belg, Vangeneugden zorgde voor de enige ritzege en in het ploegenklassement werd België 4de. Couvreur zelf werd na een regelmatige wedstrijd 28ste, zijn beste uitslag ooit in de Tour de France[43]. Toch kon hij zich een paar maal tonen. Zo werd hij 4de in de 12de rit, in de sprint van een uitgebreide kopgroep, gewonnen door André Darrigade voor Vangeneugden. In de 19de rit ging hij zelfs mee in de aanval tijdens de beklimming van de Lautaret en kwam als 6de boven. Hij kon echter de opgelopen achterstand nooit goedmaken en

41 Hiervoor werd de Franse benaming "équipes métropolitaines" gebruikt.
42 Er waren dan ook twee leiderstruien, een oranje voor het "echte" algemeen klassement en een groene voor de best geklasseerde Noord-Afrikaan.
43 Hilaire Couvreur zou zelf verklaren dat de maand juli en de Tour hem niet lagen, in ieder geval veel minder dan de drie andere grote rondes, Vuelta, Giro en Tour de Suisse.

zou uiteindelijk als 5de eindigen, op ruim zeven minuten van ritwinnaar Georges Meunier, maar een kleine drie minuten voor het peloton. Ook in de 22ste en laatste rit ging hij nog eens zijn kans. Hij maakte deel uit van de kopgroep van negen die voor de zege sprintte en werd 4de. De ritzege was voor Fiorenzo Magni.

1954 zou een beslissende wending geven voor het vervolg van de carrière van Hilaire Couvreur, ondertussen bijna 30. Na een behoorlijk voorseizoen, met een nieuwe zege in de Elfstedenronde en een knappe Paris-Nice (5de in de eindstand, met een derde plaats in de tweede rit en een 7de in de afsluitende tijdrit over 51 km) werd hij geselecteerd om de Belgische kleuren te verdedigen in de Giro d'Italia. De ploeg stond onder leiding van de oud-campionissimo Costante Girardengo en werd gesponsord door Girardengo-Eldorado. Kopmannen waren Rik Van Steenbergen en Raymond Impanis, bezig aan het beste seizoen uit zijn carrière[44], bijgestaan door de ervaren Hilaire Couvreur, Ward Van Dijck en André Rosseel en de jongeren Paul Depaepe en Emiel Severeyns.

In dienst van Rik Van Steenbergen bij Girardengo-Eldorado

Deze Giro werd een groot succes, en dan vooral financieel, voor de Belgen. Van Steenbergen won vier ritten en Couvreur een rit. Bovendien won Rik met overwicht het klassement van de "vliegende aankomsten", een nieuwigheid en daardoor rijk begiftigd. Hij haalde 113 punten, tegen 45 voor het nummer twee, Rino Benedetti. Ook Couvreur haalde 15 punten en zo won België ook nog het bijhorende ploegenklassement. In het algemeen klassement was er geen rol van betekenis voor de Belgen, te meer daar de best geklasseerde, Impanis, door een val de dag voordien in de voorlaatste rit niet meer aan de start kwam. Couvreur had zich echter de hele Giro uit de naad gewerkt voor Van Steenbergen en hem, wanneer nodig, door een aantal moeilijke momenten geholpen, wat Rik zeer apprecieerde. Uiteindelijk werd Couvreur zelf 30ste, Van Steenbergen 31ste en Rosseel 32ste. Niet alleen verdiende elk op die manier 90000 BEF (2250 €), maar na de Giro waren er nog de criteriums en pistewedstrijden en Van Steenbergen stond op de aanwezigheid van Couvreur, die aan 8000 BEF per koers het in de Giro gewonnen geld meer dan verdubbelde.

Na deze ervaringen was Couvreur meer dan overtuigd om zijn verdere toekomst aan Rik Van Steenbergen te koppelen. Het was hem duidelijk dat een goede "luitenant" van een succesrijke kopman veel meer kon verdienen dan een middelmatige kopman of een renner in een vrije rol. Hij zou dan ook, samen met André Rosseel, overstappen van Terrot naar Elvé-Peugeot[45].

Hij mocht al een eerste keer proeven van zijn nieuwe ploeg in een nieuwe rittenkoers, de Tour d'Europe, georganiseerd door Jean Leuillot (reeds organisator van Paris-Nice) met de bedoeling een tegengewicht voor de Tour de France te creëren. Juist door deze intentie kende de nieuwe organisatie veel tegenwind, ploegen, renners en aankomststeden werden onder druk gezet niet mee te doen aan dit avontuur. Zodoende zouden uiteindelijk slechts 70

44 Impanis had reeds Paris-Nice, de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix gewonnen.

45 Nadat Mercier Bobet had aangetrokken zag Van Steenbergen het niet direct zitten in dezelfde ploeg te rijden als de Franse ster, tenzij onder zeer strikte voorwaarden. Mercier ging daar niet op in en Rik stapte samen met Impanis over naar de Peugeot-ploeg van zijn zesdaagsepartner Stan Ockers. Rosseel stapte dan weer in de loop van 1955 over naar Peugeot.

renners aan de start komen, zonder echt grote namen. Het project zou dan ook een snelle en stille dood sterven, 1954 was de enige editie voor beroepsrenners en ook die voor onafhankelijken in 1956 zou eenmalig zijn.

België werd dus vertegenwoordigd door Peugeot, met onder meer Henri Van Kerckhove, Pino Cerami, Edgard Sorgeloos, Alex Close, Karel Vandormael, Rik Jochums en ook nieuwkomer Hilaire Couvreur. Hilaire zou dicht bij de eindzege komen. Hij droeg de leiderstrui van de derde tot de 10de rit, alvorens deze te moeten afstaan aan Primo Volpi. Op instructie van de Union Cycliste International na klacht van het Italiaanse Arbos, annuleerde de wedstrijdleiding de 36" tijdsvergoeding die de Belgische ploeg na de ploegentijdrit gekregen had, als compensatie voor oponthoud aan een gesloten overweg[46]. Protest en dreigen met opgave van de Belgen baatte niet, en na de individuele tijdrit had Volpi een voldoende comfortabele voorsprong (2'17") om verdere discussie zonder object te maken. Hierbij moet er echter mee rekening gehouden worden dat door deze beslissingen Couvreur en zijn ploeg de leiderstrui gedurende een half dozijn ritten verdedigden, terwijl dit eigenlijk de Italianen van Volpi hadden moeten zijn. De zo gespendeerde krachten hadden anders kunnen aangewend worden om de Italianen te bestoken. Couvreur werd dus tweede in de eindstand, Sorgeloos 9de, Karel Vandormael 10de, Cerami won twee ritten, Sorgeloos en Van Kerckhove elk een rit en Peugeot won ook de ploegentijdrit[47]. Als afsluiter betwistte Hilaire nog de Giro di Lombardia voor Girardengo, waar hij in het peloton van de ex aequo eindigde.

Aan de zijde van Rik Van Steenbergen in de Belgische selectie voor de Vuelta 1956

Aan het werk in de Giro 1956

Het volgende seizoen verdedigde Hilaire dus de kleuren van Elvé-Peugeot en dit vooral als toegewijde helper van Rik Van Steenbergen. In die optiek werd hij dan ook geselecteerd voor de Tour de France, ondanks een weinig opvallend seizoen. De Tour werd echter een serieuze tegenvaller. Enkel in de korte ploegentijdrit in het tweede gedeelte van de eerste rit kon hij zich enigszins tonen en hielp hij samen

46 Een aantal bronnen beweren dat Couvreur hierdoor de Tour d'Europe verloor. Dit klopt echter niet (ook al speelde het, zoals elders uitgelegd een rol). Zij baseren zich op de beweringen van Couvreur in een interview met Sport'70, 7de jaargang nr. 38 van 16 tot 22 september 1973, pagina 24-25, waarin hij beweerde dat het om 3 minuten ging. Het Belang van Limburg van woensdag 6 oktober 1954, pagina 7, "Ronde van Europa heeft in de eerste plaats een vroegere datum nodig" heeft het echter duidelijk over 36" die op zichzelf niet beslissend waren. Wel wordt er gesteld dat Couvreur met wat meer geluk (of wat minder pech) deze ronde had kunnen winnen. Ze vermelden een val en een bandbreuk op een slecht moment, de last van de leiderstrui die hem eigenlijk niet toebehoorde, en dus de 36".

47 De wedstrijdleiding probeerde blijkbaar iedereen iets te gunnen, want zonder die 36" compensatie won Peugeot de ploegentijdrit niet. Toch mochten ze, na het annuleren van die compensatie, die ritzege behouden.

met Impanis en De Bruyne de Belgische ploeg aan de 5de plaats. De andere ritten was hij vooral achteraan te vinden en al in de 7de rit gaf hij op. Van Steenbergen toonde zich echter een dankbare en loyale kopman, de Giro 1954 was niet vergeten, en zorgde ervoor dat Hilaire toch behouden bleef in het criteriumcircuit.

Als Couvreur nog moest overtuigd worden, was het nu wel duidelijk: werken voor Van Steenbergen was de meest lucratieve optie. Zijn hoofddoelen lagen in de grote rittenkoersen, Couvreur werd dan ook niet opgesteld in Paris-Nice. Toch werd hij 33ste in de Ronde van Vlaanderen en 20ste in Paris-Bruxelles. Het eerste grote objectief was de Vuelta a España. Couvreur maakte deel uit van de tienkoppige Belgische selectie met Rik Van Steenbergen als kopman. De Vuelta startte in zeer slechte weersomstandigheden en drie Belgen gaven al op tijdens de eerste rit. De omstandigheden bleven slecht en na vier ritten bleven ze nog maar met vier over: Rik, Hilaire, Impanis en Sorgeloos, meteen ook vier van de vijf gestarte Peugeot-renners (enkel Emiel Severeyns had al de eerste dag opgegeven).

En na de Vuelta de Giro d'Italia voor Eldorado en Jean Brankart (Foto Lo Sport Illustrato)

Dat belette echter niet dat deze Vuelta een succes werd voor de Belgen. Van Steenbergen won zomaar eventjes zes ritten en het puntenklassement en werd 5de in de eindstand. Impanis was derde en de helpers Couvreur en Sorgeloos 16de en 22ste. Samen werden ze ook derde in het ploegenklassement.

Couvreur en Sorgeloos waren enkele dagen na het einde van de Vuelta al aan de start van de Giro d'Italia. Dit keer was Eldorado de lokale sponsor van de door Elvé afgevaardigde Belgische ploeg, Girardengo ondersteunde deze keer samen met ICEP de Spaanse ploeg. Jean Brankart was de kopman van de Belgen. Zonder specifieke sprinter was het gewin uiteraard minder dan in de Vuelta, maar Brankart was tot de fameuze rit naar de Monte Bondone nog steeds in strijd

voor de eindzege. Uiteindelijk zakte hij van de 5de naar de 7de plaats, terwijl Couvreur nog net binnen de toptien kwam. Daarmee zat het seizoen er voor Hilaire, buiten de criteriums, op.

1957 verliep grotendeels volgens hetzelfde stramien, enkel nog wat zwaarder. Opnieuw geen Paris-Nice en slechts een helpersrol in de enkele klassiekers, de objectieven waren opnieuw de grote rittenkoersen. In de Vuelta was deze keer Jan Adriaensens, het jaar voordien derde in de Tour de France, de kopman. Er waren ritzeges voor Adriaensens (7de rit) en Roger Baens (15de rit), maar toen was Couvreur er al niet meer bij, hij had opgegeven in de 11de rit. De Giro was voor hem dit jaar veel belangrijker, want daar stond Rik Van Steenbergen aan de start, ditmaal aan het hoofd van een door Cora ingehuurde Elvé-ploeg. Rik was goed voor vijf ritzeges en won opnieuw het klassement van de vliegende sprinten. Impanis werd bovendien 7de in de eindstand, Couvreur zelf 47ste.

Na de Giro stuurde Elvé-Peugeot een ploeg naar de Tour de Suisse. Couvreur was weer van de partij, evenals Sorgeloos, die net als Hilaire ambities had voor de eindzege. Couvreur en Sorgeloos toonden zich beiden in de aanvangsfase van deze ronde. Hilaire werd derde in de eerste rit en 7de in de tweede, Edgard werd achtereenvolgens 4de, derde en nogmaals derde alvorens de 4de rit te winnen. Mede door de 30" bonificatie verbonden aan de ritzege kwam hij zo op de tweede plaats, op amper 51" van leider Pasquale Fornara. In de volgende ritten gebeurde er echter niets meer. Fornara nam die 30" terug in de ploegentijdrit en daar bleef het bij. Niemand viel aan en Fornara won deze Tour de Suisse met 1'21" op Sorgeloos, die wel het puntenklassement won. Couvreur zelf werd 6de, zowel in de eindstand als in het puntenklassement. Hilaire was niet echt tevreden over de manier van rijden van Sorgeloos. Volgens Couvreur had er meer ingezeten, voor hemzelf of voor Edgard, had deze bereid geweest mee te proberen Fornara op een dwaalspoor te brengen en de kaart Couvreur te trekken in plaats van in zijn eigen kans te geloven, zonder in staat te zijn een echte aanval op Fornara te doen.

Het seizoen was lang en zwaar, maar ook nogal lucratief geweest, voor Couvreur was er toch nog een laatste opdracht, de Volta a Catalunya, in een soort gemengde Belgisch-Nederlandse ploeg. Couvreur won de 4de rit, maar kwam niet meer aan de start van de 7de. Ondertussen had hij van Rik Van Steenbergen de raad gekregen zijn loopbaan elders voort te zetten, aangezien hij na het behalen van zijn derde wereldtitel zijn ambities op de weg serieus ging terugschroeven. Hij raadde hem aan zijn gedoodverfde opvolger, Rik Van Looy, te vervoegen.

Vanaf 1958 in dienst van die andere Rik bij FAEMA

Op dat moment was de strijd om het kopmanschap bij FAEMA nog niet helemaal beslecht. Sportdirecteur Guillaume Driessens geloofde wel in Van Looy, maar, ook al was hij al twee keer dicht bij de wereldtitel geweest, op zijn palmares stond nog altijd maar een grote zege, Paris-Bruxelles in 1956. Germain Derycke was dan wel naar Carpano vertrokken, maar Gilbert Desmet en vooral Leon Vandaele hadden ook hun ambities. Couvreur zou een belangrijke rol spelen in de verdere ontwikkeling van Rik Van Looy en de verdere structurering van de FAEMA-ploeg.

Het begon al direct goed in de Vuelta a Levante. FAEMA, dat voor de gelegenheid fungeerde als een Belgische selectie, liet slechts kruimels aan de tegenstand, een zege in de tijdrit voor Miguel Bover (die voor de Spaanse tak van FAEMA reed) en het puntenklassement voor Vicente Iturat. Alle andere ritten werden gewonnen door de Belgen, met drie ritzeges voor Rik Van Looy en de eindzege voor Hilaire Couvreur. Het grote objectief was echter Milano-Sanremo. Couvreur speelde hier een belangrijke rol als "baankapitein" voor Rik Van Looy en wist hem te overtuigen geen nutteloze krachten te verspillen in de jacht op de vroege ontsnapping, maar ook de andere ploegen te laten werken. De gok van Couvreur werkte, de laatste "overlevende" René Privat werd in de slotfase bijgehaald en Van Looy won met overwicht de sprint.

Rik was in de wolken met de hulp en raad van zijn ervaren ploegmaat en informeerde hem dat hij de zegepremie enkel met hem zou delen, vermits hij de enige was die het verdiende. Couvreur, die zelf na de Levante met iedereen had gedeeld, zoals bij Van Steenbergen gebruikelijk was, verbaasde zich hierover en zou nadien merken dat Leon Vandaele (na Paris-Roubaix) en Gilbert Desmet (na Paris-Tours) dezelfde logica zouden volgen en met niemand zouden delen.

De volgende grote afspraak voor Couvreur was de Vuelta. Net als in de Vuelta a Levante fungeerde een volledige FAEMA-ploeg hier als Belgische selectie. Na zijn sterke prestatie in Levante werd Hilaire door de Spanjaarden als een kandidaat op de eindzege gezien en hij leek inderdaad de troef van FAEMA voor het klassement te worden toen hij na de derde rit de amarillo trui veroverde en Van Looy al op een half uur stond. Van Looy kwam er echter vanaf de 4de rit terug door, ging mee in ontsnappingen (en reed zo al in de 4de rit Couvreur uit de leiderstrui ten gunste van Jean Stablinski), won ritten (vijf in totaal) en stond aan de leiding van het klassement vanaf de 9de rit, met dank ook aan de 5'30" bonificaties verbonden aan zijn vijf ritzeges en een tweede plaats. Ondertussen had Couvreur de Spaanse klimmers Bahamontes en Loroño geschaduwd, zodat die in het klassement respectievelijk op meer dan tien en bijna twintig minuten stonden.

Het zag er schitterend uit, maar in de 11de rit liep het mis. Van Looy stootte zijn knie tegen zijn stuurstang en kon die de dag nadien niet meer plooien. Hij startte niet meer in de 12de rit en Couvreur werd opnieuw kopman. Hij stond echter wel pas 4de in het klassement op 5'57" van de nieuwe leider Stablinski. Te ver om nog aanspraak te kunnen maken op de eindzege. Couvreur mikte dan maar op wat nog maximaal haalbaar was en loodste Rik Luyten naar twee ritzeges in de laatste twee dagen van de Vuelta. Luyten werd zo nog tweede in het puntenklassement, terwijl Couvreur zelf 4de in de eindstand bleef en daarnaast derde werd in zowel het bergklassement als het puntenklassement. Ook het ploegenklassement was voor de Belgen.

Ondanks zijn onvrede over de financiële afwikkelingen (al kon hij wel begrip opbrengen dat een opkomende renner als Van Looy minder gul was als een gevestigde en gesettelde waarde als Van Steenbergen) bleef Couvreur in 1959 bij FAEMA en Van Looy. Hij zorgde verder voor de komst van Edgard Sorgeloos in wie hij een van de beste helpers uit het peloton zag. In het voorjaar behaalde hij een ritzege in de Vuelta a Levante (5de in de eindstand), die gedomineerd werd door Van Looy. Vervolgens hielp hij Rik aan de zege in de Ronde van Vlaanderen alvorens hem te begeleiden in zijn groot herexamen als ronderenner, na zijn niet helemaal gelukte Vuelta 1958, dit jaar achtereenvolgens de Vuelta en de Giro.

In de Vuelta was Couvreur, zoals gebruikelijk, de voornaamste luitenant van Rik. Ook Edgard Sorgeloos was erbij, evenals de Duitser Junkermann, die het jaar voordien indruk gemaakt had in de Tour de Suisse. Deze Vuelta kende, niet voor de eerste keer en niet voor de laatste keer, een bewogen en wisselvallig verloop. Het begon met een korte ploegentijdrit, waarin

FAEMA-België[48] slechts 6de werd, maar wel op amper 10” van het winnende team St Raphaël-Géminiani. Na de middag haalde Van Looy al zijn eerste ritzege en werd meteen leider. Er zouden er nog drie bijkomen, maar de leiderstrui zou hij slechts een dag dragen.

Rik gaf zijn kansen op de eindzege uit handen tijdens de 7de rit, toen hij samen met de andere vedetten op een halfuur van de kopgroep binnenkwam. Ploegmaat Jos Vloebergs kon ervan profiteren om de leiderstrui te nemen. Uiteindelijk zou Van Looy derde op zeven minuten van Antonio Suárez worden en ook het puntenklassement winnen. Hilaire Couvreur, 5de in de 12de rit, werd 7de in de eindstand, net achter Roger Rivière. Jos Vloebergs werd 9de, Frans Van Looveren 14de en Hans Junkermann 15de. FAEMA-België won ook het ploegenklassement.

Ondanks de aanwezigheid van Couvreur had FAEMA een nogal chaotische wedstrijd gereden. Zo stonden ze na de 10de rit met liefst vier renners binnen de eerste tien (René Van Meenen tweede, Jos Vloebergs derde, Hilaire Couvreur 5de en Frans Van Looveren 9de), terwijl de eigenlijke kopman serieus teruggevallen was in het klassement. De volgende dag ging Van Looy dan weer zelf in het offensief met Rivière en Suárez en reed al die ploegmaats op een halfuur en Suárez virtueel op weg naar de eindzege. Veel strategie leek hier niet in te zitten.

Hier aan de start van de Giro (foto Lo Sport Illustrato)

Minder dan een week later volgde al de Giro d’Italia. Couvreur, Sorgeloos, Van Looveren, Van Meenen en Junkermann waren er opnieuw bij om Van Looy te helpen, ook Jos Hoevenaers, die echter al meer met de Tour de France in gedachten zat, was erbij. Van Looy won al direct de eerste dag en mocht voor een dag de roze trui aantrekken. Ook hier zou hij vier ritten winnen. In de eindstand was Rik ditmaal 4de, op 7’17” van Charly Gaul. Junkermann en Couvreur waren respectievelijk 11de en 13de. Couvreur had voor eigen rekening enkele ereplaatsen behaald, 5de in de 4de rit, 7de in de5de rit, 6de in de 7de rit en 8ste in de 8ste rit.

Rik Van Looy werd uiteraard geselecteerd voor het wereldkampioenschap, Hilaire Couvreur, sinds zijn opgave in de Tour 1955 niet op een goed blaadje bij de wielerbond, was er niet bij. Zoals het koersverloop zou tonen, was een goede strateeg nochtans geen overbodige luxe geweest. André Darrigade won en schatte Couvreur wel naar waarde.

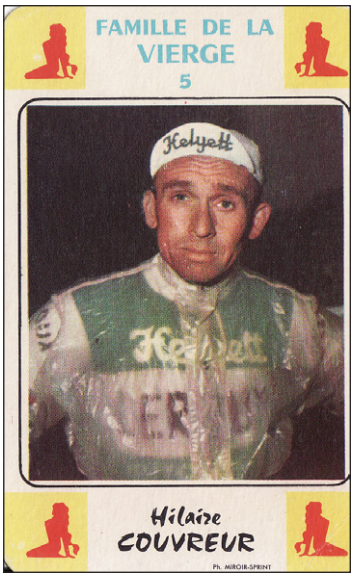

In 1960 bij Helyett-Leroux in dienst van Anquetil en Wereldkampioen Darrigade

Hilaire was ondertussen immers uitgekeken op FAEMA, op Rik Van Looy en dan vooral op Guillaume Driessens, die niet echt nood had aan een sportbestuurder op de fiets. Hilaire was vooral ontgoocheld over de financiële afhandeling van de premies bij FAEMA. Zijn vertrek bij FAEMA zou uiteindelijk via juridische weg afgehandeld worden. Hij had al een aanbod van Baldini en Ignis op zak, maar toen de nieuwbakken Wereldkampioen Darrigade

48 FAEMA bracht twee ploegen aan de start, een internationale, hoofdzakelijke Belgische, ploeg in een homogeen rode trui en een zuiver Spaanse in een rood-wit-rode FAEMA-trui, behalve dat het bovendeel uit verticale rode en witte strepen bestond.

In de kleuren van Helyett-Fynsec een cruciale rol bij de zege van Anquetil in de Giro 1960

hem vroeg, was de beslissing snel gevallen. Dat zijn salaris bijna verdrievoudigd werd, zal ook wel geholpen hebben (Hilaire had bij FAEMA ongeveer eenzelfde loon als voorheen bij Van Steenbergen). Ongeacht die strubbelingen was er nooit vijandschap tussen Van Looy en Couvreur. Zoals al vermeld begreep Couvreur dat Van Looy op dat moment het geld meer nodig had dan Van Steenbergen, terwijl Van Looy Couvreur dankbaar was voor het gepresteerde werk. Zelf zou hij in een reeks interviews in Humo in 1963 trouwens beweren dat het vertrek van Couvreur er vooral kwam omdat hij Sorgeloos als een concurrent zag voor de rol van baankapitein. Van Looy vond dan weer dat ze idealiter naast elkaar hadden gefunctioneerd, Couvreur als de strateeg en Sorgeloos als de helper en “lijfwacht” van Rik.

In 1960 was Couvreur dus bij Helyett-Leroux-Fynsec, in dienst van Darrigade en Anquetil. Ook hier was hij weer van grote waarde, en dan vooral voor Anquetil in de Giro d’Italia. Na zijn verlies het jaar voordien was de Giro dat jaar het grote doel van Anquetil, zeker omdat hij de Tour links zou laten liggen. Na hun weinig succesvol samengaan in 1959 zag hij het niet zitten nog eens het kopmanschap te moeten delen met Rivière en wie weet ook nog Henry Anglade. Jacques Anquetil had in die Giro na de 14de rit, een tijdrit van 68 km, de leiding genomen en kon eigenlijk enkel nog bedreigd worden door Gastone Nencini, tweede op 3’40”. Charly Gaul stond al op zeven en een halve minuut en leek bovendien niet meer diezelfde flitsende klimmersbenen van de voorbije jaren te hebben.

De beslissing zou moeten vallen in de 22ste rit, met daarin de beklimming van de Gavia, 2621 m hoog. Nencini was ondertussen teruggekomen tot 3’02”, in de 19de rit had hij namelijk kunnen profiteren van een massale valpartij in het peloton om mee te gaan in een ontsnapping die uiteindelijk 38” boni zou overhouden. Vermits de aankomst vlak na de afdaling van de Gavia lag, kwam het er voor Nencini op aan voor Anquetil de top te bereiken en dan alles op alles te zetten in de afdaling. De beklimming en de afdaling lagen er slecht bij, want om alles nog erger te maken regende het en lag er dus modder.

Alsof de zaken nog niet voldoende gecompliceerd waren, probeerde Van Looy alles nog ingewikkelder te maken. Hij stond dan wel op bijna twaalf minuten in het klassement, maar een Van Looy geeft zich nooit gewonnen. Hij ging dus bijna van bij de start in de aanval, samen met onder meer zijn ploegmaats Impanis, Sorgeloos en Gabriel Mas, en zou als eerste bovenkomen op de eerste beklimmingen van de dag, de Molina di Ledro (655 m), de Campo Carlo Magno (1682 m) en de Tonale (1883 m). In het peloton werd uiteraard naar de roze trui gekeken, die daarmee in een moeilijke positie gemanoeuvreerd werd. Van Looy laten rijden was immers veel te gevaarlijk, hij moest maar eens voldoende voorsprong kunnen nemen. Maar te veel krachten in de achtervolging verspillen, zou dan weer in de kaart van Nencini en, wie weet, Gaul spelen.

Hilaire Couvreur nam op dat moment zijn verantwoordelijkheid. Hij gaf Anquetil instructie om zich achteraan in het peloton te zetten en met een kleine versnelling te blijven rijden. Zelf zette hij zich met, op uitzondering van Louis Rostollan die gespaard werd voor de Gavia en Jean Stablinski die mee vooraan zat, de hele Helyett ploeg aan de leiding om Van Looy en zijn gezellen binnen schot te houden. Van Looy kon zodoende geen grote voorsprong uitbouwen, maar zodra de Gavia begon had Anquetil nog enkel Rostollan bij zich. Toch leek dit eerst voldoende om de zaken onder controle te houden, zeker toen Nencini moest lossen. Nencini werd echter onmiddellijk door toeschouwers eerst bij en dan voorbij Anquetil geduwd en kon zo met een kleine voorsprong aan de afdaling beginnen.

Nencini stortte zich, zoals gewoonlijk, als een steen naar beneden en kon verder en verder uitlopen, te meer daar Anquetil bovendien nog bandbreuk leed. Rostollan moest al snel Anquetil in de afdaling laten gaan, die samen met Guido Carlesi en Tino Coletto in de achtervolging ging. Van Carlesi kreeg hij geen hulp, van Coletto wel. Enerzijds was Coletto wat gepikeerd dat Nencini bergop wel geduwd werd en hij niet, anderzijds streed hij voor zijn eigen klassement en een nieuw contract voor volgend jaar (hij zou die Giro als 10de beëindigen). In de Italiaanse pers werd destijds beweerd dat Anquetil Coletto en Carlesi zou betaald hebben voor hun hulp. Coletto ontkent dat er van betaling sprake geweest is, hij heeft wel Anquetil geholpen, maar dat was om zijn eigen klassement te verbeteren. Carlesi zou helemaal niet meegewerkt hebben[49].

De rit werd uiteindelijk gewonnen door Charly Gaul, die van bandenpech van Imerio Massignan, die als eerste was bovengekomen, kon profiteren. Nencini was derde, Anquetil 7de op 2'34" van Nencini. Anquetil behield zo 28" voorsprong op zijn tegenstander en won als eerste Fransman ooit de Giro. Hilaire Couvreur werd zelf nog 17de in de eindstand (hij was daarnaast 6de in de 6de rit en 5de in de 9de rit geweest) en kon zijn missie als geslaagd beschouwen. Hij mocht dan ook een vijftiental goed betaalde criteriums samen met Anquetil gaan betwisten.

Zelf was Couvreur in 1960 goed geweest voor een ritzege in Genova-Roma (12de in de eindstand) en was hij tweede geworden in de 8ste rit a van de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Hij behaalde dat seizoen ook zijn laatste overwinningen. Naast de al vermelde etappezege, won hij in eigen land ook het tweede gedeelte van het criterium in Beernem en de kermiskoers in Breendonk, meteen zijn allerlaatste overwinning.

De manager van Carpano, Vincente Giacotto had in de Giro goed de waarde van Couvreur[50] kunnen inschatten en liet deze door Désiré Keteleer benaderen. De bedoeling was dat hij de eerste luitenant van Nino Defilippis zou worden, zoals hij voorheen voor Van Steenbergen, Van Looy en Anquetil geweest was, en zoals Keteleer voor Fred De Bruyne geweest was. Keteleer was ondertussen veertig geworden en voelde zich niet meer in staat die rol zelf te vervullen. Hij plande zijn carrière te

De overstap naar Carpano en Nino Defilippis

49 Maglia Rosa, Triumph and Tragedy at the Giro d'Italia, door Herbie Sykes, Rouleur Ltd., 2011, pp. 165-166.
50 Volgens Giacotto zou Nencini en niet Anquetil de Giro gewonnen hebben, moest Couvreur die bij Carpano en niet bij Helyett gereden hebben.

beëindigen en sportdirecteur te worden[51]. Giacotto kwam met klinkende argumenten, een verdrievoudiging van het salaris van Couvreur, die zo al het achtvoudige van bij FAEMA zou verdienen[52]. Ook al was hij heel tevreden bij Helyett en Anquetil, een dergelijk aanbod kan je nu eenmaal niet weigeren en zo zou Couvreur in 1961 de zwart-wit gestreepte trui van Carpano dragen.

Zeker na het vertrek van Tourwinnaar Gastone Nencini naar Ignis trok Carpano voluit de kaart van nationaal kampioen Nino Defilippis. 1961 moest het jaar worden waarin hij zich eindelijk bij de "groten" kon scharen. Hilaire Couvreur moest hierbij een belangrijke rol spelen.

Een eerste kans kreeg hij in de Ronde Van Vlaanderen, die hij na de val van topfavoriet Rik Van Looy samen met Tom Simpson naar zijn hand zette. De sprint moest een formaliteit worden voor de snelle Italiaan. Een afgewaaide aankomstbanner ontregelde de sprint van de Italiaan en Simpson, die ook geen pannenkoek was als het op sprinten aankwam, was op de meet een half wieltje sneller. Weg de kans om in de voetsporen van Fiorenzo Magni te treden. In de andere klassiekers speelde de Italiaanse kampioen geen rol van betekenis. Ook het wereldkampioenschap later op het seizoen zou een ontgoocheling worden, Rik Van Looy was in de sprint duidelijk te sterk voor Defilippis.

Ook van Couvreur was in het voorjaar weinig te zien, maar in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, aan zijn laatste editie toe, toonde hij verre van versleten te zijn. Hij werd tweede in de derde rit en 4de in de 4de rit, zodat hij in de eindstand derde werd, weliswaar op ruim 12 minuten van eindwinnaar Jean Graczyk. Hilaire was duidelijk klaar om in de Giro Nino Defilippis bij te staan. De Giro werd echter een grote ontgoocheling voor de zwart-witten. Defilippis kon wel een ritje winnen, maar werd, als beste Carpano, ontgoochelend 10de in de eindstand, zonder ooit in strijd geweest te zijn voor het eindklassement. Hilaire zelf werd 24ste, met als beste resultaat een 6de plaats in de 8ste rit.

Bergkoning in de Tour de Suisse

Hilaire werd ook aangeduid voor de Tour de Suisse. Deze kende dat jaar een zwakke bezetting. De voornaamste Zwitserse sterren waren uiteraard aanwezig, maar hun niveau was verre van dat uit de tijd van de twee K's. Tourwinnaar Gastone Nencini was wel aanwezig, maar deze was slechts de schim van de renner die hij voor zijn zware val in Menton-Roma was. Bij Carpano was Couvreur de grootste naam, al werd er uitgekeken naar de twee Zwitsers, Kurt Gimmi en de van zusterfirma Baratti[53] "geleende" Attilio Moresi.

51 Uiteindelijk zou Keteleer nog het grootste deel van het seizoen 1961 rijden, en werd hij opgesteld in Paris-Nice en een aantal voorjaarsklassiekers. Pas in het najaar zou hij eindelijk sportbestuurder worden.

52 Wij baseren ons voor deze cijfers op een interview van Couvreur met Sport'70, 7de jaargang nr. 39 van 23 tot 29 september 1973, pagina 24-25.

53 Baratti en Carpano waren op sportief plan twee aparte ploegen, al werden zij door hetzelfde moederbedrijf gesponsord (Baratti was de merknaam van een soort alcoholische pralines, geproduceerd door dezelfde firma als de aperitieven Carpano). Baratti was samengesteld uit een mengeling van enkele ervaren veteranen (Fred De Bruyne, Angelo Conterno en Germain Derycke) en een aantal jongeren. In de loop van het seizoen zou de ploeg vanuit Carpano versterkt worden met Willy Vannitsen, terwijl Attilio Moresi de Tour de Suisse voor Carpano zou betwisten.

Al in de eerste rit viel de Tour de Suisse in een beslissende plooi. Een groepje van acht, met daaronder de winnaar van het jaar voordien, Freddy Rüegg, de Belgen Jef Planckaert en Clement Roman en de Carpano's Moresi en Couvreur nam bijna 5 minuten op de rest. Rüegg won de rit, maar zou al de dag nadien tijd en de leiderstrui verliezen. De volgende rit, de eerste echte bergrit wordt fataal aan Planckaert, zo is het uitkijken naar de tijdrit. Rolf Graf is superieur, maar speelt geen rol meer in het algemeen klassement. Moresi, 4de, is zowat twee minuten sneller dan zijn ploegmaat Couvreur, 7de. Carpano ziet meer brood (of aperitief) in de zege van een Zwitser met Italiaanse roots dan in die van een Belgische veteraan en trekt kordaat de kaart Moresi. Een substantiële premie (volgens Couvreur zelf driemaal de prijs verbonden aan de eindzege[54]) overtuigt Hilaire het spel mee te spelen. Couvreur en de Carpano's controleren, Moresi wint uiteindelijk met ruim vier minuten voorsprong op Couvreur, wordt daarnaast ook winnaar van het puntenklassement, terwijl het bergklassement voor Hilaire is. Met verder nog vier andere renners in de toptien was het overwicht van Carpano overdonderend.

Een tevreden Hilaire Couvreur na een financieel zeer lucratief eerste seizoen bij Carpano

Daarmee zat het seizoen er grotendeels op voor Hilaire. Al bij al geen echt geslaagd seizoen voor Carpano, een echt grote overwinning ontbrak. Toch was het ook geen mislukt seizoen, want Carpano won met overwicht de eerste uitgave van de Wereldbeker per ploegen, voor Helyett-Fynsec en FAEMA. Naast de al vermelde tweede plaats van Defilippis in de Ronde van Vlaanderen, waren de zeges van Willy Vannitsen in de Flèche Wallonne[55] en de zege van Diego Ronchini in de Giro dell'Emilia hieraan niet vreemd. Ontbrak de zege in een echte topklassieker, waren drie zeges in een Wereldbekerwedstrijd voor Carpano en Baratti samen, ook niet te versmaden[56].

Nino Defilippis zou ook in 1962 de absolute kopman bij Carpano zijn en plande, net als in 1956, Vuelta, Giro en Tour de France (voor het eerst sinds 1929 terug met merkenploegen) te betwisten. Met het oog op de toekomst, Defilippis zou dat seizoen 30 worden, werden twee beloftevolle jongeren van Bianchi aangetrokken: Franco Balmamion en Antonio Bailetti. De Baratti-ploeg werd opgedoekt en zo was er ook een sterke Belgische vertegenwoordiging bij Carpano. Naast Hilaire Couvreur zouden ook Michel Van Aerde, Gilbert Desmet, Louis Proost, Yvo Molenaers, Richard Everaerts, Roger De Coninck en Albert Daenekynt de kleuren van de Turijnse firma verdedigen[57]. Désiré Keteleer zou als sportbestuurder in de Belgische wedstrijden functioneren en zich vooral met de Belgen bezighouden. Willy Vannitsen, die zijn midden-seizoen-transfer naar Baratti niet verteerd had en Martin Vangeneugden, die vreesde niet voor de Tour de France geselecteerd te worden, hadden de ploeg verlaten.

54 Volgens Couvreur zelf in een interview met Sport'70, 7de jaargang nr. 39 van 23 tot 29 september 1973, pagina 24-25.

55 Vannitsen won ook de Tre Valli Varesine, maar dan wel voor rekening van Baratti.

56 Deze eerste editie van de Wereldbeker Intermerken werd betwist over 8 wedstrijden. Naast de hierboven al vermelde drie wedstrijden waren ook Milano-Sanremo, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, de Tre Valli Varesini en Paris-Tours weerhouden. Van de vroegere eendagswedstrijden uit Desgrange-Colombo waren Liège-Bastogne-Liège en de Giro di Lombardia vervangen door de Tre Valli Varesini en de Giro dell'Emilia.

57 In het midden van het seizoen zou ook Elias Vanpoucke de ploeg nog vervoegen.

Een eerste ontgoocheling kwam er al in Milano-Sanremo. Antonio Bailetti deed een greep naar de zege in de zone van de Capi, maar werd door Emile Daems bijgehaald en vervolgens op de Poggio gelost. Uiteindelijk werd hij slechts 10de. Yvo Molenaers, tweede, en Louis Proost, derde, moesten dan maar de eer voor Carpano redden.

Vervolgens kwamen de kasseiklassiekers en daar liep het al van in het begin mis. In Gent-Wevelgem ging Rik Van Looy op de Kemmelberg in de aanval en kwam na de afdaling samen met Michel Van Aerde, Frans Schoubben en Armand Desmet. Van Aerde, zich wel bewust dat je beter Van Looy te vriend kon houden, negeerde de instructies van Keteleer en werkte enthousiast mee aan het uitbouwen van de voorsprong. Het werd nog erger toen Van Looy in de slotfase op een kasseistrook demarreerde en Van Aerde weigerde te reageren[58]. Dat Van Aerde, nochtans een snelle sprinter, uiteindelijk slechts 4de werd, maakte de zaken er niet beter op.

De potjes dreigden over te koken in Turijn en Van Aerde werd met schorsing bedreigd. Ook Couvreur keurde het gedrag van zijn ploegmaat af. Vincente Giacotto besloot als sanctie geen ploeg af te vaardigen naar de Ronde van Vlaanderen, maar de Belgen negeerden zijn instructie en kwamen toch aan de start. Ook Hilaire deed mee aan deze revolte. Van Aerde werd knap tweede en zo ging deze storm liggen.

Defilippis begon dan aan zijn drie rondes. In de Vuelta startte hij aan het hoofd van een nationale ploeg, maar al na de tweede rit, waar hij ruim 10 minuten verloor op een groep met onder meer Rudi Altig, José Pérez Francés, Miguel Pacheco, Francisco Gabica en Jean Stablinski, kon hij zijn ambities op een goed klassement opgeven. Hij won nog wel een rit, maar gaf op in de slotrit.

Nog een laatste seizoen bij Carpano met het logo van de zege in de eerste Wereldbeker voor merkenploegen op de trui

Het volgende doel was de Giro. Couvreur was hiervoor niet geselecteerd, maar werd gespaard voor de Tour de France. Hij was dus geen getuige, noch van de apocalyptische rit van Belluno naar de Passo Rolle, noch van de "broederstrijd" tussen kopman Defilippis en de jonge Balmamion. Balmamion[59] won de Giro, Defilippis werd slechts derde en liep een nieuwe ontgoocheling op.

Het volgende doel was de Tour de France. Naast Couvreur startten als Belgen ook Michel Van Aerde en Gilbert Desmet, terwijl Defilippis opnieuw kopman was. Het zou echter een zware tegenvaller worden. In de eerste rit was hij nog mee in de kopgroep van 23 die al meteen driekwart van het deelnemersveld voor de eindzege uittelde, maar de volgende dag moest hij kort na de start ziek opgeven. De ploeg was onthoofd en gelukkig konden Antonio Bailetti, met een ritzege en Gilbert Desmet, met een 4de plaats in de eindstand, enigszins de meubelen redden.

Voor Hilaire Couvreur werd deze Tour de France een ware calvarietocht. Vanaf de tweede rit sukkelde hij met een ontredderde lever en het hoge tempo opgelegd

58 Dis Keteleer was zo geïrriteerd door de afzijdigheid van zijn renner dat hij Frans Schoubben probeerde te overhalen om achter Rik te gaan. De Limburger verkoos echter om op de tweede plaats te mikken, waarin hij dan ook lukte.

59 Balmamion zou aansluitend ook tweede worden in de Tour de Suisse. Ook hier was Couvreur niet aanwezig.

door Rik Van Looy hielp zeker niet. Meestal bevond hij zich in de achtergrond, geen enkele rit eindigde hij in de eerste twintig. Couvreur kon dan ook weinig hulp bieden aan zijn nieuwe kopman Gilbert Desmet en zijn 74ste plaats in de eindstand, op 2 uur 38'06" wekte dan ook geen verbazing. Vreemd genoeg behaalde hij zijn beste resultaat nog in de klimtijdrit naar Superbagnères, waar hij 22ste werd, op 5'03" van Federico Bahamontes.

Hilaire trok dan ook de logische conclusie, dat het tijd was om ermee op te houden. De geruchten dat Carpano ermee zou ophouden hielpen natuurlijk ook bij deze beslissing[60]. Couvreur kon al onmiddellijk aan de slag bij een grote bouwfirma, eerst als verkoper, nadien als werfleider. Ten tijde van het al vermelde interview in Sport'70 (1973) sukkelde Hilaire met hartklachten en bloeddruk, maar ook hier zou zijn sterk gestel hem bovenop helpen. Spijtig genoeg zou hij in 1998 na een lange slepende ziekte overlijden.

Hilaire Couvreur zijn carrière viel in zekere zin uiteen in twee periodes. Tijdens een eerste periode, die liep tot in 1953 en waar hij vanaf 1949 de kleuren van het Franse Terrot verdedigde, reed hij voor eigen resultaat, volgens het Franse systeem waar er geen vaste kopmannen en helpers zijn, maar die posities op het terrein afgedwongen worden. Het was tijdens die periode dat hij zijn bijnaam van l'Africain kreeg, na zijn successen in de Tour de l'Algérie, de Tour de l'Afrique du Nord en de Tour du Maroc.

Vanaf 1954 schoolde hij zich om tot helper van een kopman, naar het voorbeeld van Désiré Keteleer. Hilaire, die begrepen had dat er veel meer te verdienen was door de vertrouwensman en voornaamste helper van een kampioen te zijn dan door voor eigen rekening te rijden, werd zo het prototype van de functie waarvoor benamingen als "meesterknecht", "baan(of weg) kapitein" en "luitenant" gebruikt werden. Hij was meer dan een simpele helper, die gewoon zijn kopman moet uit de wind zetten en als eens voortduwen. In zekere zin was hij een soort sportdirecteur op de fiets, wat zeker nuttig was in een periode dat er nog geen oortjes waren. Hij bepaalde de wedstrijdstrategie van de ploeg, maar stond ook zijn kopman bij in moeilijke momenten.

Couvreur was vooral van nut voor zijn kopmannen in de grote rittenkoersen. In de loop van zijn carrière betwistte hij vijfmaal de Tour de France, zevenmaal de Giro d'Italia, viermaal de Vuelta a España en tweemaal de Tour de Suisse. Enkel de Tour de France lukte hem niet echt, Vuelta en Tour de Suisse had hij dan weer kunnen winnen, hadden de omstandigheden hem wat meer meegezeten.

60 Carpano zou nog twee seizoenen voortdoen, maar volledig de Italiaanse kaart trekken, met Franco Balmamion eerst en Italo Zilioli nadien. Geen enkele Belg zou die laatste twee seizoenen nog deel uitmaken van de ploeg, vooral omdat de leiding van Carpano ontdekt had dat de overwinningen van buitenlanders maar weinig weerklank vonden bij de Italiaanse tifosi.

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Fernando Manzaneque Sánchez

(° 04/02/1934 Campo de Criptana - † 05/06/2004 Alcázar de San Juan)

Nadat een eerste generatie, bestaande uit Bernardo Ruíz, Jesús Loroño, Miguel Poblet en Federico Bahamontes de Spaanse wielersport terug op de internationale kaart gezet had, was het aan Antonio Suárez en Fernando Manzaneque om, samen met Bahamontes, de enige overblijvende van de eerste generatie, de overgang te verzekeren naar een nieuwe generatie die de Spaanse eer tijdens de jaren zestig moest hooghouden. De voornaamste namen van deze nieuwe generatie waren José Pérez Francés, Angelino Soler, Francisco Gabicacogeascoa (Gabica) en Julio Jiménez. Manzaneque was misschien de minst getalenteerde van deze tien pioniers en zeker de minst succesrijke, maar hij maakte wel indruk met zijn aanvallende stijl en ontsnappingen in het hooggebergte. Opvallend is verder dat van deze tien renners enkel Pérez Francés en Gabica nooit voor FAEMA gereden hebben, een bewijs van het belang van deze sponsor voor de ontwikkeling en doorbraak van de Spaanse wielersport.

Manzaneque toonde zich al vlug op het hoogste niveau. Amper twintig en zonder sponsor behaalde hij reeds einde 1954 zijn eerste zege, de 5de etappe van de Vuelta a Levante welke hij op de 9de plaats beëindigde. Hij werd ook 10de in het Spaans bergkampioenschap en was geselecteerd voor het nationaal kampioenschap, waar hij echter niet aan de start kwam.

Ook het volgend seizoen moest hij als onafhankelijke en individueel aan de start. Hij stond er van het begin van het seizoen en won de 7de rit van de Vuelta a Andalucía, waar hij ook 4de werd in zowel de derde als de 4de rit[61]. In het eindklassement werd hij 8ste en daarnaast was hij ook tweede in het bergklassement. Zo werd hij vanaf april aangetrokken door Peña Solera en werd hij voor de opnieuw ingerichte Vuelta opgenomen in de Castiliaanse ploeg. De jonge renner verzeilde vanaf de eerste dagen in de achtergrond, maar zou deze Vuelta uitrijden, als 57ste op meer dan twee uur van eindwinnaar Jean Dotto. Van de 106 vertrekkers haalden er slechts 63 het einde, dus uiteindelijk geen slechte kennismaking met het grotere rondewerk.

Het volgende seizoen zou echter veel minder worden. Nog steeds geen sponsor en ook geen resultaten. 1957 zou het jaar van de doorbraak worden. Fernando maakte als onafhankelijke deel uit van een door het regime gesteunde ploeg, de Guardia de Franco en kreeg zo de kans een volledig programma af te werken. Zeven overwinningen waren het resultaat, nooit zou hij meer winnen. Fernando stond er van in het begin van het seizoen met een derde plaats in de 6de rit van de Vuelta a Andalucía, een derde plaats in het eerste deel van de derde rit en een 4de plaats in de 5de rit van de Vuelta a Levante (9de in de eindstand). Zeges in eigen land kwamen er in de eerste rit van de Gran Premio de Torrelavega (tweede in de derde rit en 4de in de eindstand), in de 7de rit van de Vuelta a Asturias (4de in de derde rit en 9de in de eindstand), in de 5de rit van de Vuelta Sureste d'España (14de in de eindstand), in de Gran Premio Totana en in de Gran Premio Fernando in Aranjuez.

Manzaneque kreeg ook de kans in het buitenland op te treden. Zo kwam hij aan de start van de "kleine" Tour du Maroc voor onafhankelijken, waar hij de derde en 5de rit won en derde werd in de 6de rit. Hij was er ook bij in de Volta a Portugal, waar hij eerst samen met de Spaanse selectie de openingsrit, een ploegentijdrit, won en vervolgens tweede werd in de tweede rit en in het tweede gedeelte van de 4de rit en derde in de 12de rit (9de in de eindstand en twee ritten leider). In eigen land was er nog een 16de plaats in de eindstand van de Euskal Bizikleta (6de in de eerste rit), een tweede plaats in Elda en een 5de in zowel de Trofeo Jefe Provencail en de Gran Premio Cehegin, beide in Murcia. Ook in de nationale kampioenschappen toonde hij zich: derde in het kampioenschap der regio's, 5de in het bergkampioenschap en 6de in het wegkampioenschap. Enkel de Vuelta viel tegen. Dit keer was hij geselecteerd in de regionale

61 Deze wedstrijd reed hij voor C. (Ciclo?) Real.

ploeg Centro-Sur, r, maar de vorm was er niet meer. Daardoor haalde hij het einde van deze door weersomstandigheden zware wedstrijd niet.

Fernando Manzaneque had zich laten opmerken. 1958 begon hij nog wel voor de Guardia de Franco, waarvoor hij de Vuelta a Andalucía (derde in de 6de rit en 25ste in de eindstand) en de Vuelta a Levante (derde in de eerste rit, 4de in het eerste deel van de 5de rit en 5de in de eindstand) betwistte. Vervolgens kreeg hij een contract als onafhankelijke bij FAEMA. Dit opende voor hem meteen ook de poort naar de nationale Spaanse ploeg voor de Vuelta, volledig samengesteld uit FAEMA-renners, met aartsvijanden Bahamontes en Loroño als kopmannen.

Manzaneque toonde zich vanaf de eerste dagen, met een 10de plaats in de eerste rit, een 8ste in de tweede en de 4de rit en een 7de in het tweede gedeelte van de 5de rit. In het algemeen klassement stond hij zo op een 8ste plaats, op slechts een minuut van kopman Bahamontes, maar wel op ruim negen minuten van de leider, Jean Stablinski. De volgende dag deed hij echter een goede zaak. Ook al reageerde hij te laat op de ontsnapping met Van Looy (al na 20 km) en kon hij nooit aansluiten bij die elfkoppige leidersgroep (uiteindelijk verloor hij bijna 14 minuten op Van Looy), hij kon zelf toch tien minuten op het grote peloton, met alle andere favorieten, nemen en zo oprukken naar de 4de plaats in het algemeen klassement.

Fernando bleef aandachtig de volgende ritten en wanneer Van Looy eindelijk de amarillo trui veroverde, stond hij zelf derde op 4’09” van de nieuwe leider. Na de opgave van de Belg in de bergrit van Vitoria naar Bilbao rukte hij zelfs op naar de tweede plaats, op 2’30” van leider Stablinski. In de tijdrit de volgende dag werd hij eervol 7de en hield stand op de tweede plaats. Hij kreeg echter geen steun van zijn ploegmaats Loroño en Bahamontes, meer geïnteresseerd in elkaar te beconcurreren dan een landgenoot aan de zege te helpen (en er meteen een concurrent voor de volksgunst van te maken). In de voorlaatste rit zou de tweede plaats nog aan Manzaneque ontglippen toen hij door een breukje in het peloton 30” verloor. In de eindstand werd hij zo derde, op 3’ van Jean Stablinski en op slechts 10” van Pasquale Fornara. Hij werd ook 4de in het puntenklassement en 7de in het bergklassement. Heel mooi en beloftevol voor een renner die nog altijd maar 24 jaar was.

Aansluitend bij de Vuelta betwistte Fernando nog de Vuelta Sureste d’España, die hij als tweede beëindigde (op 3’39” van ploegmaat Bernardo Ruíz) met een zege in het tweede deel van de 12de en laatste rit, een derde plaats in de tweede en de 9de rit en een 6de plaats in de eerste rit. De goede prestaties van Manzaneque bleven uiteraard niet onopgemerkt en hij werd dan ook geselecteerd voor de Tour de France, met als kopman Federico Bahamontes (Loroño werd wijselijkheidshalve thuisgelaten).

Het was uiteraard aanpassen voor de jonge Spanjaard en de eerste dagen was hij al blij mee te kunnen in de buik van het peloton. Hij toonde zich een eerste keer in de 7de rit, waar hij meeging in een tegenaanval achter een ontsnapte groep. Dit leverde hem een 11de plaats in de rit op. Twee dagen later toonde hij zich opnieuw, al viel zijn wilskracht meer op dan zijn koersinzicht. Manzaneque reageerde te laat op de goede ontsnapping en bleef gedurende 80 km hangen tussen de kopgroep en het peloton, zonder dichterbij te komen. Hij bleef wel nog net uit de greep van dat peloton en werd 8ste.

Het was dan wachten op het gebergte. De eerste kennismaking met de Pyreneeën, in de 13de rit met de beklimming van de Aubisque, viel tegen, hij kon niet mee met de betere klimmers en verzeilde in een eerste grote groep, met onder meer gele trui André Darrigade. De volgende dag, met de beklimming van Aspin en Peyresourde, ging het wat vlotter, zonder daarom er vooraan bij te zijn. De Alpen lagen Manzaneque blijkbaar beter, of misschien had hij zich ondertussen al meer aangepast aan de eisen van de Tour. In de chronorit op de Mont Ventoux werd hij 26ste, weliswaar op 8’26” van Charly Gaul. Ook de volgende dagen bleef hij meedraaien, net achter de beteren. Zo werd hij 15de in de rit Carpentras-Gap en 17de in de rit Gap-Briançon

(met de beklimmingen van de Vars en de Izoard). Op die manier was hij ondertussen opgerukt naar de 26ste plaats in het algemeen klassement, best eervol voor een debutant.

En toen kwam de beruchte etappe Briançon-Aix-les-Bains waarin Gaul de Tour op zijn kop zette. Fernando werd in de helse weersomstandigheden 22ste, net voor zijn kopman Bahamontes en steeg vier plaatsen in het klassement naar de 22ste plaats. Twee dagen later was er nog de tijdrit Besançon-Dijon, waarin hij dankzij een 21ste plaats de toptwintig van het klassement kon binnen duiken, net voor André Darrigade. Hij behield die plaats in de slotrit naar Parijs en mocht terugblikken op een bevredigend debuut in de Tour de France. Kopman Bahamontes was de enige Spanjaard die hem in het algemeen klassement voorafging.

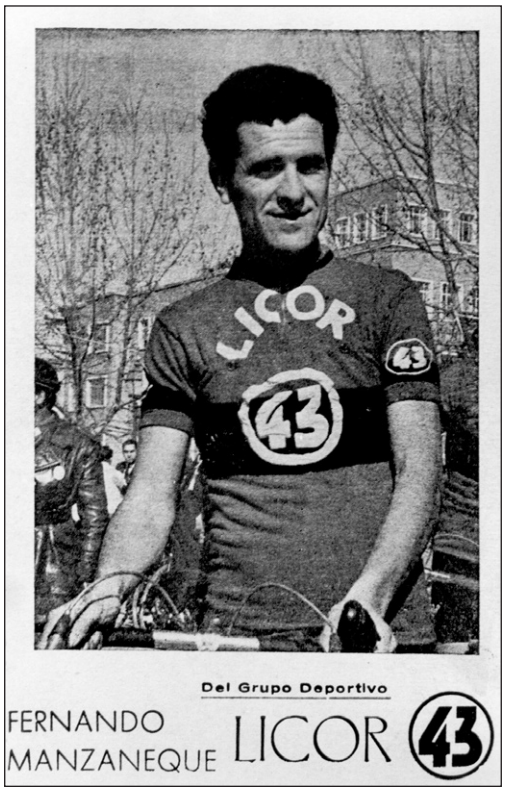

In 1959 bij Licor 43

In het slot van het seizoen bevestigde Manzaneque nog eens zijn kwaliteiten als ronderenner in de Volta a Catalunya. Hij won een rit (het tweede gedeelte van de eerste rit, wat hem voor een dag de leiderstrui opleverde), werd nog eens 4de (de 8ste rit) en driemaal 5de (de derde, 4de en 7de rit), samen goed voor een 4de plaats in de eindstand, op 6'53" van eindwinnaar Richard Van Genechten en als best geklasseerde FAEMA. Hij werd bovendien tweede in het puntenklassement (achter Richard Van Genechten) en tweede in het aparte klassement voor onafhankelijken (achter Gabriel Mas). FAEMA riep hem ook op voor de Giro di Lombardia, zijn eerste internationale klassieker. Hij speelde geen rol van betekenis en werd 84ste.

Het volgende seizoen stapte Fernando over naar Licor 43. Deze ploeg was al een paar seizoenen actief, maar met slechts een beperkt aantal renners. Voor 1959 werd de ploeg serieus versterkt, met naast Manzaneque ook namen als Miguel Bover, Vicente Iturat, René Marigil, Luis Otaño, Antonio Suárez, Andrés Trobat en Aniceto Utset. Het feit dat de komende Vuelta met merkenploegen zou betwist worden, zal hier wel niet vreemd aan geweest zijn.

Bevestigen is altijd moeilijker dan voor het eerst bij de top aansluiten, maar voor Fernando was dat in 1959 geen probleem. Hij stond er al in de Vuelta a Andalucía, waar hij de 6de rit won en 4de werd in de 4de en 5de rit (16de in de eindstand). Ook in de Vuelta a Levante, opnieuw archi-gedomineerd door de FAEMA's van Rik Van Looy stond hij er met een 8ste plaats in de eindstand. Aansluitend werd hij tweede in de Euskal Bizikleta (tweede in de tweede rit en 4de in de 4de rit).

De verwachtingen waren dan ook hooggespannen voor de Vuelta, maar deze viel enigszins tegen. Hij miste een aantal beslissende ontsnappingen en werd slechts 25ste, op meer dan een uur van eindwinnaar en ploegmaat Antonio Suárez. Een zege in de slotrit rond Bilbao was slechts een troostprijs, maar voor zijn ploeg was deze Vuelta wel een succes. Antonio Suárez werd eindwinnaar, winnaar van het bergklassement, tweede in het puntenklassement en won twee ritten, terwijl ook Iturat een rit won, evenals het klassement van de vliegende sprinten. Licor 43 werd bovendien derde in het ploegenklassement, als best geklasseerde Spaanse ploeg.

Ondanks die iets mindere Vuelta was er geen twijfel over een nieuwe selectie voor de Tour de France. Federico Bahamontes zou opnieuw kopman zijn en naast Manzaneque werden van Licor 43 ook Utset, Marigil, Otaño en Suárez geselecteerd. Fernando stelde zich loyaal in

dienst van zijn kopman, maar wist zich ook een aantal keren zelf te onderscheiden. Zo werd hij tweede in de 9de rit, 6de in de 8ste rit en 9de in de 13de rit. Bahamontes won de Tour en het bergklassement, Manzaneque werd 14de in de eindstand, op iets minder dan een uur van zijn kopman en opnieuw als tweede Spanjaard. Opdracht volbracht.

Een steunpilaar voor Bahamontes in diens greep naar de zege in de Tour 1959

Nadien was het tijd om even aan zijn eigen palmares te denken. Eerst kwam de Volta. Fernando werd derde in de derde rit en 7de in zowel het eerste deel (tegen het uurwerk) van de 5de rit als in de 6de en 7de rit. In de eindstand werd hij zo tweede, op amper 3" van eindwinnaar Salvador Botella. Hij sloot het seizoen af met een zege in het kampioenschap van de regio's. Samen met Suárez en Bahamontes vormde hij de winnende (Castiliaanse) ploeg in deze ploegentijdrit.

In 1960 keerde hij samen met Bahamontes[62] en Suárez terug naar FAEMA, waar opnieuw de beste Spaanse renners, met uitzondering van Poblet, verzameld werden. Manzaneque stond er, zoals gewoonlijk, van het seizoenbegin. Na als kopman van de FAEMA-ploeg twee ritzeges in de Vuelta a Andalucía (7de in de eindstand op 4'13" van Gabriel Mas) binnengehaald te hebben, was hij de sterkste in de Vuelta a Levante. Na een zege met FAEMA in de korte openingsploegentijdrit (Suárez kreeg de leiderstrui) veroverde hij met een derde plaats in de volgende rit de leiding om die niet meer af te geven. Ereplaatsen bleven komen, derde in de derde rit, 4de in het eerste deel van de 4de rit (een korte tijdrit), 6de in het tweede gedeelte van diezelfde rit, 9de in de 6de rit en tot slot een ritzege op de voorlaatste dag. Hij won deze ronde met een comfortabele 3'09" op Francisco Moreno en was ook eerste in het puntenklassement.

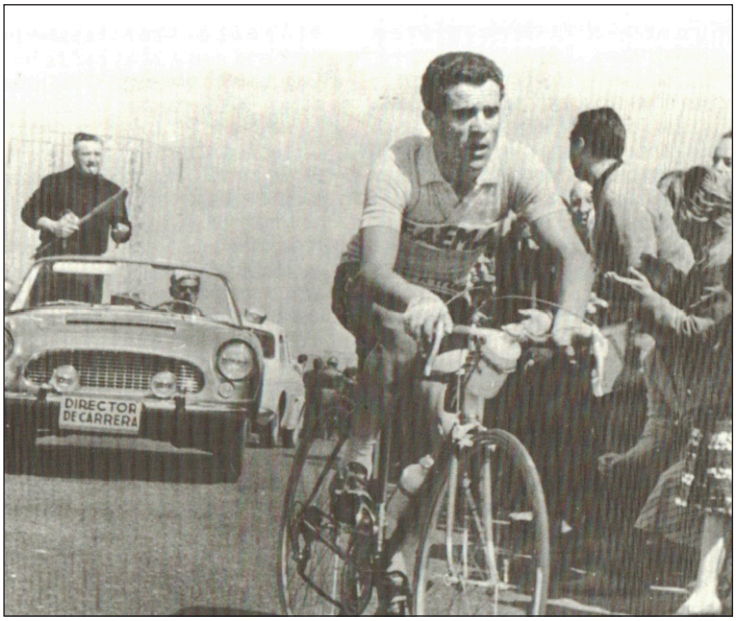

Vuelta-leider Manzaneque wordt door zijn ploegmaats in de steek gelaten

Hij werd dan ook door FAEMA naar Milano-Sanremo gestuurd, waar hij als 77ste eindigde. Aansluitend werd hij 4de in Barcelona-Madrid (op 1'08" van ploegmaat Antonio Suárez), met een derde plaats in de tweede rit, een tweede in de derde rit en een zege met FAEMA in de afsluitende ploegentijdrit. De Euskal Bizikleta was de laatste voorbereiding op de Vuelta. Voor Manzaneque ging het enkel om zijn goede vorm te behouden, hij werd rustig 9de in de eindstand, op 5'40" van Benigno Aspuru.

De Vuelta a España was een groot objectief voor FAEMA. Niet alleen brachten ze naast Manzaneque de laatste Tourwinnaar Federico Bahamontes en de winnaar van de vorige Vuelta, Antonio Suárez aan de start, daarnaast nam ook de winnaar van de laatste Giro, Charly Gaul, deel, binnen de

62 Volgens sommige bronnen (waaronder hijzelf) was Bahamontes niet met volle overtuiging teruggekeerd naar FAEMA. Hij rekende op een verlengd verblijf bij de ploeg van Coppi, wat door het overlijden van de Campionissimo niet doorging. FAEMA zou voor hem een noodoplossing geweest zijn. Dit klopt echter niet met de feiten, Federico had reeds in november, en dus ruim voor het overlijden van Coppi, een (lucratief) contract met FAEMA getekend.

"zusterploeg" EMI. Ook al was hij pas hersteld van een dijbeenbreuk, opgelopen in de Vuelta a Levante, Bahamontes eiste het kopmanschap bij FAEMA op, maar Suárez eiste prompt dat hij dan maar moest bewijzen beter te zijn.

Het begon al direct met een zege in de eerste rit, een korte ploegentijdrit, al werd de vreugde getemperd door een val van zowel Bahamontes als Suárez. Manzaneque toonde zich met een tweede plaats in de derde rit (en zette de favorieten op een twaalftal minuten) en veroverde dankzij een 5de plaats in de 6de rit de leiding. De volgende dag werd hij 4de, alvorens, nadat het lethargische peloton een kopgroep van elf bijna 40 minuten voorsprong gaf, de amarillo trui na de 9de rit te moeten afstaan aan Frans De Mulder. FAEMA had geen enkele poging gedaan de leiderstrui te beschermen. De volgende dag was hij dan weer wel mee in de goede vlucht en werd 4de. Armand Desmet was de nieuwe leider.

Tussendoor (in de 5de rit) had Bahamontes geprobeerd het kopmanschap af te dwingen door een solo-ontsnapping van 243 km, die misschien wel zijn conditie toonde, maar die al op 32 km van de aankomst ten einde liep. Bahamontes zou het hier niet bij laten en trok in de 13de rit opnieuw van bij de start ten aanval. Ditmaal hield hij wel stand en won met ruime voorsprong. Veel leek het niet te baten, in de stand stond hij nog altijd maar rond de 20ste plaats. Het liep de volgende dagen helemaal uit de hand, toen zijn ploegmaat Julio San Emeterio, mede door een succesrijke solovlucht van Suárez, te laat binnenkwam en uit de wedstrijd genomen werd, ondanks de protesten van Bahamontes. Deze kwam dan de volgende dag vrijwillig zelf te laat binnen.

De Belgen van Groene Leeuw lieten dat allemaal niet aan hun hart komen en zetten met drie opeenvolgende ritzeges de Vuelta helemaal naar hun hand. In al dat geweld liep ook Manzaneque enigszins verloren, al toonde hij zich nog even met een 4de plaats in de afsluitende tijdrit. In de eindstand werd hij 6de en beste FAEMA (net voor Salvador Botella), maar wel op meer dan een halfuur van eindwinnaar Frans De Mulder. Hij werd ook 4de in het puntenklassement, FAEMA werd (ontgoochelend) pas derde in het ploegenklassement. Het Spaanse publiek was laaiend, op de Spaanse renners omdat ze geen gezamenlijk front hadden gevormd en op Bahamontes voor zijn aftocht.

Na de vroegtijdige opgave van Bahamontes met succes tot kopman van de Spaanse ploeg gebombardeerd

Als voorbereiding op de Tour de France reed Manzaneque nog de Grand Prix du Midi Libre die hij op 12de plaats beëindigde. In het Spaans kampioenschap werd hij derde, de titel was voor ploegmaat Antonio Suárez. Voor de Tour de France werd hij uiteraard geselecteerd, kopman was, ondanks de Vuelta perikelen, titelverdediger Federico Bahamontes. Het liep echter al van bij het begin verkeerd. Een weinig gemotiveerde Bahamontes verloor de eerste dag al ruim vier minuten in de namiddagtijdrit en stond zo 70ste op 7'13" van leider Gastone Nencini. De volgende dag hield hij het voor bekeken en Manzaneque, ook pas 47ste in de stand op 5'51", zag zich samen met Suárez (22ste op 4'34") tot kopman gebombardeerd.

Fernando zou nog trachten ervan te maken wat hij kon en toonde zich een eerste maal met een 6de plaats in de 6de rit, de fameuze etappe van Saint-Malo naar Lorient. Zijn reactie, samen met Strehler, kwam echter te laat om mee te kunnen met de kopgroep Rivière, Adriaensens, Nencini en Junkermann, die deze dag de Tour in een beslissende plooi legde. In de 10de rit, met de beklimming van de Soulor en

aansluitend de Aubisque (hij kwam als derde boven), was hij mee in de beslissende ontsnapping met Rivière, Nencini, Battistini, en Rostollan en werd 4de. In het klassement rukte hij op naar de 29ste plaats. De twee daaropvolgende bergritten kon hij zich bij de beteren handhaven (hij werd 16de en 29ste) en zo opklimmen naar de 17de plaats in het algemeen klassement.

In het offensief in de Tour

De 13de etappe was een overgangsrit, maar Manzaneque ging vroeg mee in het offensief, werd 5de en steeg nog een plaats verder in het algemeen klassement. Dan was het wachten op de Alpen. Voor de start van de eerste Alpenrit, over Vars en Izoard, stond hij 15de. Hij kende een mindere dag en moest de hele dag in het defensief rijden. Hij kon echter de schade beperken, forceerde zich niet en behield dankzij een 21ste plaats zijn klassement. De volgende dag, met de beklimmingen van Lautaret, Luitel en Granier, ging het al beter en zonder te forceren eindigde hij 14de, in het spoor van zijn landgenoot René Marigil (11de), de grote animator van de dag, die na een offensief van meer dan 100 km door bandbreuk zijn kansen op de ritzege verloor.

De 18de rit zou dan de grote dag van Fernando Manzaneque worden. De rit ging over 215 km van Aix-les-Bains naar Thonon-les-Bains, over de Arravis en La Colombière. Al na een dertigtal kilometer ging hij in het offensief, werd eerst nog bijgebeend en een tijdje vergezeld door Louis Bisilliat en Jean Milesi, maar aan km 75 viel hij aan en ging alleen verder. Terwijl zijn voorsprong bleef stijgen kwam hij als eerste door op de beklimmingen. Manzaneque hield stand tot aan de meet en na een solovlucht van zowat 140 km kwam hij als eerste aan met net geen 13 minuten voorsprong op het eerste peloton achtervolgers. In het algemeen klassement rukte hij meteen op naar de 11de plaats, op 17'28" van gele trui Gastone Nencini.

De volgende dag was er nog een tijdrit over 83 km. De inspanningen wogen uiteraard nog door en Fernando werd slechts 41ste op 11'22" van Rolf Graf. Hij behield echter zijn 11de plaats, weliswaar op 25'59" van Nencini. In de laatste twee ritten bleef het klassement ongewijzigd

en Manzaneque kon een knappe Tour afsluiten als eerste Spanjaard, 11de in het algemeen klassement, 8ste in het puntenklassement en 6de in het bergklassement. Ondanks de vroege opgave van Bahamontes kon hij samen met Suárez (17de in de eindstand) en Loroño (21ste in de eindstand) Spanje nog een 4de plaats in het ploegenklassement bezorgen, enkel voorafgegaan door Frankrijk, Italië en België.

Terug bij Licor 43 in 1961

Daarmee zat het seizoen er voor Manzaneque grotendeels op. Hij werd nog 23ste in het wereldkampioenschap, ook hier als eerste Spanjaard, net voor Miguel Poblet, maar dat had enkel een anekdotische waarde. De Volta a Catalunya liet hij dit keer aan zich voorbijgaan, het seizoen was voldoende zwaar geweest. Zijn passage bij FAEMA was niet helemaal een succes geweest, met wat meer ploeggeest had er in de Vuelta meer ingezeten, dus Manzaneque keerde voor 1961 terug naar Licor 43, maar nu wel met serieuze adelbrieven.

Fernando mikte dit seizoen vooral op een goede Tour de France, daarom was hij bij het begin van het seizoen iets minder in vorm dan gewoonlijk. Toch toonde hij zich. Hij werd 11de in de Vuelta a Andalucía (derde in de derde en 7de rit), 22ste in de Vuelta a Levante, 9de in Barcelona-Madrid[63] (5de in de tweede en 4de rit en tweede met zijn ploeg in de afsluitende ploegentijdrit) en 10de in de Euskal Bizikleta, met een ritzege.

De eerste belangrijke afspraak was de Vuelta. Hij toonde zich al vlug met een tweede plaats in de tweede rit, maar kon nadien niet echt bevestigen. Zeker toen de Groene Leeuwen net als het jaar voordien de macht leken te grijpen en ritzeges en leiderstruien opstapelden, zakte hij af in het klassement en viel buiten de toptien, met meer dan een kwartier achterstand. Met een 8ste plaats in de tijdrit over 48 km toonde hij beterschap, maar hij stond nog altijd kansloos in het klassement. Toen de Spaanse renners in de koninginnenrit van Santander naar Vittoria eendrachtig front vormden en de Belgen ver terugsloegen, was hij mee in de kopgroep van 14 (met twaalf Spanjaarden, een Fransman, François Mahé, en een Italiaan, Alfredo Sabbadin) en werd 12de. Hierdoor rukte hij op naar de 7de plaats in het algemeen klassement. Deze zou ook zijn plaats in het eindklassement zijn, ondanks nog een 6de plaats in de 15de rit. Zijn vroegere ploeg FAEMA had de slotfase van deze Vuelta gedomineerd, met Angelino Soler als eindwinnaar, Antonio Suárez 4de en Antonio Gómez del Moral 5de. Suárez won ook het puntenklassement en FAEMA het ploegenklassement.

Na deze Vuelta begon de voorbereiding op de Tour de France. Deze zou voor Manzaneque hoofdzakelijk in Frankrijk gebeuren, langs het Critérium du Dauphiné Libéré en de Grand Prix du Midi Libre. Fernando startte in deze wedstrijden aan het hoofd van zijn Licor 43 ploeg. Hij was duidelijk klaar voor de komende Tour de France en toonde dat in de Dauphiné. Hij won de 6de rit van Chambéry naar Briançon, werd 7de in de eindstand en won het bergklassement. De Midi Libre nadien diende enkel om nog wat voorbereidingskilometers te maken, Fernando vergenoegde zich met uitrijden en eindigde 32ste.

63 De wedstrijd werd net als in 1960 ook de Trofeo Torres-Serdan genoemd.

Dit jaar zou het een Tour de France zonder Bahamontes worden[64]. Vueltawinnaar Soler was dan wel net na de Vuelta overgestapt naar de beroepsrenners, maar oordeelde dat hij op zijn leeftijd in de Tour niets te winnen maar veel te verliezen had, terwijl Antonio Suárez na Vuelta en Giro een derde grote ronde niet zag zitten. Zodoende werd het kopmanschap gedeeld tussen Fernando Manzaneque en de jonge José Pérez Francés, derde in de voorbije Vuelta.

Zoals velen was Manzaneque door de blitzstart van de Franse nationale ploeg en Anquetil verrast en na de eerste dag had hij al een achterstand van meer dan tien minuten op de Normandiër. In de 6de rit, met aankomst op de Ballon d'Alsace was hij wel mee in de kopgroep der favorieten. Pérez Francés, die de eerste dag de goede vlucht niet had gemist, werd derde, Manzaneque 15de. In het klassement rukte Pérez Francés naar de 5de plaats op, terwijl Manzaneque 21ste werd. De vraag werd gesteld of niet de kaart van de beter geklasseerde Pérez Francés voluit diende gespeeld te worden.

Nadat een greep naar de gele trui mislukte, bleef Fernando zijn tweede plaats verdedigen, hier met Junkermann in het wiel (Foto Miroir Sprint)

Fernando Manzaneque zag het echter niet zo en deed de volgende dag zelfs een greep naar de gele trui. Hij was mee in een ontsnapping van 15 renners, die tot 13 minuten uitliep. Vermits hij zelf op 11'09" van Anquetil stond, was hij op dat moment virtueel leider. Anquetil had echter van het begin aangekondigd het geel van de eerste tot de laatste dag in zijn bezit te willen hebben. Hij zette zichzelf aan het werk in de achtervolging, terwijl vooraan de Franse nationalen (Jean Stablinski en Joseph Groussard, die de eerste twee plaatsen in deze rit zouden grijpen) niet meewerkten. Aan de aankomst was de voorsprong nog slechts 6'33". Het geel was gered, maar Manzaneque, 12de in de rit, werd wel tweede in het algemeen klassement, op 4'37".

Manzaneque hield goed stand in de Alpen, zo werd hij in de rit door het Chartreuse-massief 5de, in een groepje met Anquetil (die als tweede in de rit door de bonificatie 30" extra voorsprong nam), Massignan en Junkermann. Pas in de 16de rit, met aankomst op Superbagnères, zou hij, ondanks een 8ste plaats, die tweede plaats met 14" aan Guido Carlesi verliezen. Het podium zat er dus nog altijd in, was er niet, drie dagen later, een tijdrit over 74 km. Anquetil toonde nogmaals zijn suprematie, maar Manzaneque werd slechts 16de, op 7'30" van de leider. In het klassement wipten zo Charly Gaul, Imerio Massignan en Hans Junkermann over hem. In Parijs beëindigde hij de Tour op de 6de plaats, op 16'27" van Anquetil, maar slechts 28" achter het nummer 4, Massignan. Hij eindigde op die manier als eerste Spanjaard, net voor Pérez Francés, op wie hij wel ruim 4 minuten voorsprong had.

Na de Tour werd hij nog 4de in het nationaal kampioenschap (Suárez won voor het derde jaar op rij). Het wereldkampioenschap zag hij eerder als een verplicht nummer, hij gaf op. Ook de Volta stond nog op het programma. Manzaneque was duidelijk over zijn beste vorm heen. Hij werd nog tweede in de 7de rit en 7de in de eindstand.

64 In de periode 1954-1965 zou Bahamontes slechts tweemaal in de Tour de France ontbreken, in 1955 toen hij met een kwetsuur sukkelde en dus in 1961.

Misschien een verkeerde zet in 1962 bij Licor 43 te blijven, alleszins geen Tour de France, noch voor Licor 43, noch voor Manzaneque

Ook in 1962 bleef hij bij Licor 43, waar hij vervoegd werd door zijn broer Jesús[65]. Dat zou hem echter de deelname aan de Tour kosten. Deze werd voor het eerst sinds 1930 niet meer met landenploegen, maar terug met merkenploegen betwist. Geen enkele Spaanse ploeg werd weerhouden, en zo kwamen er slechts 5 Spanjaarden aan de start, Federico Bahamontes, Luis Otaño en Juan Campillo die de kleuren van Margnat-Paloma verdedigden en Angelino Soler en Antonio Suárez, voor een jaar uitgeweken naar het Italiaanse Ghigi.

Even leek een deelname er nog in te zitten voor Manzaneque. Sportbestuurder De Kimpe van Groene Leeuw wou hem graag aanwerven, maar dat bleek uiteindelijk niet mogelijk. Sinds 1962 werden de Spanjaarden niet meer aanzien als een "kleine" wielernatie en mochten ze niet langer, zoals nog wel toegelaten voor Duitsers, Nederlanders, Zwitsers en Luxemburgers, rijden voor zowel een ploeg uit eigen land als een internationale ploeg.

Fernando werd hierbij in zekere zin het slachtoffer van de vroege start van het Spaanse wielerseizoen en zijn eigen vroege vorm. Tweede plaatsen in de derde en 7de rit van de Vuelta a Andalucía (24ste in de eindstand) in februari zouden misschien nog aan de aandacht kunnen ontsnappen, maar toen hij bovendien begin maart de Vuelta a Levante voor de tweede maal in zijn carrière won (derde in de derde rit), was er niets meer aan te verhelpen. Hij was aangesloten bij Licor 43 en zou daar voor de rest van het seizoen aan vastzitten.

Het werd trouwens een seizoen om snel te vergeten. In de aanloop naar de Vuelta volgde nog een 14de plaats in de Euskal Bizikleta, maar de Vuelta zelf viel tegen. Dat hij niet opgewassen was tegen het geweld van Helyett-St Raphaël was geen schande, niemand was dat. Dat hij in het eindklassement slechts 8ste was en op die manier slechts 4de Spanjaard was, achter Pérez Francés (Ferrys, tweede), Miguel Pacheco (KAS, 4de) en Francisco Gabica (KAS, 5de), toonde zijn beperkingen. Hij werd met minuten voorafgegaan door de kopmannen van twee andere Spaanse ploegen, enkel die van FAEMA (Antonio Gómez del Moral, 18de) kon hij achter zich houden. En dan waren drie van de beste Spaanse ronderenners, Federico Bahamontes, Angelino Soler en Antonio Suárez er niet eens bij.

In het Critérium du Dauphiné Libéré liep het al niet beter. Hij werd slechts 20ste, op meer dan een halfuur van eindwinnaar Raymond Mastrotto. Ook hier was hij verre van de beste Spanjaard, hij werd voorafgegaan door Federico Bahamontes (4de), José Bernardez (8ste), Antonio Gómez del Moral (9de), Juan Campillo (10de), ploegmaat René Marigil (15de) en Julio Jiménez (16de). Misschien maar beter dat er geen Tour de France op zijn programma stond, of was het de ontgoocheling dat hij er toch niet naartoe kon, die speelde?

Ook in het Spaans kampioenschap vertolkte hij slechts een bijrol, met een 7de plaats, dankzij een 9de plaats in de tijdrit en een 8ste in de rit in lijn. Een weinig beterschap kwam er pas tegen einde van het seizoen. In de Volta a Catalunya kende hij een mindere start, maar hij kon na een derde plaats in de 4de rit oprukken naar de 5de plaats in het klassement. Hij zou nog even afzakken naar de 8ste plaats, alvorens met een nieuwe derde plaats in de slotrit uiteindelijk 5de te worden in de eindstand, maar wel op 3'33" van António Karmany.

65 Vermits Jesús Manzaneque nooit voor FAEMA reed, besteden we in dit artikel geen verdere aandacht aan hem.

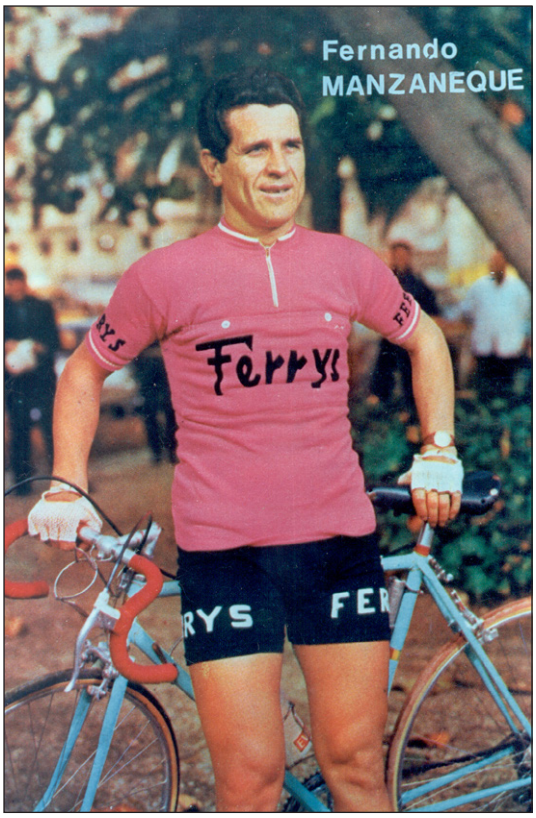

In 1963 bij Ferrys, objectief met de ploeg aan de Tour de France mogen deelnemen

Vanaf 1963 zou Licor 43 de sponsoring grotendeels of zelfs helemaal stopzetten[66] en Manzaneque stapte over naar Ferrys, waar hij het kopmanschap zou delen met José Pérez Francés, de grote revelatie van de voorbije twee seizoenen. Ferrys was ambitieus en wou absoluut naar de Tour. Daarom was de komst van Fernando, toch 6de in 1961, welgekomen. En ook voor Manzaneque was de overstap een goede zet, want 1963 zou misschien wel het beste seizoen uit zijn carrière worden, eventueel samen met 1961.

Het begon al met een ritzege in de Vuelta a Andalucía (26ste in de eindstand), waarna hij in de Vuelta a Levante samen met Ferrys de openingsrit tegen het uurwerk won en 13de in het eindklassement werd. In de nieuw ingerichte Setmana Catalana de Ciclismo werd hij derde, met een 7de plaats in de eerste proef, de Trofeo Doctor Assalit, een zege in de tweede proef, de Trofeo Jaumandreu en een 7de plaats in de derde proef, de Trofeo Masferrer (ploegmaat Pérez Francés won met overwicht het eindklassement op punten over de vijf proeven). Ook in de Euskal Bizikleta was de derde plaats voor Fernando. In het Spaans bergkampioenschap werd hij 4de.

De ploeg startte vervolgens in de Vuelta, zij het met beperkte ambities. St Raphaël, met aan het hoofd een super gemotiveerde Anquetil, die zijn mislukking van het jaar voordien wilde uitwissen, stond immers opnieuw met een sterke ploeg aan de start. Ook al kwam hij in het eindklassement niet verder dan de 13de plaats, Manzaneque wist zich dit jaar wel te tonen, met achtereenvolgens een 9de plaats in het tweede deel van de eerste rit, een tijdrit over 52 km, een derde plaats in de tweede rit, een 9de in de 5de en de 6de rit en een derde in de 14de rit. Hij werd ook 7de in het puntenklassement en 6de in het bergklassement.

Pérez Francés, opgave, was tegengevallen, maar het grote doel was nu de Tour de France. De voorbereiding zou langs de Grand Prix du Midi Libre en het Critérium du Dauphiné Libéré lopen.

De Midi Libre liet Manzaneque toe zijn goede vorm te tonen. Hij werd al 6de in de eerste rit, vervolgens derde in de derde rit, alvorens met een zege in de ochtendrit en een 10de plaats in de namiddagrit van de 4de dag de leiderstrui te veroveren. Hij behield die de laatste dag en won knap de Grand Prix du Midi Libre, met daarbij een tweede plaats in het bergklassement. Ook Bahamontes (4de in de eindstand en winnaar van het bergklassement) en Soler (5de) toonden zich.

In de Dauphiné was Anquetil er wel bij. Toch toonden de kopmannen van Ferrys, en bij uitbreiding de Spanjaarden, klaar te zijn voor de Tour. Manzaneque werd derde in de eindstand (met een derde plaats in de derde en 7de rit, een 8ste in het eerste deel van de 6de en een 10de in de 4de, wat hem verder de tweede plaats in het puntenklassement opleverde), Pérez

66 Volgens sommige bronnen zou de sponsor nog twee jaar actief geweest zijn, in 1963 als privésponsor van de weinig bekende Timeteo Ortega en in 1964 met een miniploeg. Wij hebben hiervan geen bevestiging of deelname aan wedstrijden kunnen vinden (in ieder geval werd in geen van beide jaren aan de Vuelta, de Volta of de Vuelta a Andalucía deelgenomen) en daarom betwijfelen we het bestaan van die sponsoring.

Francés droeg de leiderstrui, won de derde rit en het puntenklassement en was tweede in de eindstand, Bahamontes won het bergklassement en werd 5de in de eindstand en Soler werd 4de in het eindklassement. Jacques Anquetil was echter ongenaakbaar en toonde zich klaar voor een 4de Tourzege.

Samen met Pérez Francés naar de Tour de France

Manzaneque speelde geen rol van betekenis in de aanvangsfase van de Tour en stond aan de voet van de Pyreneeën slechts 67ste op 16'05" van leider Gilbert Desmet. Medekopman Pérez Francés stond 33ste, maar ook op ruim tien minuten (en ruim vier minuten achter Anquetil). De eerste bergrit bevestigde de verhoudingen binnen de Ferrys-ploeg. Pérez Francés werd tweede achter Anquetil en rukte op naar de 9de plaats in het voorlopig klassement, Manzaneque werd 20ste en stond nu 34ste. Voor het klassement zou de kaart Pérez Francés gespeeld worden.

Vreemd genoeg voor een Spanjaard, maar de Alpen leken Manzaneque beter te liggen dan de Pyreneeën. In de 15de rit naar Grenoble met de beklimming van de Porte werd hij al 10de, alvorens de volgende rit onder een loden zon zijn grote dag kwam. Op de Croix-de-Fer kon hij nog niet mee met de besten, maar in de daaropvolgende afdaling en vals plat ging hij in de aanval en vervoegde snel de leiders, Guy Epaud en Claude Mattio, ontsnapt van het begin van deze rit. Op het zwaardere gedeelte van de Iseran loste Manzaneque zijn twee gezellen en kwam alleen boven met rond de vijf minuten voorsprong op zijn dichtste achtervolgers. In de afdaling behield hij zijn voorsprong en won met 5'03" voorsprong op Renzo Fontona en meer dan zeven en een halve minuut op de groep met de favorieten.

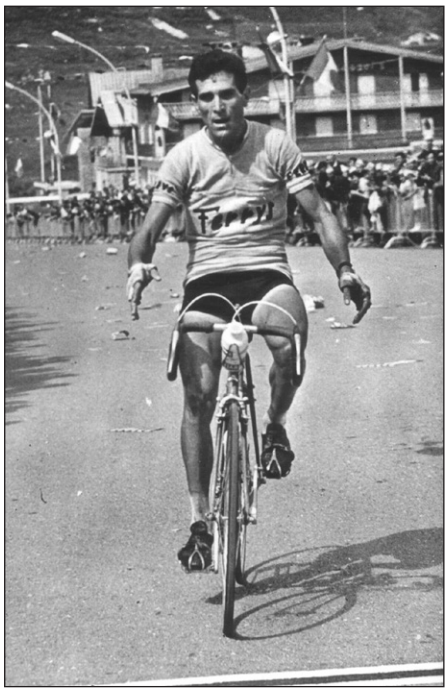

Na een prachtige inspanning een tweede ritzege in de Tour de France (Foto Miroir Sprint)

Manzaneque klom zo naar de 12de plaats in het algemeen klassement (ploegmaat Pérez Francés was ondertussen 6de). De dag nadien was het de koninginnenrit, met de beklimmingen van de Petit-Saint-Bernard, de Grand-Saint-Bernard, de Forclaz en de Montets. Manzaneque betaalde de geleverde inspanningen, maar kon toch de schade beperken met een 13de plaats en zelfs voor een dag oprukken naar de 11de plaats in het klassement. Pérez Francés werd zelfs derde. In de tijdrit werd Fernando slechts 36ste en kon zo niet verder opklimmen in het klassement of terug over Van Looy wippen die hem dankzij bonificatie voorbijgestoken was. Pérez Francés bleef derde in het eindklassement, Manzaneque was dus 12de en Ferrys werd eervol 5de in het ploegenklassement.

Ook na de Tour toonde Manzaneque nog zijn goede vorm met een derde plaats in het nationaal kampioenschap, waar hij zijn ontsnapte kopman Pérez Francés beschermde. Het wereldkampioenschap op een eerder vlakke omloop in Ronse lag hem minder, hij gaf op. Toch had hij nog reserves na een lang en zwaar seizoen. In de Volta a Catalunya won hij een rit en het bergklassement en werd 10de in de eindstand.

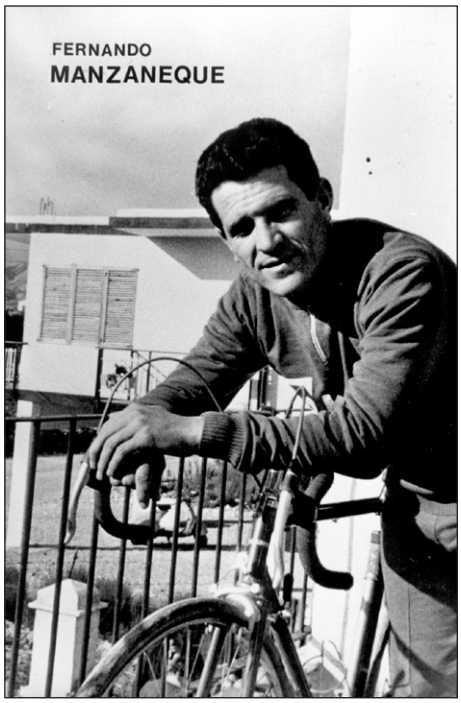

Best tevreden na een eerste seizoen bij Ferrys

1963 was een succesvol seizoen geweest, dus geen reden om van ploeg te veranderen en zo bleef Manzaneque bij Ferrys, al was het kopmanschap nu wel duidelijk voor Pérez Francés. Opnieuw reed Manzaneque een mooi seizoen, zonder daarom het niveau van 1963 te benaderen. Hij was minder aanwezig in de aanvang van het seizoen, enkel een 16de plaats in de eindstand van de Euskal Bizikleta viel hem ten deel. Hij reed ook Milano-Sanremo, nochtans niet echt zijn type wedstrijd. Dat hij slechts 102de werd mag dan ook niet verrassen.

In de Vuelta stond hij er wel. Hij werd derde in de tweede rit en 4de in de 5de rit en 10de in de 15de rit tegen het uurwerk. In het eindklassement was hij 6de, in het puntenklassement 10de en in het bergklassement 5de. Vooral Luis Otaño, tweede in de eindstand op slechts 33" van Raymond Poulidor en Pérez Francés derde op 1'26" en verder tweede in het bergklassement achter Julio Jiménez en winnaar van het puntenklassement, hielden de eer van Ferrys hoog. Zoals een dergelijke uitslag laat vermoeden, was niet alles peis en vrede geweest binnen de ploeg. De drie sterke mannen, Pérez Francés, Manzaneque en Otaño reden evenzeer, of meer, tegen elkaar dan tegen Poulidor. Deze kon zo al bij al gemakkelijk de zaken naar zijn hand zetten in de tijdrit[67].

Net zoals vorig jaar ging de aanloop naar de Tour langs het Critérium du Dauphiné Libéré en de Grand Prix du Midi Libre. De Midi Libre kwam opnieuw eerst. Manzaneque werd tweede in de tweede rit en in het eerste gedeelte van de 4de rit en 7de in de 5de rit. Zo werd hij in de eindstand 6de en daarnaast 5de in het bergklassement. In de Dauphiné werd Manzaneque 7de, na een 4de plaats in de tweede rit, een 8ste plaats in de 6de rit en een 10de in de 7de rit naar Briançon.

En dan was het weer tijd voor de Tour de France. Pérez Francés was kopman, maar had niet dezelfde vorm als het jaar voordien. In de vlakke aanloop kon hij zich nog tussen de favorieten handhaven, maar in de eerste bergrit, van Thonon-les-Bains naar Briançon, verloor hij tijd op zijn rivalen. Nadien ging het dag na dag slechter, met steeds meer tijdverlies, tot hij ten slotte, ziek en leeggereden, niet meer aan de start kwam van de 13de rit. Zo werd Fernando Manzaneque een beetje onverwacht tot kopman gebombardeerd. Gelukkig voor Ferrys was Fernando nog in koers, want in het ochtendgedeelte van de 10de rit was hij dicht bij de uitsluiting geweest.

De Italiaan Vito Taccone irriteerde Manzaneque al een tijdje met zijn onorthodoxe en redelijk gevaarlijke manier van rijden, iemand de weg afsnijden was geen uitzondering, en voor de start waren er al woorden gevallen. De zaken liepen uit de hand toen een andere Spanjaard, Manuel Martín Piñera, ten val kwam, volgens Manzaneque door een fout van Taccone. Hij ging onmiddellijk de Italiaan zijn ongezouten mening in een mengeling van Spaans en Italiaans geven, waarmee deze helemaal niet opgezet was. Manzaneque kreeg een vuistslag op het achterhoofd en sprong prompt van de fiets om het gevecht op de begane grond verder te zetten. Hij trok Taccone van zijn fiets en het gevecht begon. De twee kemphanen wisten van geen ophouden en rolden vechtend over de grond, al snel met overwicht voor de nochtans kleinere Italiaan. Tourdirecteur Jacques Goddet moest persoonlijk ingrijpen om de twee uit elkaar te halen.

67 Net voor de tijdrit stonden ze tweede, derde en 4de, net achter Julio Jiménez. Jiménez en Manzaneque waren de grootste verliezers van deze tijdrit, zij zakten naar de 5de en 6de plaats in het klassement, maar Otaño en Pérez Francés waren in feite nog grotere verliezers, want met enige verstandhouding hadden zij voldoende voorsprong voor de tijdrit kunnen nemen. Maar als de ene het de andere niet gunt…

Het gevecht tussen Taccone en Manzaneque

Beide renners kregen nadien van de koerscommissarisen elk een boete van 500 FRF (125 €, toen een niet onbelangrijk bedrag). Manzaneque was het daar niet mee eens en ging verhaal halen en kwam zo in conflict met mede-inrichter Felix Lévitan. Opnieuw vielen er harde woorden en een nieuwe boete van 500 FRF volgde. Tevens kondigden de inrichters aan dat Manzaneque, aanzien als de hoofdschuldige, de komende jaren startverbod zou krijgen[68]. Zowel hij als Taccone mochten wel deze Tour voortzetten.

Op het moment van dit incident stond Manzaneque 11de in het voorlopige klassement, en dit vooral dankzij zijn regelmaat. Buiten die vechtpartij reed hij een eerder onopvallende Tour, enkel in de 4de rit had hij zich even getoond, toen hij op het plaatselijk circuit in Metz de kopgroep van vijf die luttele seconden voor het peloton reed, kon vervoegen en 6de werd. Ook nadien bleef Manzaneque eerder onopvallend verder rijden, enkel in de 20ste rit met aankomst op de Puy de Dôme toonde hij zich nog even met een 9de plaats. Hij werd uiteindelijk 12de in de eindstand[69] en 14de in het bergklassement.

Geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Sallanches liet hij zich dit keer, op een selectieve omloop, wel opmerken. In de laatste ronde was hij mee in de tegenaanval op Poulidor, Janssen en Adorni, een tegenaanval die, vooral onder impuls van Anquetil, op slechts 6" van de koplopers zou stranden. Jan Janssen werd Wereldkampioen, Manzaneque 8ste. In het slot van het seizoen stond nog de Volta op het programma. Fernando werd 6de in de eindstand, met een 6de plaats in het tweede deel van de derde rit (een klimtijdrit over 6 km), een 5de plaats in de 4de rit, een 7de plaats in de 5de rit en een tweede plaats in de 8ste en laatste rit.

In 1965, nog steeds bij Ferrys, was hij al vroeg in vorm. Hij werd 10de en winnaar van het bergklassement in de Volta a Andalucía (5de in de tweede rit) en aansluitend 5de in de Vuelta a Levante. Opnieuw werd hij opgetrommeld voor Milano-Sanremo, ditmaal werd hij 41ste. Het zou echter in de Vuelta zijn dat hij toonde nog niet versleten te zijn. Ondanks een sterke internationale bezetting, met onder meer Mercier-BP onder aanvoering van Raymond Poulidor en Rolf Wolfshohl, Solo-Superia met Rik Van Looy en Ward Sels, Margnat-Inuri met Federico Bahamontes, Rudi Altig en Hans Junkermann, Ford France-Gitane met Jean-Claude Lebaube en Lucien Aimar en Wiel's-Groene Leeuw met Karl-Heinz Kunde en Eddy Pauwels, speelde hij een hoofdrol.

Dat begon al in de 5de rit, waar hij Gérard Thiélin in een sprint met twee klopte, maar wel bijna 15 minuten voorsprong had op het peloton met de favorieten. Toen hij ook de volgende dag gepast meeschoof in een grote groep met de favorieten, rukte hij in het algemeen klassement

68 Uiteindelijk kwam het niet zover en zou hij in 1965 op het laatste moment toch starttoelating krijgen.
69 Hiermee werd hij 4de Spanjaard, achter Federico Bahamontes (3de), Julio Jiménez (7de) en Esteban Martín (11de).

op naar de derde plaats. Toen Wolfshohl een paar dagen later na een verrassende ontsnapping de Vuelta naar zijn hand zette, verloor hij een drietal plaatsen, maar door zijn regelmaat en door een sterke prestatie in de tijdrit over 61 km (derde op 2' van Raymond Poulidor), werd hij in het eindklassement 4de, op 12'48" van de verrassende eindwinnaar Wolfshohl. Poulidor en Van Looy waren tweede (op 6'36") en derde (op 8'55"). Manzaneque eindigde zo als eerste Spanjaard, voor Carlos Echeverria en Francisco Gabica. Hij werd tevens 8ste in het bergklassement.

Zoals ondertussen traditioneel werd de Tour de France voorbereid in Frankrijk. Ditmaal werd eerst de Dauphiné betwist. Fernando reed een aandachtige koers en bevestigde zijn goede vorm. Hij toonde zich al vroeg, met een 5de plaats in het tweede deel van de tweede rit en in de derde rit. In de beslissende bergritten naar Chambéry (5de rit) en Grenoble (6de rit) werd hij telkens 10de en wist zo de wedstrijd als 6de te beëindigen, op 11'16" van Jacques Anquetil, bezig aan het eerste deel van zijn fameus tweeluik Dauphiné - Bordeaux-Paris. De aansluitende Grand Prix du Midi Libre betwistte hij dit seizoen niet.

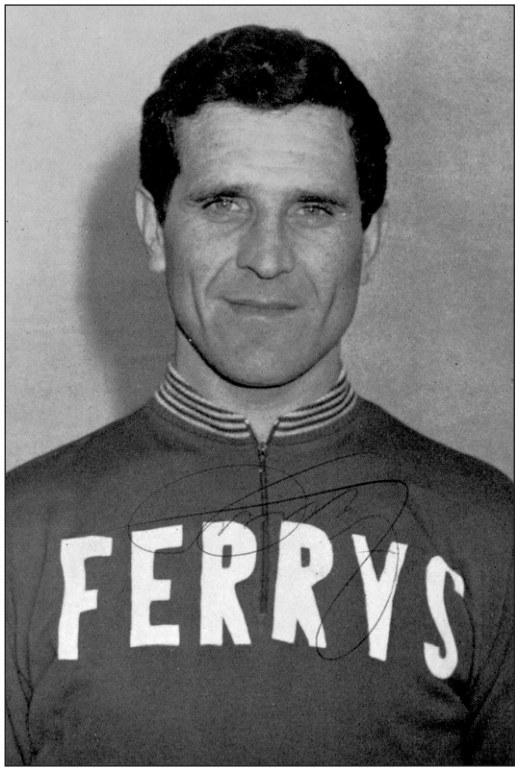

In totaal vijf seizoenen bij Ferrys

Uiteindelijk mocht hij dan toch starten in de Tour de France[70], waar hij zich onvoorwaardelijk in dienst stelde van Pérez Francés, ondanks zijn ontgoochelende Vuelta de onbetwiste kopman. Pérez Francés kweet zich van zijn taak, hij won een rit en werd 6de in de eindstand. Manzaneque zelf reed de hele Tour in dienst van de kopman[71] en werd 25ste in de eindstand.

Na de Tour waren er nog het nationaal kampioenschap (14de) en als voorbereiding op het wereldkampioenschap in eigen land, Paris-Luxembourg (51ste). In het wereldkampioenschap zelf kon hij zijn prestatie van het vorig seizoen niet herhalen, hij werd ditmaal 17de, zonder een rol van betekenis gespeeld te hebben. Manzaneque leek een beetje uitgeblust, in de Volta a Catalunya werd hij na een kleurloze wedstrijd slechts 19de. Toch kwam er nog een laatste opflakkering. Samen met Antonio Suárez en Mariano Díaz vormde hij de winnende Castiliaanse ploeg in het kampioenschap der gewesten.

1966 zou een seizoen zijn om snel te vergeten, zowel voor Manzaneque als voor zijn hele ploeg. Hij begon (te) laat met zijn voorbereiding op het seizoen en was afwezig in de Vuelta a Andalucía en in de Vuelta a Levante. Hij kwam er een heel klein beetje door in de Vuelta a Mallorca. Daar won hij met Ferrys mee de ploegentijdrit en werd tweede in de slotrit. In het eindklassement was hij slechts 25ste. De Euskal Bizikleta was al evenmin een succes, 43ste in de eindstand. In de Vuelta a España, al was hij dan het jaar voordien 4de en eerste Spanjaard geëindigd, was hij er niet eens bij[72].

70 Taccone was niet van de partij.
71 Enkel in de 10de rit, met de beklimmingen van de Portet d'Aspet, Port en Marmare-Chioula, toonde hij zich met een 7de plaats. Dit was die fameuze rit waarin Van Looy probeerde op te rukken in het klassement, in de aanval ging maar Guido Reybrouck meekreeg, die van zijn sportbestuurder Guillaume Driessens niet mocht overnemen. Daardoor zou Rik slechts 2'30" op de favorieten nemen en bovendien in de sprint door Reybrouck geklopt worden.
72 Jammer genoeg hebben we (nog) niet kunnen achterhalen wat er dan precies met hem aan de hand was in 1966. Een te late voorbereiding is natuurlijk een gedeeltelijke verklaring, maar lijkt ons onvoldoende om een dergelijk zwak seizoen helemaal te verklaren. En dan blijft de vraag waarom hij die voorbereiding laattijdig begonnen was.

Nochtans bood deze Vuelta de ideale mogelijkheid voor een Spaanse zege, na vier buitenlandse zeges op rij. Dit keer geen Anquetil, Poulidor, Van Looy, Altig, de grootste buitenlandse namen waren de jonge Nederlanders Cees Haast en Gerben Karstens en de Italiaanse veteraan Aldo Moser[73]. Dit zou dan ook blijken uit het eindklassement. Haast (8ste) was de enige buitenlander in de toptien, in de toptwintig vonden we verder nog Moser (18de) en Jos van der Vleuten (17de). Ferrys kon er echter niet van profiteren, Manzaneque was er dus niet bij en Pérez Francés werd getroffen door miltvuur en gaf na een anonieme wedstrijd op in de 11de rit. Enkel Soler, 9de, kon enigszins de eer redden. De Vuelta zelf werd gedomineerd door de KAS-ploeg, die de drie eerste plaatsen in het klassement bezette met Francisco Gabica, Eusebio Vélez en Carlos Echeverria, zes ritten won en daar nog het bergklassement en het ploegenklassement aan toevoegde.

Ook de nieuwe Fagor-ploeg, gebouwd rond de beste liefhebbers van de voorbije twee seizoenen, ondersteund door enkele ervaren renners zoals Luis Otaño, had indruk gemaakt. Ferrys zat dus in slechte papieren om opnieuw weerhouden te worden voor de komende Tour de France, zeker na een zwak voorseizoen. Enkel de Vuelta a Levante en een paar ritzeges in de vroege rittenkoersen prijkten op het palmares. Ferrys had het al vlug begrepen en probeerde niet via de Dauphiné Libéré de zaken nog recht te zetten. Enkel Manzaneque probeerde zijn jaar nog wat te redden in de Midi Libre. Hij reed een regelmatige wedstrijd en werd zo 8ste in de eindstand, maar wel op meer dan twaalf minuten van de verrassende eindwinnaar Jean-Claude Theillière. Meer zat er voor hem niet in, zeker nadat hij al tijdens de eerste rit door zowat zijn hele ploeg in de steek gelaten werd. Daarmee verdween dan ook de laatste twijfel: wel Fagor en niet Ferrys, en dus ook niet Manzaneque, in de Tour.

Het seizoen zat er daarmee voor hem eigenlijk op, al reed hij nog het nationaal kampioenschap, 88 km tegen het uurwerk, waar hij in de achtergrond 30ste eindigde. Uiteraard geen selectie voor het wereldkampioenschap en ook de Volta a Catalunya liet hij aan zich voorbijgaan. Een totaal mislukt seizoen, begonnen de jarenlange carrière, hij was ten slotte al 13 jaar op het hoogste niveau actief, en al die inspanningen in lange ontsnappingen door te wegen?

Hij bleef het volgend seizoen bij Ferrys en zou, na het vertrek van Pérez Francés naar KAS, het gewicht van de ploeg moeten dragen, samen met de snelle Ramón Sáez Marzo[74]. Fernando was duidelijk niet meer de renner van enkele seizoenen voordien[75] en reed een voor zijn doen heel zwak voorseizoen: 27ste in de Vuelta a Andalucía, 13de in de Vuelta a Levante en 21ste in de Euskal Bizikleta.

Ook de Vuelta was geen succes. Slechts eenmaal kon Manzaneque zich tonen, toen hij in de 12de rit mee was in de goede ontsnapping en 5de werd. Met snelle mannen als Henk Nijdam, Jean Graczyk en Bas Maliepaard erbij zat de ritzege er uiteraard nooit in. In het eindklassement werd hij 18de, niet eens als best geklasseerde van zijn ploeg, dat was weggelegd voor de verder weinig bekende José Antonio Pontón. Het was vooral Ramón Sáez die de zaken voor Ferrys redde met twee ritzeges en een derde plaats in het puntenklassement.

Toch was hij in deze Vuelta opgevallen bij Raphaël Geminiani die nog versterking zocht voor de Giro-ploeg rond Jacques Anquetil. De Spaanse wielerbond weigerde echter deze overgang[76]

73 Door financiële moeilijkheden bij de organisatoren was het doorgaan van de Vuelta tot de laatste dag onzeker. Enkel een tussenkomst van José Antonio Elola Olaso, verantwoordelijke voor de sport in Spanje, kon de wedstrijd redden.

74 Deze zou op het einde van het seizoen derde worden in het wereldkampioenschap in Heerlen, achter Eddy Merckx en Jan Janssen.

75 Stilaan werd jongere broer Jesús de beste van beide broers, in ieder geval had hij gezien zijn leeftijd meer toekomst. Mogelijk bekommerde Fernando zich vanaf nu meer om de begeleiding van zijn broer dan om zijn eigen prestaties.

76 Gezien al in 1962 een al dan niet tijdelijke overgang naar Groene Leeuw geweigerd werd, kan deze nieuwe weigering weinig verbazen.

en, verrassend, selecteerde Manzaneque voor de komende Tour de France (opnieuw met landenploegen betwist), waar de rol van baankapitein bij de Esperanza-ploeg[77] voor hem weggelegd was.

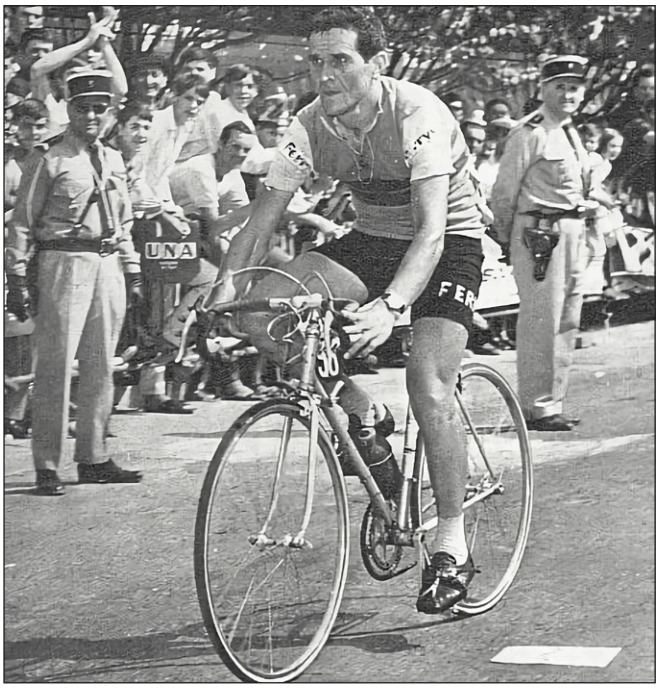

Nog een laatste keer schitteren in de Tour de France met een ritzege er bovenop

Fernando, goed ingereden in de Vuelta, leek herboren in deze Tour. In de eigenlijk beslissende rit van Roubaix naar Jambes[78] was hij mee in de goede vlucht die al na 51 km opgezet werd door Ginés García en onder meer Roger Pingeon en Rik Van Looy zou meekrijgen. Op die manier kwam Manzaneque, 14de in de rituitslag, op de 8ste plaats in het algemeen klassement. De eerste bergrit, met aankomst op de Ballon d'Alsace werd echter een ontgoocheling. Fernando werd in deze, vooral door een val van Poulidor, hectische rit slechts 53ste en zakte terug naar de 32ste plaats. Ook in de grote Alpenrit naar Briançon over Télégraphe en Galibier ontgoochelde hij, ditmaal was hij 33ste en werd zo 27ste in het algemeen klassement, op 16'16" van leider Roger Pingeon. De aanvalslust was dan wel terug, de klimmersbenen zo te zien niet.

In de rit over de Mont Ventoux, fataal voor Tom Simpson, ging het echter al beter, Manzaneque werd 17de, in het wiel van Jos Huysmans en voor onder meer Vanspringel en Junkermann. Zo kwam hij net de toptwintig binnen, maar wel al op 20'05". Aan de start van de 16de rit, over Portet d'Aspet, Menté en Portillon, was dat nog altijd zijn positie. Reeds na 33 km ontsnapte Manzaneque samen met Barry Hoban, maar was een paar km verder al alleen. Zijn voorsprong op het peloton liep op tot bijna twintig minuten, wanneer Jiménez met Poulidor in het wiel, in de tegenaanval ging. Poulidor nam niet over, maar moest Jiménez na bandbreuk laten gaan. De Spanjaard naderde op zijn landgenoot (maar niet ploeggenoot) zonder deze te kunnen bijhalen. Manzaneque won na een solovlucht van 155 km de rit met 1'23" op Jiménez en 4'20" op het groepje Jan Janssen, Lucien Aimar, Franco Balmamion Roger Pingeon en Désiré Letort[79]. In het algemeen klassement werd Manzaneque 8ste.

De volgende dag, met de beklimming van Tourmalet en Aubisque gebeurde er relatief weinig, de Franse veteraan Raymond Mastrotto kreeg een vrijgeleide naar de eerste ritzege uit zijn carrière en door het terugvallen van Noël Vanclooster klom Manzaneque zelfs naar de 7de

77 In principe werd deze tweede nationale ploeg verondersteld de "beloften" te groeperen. De diverse landen sprongen met de invulling van dat concept echter creatief om.

78 Pingeon zou in deze rit ruim 6 minuten voorsprong op het peloton met de favorieten nemen, een voorsprong die uiteindelijk beslissend zou blijken en hem al snel tot leider van de sterke Franse nationalen bombardeerde. Julio Jiménez verloor in deze rit 6'46" met daarbij nog 20" bonificatie voor ritwinnaar Pingeon, en zou de Tour eindigen op 3'40" van deze Pingeon.

79 Er bestaat een verhaal dat deze aanval zou afgesproken geweest zijn met de Spaanse A-ploeg om als lanceerplatform voor Jiménez te dienen. Manzaneque zou instructie gekregen hebben op Jiménez te wachten, maar dat niet gedaan hebben. Wij vinden dit verhaal eerder ongeloofwaardig, want, als het waar zou zijn, verschrikkelijk slecht uitgevoerd. Waar en wanneer zou Manzaneque op Jiménez hebben moeten wachten? Wanneer deze op een drietal (of zelfs een vijftal) minuten genaderd was? Maar in dat geval welk nut zou Manzaneque, na een solovlucht van meer dan 100 km, dan nog voor zijn landgenoot gehad hebben? Of werd Jiménez mee in slaap gewiegd door het peloton en begon hij zo aan zijn tegenaanval met te veel achterstand om bijtijds voldoende dicht op Manzaneque te kunnen naderen?

plaats in de stand. Manzaneque bleef zich kranig verdedigen en was de volgende dag, in een nochtans vlakke rit naar Bordeaux mee in de goede vlucht en verstevigde zo zijn 7de plaats. De rit met aankomst op de Puy de Dôme viel dan weer tegen voor de Spanjaard. Een dergelijke rit met aankomst op de enige beklimming lag hem blijkbaar minder, ook de aankomst op de Ballon d'Alsace was een tegenvaller geweest. Hij werd slechts 35ste en zakte zo naar de 9de plaats in het klassement.

De laatste dag was er nog een tijdrit over 47 km. Tijdrijden was nooit zijn specialiteit geweest, en dat bleek ook nu. Manzaneque werd 34ste en werd zo 10de in de eindstand, net achter Raymond Poulidor, die dankzij zijn zege in de tijdrit over de Spanjaard kon wippen. Manzaneque werd ook nog 7de in het bergklassement, samen met Désiré Letort. Maar welk belang, 10de of 9de of zelfs 7de, zijn Tour was geslaagd met die indrukwekkende ritzege en een goede eindklassering daar bovenop. De contracten voor de na-Tour criteria zouden binnenstromen, en dat was, zeker op zijn leeftijd, het belangrijkste[80].

Na de Tour volgden ook nog enkele verplichte nummertjes, zoals het nationaal kampioenschap, waarin hij 16de eindigde en de Volta a Catalunya waar hij onopvallend 19de eindigde[81]. Voor het wereldkampioenschap werd hij niet aangeduid, daar schitterde zijn merkgenoot Ramón Sáez met een derde plaats.

1968 zou zijn laatste seizoen worden. Fernando stapte over naar Karpy, waar hij samen met Angelino Soler de blikvanger was. Het werd echter een seizoen zonder veel glans. Manzaneque nam niet deel aan de Vuelta a Andalucía en werd nadien 44ste in de Vuelta a Levante en 25ste in Euskal Bizikleta. In de Vuelta was hij dit jaar goed voor een 21ste plaats. Enkel in de 14de rit, de zwaarste uit de ronde, wist hij zich te tonen met een 5de plaats, zijn beste klassering van het hele seizoen. Hij beëindigde deze rit in een select groepje met José Manuel Lasa, Vicente López Carril en Felice Gimondi, dat eindigde op 1'47" van de ontsnapte Eduardo Castelló.

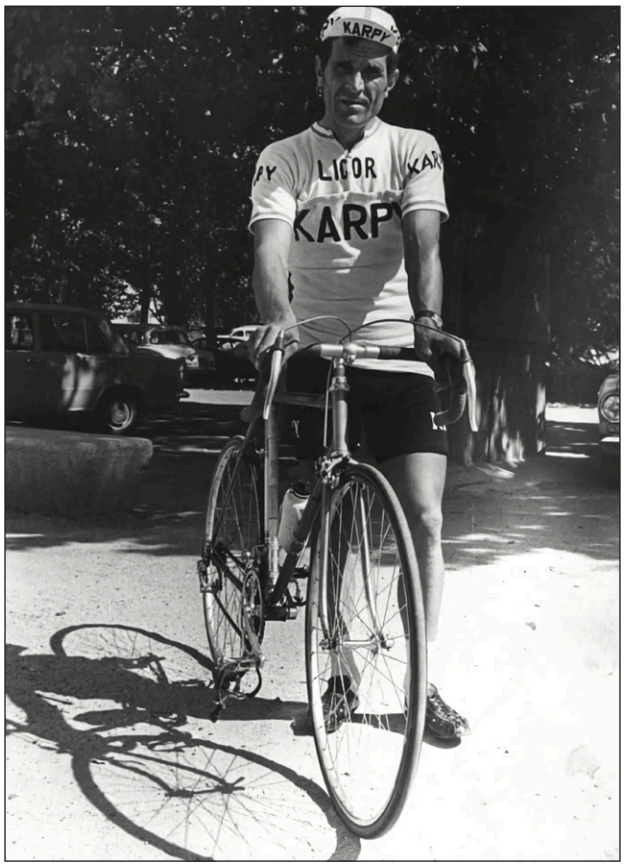

Een laatste seizoen bij Licor Karpy

Na de Vuelta was er nog een 25ste plaats in de Vuelta a Mallorca en een 19de in de Vuelta a los Valles Mineros. Van een nieuwe deelname aan de Tour de France was er met dergelijke uitslagen dit jaar geen sprake, zeker daar Spanje slechts een ploeg afvaardigde[82]. In het nationaal kampioenschap werd hij 22ste en wat later 6de in de Gran Premio Vizcaya. Het einde naderde en Fernando werd eerst nog 16de in de Volta a Catalunya alvorens zijn carrière te beëindigen met een 21ste plaats in de Vuelta a la Rioja.

80 Manzaneque was een hotel in Vidarell aan het bouwen, kostprijs 5 miljoen pesetas (toen zowat 4 miljoen BEF of 100 000 €). Zo citeert Het Belang van Limburg hem in zijn editie van 18 juli 1967, pagina 10, "Fernando Manzaneque: 'Voor mijn hotel te Vidarell'", door R.V.B.

81 Sommigen bronnen wijzen deze plaats ten onrechte toe aan zijn broer Jesús, die echter niet deelnam.

82 Dit jaar moesten de betrokken federaties zelf de deelnamekosten van een eventuele B-ploeg (er was geen sprake meer van "beloften") dragen. De Spaanse federatie zag dit niet zitten.

Na zijn wielercarrière was het tijd voor de reconversie. Fernando Manzaneque had deze als wielrenner al voorbereid en stortte zich met wisselend succes in zaken. De ene keer was hij miljonair, dan weer blut. Ook in de wielersport bleef hij betrokken. Zo was hij eerst een jaar sportbestuurder bij Werner toen zijn broer Jesús daar reed (1970) en nadien als sponsor. In 1979 was er de ploeg Colchon CR-Peña Hermanos Manzaneque-Atun TAM, waarvan hij ook sportdirecteur was, in 1980 werd het Peña Hermanos Manzaneque-Alan en in 1981 eerst Peña Hermanos Manzaneque en vanaf midden april HUESO chocolates-Peña Hermanos Manzaneque. Zijn broer Jesús beëindigde zijn carrière bij deze ploegen en nadat deze stopte, was het ook gedaan met de inbreng van Peña Hermanos Manzaneque.

Fernando Manzaneque was een heel interessante renner, temperamentvol, opvliegend (denk maar aan de Tour 1964), aanvalslustig en regelmatig goed voor spektakel. Om tot de top van de Spaanse wielersport door te dringen ontbrak hem een grote overwinning en eigenlijk ook de grote klasse. Aanvallende renner, zeker, goede klimmer, ja, maar geen topklimmer, en middelmatig tijdrijder.

De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Silvano Ciampi

(° 22/02/1932 Maresca (Toscane) - † 22/04/2022 Pistoia (Toscane))

Bij de oorspronkelijke opzet van de FAEMA-ploeg in 1956 was, zoals al uitgelegd in het hoofdstuk 1956, een viervoudige as (Italiaans, Spaans, Frans-Belgisch en Zwitsers) gepland. Na het afspringen van de onderhandelingen met Mercier enerzijds en Coppi anderzijds werd het uiteindelijk een drievoudige as, met een Spaanse, een Zwitsers-Luxemburgse en een Belgische-Nederlandse kern.

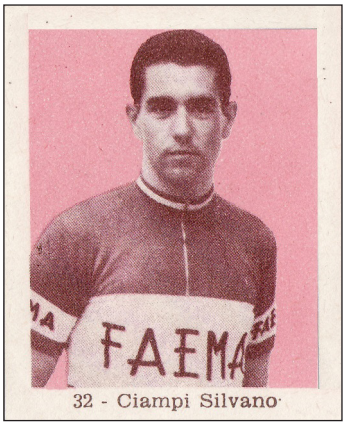

Silvano Ciampi krijgt een contract als onafhankelijke bij FAEMA

De Italiaanse piste werd echter niet begraven. Vasco Ambroso maakte deel uit van de Zwitsers-Luxemburgse kern en werd daar in het najaar vervoegd door Giuseppe Carizzoni en Giovanni Metra. In 1957 waren de Italianen al met 9, voldoende om een Italiaans programma te kunnen afwerken: Silvano Ciampi, Alberto Emiliozzi, Giacomo Fini, Cesare Girardini, Otello Gola, Giovanni Metra, Giorgio Pavesi, Armando Pellegrini en Gabriele Scappini, op uitzondering van Pavesi allemaal onafhankelijken[83].

Silvano Ciampi had zich in 1956 bij de liefhebbers laten opmerken als een snelle sprinter, met overwinningen in de Trofeo Mauro Pizzoli, de Coppa Lanciotto Ballerini, Firenze-Mare-Firenze-Lido di Camaiore en de Gran Premio Industria del Cuoio e delle Pelle. In het nationaal kampioenschap was hij 8ste geworden. Nu kreeg hij de kans om het op 25-jarige leeftijd op het hoogste niveau te proberen, in eerste instantie nog met het statuut van onafhankelijke.

In zijn eerste seizoen op het hoogste niveau al een zege in de Giro del Piemonte

83 Zoals voorheen al uitgelegd mochten deze ook aantreden bij de beroepsrenners, zelfs in de klassiekers en de Giro.

Hij zou het vertrouwen niet beschamen. Hij toonde zich al van in zijn eerste wedstrijd met een 12de plaats in Sassari-Cagliari, 5de in de sprint van het peloton. De echte klassiekers waren echter nog te hoog gegrepen, zo werd hij bij zijn debuut 70ste in Milano-Sanremo, maar in de Italiaanse semiklassiekers toonde hij zich al vlug een te duchten concurrent. Nadat hij in april nog een ritzege meepikte in de Giro di Sicilia (voor onafhankelijken) toonde hij wat later ook zijn snelle benen bij de beroepsrenners en klopte ploegmaat Giacomo Fini en een uitgebreide groep in de sprint voor de zege in de Giro del Piemonte.

Silvano Ciampi met de bloemen na zijn zege in de Giro del Piemonte

Silvano werd ook aangeduid voor de Giro. Hier bleek al snel dat hij zich nog niet kon meten met topspurters als Van Steenbergen en Poblet, maar hij toonde zich toch met een 6de plaats in de 17de rit, achter Alessandro Fantini, Giorgio Albani, Cleto Maule, Rik Van Steenbergen en Riccardo Filippi. De volgende dagen bleek duidelijk dat het hooggebergte niet aan hem besteed was. Hij eindigde ver in de achtergrond en moest daarvoor zo diep gaan dat hij ook in de twee daaropvolgende vlakke ritten niet meekon met het peloton. In de voorlaatste rit eindigde hij op meer dan een kwartier nog voorlaatste, maar de laatste rit was er te veel aan, Ciampi zou zijn eerste Giro niet beëindigen.

Daarmee verdween hij even van het voorplan, maar vanaf augustus stond hij er weer en won de Trofeo Matteotti. In september kwam er eerst een zege in de Gran Premio Industria e Commercio di Prato, alvorens Silvano vier dagen later tweede werd in de Coppa Bernocchi, als winnaar van de sprint van het peloton, een halve minuut achter kopman Rik Van Looy en net voor ploegmaat Jos Schils. Als snelle man werd hij ook geselecteerd voor Paris-Tours en werd 20ste in de eindsprint. Tussendoor had hij bij de onafhankelijken ook nog de Gran Premio Larià Pontedera, de Coppa Città di Busto Arsizio en in Vighizzolo gewonnen en was hij 5de geworden in de Coppa Sabatini (in die periode nog voorbehouden aan de onafhankelijken). Met drie, belangrijke, zeges bij de beroepsrenners en vier zeges bij de onafhankelijken een meer dan geslaagd debuutseizoen.

Een tweede, maar minder succesvol seizoen bij FAEMA

1958 moest het jaar van de bevestiging worden, maar dat werd geen onverdeeld succes. Ciampi mocht mee naar de Giro di Sardegna, een ideale voorbereiding op het seizoen. Hij reed een verdienstelijke wedstrijd, maar was in de sprint duidelijk de mindere van de topsprinters Van Looy, Poblet, Defilippis en Vannitsen. Hij moest zich dus tevredenstellen met ereplaatsen, 9de in de eerste en derde rit, 10de in de 4de rit en 8ste in de 5de rit. In het algemeen klassement leverde hem dat de 14de plaats op.

Net voor Milano-Sanremo was er een 7de plaats in de Giro della Toscana, gewonnen door Vannitsen in een massasprint. Silvano mocht mee naar de Primavera, maar dat werd een nieuwe ontgoocheling, 73ste, ver in de achtergrond en een handvol seconden achter het grote peloton dat voor de zege sprintte. Nadien was er nog een derde plaats in de Giro Provincia Reggio di Calabria, dit keer moest hij de duimen leggen voor Angelo Conterno en Ercole Baldini. Wat later werd hij opgeroepen om Paris-Bruxelles te betwisten, zijn eerste klassieker met aankomst in België leverde een 43ste plaats op.

Ondanks mindere prestaties vergeleken met het jaar voordien werd hij toch aangeduid voor de Giro d'Italia. Samen met die andere snelle man, Armando Pellegrini, werd er op hem gehoopt voor succes in de vlakke ritten. Dat succes zou er al vlug komen. Ciampi vertoefde tijdens de eerste vijf ritten vooral in de achterste gelederen, maar in de 6de rit was hij mee in de goede ontsnapping met Sante Ranucci, Giovanni Pettinati en Aldo Moser. Zijn drie gezellen, vooral de laatste twee, hoopten hun klassement te verbeteren[84], zodat Ciampi, die zelf al veel te ver in het klassement stond, rustig kon meerijden en het in de sprint afmaken. Hiermee was de opdracht vervuld en reeds in de 10de rit hield hij de Giro voor bekeken. De rest van het seizoen was om snel te vergeten, Ciampi kon zich nergens laten zien. Hij werd nog opgeroepen voor de Giro di Lombardia, maar ook deze wedstrijd zou hij niet beëindigen.

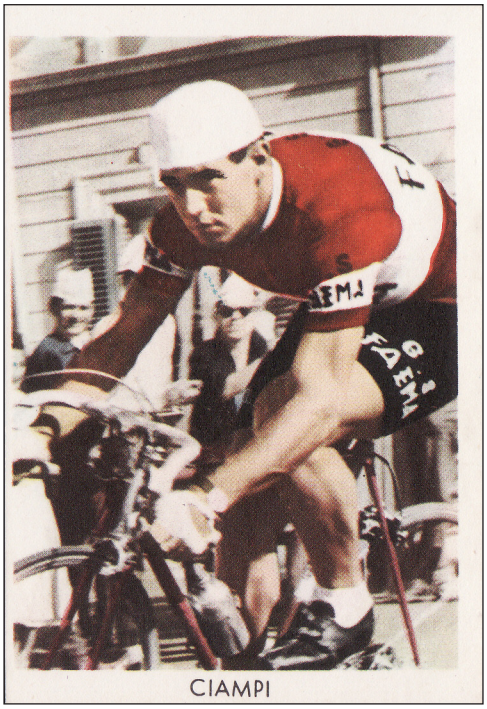

In volle actie voor FAEMA

Misschien tijd om andere lucht op te snuiven en Silvano Ciampi verkaste naar Bianchi. Daar zou hij uitgespeeld worden als tweede man, achter Diego Ronchini. De overstap was een succes, we vonden al vanaf het seizoensbegin de Ciampi van 1957 terug, en zelfs een betere versie.

Het begon met een 10de plaats in Milano-Torino en vervolgde met een knappe 8ste plaats in Milano-Sanremo, geklopt door Miguel Poblet, Rik Van Steenbergen, Leon Vandaele, Frans De Mulder, Michel Van Aerde, Vito Favero en Willy Vannitsen, maar voor gereputeerde finishers als Giorgio Albani, Arthur Decabooter, Jos Schils, Nino Defilippis en Jean Graczyk, terwijl anderen

84 Na deze rit stonden Pettinati en Moser op de eerste twee plaatsen in het klassement en zouden die posities tot en met de 11de rit behouden.

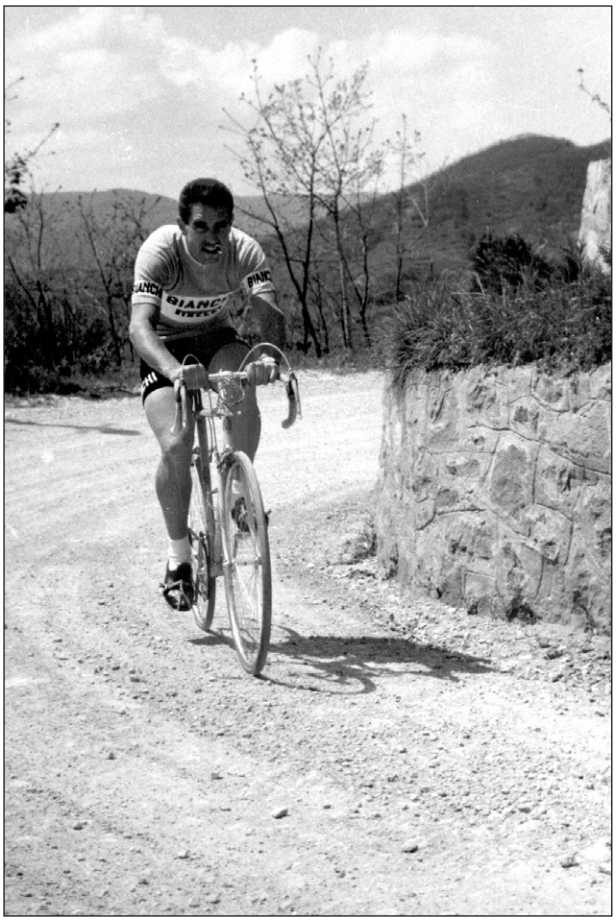

Een succesvol seizoen 1959 bij Bianchi-Pirelli

als Rino Benedetti, André Darrigade, Fred De Bruyne en Rik Van Looy hun sprint volledig misten. Wat later volgde een 4de plaats in de Giro di Campania, deze keer waren Rino Benedetti, Bruno Monti en Pierino Baffi sneller.

Bianchi trok ook naar Paris-Roubaix, Ciampi werd 30ste, twee plaatsen voor zijn kopman Ronchini. Dan werd het stilaan tijd voor de Giro. Een nieuwe ritzege zat er echter niet in, het bleef bij een 7de plaats in de 17de rit. De ploeg kon zich echter meer dan troosten met de mooie derde plaats van Ronchini in het eindklassement. Ciampi toonde doorzettingsvermogen en beëindigde deze keer de Giro, zij het dan op de 80ste plaats op meer dan drie uur.

Op dat moment was Silvano nog altijd op zoek naar een eerste zege. Het seizoen was goed begonnen, maar sinds april had hij nog maar weinig getoond. Het tij zou echter keren vanaf begin augustus. Het begon al met een tweede plaats in de Trofeo Matteotti, als winnaar van de sprint achter de ontsnapte Adriano Zamboni. Drie dagen later kwam dan die lang verwachte eerste zege in de Giro dell'Appennino. Jammer genoeg kwamen deze prestaties te laat om nog een selectie voor het wereldkampioenschap te kunnen afdwingen, zijn vroegere rivaal als sprinter bij FAEMA, Armando Pellegrini, werd wel geselecteerd, net als Ronchini.

Op het einde van de maand volgde dan een zege in de Giro della Romagna en nog een week later een nieuwe zege in de Giro del Piemonte. In het nationaal kampioenschap, betwist op het parcours van de Giro del Lazio, werd hij 5de, als winnaar van de sprint van het achtervolgend groepje op de leiders Ronchini (die de titel binnen haalde), Zamboni, Conterno en Baldini. Ciampi klopte hier in de sprint Defilippis en Benedetti. Een week later werd hij nog 8ste in Giro dell'Emilia, opnieuw was hij sneller dan Benedetti. In de Giro di Lombardia sloot hij zijn seizoen af. Hij kwam toe op de Vigorelli met het grote peloton van 85 renners dat sprintte voor de zege. Silvano kwam echter niet verder dan een 21ste plaats ex aequo in de buik van dat peloton.

Met een overwinning in drie belangrijke Italiaanse semiklassiekers had Silvano Ciampi een goed seizoen achter de rug en hij had dan ook de aandacht van Fiorenzo Magni getrokken, die een nieuwe ploeg, gesponsord door Philco, aan het vormen was. Silvano zou de kleuren van Philco de komende drie seizoenen verdedigen. Philco was dat jaar een zeer heterogeen gezelschap, met 11 Italianen, 4 Belgen, drie Zwitsers en een Nederlander, met een 37-jarige veteraan als Wim van Est naast een belofte als de 22-jarige Emile Daems, met gevestigde waarden als Jean Brankart, Jan Adriaensens en Rolf Graf naast opkomende namen als Guido Carlesi, Alfredo Sabbadin en dus Silvano Ciampi.

Silvano was een van de spitsen van de ploeg en mocht het seizoen voorbereiden in de Giro di Sardegna. Na een anonieme wedstrijd werd hij 37ste in de eindstand. Een voorteken voor de rest

In 1960 samen met Guido Carlesi en Cleto Maule bij Philco

van het seizoen, want hij kon zich in geen enkele van de Italiaanse semiklassiekers en andere Italiaanse eendagswedstrijden tonen, nochtans zijn domein, en gaf op in Milano-Sanremo en Paris-Roubaix. Ook de Giro werd geen succes. Hij kwam geen enkele maal op het voorplan, verzeilde diep in de achtergrond tijdens de moeilijkere ritten en zat in de buik van het peloton bij de makkelijkere ritten. Uiteindelijk gaf hij in de laatste rit op.

In augustus leek er even beterschap te komen wanneer hij samen met zijn ploegmaats Guido Carlesi, Emile Daems, Rolf Graf en Alfredo Sabbadin de Trofeo Longines tegen het uurwerk won, maar hij kon nadien de lijn niet doortrekken. Enkel in de Giro di Lombardia wist hij zich gunstig te laten opmerken. Terwijl ploegmaat Emile Daems de sprint van de kopgroep won, was hij zelf de snelste in de sprint van het peloton voor de 9de plaats. Hij ging hier Benedetti, Van Looy en Poblet vooraf en leverde meteen zijn beste prestatie in een klassieker.

1960 was een ontgoochelend seizoen geworden en Ciampi zag zijn plaats in de pikorde bij Philco achteruitgaan. In 1961 werd hij niet opgesteld in de Giro di Sardegna, maar mocht wel mee naar Paris-Nice. De vorm leek te komen, hij werd er derde in het tweede deel van de 6de rit, waar hij samen met Rudi Altig, Armand Desmet en Tom Simpson ontsnapt was. In de slotkilometers werden ze echter bijgehaald door Rik Van Looy, die met overwicht de sprint won, voor Altig en Ciampi. In de volgende rit gaf hij echter op. In Milano-Sanremo bleek dan weer niets van een goede vorm, hij werd ontgoochelend 85ste, in het midden van een derde peloton. In de andere klassiekers ging het al niet beter, hij gaf op in Paris-Roubaix en werd 58ste in Paris-Bruxelles, ex aequo met 35 andere renners, in de buik van het tweede peloton, ver van winnaar Pino Cerami.

Een tegenvallend eerste seizoen bij Philco

In eigen land kwam hij er wel door. Eerst kwam er een 4de plaats in de Giro di Campania, vervolgens twee ritzeges in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, met daarbij een 5de plaats in de eindstand, op 16'20" van eindwinnaar Jean

Een geslaagd seizoen 1961, met een ritzege in de Giro

Graczyk, en twee weken voor de Giro nog een 6de plaats in de Giro di Romagna.

Het begon in de Giro direct vrij goed, met een 9de plaats in de openingsrit, als tweede (achter Benedetti) in de sprint van het peloton der favorieten. Ook de volgende dag was er een 9de plaats. Ook nadien volgde hij aandachtig en bleef zo in de voorste gelederen van het algemeen klassement en stond na de 6de rit zelfs 5de.

Zodra de favorieten op de beklimmingen het tempo begonnen op te drijven, kon hij deze gunstige klassering niet behouden. Toch kon hij eerst nog de schade beperken, zo verloor hij in de 7de rit als 14de slechts 4'37". In het klassement kon hij zich op die manier tot aan de tijdrit van de 9de rit handhaven op een plaats net buiten de toptien. Hij hield zich dan enkele dagen schuil, alvorens tijdens de 14de rit mee te glippen in een ontsnapping met zeven. In de sprint klopte hij Dino Liviero en Armando Pellegrini en Arnaldo Pambianco werd verrassend de nieuwe leider. Daarmee kon Ciampi zijn taak als volbracht beschouwen en een paar dagen later verliet hij de Giro.

Silvano was echter nog niet uitgeblust en een week na het einde van de Giro werd hij 7de in de Giro del Piemonte. Nog een week later volgde een derde plaats in de Gran Premio Ceramisti in Ponzano Magra. Juli was een mindere maand, maar in augustus stond hij er weer met eerst een 10de plaats in de Tre Valli Varesine en vervolgens een 4de in Milano-Vignola, in de sprint enkel geklopt door Willy Vannitsen, Dino Bruni en Mario Minieri. In september volgde een 4de plaats in Quarrata, als winnaar van de pelotonsprint achter het ontsnapte trio Rino Benedetti, Bruno Mealli en Nino Assirelli en een 8ste in de Giro del Veneto.

Het dichtst bij een zege in een eendagswedstrijd kwam hij nog op 1 oktober toen hij in de Trofeo Fenaroli in Milaan in de sprint enkel de duimen moest leggen voor Rino Benedetti. In de klassiekers bleef hij echter falen, een week later werd hij slechts 47ste in Paris-Tours in de buik van het peloton. De Giro di Lombardia werd voorbereid in een nieuwe (en eenmalige) Italiaanse rittenkoers, de Tre Giorni del Sud. Ciampi liet zich vooral meedrijven en werd zo 6de in de eindstand, op 2'34" van Vito Taccone. De vorm was er dus nog, maar de Giro di Lombardia was dit jaar een editie voor klimmers. De opeenvolging van de Super Ghisallo en de Muro di Sormano was er te veel aan voor Silvano, die 20ste werd, op ruime afstand van Taccone die Imerio Massignan in een sprint tussen klimmers klopte.

1961 was een geslaagd seizoen geweest, aan Ciampi nu om te bewijzen dat hij twee seizoenen na elkaar kon presteren. In de Giro di Sardegna was hij er opnieuw niet bij, maar het vorig seizoen had hij bewezen die niet nodig te hebben om een goed seizoen te rijden. In Paris-Nice mocht hij wel starten, maar kon zich dit keer niet tonen. Deze rittenkoers werd onder slechte weersomstandigheden betwist, maar Silvano zette door en gaf pas op samen met de vijf andere overblijvende Philco-renners in het eerste gedeelte van de 9de en laatste rit.

Ondanks dat geen enkele renner van de ploeg Paris-Nice uitgereden had, stond Philco er in Milano-Sanremo. Door de afwezigheid van de Franse ploegen[85] waren er dit keer slechts 154 deelnemers (andere jaren meer dan 200), maar dit kon hen niet deren. Emile Daems won afgescheiden na een sterke wedstrijd, Guido Carlesi won de sprint van het eerste peloton voor de 7de plaats, Ciampi werd 14de, twee plaatsen voor Rik Van Looy. De vorm was er blijkbaar, want 10 dagen later won hij de Giro di Campania. Geen echte klassieker, maar dat jaar wel deel uitmakend van de Wereldbeker voor merkenploegen.

In 1962 ook actief op Belgische en Franse wegen

Silvano was er dan ook bij in de volgende klassiekers en debuteerde in de Ronde van Vlaanderen, zij het met een opgave. Paris-Roubaix kon hij dit keer nog eens uitrijden, hij werd 39ste. Vervolgens waren er in eigen land de drie proeven van het nationaal kampioenschap. In de Giro di Lazio wist hij zich niet te plaatsen, in de Giro della Toscana werd hij 10de en in de Giro del Piemonte 19de. In het eindklassement werd hij 21ste, Nino Defilippis was de nieuwe kampioen. Dan was het weer tijd om terug naar Frankrijk te keren, dit keer voor Paris-Bruxelles. Hij werd 20ste, als tweede in de sprint van het grote peloton, achter Robert De Middeleir.

SILVANO CIAMPI

Nog twee seizoenen bij Springoil-Fuchs

Vervolgens kwam de Giro. Ciampi betaalde de tol voor een zwaar voorseizoen en kon zich geen enkele maal tonen. Hij behoorde, niet onverwacht, tot de talrijke opgevers tijdens de in een sneeuwstorm betwiste 14de rit van Belluno naar de Passo Rollo, de rit die ook fataal werd aan FAEMA-flandria en roze trui Armand Desmet. Ciampi werd dan ook wijselijk thuisgelaten van de Tour de France.

In de periode na de Tour was Ciampi opnieuw in betere vorm, hij werd 5de in de Trofeo Matteotti, in de sprint voor de zege voorafgegaan door Pierino Baffi, Bruni Mealli, Franco Cribiori en Livio Trape. Het zou echter zijn laatste wapenfeit van het seizoen worden. In Paris-Tours kwam hij in de massaprint voor de tweede plaats achter de weggesprongen Jo de Roo niet verder dan een 62ste plaats, in de Giro di Lombardia gaf hij op.

Eind 1962 hield Philco er mee op, dus moest er een nieuwe werkgever gevonden worden. Silvano Ciampi vervoegde de nieuwe Springoil-Fuchs ploeg, gebouwd rond gewezen Tourwinnaar Gastone Nencini. Samen met Franco Bitossi en Arturo Sabbadin werd op

85 Wegens een financieel geschil met de organisatoren.

hem gerekend voor de eendagswedstrijden en eventuele ritzeges. De ploeg, met uitsluitend Italianen, had weinig internationale ambities en mikte op een Italiaans programma, met als enige uitzondering de Tour de France, waar oud-winnaar Nencini hoopte te schitteren.

Ciampi kwam pas laat in vorm. Milano-Sanremo was alvast een tegenvaller (misschien niet zo onbegrijpelijk zonder Paris-Nice als voorbereiding), 67ste, en slechts 40ste in de sprint van het grote peloton, net voor de ex aequo. In de wedstrijden voor het Italiaans kampioenschap kon hij zich niet plaatsen en het zou tot de Giro d'Italia duren vooraleer Ciampi zich wist te tonen. Na een onopvallende aanvangsweek werd hij in de 8ste rit 7de, net achter Benedetti, maar zonder in staat te zijn ritwinnaar Adriano Durante te bedreigen. Twee dagen later kwam hij dicht bij de beoogde ritzege. Silvano was mee in de kopgroep van zeven, maar moest de duimen leggen voor Vito Taccone, begonnen aan zijn reeks van vier opeenvolgende etappezeges[86].

De laatste voorbereidingen voor de start van een wedstrijd voor Springoil

Na het Taccone festival kwam er opnieuw een vlakkere rit die op een massasprint eindigde. Ciampi werd 8ste. In de verdere ritten kwam hij niet meer op het voorplan, maar dit keer reed hij wel de Giro uit. Hij eindigde als 50ste op bijna twee uur van eindwinnaar Franco Balmamion. Kopman Gastone Nencini lukte er niet in deze Giro te beëindigen. Springoil trok bijgevolg de kandidatuur voor de Tour de France in, waarschijnlijk was niemand in de ploeg daar rouwig om, zeker na een matige Giro waar enkel Ciampi en Bitossi zich enkele keren konden tonen.

Na de Giro was Ciampi aan wat recuperatie toe, maar vanaf midden augustus stond hij er. Het begon met een 5de plaats in de Tre Valli Varesine, waar hij mee was in de goede vlucht, zonder de nieuwe ster Italo Zilioli te kunnen bedreigen. Twee weken later volgde een nieuwe ereplaats, 8ste in de Giro dell'Appennino, waar Zilioli opnieuw zegevierde. De week nadien was er een derde plaats in de Giro del Lazio, in de sprint geklopt door Adriano Durante en Walter Martin. Ook in de Coppa Bernocchi was er een ereplaats, ditmaal was hij 4de, in de pelotonspurt achter de ontsnapte Aldo Moser geklopt door Adriano Durante en Vito Taccone, Walter Martin bleef hij deze keer wel voor.

De wedstrijden volgden nu snel op elkaar in aanloop naar de afsluitende Giro di Lombardia. In de Giro dell'Emilia werd Silvano Ciampi tweede, als dichtste achtervolger, maar dan wel op 3 minuten, op de ontsnapte Italo Zilioli, toe aan zijn 4de zege in een semiklassieker in een periode van amper 7 weken. Net voor de Giro di Lombardia volgde nog de Coppa Agostini, Ciampi werd 10de. De slotklassieker in Lombardije zou opnieuw veel te zwaar voor hem uitvallen, 45ste, ver in de achtergrond, maar wel een van de slechts 49 renners die het einde haalden.

86 Na die eerste etappezege in een vlakke etappe volgden drie bergritten, waar Taccone ook telkens als eerste op de beklimmingen doorkwam. Taccone zou dit jaar, net als in 1961, het bergklassement winnen, met nog een 5de ritzege en een nieuwe demonstratie in de koninginnenrit van Belluno naar Moena, waar hij op de zes beklimmingen als eerste doorkwam.

1963 was al bij al nog een behoorlijk seizoen geweest, ook al ontbrak er een overwinning. Ciampi zou in 1964 bij Springoil blijven, met een gelijkaardig programma, aangevuld met enkele wedstrijden in Zwitserland. Het zou een seizoen met hoogten en laagten worden. Na een bemoedigende 12de plaats in Milano-Sanremo, als 9de in een pelotonsprint met alle grote namen voor de 4de plaats, bleef het nadien opnieuw stil rond hem tot in april, met de wedstrijden voor het Italiaans kampioenschap. Het begon goed met een 10de plaats in Milano-Vignola, vervolgens kwam er een 19de plaats in de Tre Valli Varesine.

Toen was het tijd om aan de Giro te denken. Springoil ging deze voorbereiden in Zwitserland, beginnend met de Züri Metzgete, waar Ciampi 13de werd en Nencini tweede. Vervolgens kwam de Tour de Romandie. Ciampi werd tweede in de slotrit, achter René Binggeli, Gastone Nencini werd derde in de eindstand, voorafgegaan door Rolf Maurer en Huub Zilverberg, maar wel voor namen als Taccone, Balmamion De Rosso, Motta en Pambianco. De verwachtingen waren dus hoog voor de Giro, maar die zou niet helemaal geven wat verhoopt werd. Voor Ciampi was er een 6de plaats in de 6de rit, in de 11de rit en in de 22ste rit, en een 54ste plaats in de eindstand, Nencini haalde opnieuw het einde niet. Gelukkig was er Franco Bitossi om de meubelen voor de ploeg te redden, met 4 ritzeges, de overwinning in het bergklassement en een 10de plaats in de eindstand. Eventuele ambities om in de Tour de starten, werden opnieuw opgeborgen.

Na de Giro was er voor Ciampi een zege in de Gran Premio Città di Empoli, een wedstrijd op gesloten omloop, meteen de laatste zege uit zijn carrière. Vervolgens was er nog een 17de plaats in de derde wedstrijd van het nationaal kampioenschap, de Giro dell'Appennino, zodat hij in het eindklassement 21ste werd. Het beste was er nu een beetje af bij Ciampi, er volgden nog een 11de plaats in de Giro della Romagna (waar hij wel Taccone en Defilippis in de sprint van het peloton klopte) en een 12de in de Giro del Lazio, maar daar bleef het bij. In de Giro di Lombardia gaf hij op.

Silvano Ciampi begreep dat het tijd was om te stoppen. Zijn sprint was niet zo snel meer en minder en minder was hij erbij als er voor de zege kon gesprint worden. Bovendien verminderde het aantal plaatsen beschikbaar in de Italiaanse wielerploegen jaar na jaar. Dus het was mooi geweest, met toch twee ritzeges in de Giro en 7 zeges in Italiaanse semiklassiekers, waarvan er zelfs een deel uitmaakte van de Wereldbeker. Al bij al een mooie carrière, rekening houdende met zijn kwaliteiten: snel, maar niet zo snel als de topsprinters en beperkt als het bergop ging.

Postkaarten

Italiaanse hoofdreeks

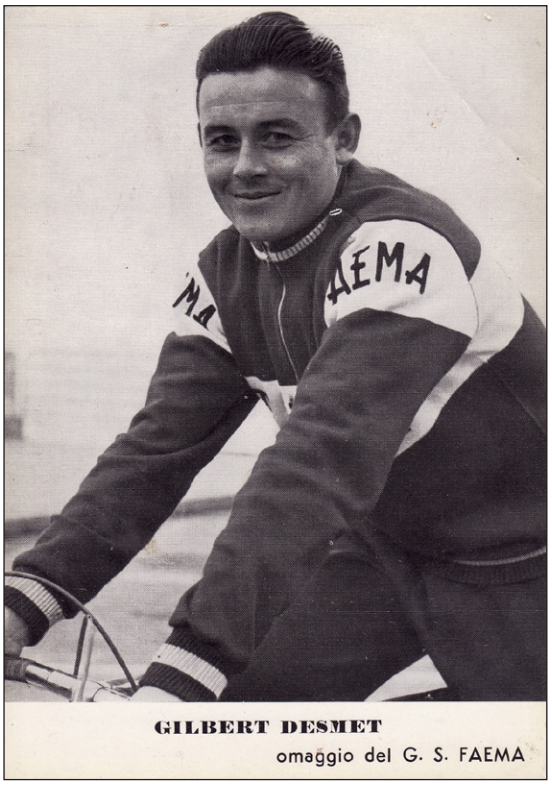

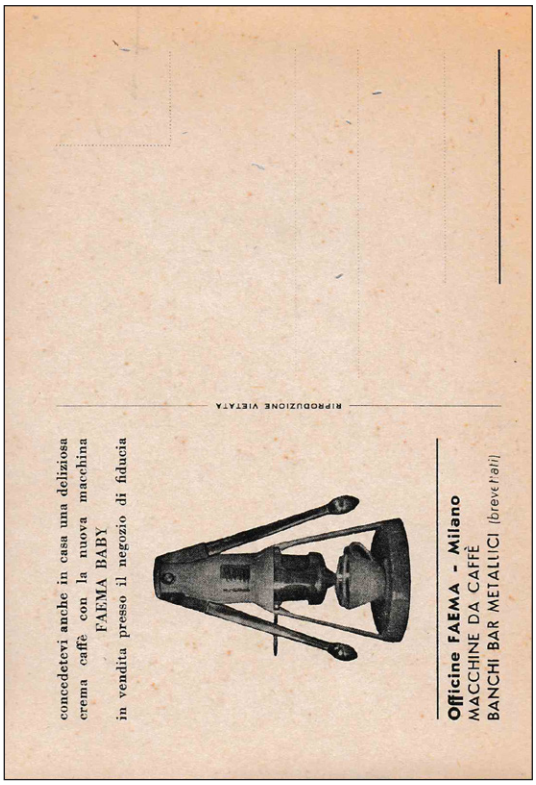

Italiaanse speciale kaarten

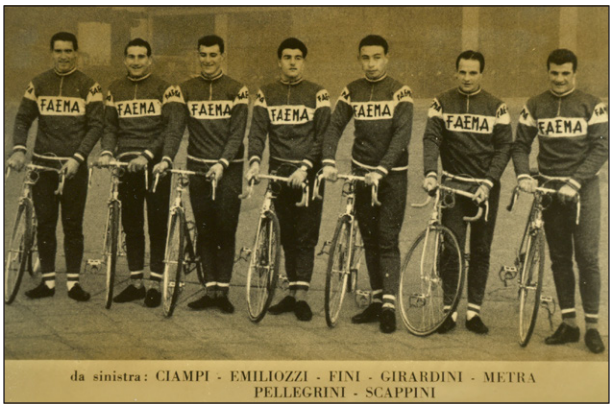

FAEMA Italië

FAEMA Giro

FAEMA Spanje

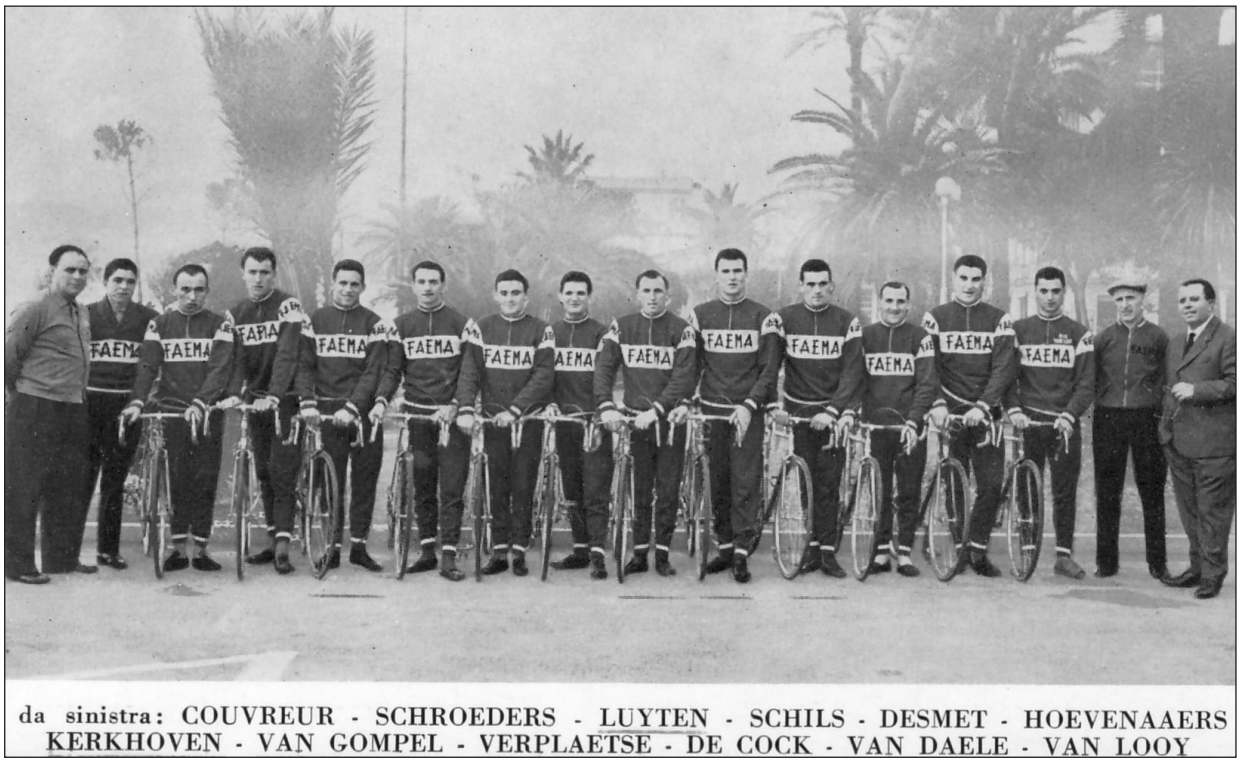

FAEMA België

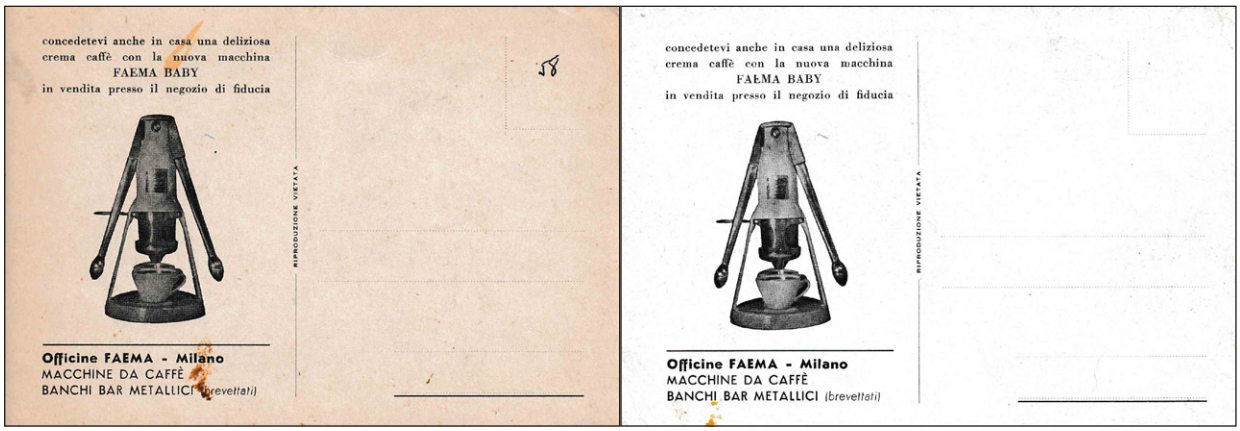

Spaanse reeks GD FAEMA

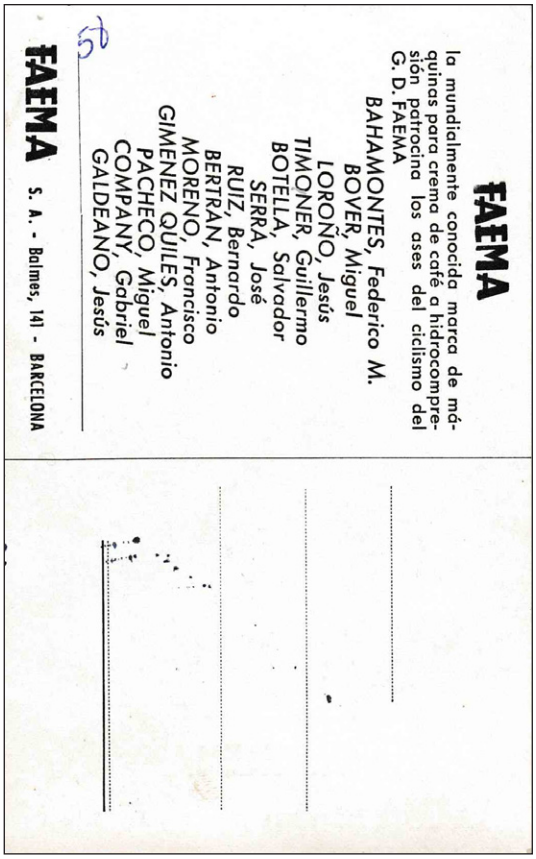

Spaanse reeks bediening koffiemachine

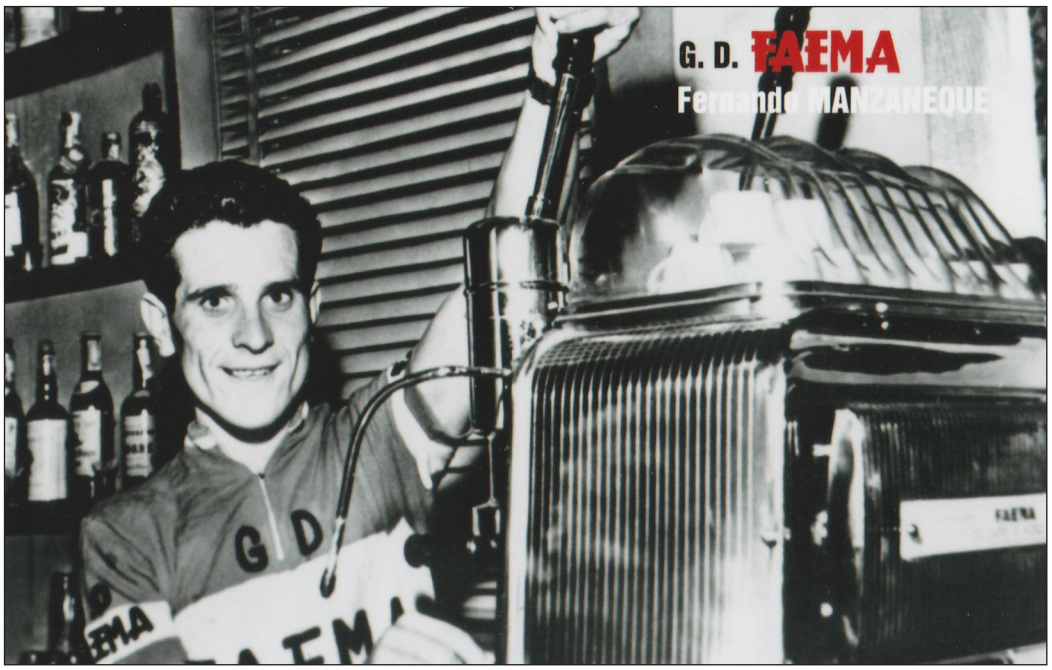

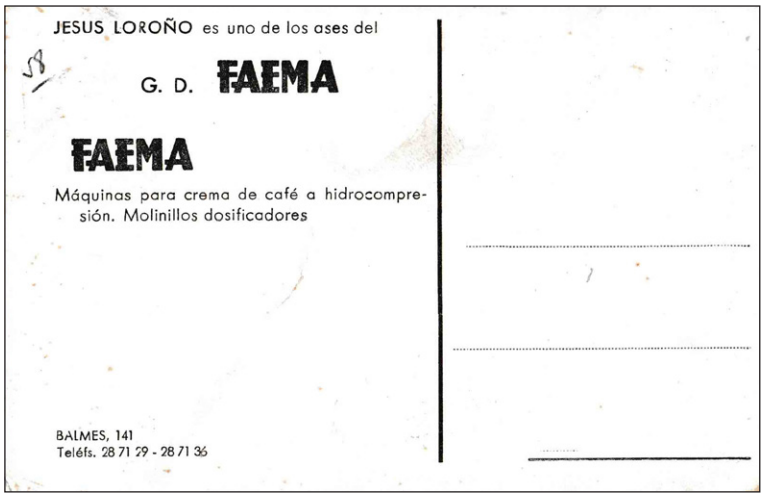

Diverse

Spaanse alternatieve reeksen

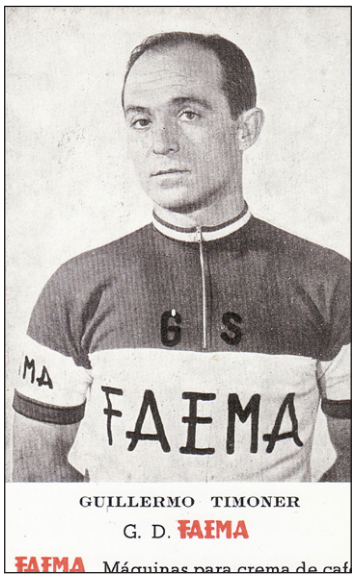

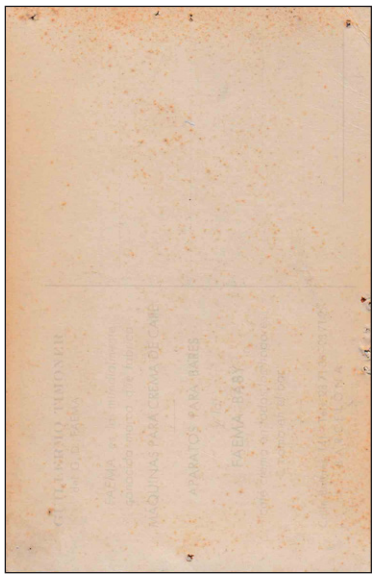

Loroño in groot formaat

Gedetailleerd palmares

1958 G.S. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BLOMME Maurice (BEL) ° 29/10/1926	0	0	
BOLZAN Aldo (ITA) ° 06/09/1933	0	0	
CHITI Marcello (ITA) ° 04/09/1934 - *vanaf september*	0	0	
CIAMPI Silvano (ITA) ° 22/02/1932	1	1	6de rit Giro d'Italia
COUVREUR Hilaire (BEL) ° 22/09/1924	4	4	Vuelta a Levante (FAEMA-België) Lendelede Maldegem Langemark
DECOCK Roger (BEL) 20/04/1927	1	1	Houthulst
DESMET Gilbert (BEL) ° 03/02/1931	10	10	Paris-Tours Kuurne-Brussel-Kuurne 7de rit Vuelta a España (FAEMA-België) Handzame Crit. Eeklo Crit. Zingem Roeselare Eke Crit. Beernem Lichtervelde
EMILIOZZI Alberto-Luigi (ITA) ° 15/11/1930	0	0	
ERNZER Marcel (LUX) ° 23/03/1926	1	1	4de rit Tour de Luxembourg
FINI Giacomo (ITA) ° 14/04/1934	0	0	
GANDOLFI Umberto (ITA) ° 20/12/1933	0	0	
GAUL Charly (LUX) ° 08/12/1932	13	13	Tour de France 8ste rit Tour de France 18de rit Tour de France 21ste rit Tour de France 23ste rit Tour de France 4de rit Giro d'Italia 4de rit Tour de Luxembourg Mont Faron TT 3de rit G.P. Bali Crit. San Agustin Crit. Trédion Klimkoers Sallanches Klimkoers G.P. de la Forteresse
GILLEN Lucien "Lull" (LUX) ° 07/10/1928	0	1	Krefeld (7/4) (Mücke)
GIRARDINI Antonino Cesarino (Cesare) (ITA) ° 03/01/1934			
GOLA Otello (ITA) ° 12/10/1931			
GUARGUAGLINI Carlo (ITA) ° 02/01/1933 - *vanaf oktober*	0	0	
HOEVENAERS Joseph (Jos) (BEL) ° 30/11/1932	3	3	Gran Premio Cyclomotoristico delle Nazioni Omloop Mandel-Leie-Schelde Denderhoutem

1958 G.S. FAEMA			
KERCKHOVE Norbert "Schotje" (BEL) * 21/10/1932	4	4	Zulte Dentergem Crit. Meulebeke Crit. Maldegem
LUYTEN Hendrik (Rik) (BEL) ° 11/07/1931	4	6	Wielsbeke (17/6) (FAEMA) 15de rit Vuelta a España (FAEMA-België) 16de rit Vuelta a España (FAEMA-België) Crit. Leopoldsburg (14/8) (FAEMA) Lommel (4/9) (Ghigi) Crit. Braine-le-Comte (14/9) (Ghigi)
METRA Giovanni (ITA) ° 02/08/1933	0	0	
PATERNOSTER Léon-Marcel (Marcel) (BEL) ° 02/03/1933	0	0	
PAVESI Giorgio (ITA) ° 24/10/1931	0	0	
PELLEGRINI Armando (ITA) ° 03/06/1933	2	2	Rho 4de rit Gran Premio Cyclomotoristico delle Nazioni
SCAPPINI Gabriele (ITA) ° 01/09/1931	0	0	
SCHILS Jozef (Jos) (BEL) ° 04/09/1931	14	14	7de rit Vuelta a Levante (FAEMA-België) Drielandentrofee Antwerpen-Genk Bierbeek Wezembeek-Oppem Nederbrakel Attenhoven Houtem Londerzeel Zellik Tienen 3de rit Driedaagse van Antwerpen 5de rit Ronde van Nederland 1ste rit G.P. Marvan
SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932	2	2	Machelen Deinze
SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930 - *vanaf Paris-Tours 5/10*	0	4	Zeebrugge (16/8) (Elvé-Peugeot-Marvan) Aachen (25/8) (Elvé-Peugeot-Marvan) G.P. des Ardennes (Vresse-Rienne) (7/9) (Elvé-Peugeot-Marvan) Wingene (10/9) (Elvé-Peugeot-Marvan)
STREHLER René (SUI) ° 13/04/1934	0	0	
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	0	0	
VANDAELE Leon (BEL) ° 24/02/1933	16	16	Paris-Roubaix Omloop van de Fruitstreek Vlaamse Pijl Kalken G.P. Flandria Brussel-Izegem Kampioenschap van Vlaanderen Heist-aan-zee Aartrijke Ruddervoorde Izenberge Kortrijk Eeklo Oedelem Crit. Herentals 5de rit B Vuelta a Levante (FAEMA-België) 6de rit Vuelta a Levante (FAEMA-België)

1958 G.S. FAEMA			
VAN GOMPEL Jan (BEL) ° 25/01/1933	1	1	Willebroek (5/8)
VAN LOOVEREN Frans (BEL) ° 22/06/1932	4	6	1ste rit B Tour de Belgique 15/5 (Libertas) Crit. Emelgem 8/6 (?) Overpelt 1/7 (FAEMA) Nederboelare-Anzegem 19/7 (FAEMA) Tielt 31/7 (FAEMA) Boom 13/8 (FAEMA)
VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933	27	27	Kampioen van België Milano-Sanremo Paris-Bruxellles Milano-Mantova Coppa Bernocchi Brest Helchteren Sint-Laureins Belsele Mortsel Stekene Gijon Crit. Herve Crit. Seraing Crit. Beernem 3de rit Giro di Sardegna 1ste rit Vuelta a Levante (FAEMA-België) 4de rit Vuelta a Levante (FAEMA-België) 8ste rit Vuelta a Levante (FAEMA-België) 4de rit Vuelta a España(FAEMA-België) 5de rit B Vuelta a España (FAEMA-België) 6de rit Vuelta a España (FAEMA-België) 9de rit Vuelta a España (FAEMA-België) 10de rit Vuelta a España (FAEMA-België) 2de rit Dwars door België 2de rit A Driedaagse van Antwerpen 2de rit B G.P. Marvan
VAN VAERENBERGH Gustaaf ° 19/08/1933 *- Ronde van Nederland en Tour de Luxembourg*	0	0	
VERPLAETSE Roger (BEL) ° 24/10/1931	1	1	2de rit Vuelta a Levante (FAEMA-België)
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	3de rit Vuelta a Levante (FAEMA-België)
	109	**118**	

1958 G.D. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAHAMONTES Federico Martín (Alejandro) (ESP) ° 09/07/1928	6	6	Kampioen van Spanje Subida a Arrate 14de rit Tour de France (FAEMA-Spanje) 20ste rit Tour de France (FAEMA-Spanje) 4de rit Giro d'Italia Saint-Junien
BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933	4	4	2de rit Volta a Catalunya 5de rit Ruta Mediterráneo Pamplona 1ste rit G.P. Santa Teresa
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	1	1	3de rit Giro d'Italia
BOVER PONS Miguel (ESP) ° 14/02/1928	5	5	5de rit A Vuelta a Levante 6de rit Giro di Sardegna 1ste rit Vuelta Sureste d'España 12de rit Vuelta Sureste d'España Zaragoza TT (met Galdeano)
CHECA Miguel (ESP) ° ? - *Catalunya*	0	0	
COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930	2	2	Vuelta a Andalucía Ruta Mediterráneo
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	2	2	4de rit Ruta Mediterráneo Zaragoza TT (met Bover)
JIMÉNEZ QUILES Antonio (ESP) ° 13/07/1934	3	3	2de rit Vuelta a España (FAEMA-Spanje) 2de rit Ruta Mediterráneo 6de rit Vuelta Sureste d'España
LOROÑO ARTEGA Jesús (ESP) ° 10/01/1926	3	3	Euskal Bizikleta 3de rit A Euskal Bizikleta 13de rit A Vuelta a España (FAEMA-Spanje)
MANZANEQUE SÁNCHEZ Fernando (ESP) ° 04/02/1934	1	1	1ste rit B Volta a Catalunya
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	0	0	
PACHECO Antonio (ESP) °? - *Catalunya*	0	0	
PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931	2	2	1ste rit Vuelta a España (FAEMA-Spanje) 2de rit Vuelta Sureste d'España
RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925	4	4	Bergkampioenschap van Spanje Vuelta Sureste d'España 3de rit Vuelta Sureste d'España G.P. Pascuas a Pamplona
SERRA GIL José (ESP) ° 12/11/1923	2	2	3de rit Ruta Mediterráneo El Perelló
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	0	0	
Zaragoza is een koppeltijdrit gewonnen door Galdeano en Bover	**34**	**34**	

Vragen

1. Volgens Mémoire du Cyclisme zou Hilaire Couvreur in 1951 twee zeges behaald hebben in Algerije, namelijk in Blida en in de G.P. Ramoul in Algiers. Wij hebben geen verdere informatie over deze wedstrijden kunnen vinden. Weet iemand daar iets meer over?
2. In zijn interview in Sport'70 heeft Couvreur het over een probleem met de afrekening van de winstpremie na Milano-Sanremo. Ook al zou Van Looy enkel met hem gedeeld hebben, hij lijkt te suggereren dat er iets niet klopte met het bedrag. Weet iemand hier iets meer over, hij lijkt te suggereren dat Van Looy een deel zou "achtergehouden" hebben?
3. In datzelfde interview vermeldt Couvreur dat zijn vertrek bij FAEMA uiteindelijk juridisch afgehandeld is. Weet iemand hier meer over?
4. Fernando Manzaneque reed in 1966 een slecht seizoen. Hij kwam niet aan de start in de Vuelta a Andalucía en volgens ons ook niet in de Vuelta a Levante, en al evenmin in de Vuelta a España. Enkel in de Vuelta a Mallorca en de Midi Libre kon hij zich een beetje tonen. Er werd geschreven dat dit te wijten was aan een te laattijdige voorbereiding, maar is dat een voldoende uitleg voor een dermate mislukt seizoen? Weet iemand wat er met hem aan de hand was, waarom hij zijn seizoen de mist zag ingaan en waarom hij laattijdig aan zijn voorbereiding begon, niet gemotiveerd, ziekte, val, in onmin met zijn ploeg, de leeftijd?
5. Heeft er iemand zicht op de organisatie en het functioneren van de categorieën van de Italiaanse renners einde jaren vijftig?

   In die jaren vijftig is er sprake van onafhankelijken, die echter ook toegang hebben tot alle wedstrijden voor beroepsrenners, klassiekers inbegrepen, zelfs de Tour de France kon. Daarnaast hebben ze ook hun eigen kalender, met een nationaal kampioenschap over meerdere wedstrijden, waarvan Velo de uitslag geeft tot in 1958. Vermits ook de Annuario dello Sport van de Gazetta dello Sport geen nationaal kampioenschap meer vermeldt in 1959 en Velo vanaf dan geen uitslagen voor Italiaanse onafhankelijkenwedstrijden geeft, gaan wij ervan uit dat de categorie niet langer bestond.

   Dit lijkt verder bevestigd te worden door de Giro di Sicilia, gereserveerd voor onafhankelijken tot en met 1958, daarna was die voor "beroepsrenners tweede categorie". Maar bij die tweede categorie (op basis van de Giro di Sicilia) vinden we wel namen als Noè Conti, Ernesto Bono, de Zwitsers (in Italiaanse dienst) Kurt Gimmi en Alfred Rüegg, al deze in 1959, en verder Giorgio Tinazzi, Aurelio Cestari, Giuseppe Fallarini, Mario Minieri, en opnieuw Rüegg, in 1960.

   Anderzijds werd de Trofeo dell'Unione Velocipedistica Italia, het vroegere regelmatigheidscriterium voor de onafhankelijken ook in 1959 en 1960 nog altijd uitgereikt aan respectievelijk Oreste Magni (1959) en Giuseppe Fallarini (1960), die we beide in wedstrijden van die tweede categorie terugvinden (Fallarini onder meer in de Giro di Sicilia 1960 en Magni in 1959 als tweede in Altopascio, een wedstrijd gecatalogeerd als "2de categorie")

   We kunnen dus vermoeden dat die "2de categorie" misschien in de plaats van de onafhankelijken gekomen was, maar was het in feite hetzelfde? En zou dat betekenen dat die vroegere onafhankelijken eigenlijk ook beroepsrenners waren, maar geklasseerd in een lagere categorie?

   En waren er bepaalde beperkingen voor die categorie (zowel wat betreft de onafhankelijken voorheen als de "2de categorie" nadien), of hadden die gewoon

een dubbele kalender? Welk was het verschil met de “echte” beroepsrenners?

En bestond die “2de categorie” nog na 1960, of was enkel de Trofeo opgedoekt?

6. Kan iemand bevestigen voor welke ploeg Jos Vloebergs de Giro dell’Emilia 1958 reed, FAEMA, Libertas, Dr. Mann-Libertas, individueel (dus zonder merkentrui)?
7. Heeft er iemand zicht op hoe de contracten in die periode opgesteld waren? Ik dacht in het algemeen voor een duur van 10 maanden, maar met welke ingangsdatum, 1 januari, 16 januari, 1 februari, afhankelijk van geval tot geval? Ik stel de vraag omdat in die periode renners de Giro di Lombardia dikwijls al betwistten voor hun komende werkgever.
8. Kan iemand de renners op de foto op p. 119 verder identificeren, specifiek die eerste uiterst links en verder de 4de van links; dit kan Van Gompel zijn, maar vermits die op dat moment volgens onze informatie nog Libertas was, hebben we twijfels. Uiteraard interesseert ons ook wie die onbekende niet-renner is van wie we enkel het hoofd zien.

Baggerbox

Welke truien droeg Eddy Merckx in de grote ronden

door Jan De Smet

Bij het dateren en situeren van foto's uit de Tour de France leek het mij handig om eens een overzicht te maken van de truien die Eddy Merckx droeg tijdens de verschillende ritten. Zo een lijstje maken leek mij een fluitje van een cent, maar bleek toch iets ingewikkelder dan gedacht.

Toen de Tour de France afgewerkt was, heb ik ook maar de Giro d'Italia en de Vuelta a España erbij genomen. Vooral de Giro d'Italia bleek moeilijker te zijn dan gedacht en de lijst is dan ook niet compleet. Misschien kan een van de lezers wel aanvullen.

Tour de France

Tour de France 1969

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	FAEMA-trui	
1A	FAEMA-trui	De tweede in een stand had toen niet 'het recht' de trui te dragen. Merckx was 2de in het puntenklassement waarin gele truidrager Rudi Altig leider was.
1B	FAEMA-trui	Merckx was nochtans leider in het combinéklassement. Maar misschien was het organisatorisch moeilijk om dit allemaal te regelen tussen de twee halve ritten door.
2	Gele trui	
3	Witte trui	
4	Witte trui	
5	Witte trui	
6	Witte trui	
7	Gele trui	
8A	Gele trui	
8B	Gele trui	
9	Gele trui	
10	Gele trui	
11	Gele trui	
12	Gele trui	
13	Gele trui	
14	Gele trui	
15	Gele trui	
16	Gele trui	

Rit	Trui	Opmerking
17	Gele trui	
18	Gele trui	
19	Gele trui	
20	Gele trui	
21	Gele trui	
22A	Gele trui	
22B	Gele trui	

Tour de France 1970

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Gele trui	
1	Gele trui	
2	Gele trui	
3A	BK-trui	
3B	BK-trui?	Er kon nog niet achterhaald worden welke trui Merckx tijdens deze rit droeg, maar het lijkt logisch dat het de BK-trui is.
4	BK-trui	
5A	BK-trui	
5B	BK-trui	
6	Witte trui	
7A	Gele trui	
7B	Gele trui	
8	Gele trui	
9	Gele trui	
10	Gele trui	
11A	Gele trui	
11B	Gele trui	
12	Gele trui	
13	Gele trui	
14	Gele trui	
15	Gele trui	
16	Gele trui	
17	Gele trui	
18	Gele trui	
19	Gele trui	
20A	Gele trui	
20B	Gele trui	
21	Gele trui	

Rit	Trui	Opmerking
22	Gele trui	
23	Gele trui	

Tour de France 1971

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Molteni-trui	Het is eigenaardig dat Eddy Merckx de proloog niet in de gele trui reed. Als winnaar van de Tour de France van 1970 zou dat logisch zijn.
1A	Gele trui	
1B	Molteni-trui	
1C	Gele trui	
2	Gele trui	
3	Gele trui	
4	Gele trui	
5	Gele trui	
6A	Witte trui	
6B	Gele trui	
7	Gele trui	
8	Gele trui	
9	Gele trui	
10	Gele trui	
11	Witte trui	Als 2de na Zoetemelk die de gele trui droeg
12	Molteni-trui	
13	Witte trui	
14	Witte trui	
15	Witte trui	Merckx had eigenlijk de gele trui, maar weigerde die te dragen na de opgave van Luis Ocaña.
16A	Gele trui	
16B	Gele trui	
17	Gele trui	
18	Gele trui	
19	Gele trui	
20	Gele trui	

Tour de France 1972

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Gele trui	
1	Gele trui	

Rit	Trui	Opmerking
2	Groene trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
3A	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
3B	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
4	Gele trui	
5A	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
5B	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
6	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
7	Witte trui	Als 2de na Guimard die de gele trui droeg
8	Witte trui	Hij staat ex aequo met Guimard, maar Guimard is leider doordat het klassement van de gele trui primeert
9	Gele trui	
10	Gele trui	
11	Gele trui	
12	Gele trui	
13	Gele trui	
14A	Gele trui	
14B	Gele trui	
15	Gele trui	
16	Gele trui	
17	Gele trui	
18	Gele trui	
19	Gele trui	
20A	Gele trui	
20B	Gele trui	

Tour de France 1974

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Molteni-trui	
1	Gele trui	
2	Witte trui	2de na Bruyère die de gele trui droeg
3	Witte trui	
4	Witte trui	
5	Witte trui	
6A	Witte trui	
6B	Witte trui	
7	Gele trui	
8A	Gele trui	
8B	Gele trui	

Rit	Trui	Opmerking
9	Gele trui	
10	Gele trui	
11	Gele trui	
12	Gele trui	
13	Gele trui	
14	Gele trui	
15	Gele trui	
16	Gele trui	
17	Gele trui	
18	Gele trui	
19A	Gele trui	
19B	Gele trui	
20	Gele trui	
21A	Gele trui	
21B	Gele trui	
22	Gele trui	

Tour de France 1975

Er was geen witte trui van combiné meer, maar wel de bolletjestrui en witte trui voor het jongerenklassement.

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Gele trui	
1A	Groene trui	2de na Moser die de gele trui droeg
1B	Groene trui	
2	Groene trui	2de na Moser die de gele trui droeg
3	WK-trui	
4	WK-trui	
5	WK-trui	
6	WK-trui	
7	Gele trui	
8	Gele trui	
9A	Gele trui	
9B	Gele trui	
10	Gele trui	
11	Gele trui	
12	Gele trui	
13	Gele trui	
14	Gele trui	
15	Gele trui	

Rit	Trui	Opmerking
16	WK-trui	
17	WK-trui	
18	WK-trui	
19	WK-trui	
20	WK-trui	
21	WK-trui	
22	WK-trui	

Tour de France 1977

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	FIAT-trui	
1	FIAT-trui	
2	FIAT-trui	
3	FIAT-trui	
4	FIAT-trui	
5A	FIAT-trui	
5B	FIAT-trui	
6	FIAT-trui	
7A	FIAT-trui	
7B	FIAT-trui	
8	FIAT-trui	
9	FIAT-trui	
10	FIAT-trui	
11	FIAT-trui	
12	FIAT-trui	
13A	FIAT-trui	
13B	FIAT-trui	
14	FIAT-trui	
15A	FIAT-trui	
15B	FIAT-trui	
16	FIAT-trui	
17	FIAT-trui	
18	FIAT-trui	
19	FIAT-trui	
20	FIAT-trui	
21	FIAT-trui	
22A	FIAT-trui	
22B	FIAT-trui	

In totaal droeg Merckx tijdens de Tour de France volgende truien:

Gele trui	108 maal
Groene trui	4
Witte trui	22
WK-trui	11
BK-trui	5
FAEMA-trui	3
Molteni-trui	4
FIAT-trui	28
	185

Of 108 keer de gele trui in 185 (halve) ritten en prologen (58%). Daar zouden twee gele truien extra moeten bij geweest zijn nl. die van de proloog van 1971 en die van na de opgave van Ocaña.

Hopelijk kan een lezer de veronderstelling van rit 3B van de Tour de France van 1970 bevestigen of corrigeren.

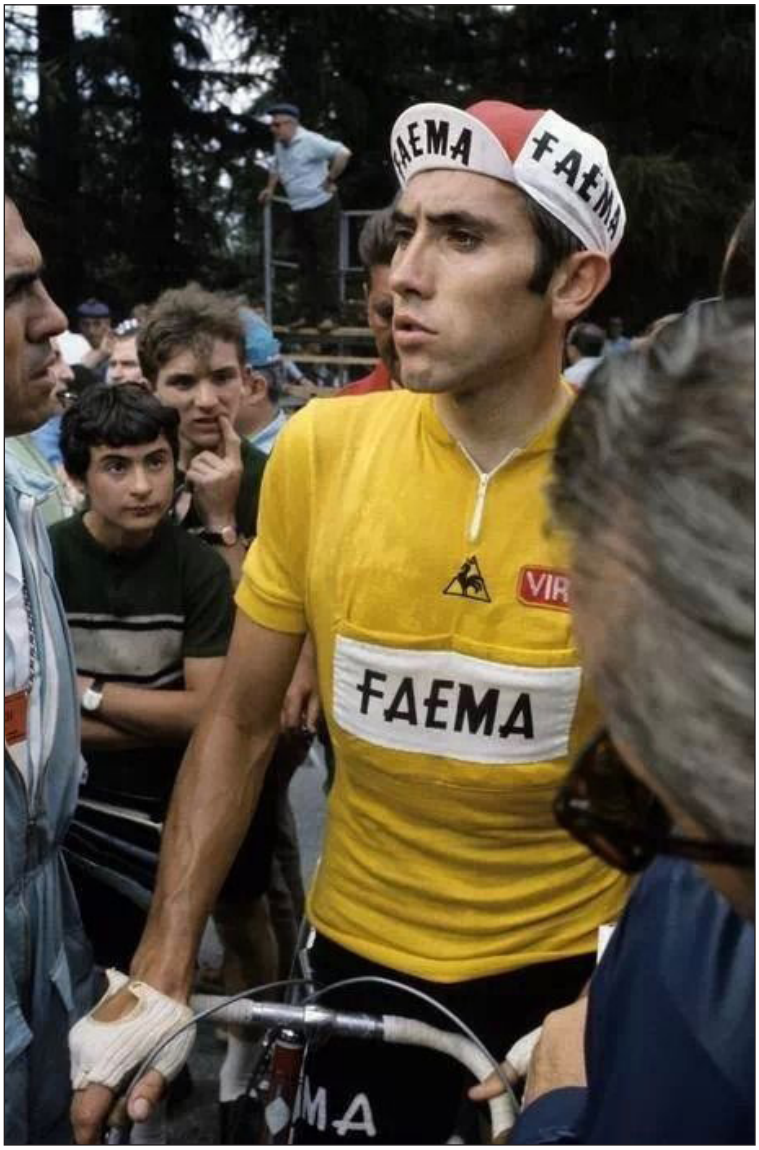

Giro d'Italia

Giro d'Italia 1967

Rit	Trui	Opmerking
1	Peugeot-trui	
2	Peugeot-trui	
3	Peugeot-trui	
4	Peugeot-trui	
5	Peugeot-trui	
6	Peugeot-trui	
7	Peugeot-trui	
8	Peugeot-trui	
9	Peugeot-trui	
10	Peugeot-trui	
11	Peugeot-trui	
12	Peugeot-trui	
13	Peugeot-trui	
14	Peugeot-trui	
15	Peugeot-trui	
16	Peugeot-trui	
17	Peugeot-trui	
18	Peugeot-trui	
19	Peugeot-trui	
20	Peugeot-trui	
21	Peugeot-trui	
22A	Peugeot-trui	
22B	Peugeot-trui	

Giro d'Italia 1968

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	WK-trui	
1	WK-trui	
2	Roze trui	
3	Roze trui	
4	WK-trui	
5	WK-trui	
6	Rode trui (punten)	
7	Rode trui (punten)	
8	Rode trui (punten)	

Rit	Trui	Opmerking
9	Rode trui (punten)	
10	WK-trui	
11	WK-trui	
12	WK-trui	
13	Roze trui	
14	Roze trui	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	Roze trui	
18	Roze trui	
19	Roze trui	
20	Roze trui	
21	Roze trui	
22	Roze trui	

Giro d'Italia 1969

Rit	Trui	Opmerking
1	Roze trui	
2	FAEMA-trui	
3	FAEMA-trui	
4	FAEMA-trui	
5	Paarse trui (punten)	
6	Paarse trui (punten)	
7	Paarse trui (punten)	
8	Paarse trui (punten)	
9	Paarse trui (punten)	
10	Roze trui	
11	Roze trui	
12	Roze trui	
13	Paarse trui (punten)	
14	Paarse trui (punten)	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	x	Diskwalificatie na Savona
18A	x	
18B	x	
19	x	
20	x	

Rit	Trui	Opmerking
21	x	
22	x	
23	x	

Giro d'Italia 1970

Rit	Trui	Opmerking
1	FAEMINO-trui	
2	FAEMINO-trui	
3	FAEMINO-trui	
4	?	Er kon nog niet achterhaald worden welke trui Merckx tijdens deze rit droeg, maar het lijkt logisch dat hij de FAEMINO-trui droeg.
5	FAEMINO-trui	
6	FAEMINO-trui	
7	FAEMINO-trui	
8	Roze trui	
9	Roze trui	
10	Roze trui	
11	Roze trui	
12	Roze trui	
13	Roze trui	
14	Roze trui	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	Roze trui	
18	Roze trui	
19	Roze trui	
20	Roze trui	

Giro d'Italia 1972

Rit	Trui	Opmerking
1	WK-trui	
2	WK-trui	
3	WK-trui	
4	WK-trui	
5	WK-trui	Er kon nog niet achterhaald worden welke trui Merckx tijdens deze rit droeg, maar het lijkt logisch dat het de WK-trui is.
6	WK-trui	
7	WK-trui	

Rit	Trui	Opmerking
8	Roze trui	
9	Roze trui	
10	Roze trui	
11	Roze trui	
12	Roze trui	
13	Roze trui	
14	Roze trui	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	Roze trui	
18	Roze trui	
19A	Roze trui	
19B	Roze trui	
20	Roze trui	

Giro d'Italia 1973

Rit	Trui	Opmerking
1	Roze trui	
2	Roze trui	
3	Roze trui	
4	Roze trui	
5	Roze trui	
6	Roze trui	
7	Roze trui	
8	Roze trui	
9	Roze trui	
10	Roze trui	
11	Roze trui	
12	Roze trui	
13	Roze trui	
14	Roze trui	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	Roze trui	
18	Roze trui	
19	Roze trui	
20	Roze trui	

Giro d'Italia 1974

Rit	Trui	Opmerking
1	Roze trui	
2	Molteni-trui	
3	Molteni-trui	
4	Molteni-trui	
5	Molteni-trui	
6	Molteni-trui	
7	Molteni-trui	
8	Molteni-trui	
9	Molteni-trui	
10	Molteni-trui	
11A	Molteni-trui	
11B	Molteni-trui	
12	Molteni-trui	
13	Molteni-trui	
14	Roze trui	
15	Roze trui	
16	Roze trui	
17	Roze trui	
18	Roze trui	
19	Roze trui	
20	Roze trui	

Giro d'Italia 1976

Rit	Trui	Opmerking
1A	Molteni-trui	
1B	Molteni-trui	
2	Molteni-trui	
3	Molteni-trui	
4	Groene trui (berg)	
5	Groene trui (berg)	
6	Groene trui (berg)	
7	Molteni-trui	
8	Groene trui (berg)	
9	Groene trui (berg)	
10	Molteni-trui	
11	Molteni-trui	
12	Molteni-trui	

Rit	Trui	Opmerking
13	Molteni-trui	
14	Molteni-trui	
15	Molteni-trui	
16	Molteni-trui	
17	Molteni-trui	
18	Molteni-trui	
19	Molteni-trui	
20	Molteni-trui	
21	Molteni-trui	
22A	Molteni-trui	
22B	Molteni-trui	

In totaal droeg Merckx tijdens de Giro d'Italia volgende truien:

Roze trui	74 maal
Rode trui (punten)	4
Paarse trui (punten)	7
Groene trui (berg)	5
WK-trui	14
FAEMINO-trui	7
FAEMA-trui	3
Peugeot-trui	23
Molteni-trui	32
	169

Of 74 keer de roze trui in 169 (halve) ritten en prologen (43,79%). Hopelijk kan een lezer de veronderstelling van rit 4 van de Giro d'Italia 1970 en rit 5 van de Giro d'Italia 1972 bevestigen of corrigeren.

CLÉMENT
La Gazzetta dello Sport
ALIMENTARI
MOLTENI
Eddy Merckx Forever

Vuelta a España

Vuelta a España 1973

Rit	Trui	Opmerking
Proloog	Molteni-trui	
1	Amarillo trui	
2	Amarillo trui	
3	Rode trui (Combiné)	
4	Rode trui (Combiné)	
5	Rode trui (Combiné)	
6A	Rode trui (Combiné)	
6B	Rode trui (Combiné)	
7	Rode trui (Combiné)	
8	Rode trui (Combiné)	
9A	Rode trui (Combiné)	
9B	Rode trui (Combiné)	
10	Rode trui (Combiné)	
11	Rode trui (Combiné)	
12	Amarillo trui	
13	Amarillo trui	
14	Amarillo trui	
15A	Amarillo trui	
15B	Amarillo trui	
16	Amarillo trui	
17A	Amarillo trui	
17B	Amarillo trui	

In totaal droeg Merckx tijdens de Vuelta a España volgende truien:

Amarillo trui 10 maal

Rode trui (Combiné) 11

Molteni-trui 1

Of 10 keer de amarillo trui in 22 (halve) ritten en prologen (45,5%).

Bekijken we de drie grote ronden samen:

Van de 376 (halve) ritten en prologen reed Merckx er 192 in de leiderstrui (bijna 51,06%) en in 53 ritten reed hij in een nevenklassementstrui (14,09%). In totaal dus ruim 65% of bijna tweederde van de tijd.

Qua merkentruien reed hij de meeste ritten in de Molteni-trui (37) voor de FIAT-trui (28), Peugeot-trui (23), FAEMINO (7) en FAEMA (6).

25 maal reed hij in de WK-trui en 5 maal in de BK-trui.

Mijn favoriete truien

Patrick Feyaerts

Dit lijstje is voor mij geen gemakkelijke opdracht, zeker daar ik het eerst moest beperken tot vijf truien. Tien is al moeilijk genoeg, dan probeerde ik even 12, ook dat lukte niet, uiteindelijk ga ik dan maar voor 15 truien, waarbij de plaatsen een en twee niet echt een probleem waren, maar drie tot zes en nadien zeven tot vijftien zitten zo dicht bij elkaar dat ik ze van dag tot dag al eens verschuif. In feite gaat het zelfs over meer dan 15 truien, maar eerder een twintigtal, omdat er enkele zijn die zo gelijkend zijn, dat ik ze als een trui beschouw.

Mijn keuze is sterk geïnspireerd door de periode wanneer ik mij aan wielrennen begon te interesseren. Vier chromo-reeksen spoelden daarin een grote rol. Op de eerste plaats de Velo Chewing Gum reeks uit begin 1962, en verder de Maple Leaf reeks uit 1960 & 1961, de Signes du Zodiac uit 1961 en de Mauran postkaarten uit 1963. Tot slot zijn er ook enkele truien, meestal uit dezelfde periode, maar gedragen door de renners waarvoor ik een zwak had begin jaren zestig (Rik Van Looy, Jacques Anquetil, Charly Gaul), aangevuld met Fausto Coppi die ik pas later leerde kennen en waarderen.

En dan hier mijn klassement, met telkens een woordje uitleg. Het zal opvallen dat ik een voorkeur heb voor eerder simpele truien, dikwijls eenkleurig of met een simpele witte band in het midden. Het ging meestal over chromos die ik mooi vond en vandaar ook de trui. Vooral de Velo Chewing Gum uit begin 1962 is sterk vertegenwoordigd.

1. Sinalco SAS Groene Leeuw (1959-61). Mijn voorkeur gaat naar de versie 1961, Sinalco-SAS-Groene Leeuw-Vredestein-Simplex, maar ook de versies 1959 (Groene Leeuw-

Sinalco-Spéciale SAS-Huret-Vredestein) en 1960 (Groene Leeuw-Sinalco-SAS-Campagnolo-Vredestein) vind ik heel mooi. Zelf bezit ik een Groene Leeuw-Sinalco-

Spéciale SAS uit 1959. De versie 1961 vind je onder meer op de prentjes van José Denoyette, Frans Demulder, Jan Adriaensens, Jean-Baptiste Claes, en iets minder geslaagd (wegens niet exacte, te lichte kleur of slechte belichting) Marcel Seynaeve, Constant De Keyser, René De Keulenaer. Noël Foré draagt een versie 1959 (ook hier is de kleur te licht), Tuur Decabooter een versie 1960.

2. Helyett-Leroux-Hutchinson (1960) of Helyett-Fynsec-Hutchinson (1960-61). Moeilijk een keuze te maken, de truien zijn zeer gelijkend. De Helyett-Leroux is bij de chromo's van Darrigade en Graczyk, allebei uit 1960, terug te vinden, en ook in de Zodiac reeks van het jaar voordien (Elliott, Cieleska, Couvreur). Ik bezit geen van beide truien, enkel een (getrouwe) replica van de Helyett-Leroux. Met dank aan Jacques Gimenez voor de foto van de Fynsec trui.

3. Carpano-Coppi 1956-57. Schitterend in zijn eenvoud, ik heb me vooral laten bekoren door de postkaarten van Fausto Coppi en Fred De Bruyne, maar is ook terug te vinden in de Zodiac reeks (Fred De Bruyne). Ik bezit een exemplaar.

4. EMI (1959-61). De trui waarin Charly Gaul in de Giro schitterde, ook een trui die ik pas nadien via postkaarten heb leren kennen en appreciëren. Ik bezit een exemplaar.
5. G.B.C. (1963). De trui van Rik Van Looy en zijn getrouwen, waarrond een heel verhaal kan geweven worden. Eigenlijk identiek aan de Nivea-Fuchs trui van Magni en zijn ploeg uit 1954-56. Ik heb trouwens ook een zwak voor de blauwe Solo-Superia-trui, door Rik gedragen in een aantal criteriums eind 1964, die qua uitzicht heel gelijkaardig is. Ik bezit enkel een (getrouwe) replica van de Nivea-Fuchs trui. Met dank aan Jacques Gimenez voor de foto van de G.B.C. trui. Van de G.B.C.- trui bestaan ook versies met opgenaaide publiciteit en met Libertas toegevoegd, geborduurd of genaaid.

6. FAEMA (1959-63). Zeg FAEMA, zeg Van Looy, maar ook Gaul en Koblet. Meerdere varianten bestaan, naast G S FAEMA en G D FAEMA (met diverse plaatsen en formaten voor de G S en de G D), ook Van Hauwaert-FAEMA, GUERRA-FAEMA en FAEMA- flandria. De G S en G D zijn allebei in de Velo Chewing Gum reeks te vinden (Proost, Schroeders, Suarez, Van Tongerloo en van het jaar voordien Gilbert Desmet en Frans Van Looveren), FAEMA-flandria is goed vertegenwoordigd in de Mauran reeks. Ik bezit enkele exemplaren van deze truien.
7. Ignis (1959-61). Hiervan vinden we Baldini, Benedetti en Bouvet in deze mooie effen gele trui. Ik bezit een G.S. Ignis en, zeldzaam exemplaar, een G.S. Ignis Frejus.

8. Alcyon-Leroux-Hutchinson (1961) mooie hemelsblauwe trui, goed vertegenwoordigd in de Velo Chewing Gum reeks, met Joseph Groussard, François Mahé, Staf Van Vaerenbergh en Jean Forestier, door de mooie chromo's kreeg ik meteen een zwak voor deze renners. Ik bezit een exemplaar.

9. Rapha-Géminiani (1959). De meest kleurrijke uit mijn reeks, vooral dat goudachtige bovendeel heeft mij altijd bekoord. Ik heb deze trui leren kennen via de gelijkaardige Rapha-Gitane trui (1960) uit de Zodiac reeks (Pierre Everaert en Brian Robinson) die ik echter minder geslaagd vind. Ik bezit een 1959 Rapha-Géminiani.
10. Carpano (1958-64). De zwart-wit gestreepte trui, geïnspireerd door de truien van Juventus Turijn. We vinden voorbeelden zowel in de Velo Chewing Gum reeks (Van Aerde, Nencini, Molenaers) als in de Maple Leaf reeksen van 1960 en 1961 (Van Aerde, Planckaert, Keteleer, Molenaers). Ook deze trui bevindt zich in mijn verzameling.

11. Baratti (1961). Naar keuze de B of jeugdploeg van Carpano in 1961, vertegenwoordigd door een chromo van Martin Van Geneugden. Ik bezit ook deze trui, ook al is de publiciteit op de verkeerde plaats opgestikt. Ik bezit ook de versie met geborduurde publiciteit, zonder G.S.

12. G.B.C.-Libertas (1963). De opvolger van de effen blauwe GBC-trui uit het seizoensbegin, en de trui waarmee Van Looy naar de Tour 1963, meteen zijn beste Tour, trok. Geïnspireerd op, en eigenlijk een kopie van de bianco-celeste Bianchi trui van Coppi en zijn opvolgers (Bianchi, Bianchi-Ursus, Bianchi-Pirelli). Ik bezit beide.
13. FORD France-Gitane-Hutchinson (1965) of FORD France-Hutchinson (1966). De opvolger van St. Raphaël en de ploeg waar Anquetil zijn laatste grote successen haalde. Ik bezit een FORD France-Gitane en een speciale, waarschijnlijk voor de criteriums bestemde, FORD France-Anquetil-Hutchinson.

14. Wiel's-Groene Leeuw (1962-66). Ik vind alle versies uit die periode mooi, ook de Wiel's-De Kimpe uit 1965, maar mijn voorkeur gaat naar de Wiel's-Groene Leeuw-Campagnolo-Vredestein uit 1962. Daarvan zijn enkele mooie prenten in de Mauranreeks, Eddy Pauwels en vooral Willy Vannitsen. De trui die de Sinalco-SAS truien verving en natuurlijk ook die waarin Beheyt bij mij als jonge wielerliefhebber Van Looy verdrong. Ik heb een oefenvest, dat, zoals gebruikelijk bij Groene Leeuw, quasi identiek is aan de trui, en een trui waar op de borst Groene Leeuw ontbreekt.

15. Torpado (1953-62). Ik vind zowel de Torpado-Ursus, de Torpado-Pirelli en de Torpado-Clément mooi, al gaat mijn voorkeur naar de Torpado-Pirelli, zoals Lovisetto draagt in de Maple Leaf reeks, met de “artistiek” geschreven Torpado. Ik vond van in het begin die combinatie van blauw en zwart heel geslaagd. Ik bezit zelf een Torpado-Clément.

Dit is dan de keuze die ik ergens met pijn in het hart gemaakt heb, er zijn immers nog zoveel truien die ik mooi vind, maar moet ik die allemaal opsommen kom ik aan een top veertig of zelfs meer.

Ik citeer hier (en ik ben er ongetwijfeld vergeten):

- Kampioenstruien: wereldkampioen en UEVH Europees criterium trui, jaren vijftig en zestig, Belgisch kampioen;
- Leiderstruien: geel van de Tour, groen van de Tour, roze van de Giro, blauw van de Tour de Belgique, Giro di Sardegna;
- Truien van nationale of regionale selecties; Zwitserland, Centre-Midi, NeLux 1958-59, Franse en Italiaanse nationale selectie Tour de France, Italiaanse trui wereldkampioenschappen jaren zestig en zeventig;
- Merkentruien: Wiel’s-flandria, Solo-Van Steenbergen, Libertas (1960-64), St. Raphaël, FAEMA 1968-69, FAEMINO 1970, Ghigi 1959, Ghigi 1960-62, Ghigi-Coppi 1958, de oorspronkelijke twee witte EMI-truien uit begin 1959, Guerra-Ursus 1953-4, Philco, Salvarani 1963-64, Torpado, (Leo-)Chlorodont, Gazzola, Cynar, Locomotief-Vredestein, Mann 1961, Sanson 1965-66 en 1969, Pepsi Cola 1968, Salamini-Luxor, IBAC, Fides, Goldor Main d’Or, L Bobet-BP, Peugeot-BP-Dunlop, Elvé-Marvan…

Misschien gaan sommigen het raar vinden dat een paar truien hier niet vermeld worden (en ik heb het niet over truien van de laatste 30-40 jaar, op enkele retro-geïnspireerde modellen na vind ik die allemaal om te wenen), zoals de dambord Peugeot-BP (Englebert of Michelin), de Mercier-BP of de Molteni. Ik ga misschien choqueren, maar geen enkele daarvan heeft mij ooit aangesproken.

De Peugeot is dan wel een origineel concept (al gelden al die argumenten over herkenbaarheid op zwart-wit TV evenzeer voor de Carpano-trui), maar ik heb het nooit mooi of inspirerend gevonden.

De Mercier-BP trui is al moeilijker uit te leggen, de verklaring is misschien dat ik die associeer aan Poulidor, terwijl ik altijd een Anquetilist was.

En wat betreft de Molteni, ik vind die kleuren gewoon afschuwelijk. De versies van eind jaren vijftig, met wit erbij, gaan nog een beetje, aan die van de jaren 60 en 70 vind ik niets. En het is niet het aantal overwinningen dat de ploeg behaalde of dat Merckx ervoor reed, dat iets aan mijn beoordeling zal veranderen, ook al heb ik, op uitzondering van het model 1958 alle varianten in mijn verzameling.

Tenzij anders vermeld (specifiek de Fynsec-Helyett en de G.B.C., foto’s gemaakt van truien uit zijn verzameling door Jacques Gimenez), alle foto’s gemaakt door Jan De Smet, met dank hiervoor aan beiden.

Blauwe Solo Superia trui

door Patrick Feyaerts

In 1964 reed Rik Van Looy (enkele) criteriums in een effen blauwe trui met publiciteit Solo Superia. Na enig (en redelijk langdurig) zoekwerk zijn we erin geslaagd de 'logica' hiervan te achterhalen. Hypotheses als de leiderstrui uit de Tour de Belgique of de puntentrui uit de Vuelta konden al snel afgevoerd worden, wegens zomin coherent met de dusdanige trui als met de resultaten van Rik in 1964.

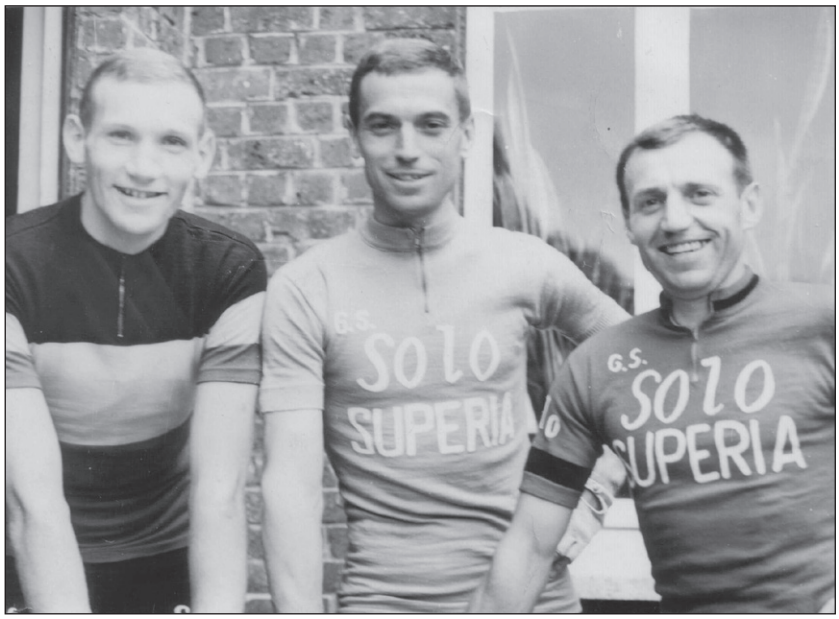

Het ging hier om een speciale trui, in de tweede kleur van Solo (de publicitaire kleuren van Solo zijn rood en blauw, destijds waren er al rode en blauwe trainingspakken), om de twee vedetten van de ploeg te identificeren, de nieuwe Belgische kampioen en Tour de France vedette Ward Sels en de uittredende kampioen en eigenlijke kopman Rik Van Looy. Uiteraard werd die trui, wegens niet conform aan de officiële trui, enkel in criteriums (zeker Londerzeel en ik denk mij ook Leuven te herinneren) en mogelijk kermiskoersen, wedstrijden waar de regels niet zo strikt waren (denk maar aan die roze wereldkampioenentrui van Eddy Merckx in 1968), gedragen.

Toch, een eerste belangrijk element, bestonden er alvast twee varianten van die trui, hoe weinig keren hij ook gedragen werd. De trui op bovenstaande foto's is de meest voorkomende variante (en de enige waarvan ik foto's heb waarin deze gedragen wordt).

Er bestaat ook een variante met publiciteit op de mouwen. Deze heb ik al eens bij een verzamelaar gezien, en we hebben nevenstaande foto in onze archieven gevonden.

Naast deze twee truien bestaat er nog een derde, in een iets donkerder blauw, met rood afgebiesde kraag en mouwen en Superia op de mouwen. Deze derde trui is niet in wol, maar eerder in een soort katoen, met geborduurde publiciteit en zakken vooraan en

achteraan. Het gaat duidelijk over een “oude” trui, de gebruikssporen zijn duidelijk. Deze trui is al eens aangekaart in een draadje op Wielerarchieven, maar hier een nieuwe poging. Het gaat hierbij over de klassieke vier “W”-vragen: Wie, Wanneer, Waar, Waarom.

Hieronder de foto’s van deze trui.

Alle informatie is welkom. Navragen bij renners uit de betrokken periode lijkt ons redelijk nutteloos, dat hebben we al ondervonden toen we informatie zochten over die nochtans goed gedocumenteerde (met foto’s) effen blauwe trui. Zowel Rik Van Looy als Edgard Sorgeloos ontkenden het bestaan ervan lange tijd staalhard en hadden het zelfs over getrukeerde foto’s. Misschien was de herinnering eraan te pijnlijk (in deze trui leed Van Looy zijn enige nederlaag, buiten Ronse dan, in een sprint voor de zege tegen Benoni Beheyt, in Londerzeel 1964) en werd dit hele vervelende voorval in het geheugen verdrongen.

Het is vooral op aandringen van zijn zoon, die zich de trui wél herinnerde, dat Rik uiteindelijk bijgedraaid is en het bestaan erkend heeft. Dus betreffende een trui waarover we geen enkele documentatie hebben, maak ik me, en dan zeker bijna 60 jaar nadien, geen illusies, tenzij natuurlijk iemand hier iets meer concreets (beeld of herinnering) kan bijbrengen.

Truitjes Zesdaagse van Gent 1965

tekeningen Jan Soens

1. Beghetto - Bianchetto *2. Merckx - Sercu* *3. Deloof - Foré* *4. Severeyns - Van Steenbergen*

5. Post - Simpson *6. Baensch - Van Loo* *7. Van Clooster - Verschueren* *8. De Cabooter - Schulze*

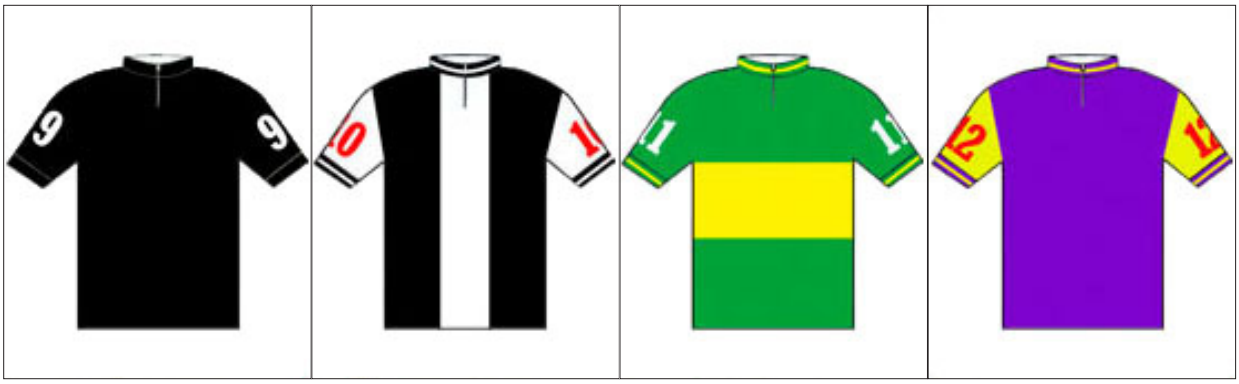

9. Lelangue - Seeuws *10. Aerenhouts - Denoyette* *11. Gillen - Godefroot* *12. De Boever - Vandromme*

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Ikzelf ben steeds geïnteresseerd in de overname van truien uit de periode 1950-1980:

Contact: desmetjm@gmail.com

Te koop: Diverse programmaboekjes van de Zesdaagse van Gent.

Contactgegevens: Jan Soens jan.soens@telenet.be

Vraagjes van Rudy Romeyns rudyromeyns@hotmail.com

Maple Leaf Chewing Gum Reeks 1965:

Nr. 4 Rik Luyten: Wie is de renner achter hem en welke trui draagt die?

Antwoord van de redactie: Wij kunnen enkel melden dat wij denken dat het een renner is van Torpedo-Continental.

Nr. 15 Schils: Welke renners achter hem?

Antwoord van de redactie: Volgens ons zijn het: Willy Derboven (Solo), Marcel Van den Bogaert (Mann) en een voor ons onbekende Solo-renner.

Maple Leaf Chewing Gum Reeks 1967:

Nr. 16 Melckenbeeck: Welke renner achter hem en welke trui?

Antwoord van de redactie: Volgens ons is het een renner van Hoboken W.A.C. met reclame van Mann op de trui.

Gezocht: Cyclosprint Gazetjes

Heeft iemand van jullie nog oude Cyclosprint gazetjes, uitgegeven door de Belgische wielrijdersbond van de jaren 1960 & 1970?

Zo ja, willen jullie ze eventueel verkopen of desnoods enkele weken uitlenen?

Contactgegevens: Richard Nicolet r.nicolet@telenet.be

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Wielerbeurzen

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

15/10/2022 van 09:00 tot 13:00

Voetbal- en wielerbeurs in Kermt in Zaal Kermeta, Diestersteenweg, 3510 Kermt

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: 0477/890 169 - hpc2000@skynet.be

---

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

18/02/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs Eeklo in de Stedelijke Sporthal van Eeklo B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo 06/05/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

---

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

17/06/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Boeken

Een nieuw boek, speciaal voor liefhebbers van (oude) truien

Les Maillots légendaires du Cyclisme: une collection privée de 900 maillots

Jacques Gimenez heeft zonet een prachtig boek uitgebracht rond zijn verzameling oude wielertruien. De titel zegt alles “Les Maillots légendaires du Cyclisme: une collection privée de 900 maillots”. Ik heb niet de moed gehad om na te tellen, maar als het er geen 900 zijn, zal het er toch niet ver van af zijn.

De auteur schetst ook kort de geschiedenis van de voornaamste ploegen waarvan de truien in het boek voorkomen en sluit af met eerst enkele persoonlijke visies op bepaalde gebeurtenissen uit de wielersport en vervolgens met het verhaal van enkele ontmoetingen met oud-renners dankzij zijn truienverzameling.

Zeer lezenswaardig, maar ook uiterst interessant voor wie de Franse taal niet beheerst, de foto’s (die driekwart van het boek uitmaken) maken op zich het boek meer dan de moeite waard.

230 bladzijden op glanzend papier, formaat A5, softcover, met prachtige foto’s, verkrijgbaar rechtstreeks bij de auteur (jacquesgim@sfr.fr), aan 20€ voor het boek, plus porto (3€ naar België, 7.50€ naar Frankrijk).

Een aangekondigd boek wat op 22 oktober 2022 verschijnt

De Koers

Prijs: € 22,50

Auteur: Louis van Dievel

Verkrijgbaar bij de uitgever Pelckmans

Formaat: 13,5 x 20 cm.

Paperback 256 pagina’s

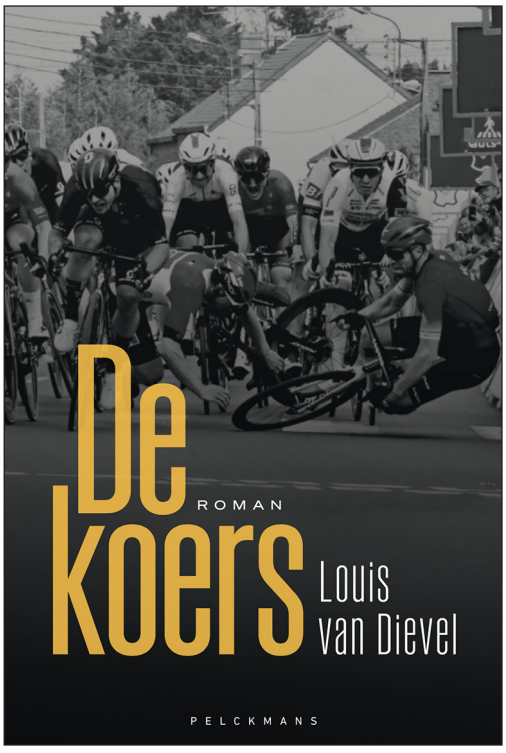

De beloftevolle wielrenner Peter Houben sterft na een fatale valpartij in een Belgische ronde. Een jammerlijk ongeluk, denkt iedereen. Ook Goedele Martens, zijn weduwe, die op de begrafenis kennismaakt met de harteloosheid van het wielermilieu. Tot een ex-coureur, die zelf in een rolstoel is beland na een val, haar de vertraagde beelden van Peters dodelijke smak bezorgt. Haar wereld staat stil wanneer ook zij de opzettelijke duw ziet. Goedele is vastbesloten om uit te zoeken wie haar man de dood heeft ingejaagd. Daarmee haalt ze zich de haat en het misprijzen van het peloton op de hals. Én ondervindt ze dat zelfs het gerecht geen blijf weet met de koers.

Wielerfamilie Molenaers–De dorpshelden van Herderen

Prijs: € 25,00, per post 28,00 €

Auteur: Josy Deckers

Verschijnt 15 oktober. Beschikbaar op de wielerbeurs van Kermt en bij de uitgever https://sportmediashop.nl

Formaat: 19 x 29 cm.

Hardcover 176 pagina's

Enige jaren terug verscheen de aankondiging dat er een boek over Yvo Molenaers zou verschijnen.

Destijds is het er niet van gekomen maar Josy Deckers is steeds blijven werken aan een manuscript over het wielrennen in Herderen. Het boek gaat hoofdzakelijk over Yvo Molenaers maar daarnaast is er aandacht voor acht andere renners uit de familie Molenaers en aanverwant Valerio Piva.

Begin 20ste eeuw waren er de broers Emile, Albert, Andre en Alfons. Deze vier reden vooral in de dertiger jaren van de vorige eeuw. De zonen van Emile - Yvo en Roger - volgden hun vader in het peloton. Vooral Yvo heeft potten gebroken in het profpeloton. Het boek richt zich dus ook vooral op zijn carrière. Maar ook de zonen van Yvo en Roger hebben hun aandeel in de wielersportgeschiedenis van de familie gehad. En tenslotte Yvo' s schoonzoon Valerio Piva, gehuwd met Yvo's dochter Daniëlle, komt aan bod.

Het boek is de geschiedenis van een uitzonderlijke wielerfamilie.

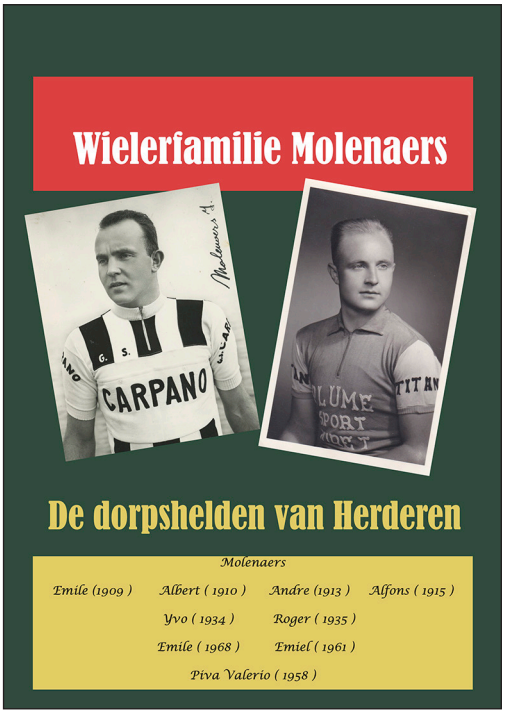

De Bossche Wielerbaan 1928-1944

Prijs: € 25,00, per post 28,00 €

Auteur: Ben Libregts

Verschijnt 15 oktober. Beschikbaar op de wielerbeurs van Kermt en bij de uitgever https://sportmediashop.nl

Formaat: 21 x 29 cm.

Hardcover 210 pagina's

De Bossche Wielerbaan was in de jaren 1928 tot en met 1944 het centrum van de wielersport rondom Den Bosch. In de jaren voor de Tweede Wereldoorlog werden wedstrijden op de weg in Nederland slechts bij hoge uitzondering toegestaan. Wie wilde wielrennen kwam dus al snel op een wielerbaan terecht. Brabant telde in die jaren ruim honderd wielerbanen en baantjes. Vrijwel iedere gemeente was wel in het bezit van een wielerbaan en een zichzelf respecterende stad als Den Bosch kon hier - zelfs in crisistijd - uiteraard niet bij achterblijven en zo werd in het kader van de werkverschaffing in 1928 "het mooiste baantje van het Zuiden" door werklozen aangelegd.

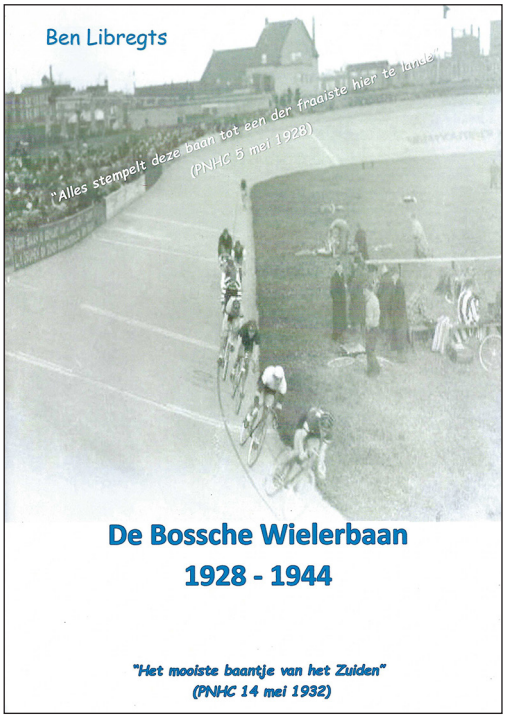

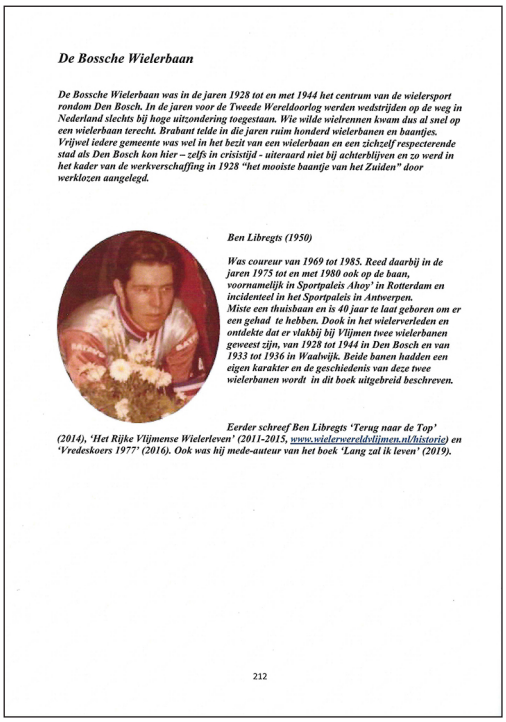

De Bossche Wielerbaan

De Bossche Wielerbaan was in de jaren 1928 tot en met 1944 het centrum van de wielersport rondom Den Bosch. In de jaren voor de Tweede Wereldoorlog werden wedstrijden op de weg in Nederland slechts bij hoge uitzondering toegestaan. Wie wilde wielrennen kwam dus al snel op een wielerbaan terecht. Brabant telde in die jaren ruim honderd wielerbanen en baantjes. Vrijwel iedere gemeente was wel in het bezit van een wielerbaan en een zichzelf respecterende stad als Den Bosch kon hier – zelfs in crisistijd - uiteraard niet bij achterblijven en zo werd in het kader van de werkverschaffing in 1928 "het mooiste baantje van het Zuiden" door werklozen aangelegd.

Ben Libregts (1950)

Was coureur van 1969 tot 1985. Reed daarbij in de jaren 1975 tot en met 1980 ook op de baan, voornamelijk in Sportpaleis Ahoy' in Rotterdam en incidenteel in het Sportpaleis in Antwerpen. Miste een thuisbaan en is 40 jaar te laat geboren om er een gehad te hebben. Dook in het wielerverleden en ontdekte dat er vlakbij bij Vlijmen twee wielerbanen geweest zijn, van 1928 tot 1944 in Den Bosch en van 1933 tot 1936 in Waalwijk. Beide banen hadden een eigen karakter en de geschiedenis van deze twee wielerbanen wordt in dit boek uitgebreid beschreven.

Eerder schreef Ben Libregts 'Terug naar de Top' (2014), 'Het Rijke Vlijmense Wielerleven' (2011-2015, www.wielerwereldvlijmen.nl/historie) en 'Vredeskoers 1977' (2016). Ook was hij mede-auteur van het boek 'Lang zal ik leven' (2019).

212

De Ronde van Den Bosch 1934-1982

Prijs: € 25,00, per post 28,00 €

Auteur: Ben Libregts

Verschijnt 15 oktober. Beschikbaar op de wielerbeurs van Kermt en bij de uitgever https://sportmediashop.nl

Formaat: 21 x 29 cm.

104 pagina's met zwart-wit en full-colour beelden

De Ronde van Den Bosch (1934 - 1982) was in de jaren 1946 tot en met 1959, toen deze in 'Het Plantsoen' werd verreden, een begrip in de Nederlandse wielersport, mede en zeker dankzij de inbreng van de Bossche Reus Gerrit Schulte, in die jaren een van de grote tenoren van het internationale wielrennen. De Ronde van Den Bosch was met de Acht van Chaam het groostte wielerevenement op de weg in Nederland voordat de Amstel Gold Race zijn opwachting maakte. Na het afscheid van negenvoudig winnaar van de Ronde van Den Bosch Gerrit Schulte was het meteen ook gedaan met deze "klassieker" op criteriumgebied. Incidenteel werd de Ronde nog wel georganiseerd maar zo succesvol als in de jaren vijftig werd de Ronde niet meer.

Het boek is verlucht met vele vaak onuitgegeven foto's. En uiteraard veel aandacht voor Gerrit Schulte. Naast de verhalen over de verreden criteria ook in het tweede gedeelte de aankomsten van diverse ronden in Den Bosch. Kortom een compleet van het wielrennen in Den Bosch na de succesperiode van De Bossche Wielerbaan.

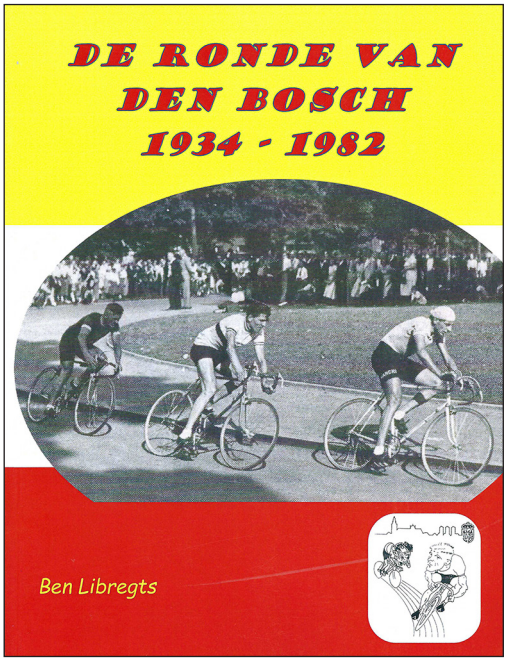

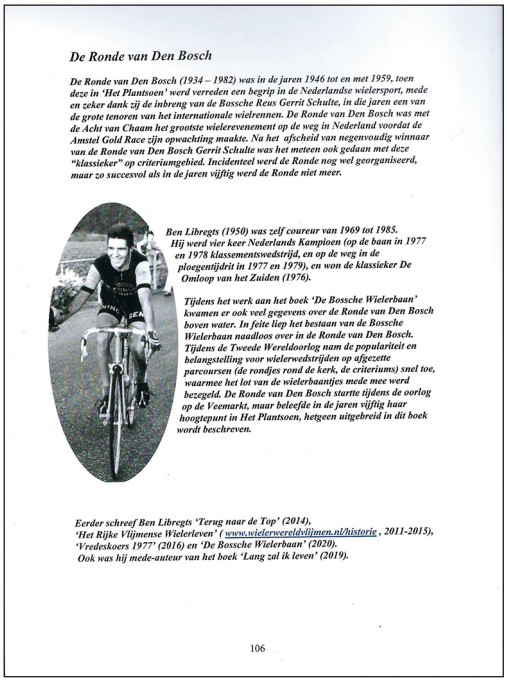

De Ronde van Den Bosch

De Ronde van Den Bosch (1934 – 1982) was in de jaren 1946 tot en met 1959, toen deze in 'Het Plantsoen' werd verreden een begrip in de Nederlandse wielersport, mede en zeker dank zij de inbreng van de Bossche Reus Gerrit Schulte, in die jaren een van de grote tenoren van het internationale wielrennen. De Ronde van Den Bosch was met de Acht van Chaam het grootste wielerevenement op de weg in Nederland voordat de Amstel Gold Race zijn opwachting maakte. Na het afscheid van negenvoudig winnaar van de Ronde van Den Bosch Gerrit Schulte was het meteen ook gedaan met deze "klassieker" op criteriumgebied. Incidenteel werd de Ronde nog wel georganiseerd, maar zo succesvol als in de jaren vijftig werd de Ronde niet meer.

Ben Libregts (1950) was zelf coureur van 1969 tot 1985. Hij werd vier keer Nederlands Kampioen (op de baan in 1977 en 1978 klassementswedstrijd, en op de weg in de ploegentijdrit in 1977 en 1979), en won de klassieker De Omloop van het Zuiden (1976).

Tijdens het werk aan het boek 'De Bossche Wielerbaan' kwamen er ook veel gegevens over de Ronde van Den Bosch boven water. In feite liep het bestaan van de Bossche Wielerbaan naadloos over in de Ronde van Den Bosch. Tijdens de Tweede Wereldoorlog nam de populariteit en belangstelling voor wielerwedstrijden op afgezette parcoursen (de ronafies rond de kerk, de criteriums) snel toe, waarmee het lot van de wielerbaantjes mede mee werd bezegeld. De Ronde van Den Bosch startte tijdens de oorlog op de Veemarkt, maar beleefde in de jaren vijftig haar hoogtepunt in Het Plantsoen, hetgeen uitgebreid in dit boek wordt beschreven.

Eerder schreef Ben Libregts 'Terug naar de Top' (2014), 'Het Rijke Vlijmense Wielerleven' (www.wielerwereldvlijmen.nl/historie , 2011-2015), 'Vredeskoers 1977' (2016) en 'De Bossche Wielerbaan' (2020). Ook was hij mede-auteur van het boek 'Lang zal ik leven' (2019).

106

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Nederland:

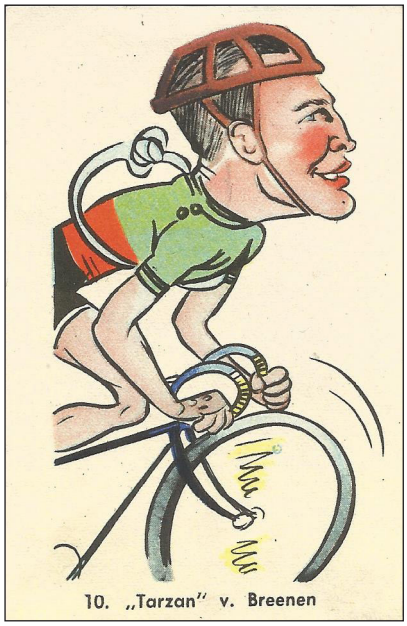

Dit is een Nederlandse reeks uit 1950, uitgegeven ten behoeve van het Rode Kruis (Spark staat voor “Sportief Actie Rode Kruis” en vertaalt zich als “Rode Kruis Sportactie”).

Het album bevat 114 pagina’s met 150 kaarten, karikaturen van Nederlandse sporters door de tekenaar Bob Uschi en tekst van Klaas Peereboom. De kaarten staan alleen op de oneven pagina’s, 3 op elk, terwijl de even pagina’s vol staan met tekst. Er zijn 96 voetbalkaarten en de overige 54 bevatten verschillende sporten (wielrennen, boksen, atletiek, hockey, zwemmen en ook biljart en schaken).

Aantal: 150 waarvan 19 wielrenners

Formaat: 8,2 x 5,3 cm

Rugzijde: DE GOEDE WINKELIER

Uitleg hoe het album kan verkregen worden

Ook publiciteit voor het Rode Kruis

De prenten zijn genummerd.

10. “Tarzan” v. Breenen
53. Adri Voorting
61. Van Roon
62. Sjefke Jansen
70. Van Es
71. Derksen
72. Piet Peters
73. Krever
89. Cas Kleefstra
96. Hijzelendoorn
98. Lambrichs
105. Schulte
116. Pellenaers
122. Van der Elshout
128. Sieveking
133. De Hoog1
134. Wagtmans
143. Van Vliet
146. Verweymeren

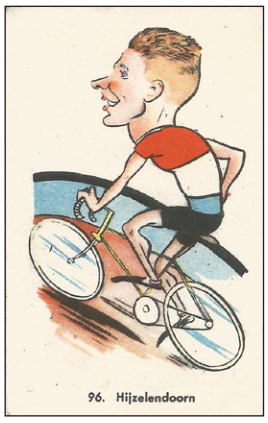

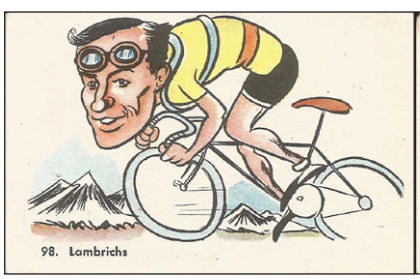

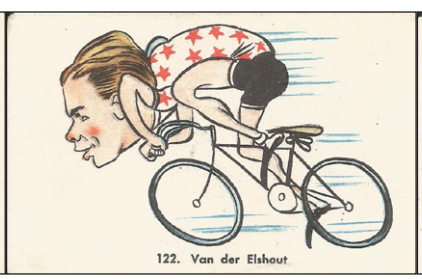

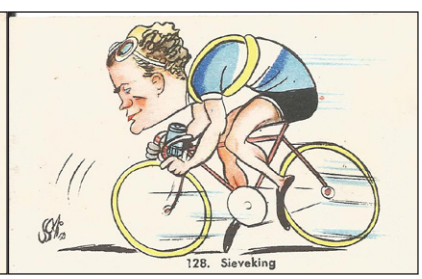

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen zou ik het jaar 1970 nemen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renner er allemaal een pubkaart hadden. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in mijn opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

Molteni-Arcore

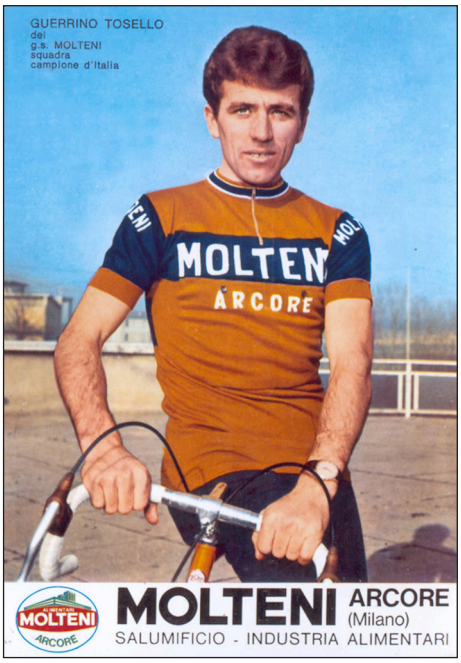

Voorkant:
Links of rechtsbovenaan NAAM VOORNAAM
del
g.s. MOLTENI
squadra
campione d'Italia
Onderaan publiciteit voor MOLTENI

Rugzijde:
Postkaartindeling
Linksboven uitleg over Molteni
Linksonder contactgegevens van Molteni

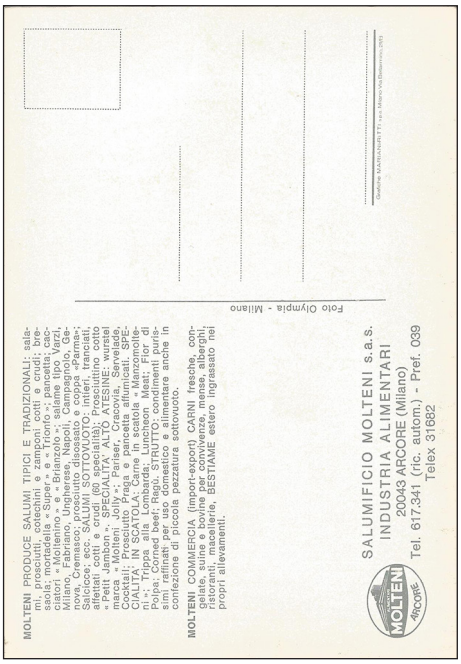

- ANNI Mario
- BASSO Marino
- BIANCHIN Gianfranco
- BOIFAVA Davide (Italiaans kampioen)
- CASTELETTI Luigi
- CHIAPPANO Carlo
- DANCELLI Michele
- MORI Franco
- PECCHIELAN Arthuro
- SANTAMBROGIO Giacinto
- SCHUTZ Edy (Luxemburgs kampioen)
- TOSELLO Guerrino
- VAN DEN BOSSCHE Martin
- VIANELLI Pierfranco

Opmerkingen:

1. Alle renners hebben een foto. Enkel Gabriele Gazzetta die de Tour de Luxembourg voor Molteni reed heeft er geen.
2. Er bestaat een kaart van Bianchin zonder publiciteit van Molteni op de achterkant en zonder “del g.s. MOLTENI squadra campione d’Italia” onder de naam.
3. Er is ook een ploegfoto.

Peugeot-BP-Michelin

Voorkant:

Rechtsonderaan Voornaam en NAAM

Daarboven de tekst: “Garçon mon ami, j’ai choisi Peugeot fais comme moi” met de handtekening van de renner

Rugzijde:

Blanco

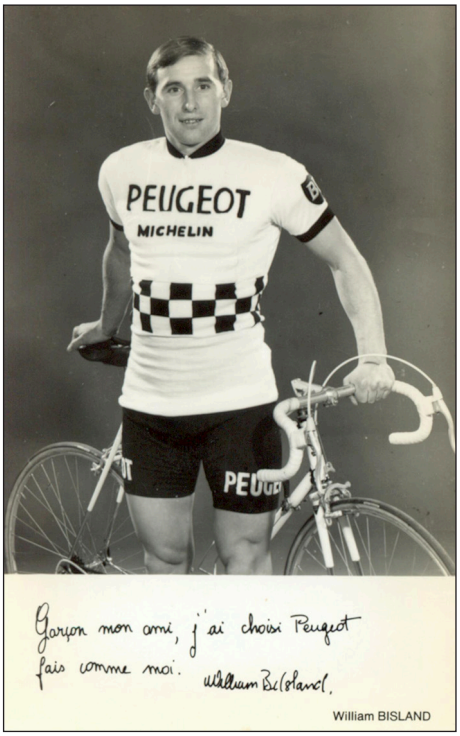

BESNARD Gérard
BILSLAND Williaam
DANGUILLAUME Jean-Pierre
MAINGON Guy
MOLLET André
ROUXEL Charles
THÉVENET Bernard
VANSWEEFELT Valère

Opmerkingen:

1. Dit is een doorlopende reeks die startte in 1968 en doorliep tot 1971. Hier worden enkel de renners opgesomd die nieuw waren in de ploeg van 1970. De ‘anciens’ behielden hun kaarten van het jaar ervoor.
2. Er is geen kaart bekend van Roger Gilson[1] en Yves Hézard.
3. Er is geen ploegfoto gekend.

1 Of Gilson in 1970 prof was is niet zeker. Hij reed als prof de Ronde van Luxemburg in 1969 voor Frimatic en vervolgens de Tour voor Sonolor-Lejeune. In 1970 en 1971 was hij mogelijks opnieuw liefhebber alvorens vanaf 1972 voor Rokado uit te komen. Maar in 1970 reed hij de Ronde van Luxemburg bij de profs voor Peugeot en eindigde 9de. Hoe dit mogelijk was kon (nog) niet achterhaald worden.

SAGIT-Tregasio

Voorkant:
Kleurfoto
Onderaan publiciteit voor SAGIT

Rugzijde:
Postkaartindeling
Linksboven: NAAM VOORNAAM
Geboortedatum en plaats
Woonplaats
Linksonder: Publiciteit van SAGIT

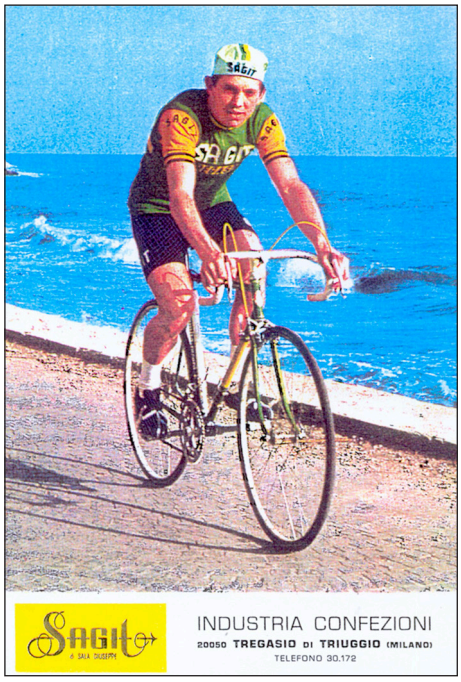

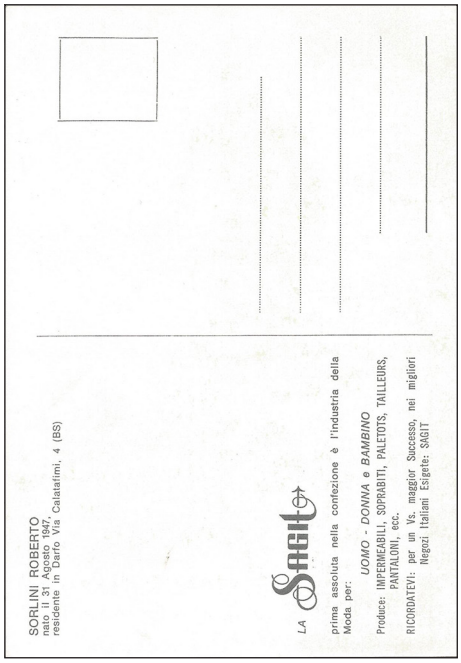

BALASSO Aldo
BORGHETTI Luigi
DONGHI Ernesto
FANTINI Giuseppe
FAVARO Giorgio
LAGHI Renato
LEVATI Virginio
MOROTTI Oliviero
PALAZZI Wladimiro
SALINA Felice
SORLINI Roberto
VANZIN Franco

Opmerkingen:

1. Er is geen kaart van Giovanni Bettinelli bekend.
2. Er is een ploegfoto.

SALVARANI

Grote kaarten (17,8 x 12,9)

Voorkant:
Onderaan: **SALVARANI cucine e arredamenti componibili**
Linksbovenaan:
VOORNAAM en NAAM
G.S. SALVARANI

Rugzijde:
Postkaartindeling
Links:
Bovenaan G.S. SALVARANI 1970 - CICLI CHIORDA
Publiciteitsfoto van Salvarani en contactgegevens

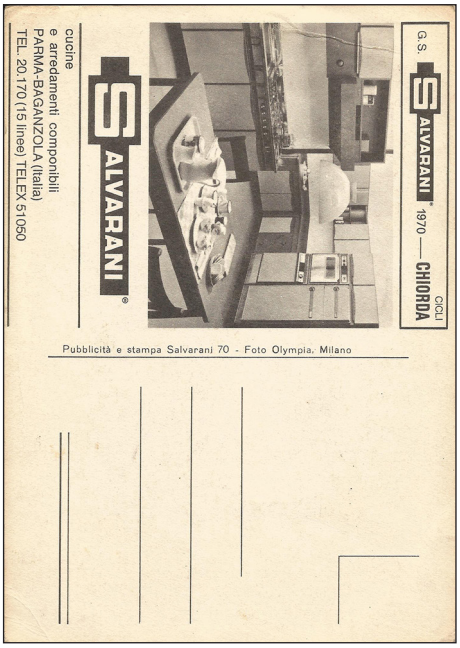

Kleur:

- BALMAMION Franco
- GIMONDI Felice
- GODEFROOT Walter
- LONGO Renato (Italiaans kampioen)
- MOTTA Gianni
- PANIZZA Wladimiro
- SCHIAVON Silvano
- ZANDEGU Dino

Zwart-Wit:

- CARLETTO Lino
- CAVALCANTI Giovanni
- CHEMELO Cipriano
- CREPALDI Ottavio
- DALLA BONA Luciano
- DAVO Siliano
- DE PRA Tommaso
- FERRETTI Giancarlo
- GUALAZZINI Ercole
- GUERRA Pietro
- HOUBRECHTS Tony
- MARCELLI Vittorio
- MORI Primo
- POGGIALI Roberto

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

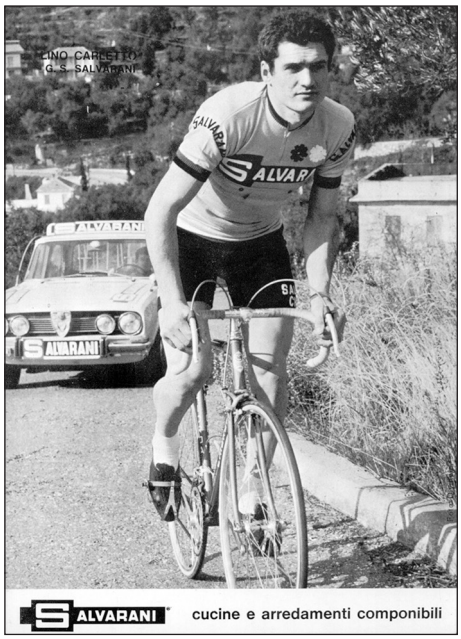

SCIC

Voorkant:

NAAM en VOORNAAM

G.S. SCIC

Rugzijde:

Publiciteit voor SCIC

ADORNI Vittorio (Italiaans kampioen)
ARMANI Luciano
BENFATTO Atilio
CASALINI Emilio
DENTI Mino
DURANTE Adriano
JOTTI Ernesto
MICHELOTTO Claudio
NERI Guido
PAOLINI Ernesto
POLIDORI Giancarlo
PORTALUPI Ambrogio
PRIMAVERA Pierino
ZINI Paolo

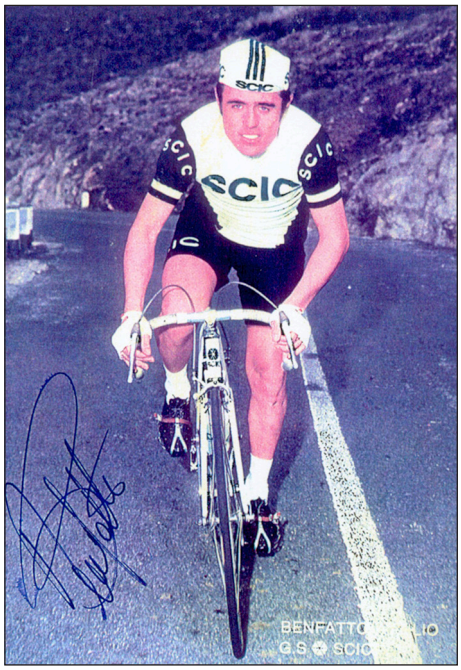

Opmerkingen:

1. Volgens het boek GS SCIC van Freschi en Gandolfi heeft Tino Conti geen pubkaart in 1970 . Volgens hetzelfde boek bestaat er een grote kaart van Vittorio Adorni en Claudio Michelotto (20,5 x 28,5 cm).
2. Er is ook een ploegfoto.

Ploegenfoto's

G. S. SALVARANI 1970
CICLI CHIORDA
MORI
MARCELLI
CHEMELLO
CAVALCANTI
BALMAMION
FERRETTI
CARLETTO
ZANDEGU'
GUERRA
GUALAZZINI
MOTTA
DE PRÀ
CREPALDI
DALLA BONA
GIMONDI
PANIZZA
DAVO
GODEFROOT
POGGIALI
HOUBRECHTS
SCHIAVON
SALVARANI
cucine e arredamenti componibili

SCIC
G.S. SCIC

Reacties

In deze rubriek komen alle aanvaarde reacties en aanvullingen op het vorige nummer. Als het ware de rubriek 'Lezersbrieven'.

In WAAIERS 2-2 bij de pubkaarten, meer bepaald bij Möbel Huser moet er vermeld worden dat de renner in merkentrui Freddy Dubach is en de renner in trainingsvest, Bruno Colombo. Met dank aan Hans Vandeput.

In WAAIERS 2-2 bij de truien schreef Jan Soens een foute interpretatie waar hij nog altijd niet goed van is. De grijs-oranje band bij de Essor-trui werd door hem gelinkt aan Hutchinson. Dat klopt niet, die komt van A.C.B.B., de verbonden club. Met dank aan Patrick Feyaerts.

De foto bij het artikel over ROKADO van Piet de Wit op blz. 29 komt uit de Zesdaagse van Rotterdam 1972 waar hij de ROKADO-trui droeg in ploeg met Harrie Jansen. Met dank aan Jan Soens.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2022

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.